

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

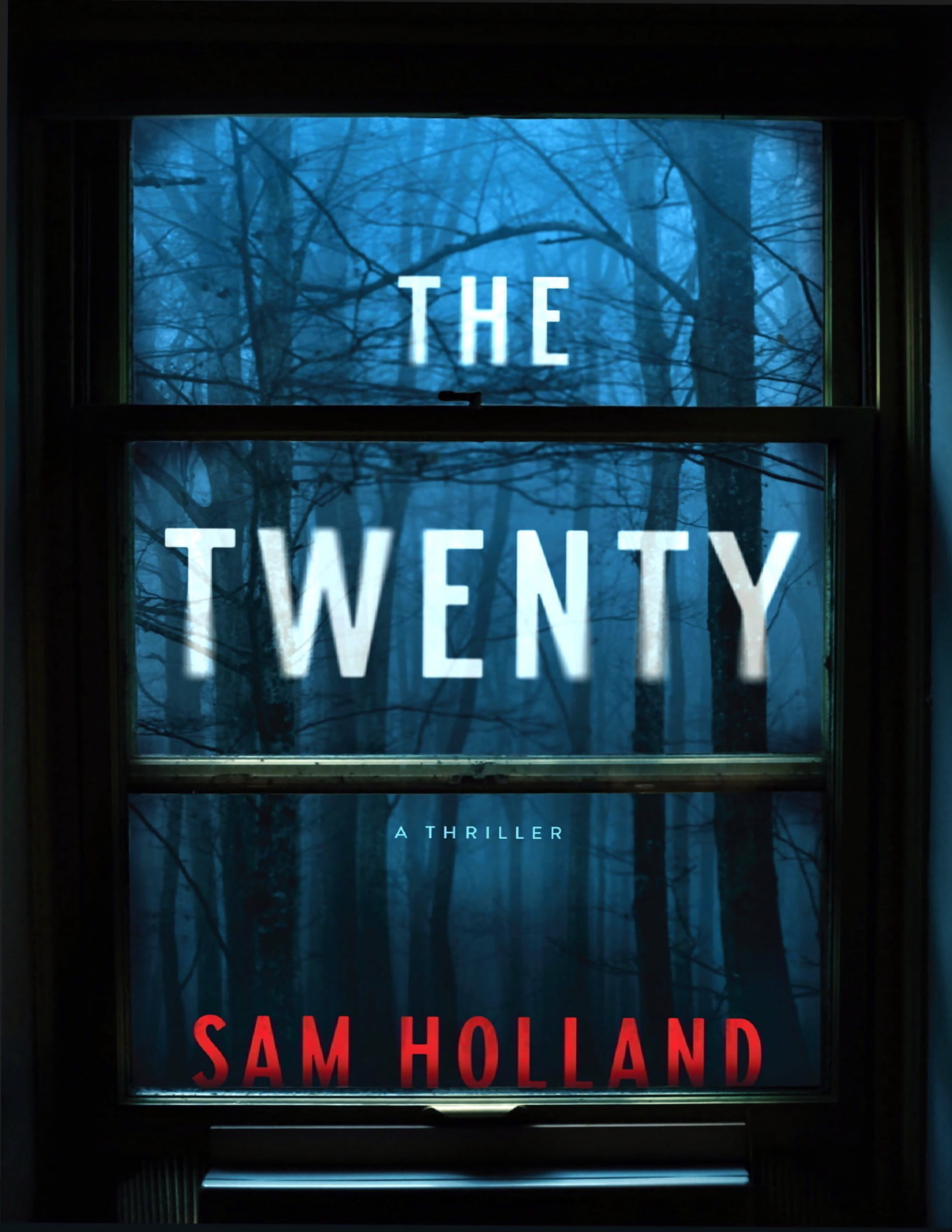
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE

TWENTY

A THRILLER

SAM HOLLAND

YİRMİ

BİR HEYECAN

SAM HOLLAND

Matt için

PROLOGUE

İlk fark ettiği şey çıplak ayaklarının altındaki soğuk beton ve ayak parmaklarının arasındaki tozdur. Karanlık. Çok karanlık.

Başını oynatıyor; her şey dönüyor. Göz kırıyor. Çizgiler, köşeler, bir masanın kenarı görünür hale gelir: kasvetin içinde loş şekiller.

Kafası karışmış. Başının döndüğünü hissediyor; uzun bir nefes almaya çalışıyor ama ağzının üzerinde bir şey var. Yapışkan, boğucu. Dokunmak için uzanıyor, elleri hareket etmeyince vücudu geriliyor. Hareket edemiyor. Onları çekiştiriyor, nefesi hızlanıyor.

Bacaklar aynı. Sıkıca sabitlenmiş. Oturuyor, bir sandalye olmalı. Ama ayakları donuyor, ayakkabıları ve çorapları çıkarılmış. Hava nemli, soğuk sis gömleğinin altından giriyor, tenine yerleşiyor ve onu titretiyor.

Alnında bir zonklama, çılgın kalp atışlarıyla aynı anda bir güm *güm sesi var*. Ama başka bir şey yok. Başka bir acı yok.

Ne oldu? Buraya nasıl geldi? Düşün. *Düşün*. Ama hiçbir şey gelmiyor. Sadece karanlık, sadece panik. Şimdi sersemlemiş hissediyor - yeterli oksijen gelmiyor. Kendini durmaya, nefesine odaklanmaya zorluyor. Ona böyle öğretilmişti. Altı saniye nefes al. Altı saniye boyunca dışarı. Burnundan titreyerek nefes alıyor. Çok hızlı. İşe yaramıyor. Tekrar deniyor, gözlerini kapatıyor, yavaşça sayıyor.

Kalp atışları azalır, nefes alış veriş i düzene girer. Bunu yaparsa, sakın kalırsa, iyi olacak. İyi olacak.

Ama sonra bunu hissediyor. Eli rahatsız, orada bir şey var. Orada bir şey var. Soğuk, sert bir metal. Parmaklarını oynatıyor.

ne yaşadığını düşünmek için. İşte yine. Biri elinde, biri iki elinde. Oh, Tanrım. Hayır. *Hayır.*

Ve ayakları. Orada da. O hissi unutmak mümkün değil. Yabancı cisim derisini deliyor, damarına yerleşiyor. Tanıdık paniğin büyüdüğünü hissediyor. Titreme. Terliyor.

Kendine bayılma diyor. *Şimdi olmaz. Burada olmaz. Kendinden geçme. Çünkü eğer bayılırsan, kim bilir neler olacak.*

Ama başı hafif hissediyor, kanı güneye doğru akıyor. Odada görebildiği çok az şey bulanıklaşıyor.

Ve bilincini kaybetmeden önceki anda ayak seslerini duyar. Bir kol çevriliyor. Ve bir kapı açılıyor.

BÖLÜM 1

*Başparmaklarımın iğnesiyle, Bu tarafa
kötü bir şey geliyor.*

-William Shakespeare, *Macbeth*, 1606.

BÖLÜM

1

1. Gün *Cumartesi*

O geldiğinde saat geç olmuş, bar çoktan dolmuştur. Kalabalığın arasından geçerek odanın arka tarafında, duvara yaslanmış bir pozisyon alır. Gürültülü, kalabalık. Tam da onun sevdiği gibi. Anonim olabiliyor; kimse ona dikkat etmiyor - benzer giyimli erkeklerin arka planına karışıyor. Bira şişesini dudaklarına dayayarak izliyor: bardaki gösterişli adamlar, küfürler savuran sarhoşlar, ziyan olmuş ve şamatalı bir bekârlığa veda partisi. Toplumun sunabileceği en kötü şey, kendi kusurları karşısında önemsizleşiyor böyle bir ahlaksızlığın.

Bir sarışın tuvalete doğru sendeleyerek ilerliyor. Kısa etekli, alyanslı; arkasından bakan adamın kocası olması pek mümkün değil. Oda nın diğer tarafında bir tinerci kıpırdanıp duruyor. Ona yaklaşılr, etrafına bir göz atılır, sonra hızlı bir işlem yapılır - parmaklar hareket ettirilir ve iyi geceler karşılığında para cebe indirilir. Unutmak isteyen başka biri.

Küçük ayrıntıları fark eder; hayatını bu şekilde sürdürür. Birasından bir yudum alır. Müdahale etme dürtüsüne direnir - bu gece orada olma nedeni bu değildir.

Gözleri odayı tarıyor. Başka bir şey dikkatini çekiyor, onu durduruyor.

Siyah beyaz bir üniforma, öne doğru adım attığında bir boşluk yaratır.

Polisle göz göze geliyor, sonra omzundaki telsizle konuşmak için ağzını eğiyor. Bekler; birasını bitirir. Bara başka bir adam gelir. İri yarı bir adam, sade kıyafetler giymiş, gömleği göbeğini zorluyor. Üniforması işaret ediyor.

İç çeker, kaderine boyun eğer. Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Bir gece daha mahvoldu.

Adam kalabalığın arasından ona doğru ilerler. Onun yanında durur.

"Kaç tane içtin?" diye soruyor, şişeyi göstererek. "Yeterli değil. Balayında olduğunu sanıyordum?"

"Dönüş uçağı bu sabahıtı." Adam kaşlarını çatıyor. "Telefonumu kapalı tutmalıydım. Marsh seni almamı söyledi."

"Arayamaz mıydın, Jamie?"

"Burada telefon çekmiyor. Bunu biliyorsun patron."

Yavaşça başını sallıyor. Tabii ki bunu biliyor. Cumartesi gecesi rahatsız edilmek istemedi. Mesai saati dışında, diğer dedektifler nöbetçi. Ona neden ihtiyaçları var?

Ama içindeki çalkantı ona nedenini söyler. Ciddi bir şey. Sıra dışı bir şey. Boş şişeyi bir masanın üzerine koyar ve dedektif çavuşunu bardan dışarı kadar takip eder.

"DCI Adam Bishop," diyor ve arama izni kartını olay yeri görevlisine gösteriyor. Meslektaşını işaret ediyor. "DS Jamie Hoxton."

Jamie kimliğini gösterir ve ikisi de kordondan el sallayarak geçer. Gece dondurucudur; Adam paltosunu daha sıkı sarar.

İki adam durup manzarayı gözden geçiriyor. Rüzgâr çorak arazide sertçe esiyor; uzaktaki manzaraya bir köprü hâkim ve onlar köprünün altında duruyorlar, kararmış nehir önlerinden akıyor. Burası bir inşaat alanı, zincir metal ve tahta levhalarla yarım yamalak kapatılmış, dişlek bir Alsaslıyı gösteren bir tabela var. Ama burada güvenlik yok. Hiçbir şey çalışmıyor.

Adam bölgeyi iyi biliyor. Para tükenene ve belediye soylulaştırmanın sadece zenginler gerçekten yatırım yaparsa işe yaradığını keşfedene kadar yeniden geliştirme alanı olarak belirlendi. Kimse burada yaşamak istemiyor. Suyun manzarası iç karartıcı; yanından geçen tek tekne dizel püskürten konteyner gemileri. Bu nedenle, alan boş duruyor, uçan çöpçüler fırsatın farkına varıyor, evsizler çöplere sığınıyor.

Onlara KKD veriliyor ve beyaz tulumlar, eldivenler ve maskeler giydiriliyor. Karşıya, projektörlere ve koşuşturmaya doğru yürüyorlar, ayakları çamura batıyor. Sormasına gerek yok; ne bulmak için orada olduklarını biliyor. Her şey bir cesedi işaret ediyor.

Etrafı çöplerle çevrili. Solda eski bir buzdolabı yan yatmış; sağda lekeli ve ıslak bir şilte. Olay yerinde çok sayıda başka çöp var: boş boya kapları, plastik atıklar, eski bir ön kapı. Ceset sırt üstü yatıyor, üzerinde giysi kalıntıları asılı. Cinsiyete dair hiçbir belirti yok, eskiden olduğu kişiyi tanımlayacak hiçbir şey kalmamış.

Yüzün yarısı yok olmuş, kanlı etler uçuşuyor, bembeyaz kemikler görünüyor. Göz çukurlarının kararmış delikleri dışarı bakıyor. Kabuk bağlamış, kirli, ıslak. Muhtemelen ilk giden gözbebekleriydi, kolay lokma. Gövdenin içi tamamen boşaltılmıştı -Adam bağırsakları, kaburgaları, organları görebiliyordu. Ve hareket ediyor gibi görünüyor, kurtçuklar çürüten etin üzerinde yemek yiyor.

Jamie, "Hayvanlar onu bizden önce bulmuş," diye yorum yapıyor. Adam molozların arasından hıştırtılar duyuyor. El fenerini dışarı tutuyor ve birden fazla sarı göz ona bakıyor.

Titriyor. Lanet fareler. "Kim ihbar etti?"

"Evsiz adam." Jamie biraz uzakta duran rengarenk görünümlü bir kalabalığı işaret ediyor. "Burayı kokuttuğunu ve gitmesini istediklerini söyledi."

"Önceliklerini sıraya koymuş olmalarına sevindim," diye cevap veriyor Adam donuk bir ifadeyle. "Patologdan haber var mı?"

"Hala bekliyorum."

Sanki bir işaretmiş gibi, arkalarında bir telaş duyarlar ve bir adam gelir. Adam içten içe iç çeker. Başka biri lütfen, ama Dr. Greg Ross olmasın.

Adam, olay yeri kıyafeti içinde bile Ross'un da aynı şeyi hissettiğini söyleyebilir.

"Cesede dokundunuz mu, DCI Bishop?" diye soruyor doktor, her kelimesinden onaylamama damlıyor.

"Tabii ki hayır." Bu Adam'ın ilk vakası değil, ilk cesedi de değil. "Daha fazlasını ne zaman öğreneceğiz?"

Patologdan gelen cevap kısa ve hızlıdır. "Hazır olduğumda."

Bir karşılık verir, sonra Jamie'ye eliyle işaret eder. Olay yerini değerlendirmeye başlayarak uzaklaşırlar.

DS'si molozların arasından bakıyor. "Güvenlik yok, CCTV yok."

"Bundan emin miyiz?" Adam, Jamie'nin arabasının park ettiği yerin yakınındaki küçük siyah bir kutu olan kamerayı işaret ediyor. "Gidip kontrol edin."

Jamie başını sallayarak uzaklaşır; Adam'ın dikkatini ona doğru ilerleyen biri çeker. Genç bir kadın. Buradaki mürettebatın geri kalanının aksine, adımlarında bir sıçrama ile yürüyor, coşkusu ürkütücü çevreyle tam bir tezat oluşturuyor. Merakla ona doğru yürüyor, kordonun altına eğiliyor, sonra kapüşonunu ve maskesini indirip eldivenlerini çıkarıyor.

Adam yaklaşırken hevesle gülümsüyor, yanakları kızarmış. Onu daha önce görmemişti.

"DC Ellie Quinn," diyor Adam'ın yanına geldiğinde. Elini resmen önüne uzatıyor ve Adam eğlenerek elini sıkıyor. Avuç içi terlemişti.

"Burada ne yapıyorsunuz, DC Ellie Quinn?"

"Büyük Suçlar'da yeniyim. Pazartesi günü başlamam gerekiyordu ama bir şeyler olduğunu duydum. Yardım edebileceğimi düşündüm."

Adam'ın birkaç hafta öncesine ait belirsiz bir anısı var: Jamie takımın yeni bir üyesinden bahsetmektedir. "Nerelisin?" diye sorar.

"Dolandırıcılık, Patron. Ama ben biraz daha... heyecan verici bir şey istedim."

"Evet, anladın." Ona gülümsüyor. Ufak tefek, çilek sarısı saçları, soluk teni ve çilli burnu var. Geniş geyik gözleri onu Disney filmlerinden bir karaktere benzetiyor.

Daha fazla yersiz görünemezdi. Burada, gecenin köründe, rüzgâr saçlarını savuruyor, yanaklarını bebek pembesine çeviriyordu. Yeni ölenlerin uğrak yeri tarafından kirletilmemiş masum bir geyik yavrusu.

Arkasında bir hareket duyuyor ve Adam evsizlere dönüp bakıyor. Çoğu uzaklaşmış, ama biri kalmıştır; tanık olma şansını kaybetmek istemez.

"DS Hoxton'a rapor ver," diyor Quinn'e, Jamie'nin keşif yaptığı otoparkı işaret ederek. "O sana ipleri gösterecek. Şimdi müsaade eder misiniz?"

"Evet, elbette," diye aceleyle kabul eder kız ve Adam dikkatini yanlarındaki kişilere yöneltir.

Evsiz adam Adam'ın yaklaştığını görünce tereddüt eder. Adam yavaşça yürür, göz temasından kaçınır. Adam gergin bir köpek kadar ürkektir, uzun kirli bir palto, yırtık botlar giymiştir, siyah beresi

Gözler. Adam sigara paketini çıkarır, bir tanesini ağzına atar ve kutuyu adama uzatır.

Adam kirli parmaklarıyla bir tanesini kapar, hala yarı dönüktür. Adam kendi çakmağını yakar ve adam çakmağı almadan önce kolunu tamamen uzatarak çakmağı uzatır.

"Bizi arayan sen miydin?" Adam soruyor. Uzun bir nefes çeker ve dumanı soğuk gece havasına üfler.

"Evet." Adam Adam'a göre açılı bir şekilde duruyor, köprüünün altındaki kutulardan ve sarkık çadırlardan oluşan evsiz kampına bakıyor. Onun güvenliği. Çakmağı geri veriyor ve sigarayı açlıkla emiyor.

"Adam," diyor kendini tanıtmak için elini uzatarak.

Adam şüpheyle bakar, sonra sigarasını dudaklarına götürür ve jestle karşılık verir. Hızla iki adım geri çekilir.

"Harry," diye yanıtlıyor.

"Ne zaman fark ettin?" Adam soruyor.

"Sadece birkaç saat önce. Jim bahsetmişti." Adam başını köprüünün altına sığınan gruba doğru eğiyor. "Başını belaya sokmak istemem."

Adam, isimleri zihninde not etmesine rağmen, "Hiç de değil," diye yanıtlıyor. "Birini gördü mü? Siz hiç etrafta dolaşan birini gördünüz mü?"

"Hayır." Adam'dan biraz daha uzaklaşır.

"Kamyonet yok mu? Çöp döken kamyonlar."

"Biraz."

Duraksıyor ve Adam bir şeyler sakladığını anlıyor. "Lütfen? Her şey yardımcı olabilir."

Harry bir nefes daha çeker, sonra tüm vücudunu saran bir öksürük nöbetine tutulur. Bitirdiğinde sararmış gözlerle Adam'a bakar.

"O..." diye başlıyor. Botunu çamura sürterek yere bakar. "Ölmüş mü? Bir doktor..."

"Hayır, dostum. O çoktan öldü."

"Ama..." Çöplüğü işaret ediyor. "Bir doktor..." "Üzgünüm."

Doktor şu anda onun için bir şey yapamaz."

Evsiz adam başını sallıyor ve bakışlarını yere çeviriyor. "Hayır, hiçbir şey görmedim," diye sözlerini tamamlar.

Adam yenilgiyi kabul eder. İş e yarar bir şey paylaşmış olsa bile, evsiz adam berbat bir tanıktır. Bir savunma avukatı onu delik deşik ederdi.

saniyeler içinde hesap.

Adam artık izmaritine kadar yanmış olan sigarasını işaret ediyor. "Bir tane daha alabilir miyim?"

Adam paketi çıkarır ve çakmakla birlikte ona uzatır. "Al," der ve cebini karıştırır. Elindeki parayı -birkaç banknot ve bozuk para- çıkarıp uzatıyor. "Yardımanın için."

Adam onları kapar, sonra gergin bir şekilde arkasına bakarak uzaklaşır. Jamie ona doğru yönelirken Adam sigarasını bitirir.

"Bir şey gördü mü?" Jamie onun yanındayken soruyor.

"Hiçbir şey. Aramalarına bile şaşırdım. Yeni acemimize ne yaptınız?"

"Ellie Quinn? Ev ev dolaşması için onu üniformalarla gönderdim." Jamie'nin bakışları tekrar suç mahalline kayıyor. "Bunu görmesine gerek yok," diye bitiriyor. "İlk gününde olmaz."

Adam sessizce kabul eder. Takımdaki yeni kanları seviyor. Ellie gibi, onlar da hevesli ve iz bırakmak için can atıyorlar. Ama o çok masum görünüyor. Zihinsel olarak, transfer talebinde bulunmadan önce ona üç ay veriyor. En fazla altı ay.

Adam, Jamie'nin görüş alanından cesede doğru ilerliyor. Çöpler yere şekilsiz şekiller atıyor; bu mesafeden bile içgüdüsel olarak vücudunda bir şeylerin geri tepmesine neden oluyor.

Hayır, bugün Ellie Quinn'i kırmak istemiyorlar. Onun yerine "Kameradan bir şey çıktı mı?" diye sorar.

"Sahte," diye cevaplıyor Jamie. "Ve iyi bir tane de değil, sadece yukarı bakarak bile anlayabilirim. Mükemmel bir çöplük alanı. Güvenilir tanıklar yok, evlere bakan yok. Kolay erişim."

Adam başını sallayarak çorak araziye bakıyor. Projektör ışıkları kırık camlardan yansıyor, çamurdaki yıkıma ayna tutuyor. SOCO'lar ayırt edilebilen birkaç lastik izinden toz taşla kalıplar çıkarıyor, fotoğraflar çoktan çekilmiş. Jamie'ye dönüyor. "Balayınız nasıl geçti?"

"Harika. Kaliforniya güneşi, beyaz kumlu plajlar, mavi gökyüzü." Jamie duraksıyor ve Dr. Ross'un cesetten kalktığı yere bakıyor. "Bu gecedен biraz farklı."

Dr. Ross döner ve uzun kolunu hızlıca kaldırarak onlara bir işaret yapar. Geri geri yürüyorlar.

"Erkek, otuz-kırk yaşlarında," diyor doğrudan konuya girerek. "Olabilir. Öleli birkaç günden fazla olmamış, gerçi morga götürüp entomolojisini incelediğimde daha fazla bilgi sahibi olacağım. Etoburlar tarafından yumuşak dokulara ciddi hasar verilmiş; yüzüne ve karnına iyice saldırmışlar."

"Şüpheli ölüm mü?" Jamie soruyor.

Doktor alay eder. "Buraya kendi başına gelmedi, DS Hoxton. Yarın başbakanla görüşeceğim. Saat 10'da orada ol."

Ve başka bir şey söylemeden çekip gidiyor.

"Kısa ama tatlı," diye mırıldanıyor Jamie. Adam uzun bir nefes alır.

SOCO'lar tekrar etrafta toplanır, kameralar ceset götürülmeden önce sahneyi çeker. Burası çok kötü bir son istirahatgâh: fareler ve tilkiler bolca var, açıkta bırakılmışlar.

"Gömmek için hiç çaba sarf etmedi," diye yorumluyor Adam.

Jamie, "Belki de katil, kimse cesedi bulamadan yenilip dağılacağını düşünmüştür," diye yanıtlıyor.

"Ya da belki de umurunda değildi."

Ama sonra bir şey gözüne çarpıyor. Daha önce üzerinde fazla düşünmemişti ama şimdi, kameraların flaşları ve projektörlerin parıltısıyla, karmaşa ve kaosun arasında göze çarpıyordu. Atılmış buzdolabının yan tarafına yeşil sprej boyayla üç sembol çizilmişti: "XII."

Gözlerini kısarak bakıyor. Yersiz görünüyor: mükemmel bir şekilde düz, yan yatmış bir buzdolabının üzerinde. Kurbanın başının tam üstünde. Bir işaret.

"Bundan ne anlıyorsun?" diye sorar Jamie'ye.

Ama bir cevap beklemiyor. Yürümeye başlar, çorak araziye araştırır, el feneri çöplerin arasında gezinir. Sıçan seslerini, molozların arasındaki hareketleri duyuyor. Gözleri dağınıklığı tararken Jamie de onu takip eder.

"İşte," dedi Jamie aniden. "Geri dön."

Adam el fenerini Jamie'nin işaret ettiği yere yönlendirir. Işığın altında üç harf daha parlıyor.

Işığı yavaşça aşağıdaki çöp yığına indiriyor. Bir inşaat alanının enkazı. Tahta paletler, tuğlalar, çimento parçaları. Ama rakamlar aynı. Yeşil sprej boya. "XIV."

"Kahretsin," diye mırıldanır Jamie onun yanında. "Sence..."

Adam sahneye, hareketli SOCO'lara, üniformalara, işlerini yapan teknisyenlere döner.

"Oi!" diye bağıırır. Kafalar döner. Adam herkesin dikkatini ç e k e n e kadar kollarını sallar. "Oi!"

Ortam sessizleşir, tüm gözler onun üzerindedir.

"İşte." Sprey boyalı işaretleri gösteriyor. "Bu bölgeyi emniyete alın. Kazıya başlayın. Ve diğer herkes, olay yerini araştırın. Tüm çöpleri kontrol edin. Bu harflerden daha fazlasını arıyorsunuz." Kimse hareket etmiyor, herkes bakıyor. "Şimdi!" Adam tekrar bağıırır ve insanlar canlanır. Adam geri döner.

Jamie; gözleri maskesinin üzerinde vahşi.

"On dört numara," diyor. Sonra tekrar ilk cesedi işaret ediyor. "Ve on iki numara."

"Sence-" diye yeniden başlıyor Jamie.

"Biliyorum amına koyayım," diye yanıtlıyor Adam. "Onlardan daha çok var."

BÖLÜM

2

CESET ORTAYA ÇIKAR. Tuğlaların ve çakılların altında, farelerin onu bulamayacağı bir yere tamamen gömülmüş bir şekil. Bir battaniyeye sarılmış. Bebek mavisi çek. Olay yeri yöneticisi, ceset ortaya çıktıktan sonra Adam'ı çağırır ve yavaşça bir köşeyi geri çeker. Bir yüz ortaya çıkar. Uzun siyah kıvrıcık saçlar. Gözler kapalı, yüz hatları bozulmamış.

CSM, "Bir öncekine kıyasla oldukça büyük bir tezat," yorumunu yapıyor.

Adam daha önce Maggie Clarke ile çalışmış. Verimli bir kadın, zeki, son derece organize. Başka bir hayatta olsa okul aile birliği başkanı olur, bağış kampanyaları ve köy şenlikleri planlardı ama onun yerine SOCO'lardan oluşan sürüsünü, pastalar ve köpek gösterileri yerine kan ve çamurla yönetiyor. Tavırları açık sözlü ama hızlı ve doğru. Adam onu seviyor. Herkes sevmiyor.

"Neredeyse huzurlu," diye yanıtlıyor Adam.

Maggie gözlerini kısarak çöplere bakar. "Sen öyle diyorsan." Ona hızlı bir gülümseme verir, sonra dikkati başka yere yönelmiş bir halde oradan ayrılır.

Köpek birimi geldi. Siyah ve beyaz spanieller daireler çizerek koşuyor, kafaları karışmış gibi görünüyor.

"Bir şey bulamazlar mı?" Jamie soruyor.

"Sorun o değil," diye yanıtlıyor işveren asık suratla. "Sorun nereden başlayacaklarını bilmemeleri."

Bir ceset daha bulundu. Kemiklerden biraz daha fazlası: dağılmış, parçalanmış uzuvlar. Üstüne "XVI" yazılmış. Dördüncü ceset ortaya çıktığında Adam'ın patronu olay yerine varmıştır. Dedektif Başmüfettiş Marsh kordonun dışında durur ve uzun parmağıyla işaret eder.

"Birden fazla mı?" Adam bandın altından geçerken Marsh sorar. Projektörlerin sert ışığında Marsh'ın yanakları daha çökük görünüyor.

her zamanki gibi, solgunluğu gri. Adam olay yeri başlığını kafasından, maskeyi yüzünden çıkarırken başını sallıyor. "Ben de o günlerin geride kaldığını sanıyordum," diye bitiriyor Marsh iç çekerek.

Adam ceplerini yoklar, sonra sigaralarını verdiğini fark edince küfreder, gecenin ne kadar uzun süreceğini düşününce bu fedakârca hareketinden pişmanlık duyar. Yanındaki Marsh kendi paketini çıkarır ve Adam'a bir tane uzatır.

"Ta," diye mırıldanıyor Adam, dudaklarında sigara, Marsh çakmağı ateşlerken öne doğru eğiliyor.

Her iki adam da bir an için ayakta durur, yanan tütünün çıtırtısı ve dumandan çıkan iç çekişler dışında sessizdirler.

"Planladığım Cumartesi gecesi bu değildi," diyor Adam.

Marsh sigarasının külünü yanındaki çamura savuruyor. "Eğer görevde olmadığın zamanlarda saklanacaksan, Bishop, gidecek başka bir yer bulmalısın. Sen gizemli bir adam değilsin; hepimiz gibi tahmin edilebilir birisin. Hem oraya neden gidiyorsun ki?" Marsh bir nefes daha çeker. "Hayallerindeki kadını yirmi yaşındakilerle dolu adi bir barda bulamazsın."

"Öyle bir şey değil."

Marsh homurdanır. "Her neyse. Aferin sana, Bishop. En iyi hayatını yaşıyorsun."

Dr. Ross geri döner. Yanından geçerken Marsh'a başıyla selam verir ama Adam'ı görmezden gelir. "Hâlâ gittiğin her yerde arkadaş ediniyorsun demek ki," diye alaycı bir şekilde sözlerini tamamlayan Marsh, poposunu yere vurarak patoloğu takip eder.

Adam sigarayı filtresine kadar içerken patronunun gidişini izler. İki yaşlı adam, Ross ikinci kez olay yeri kıyafetlerini giyerken neredeyse ayırt edilemez durumdadırlar. İkisi de uzun boylu ve zayıftır; ancak Adam Marsh'ın zayıflığının yemek yememesinden ve bol miktarda nikotin ve kafein tüketmesinden kaynaklandığını bilmektedir, Ross ise zindeliğin, temiz beslenmenin ve egzersizin timsalidir. Adam uzakta Jamie'yi seçebiliyor, DS'si tamamen daha büyük bir silüet, iki haftalık karısıyla mutlu bir şekilde yerleşmiş. Adam bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor: standartların düşmesine izin vermenin verdiği haz. Kanepede rahat geceler, ev yapımı rosto yemekleri ve aile boyu Sütü Süt.

Jamie'den gelen bir bağırış Adam'ı düşüncelerinden uyandırır. Kışını kordondan uzaklaştırır ve ona katılmaya gider.

"Beş etti," diyor DS'si. Görevliler köpekleri evlerine götürüyor, ödülleri alan köpeklerin kuyrukları sallanıyor.

"Hepsi bu kadar olduğuna emin miyiz?"

"Bu yeterli değil mi?" Jamie cevap verir.

Adam acımasızca başını sallıyor. Şimdi ayrı alanlar inşa ediliyor: her çirkin keşif için ayrı suç mahalleri. Projektörler ve figürler her birini işaretliyor, çapraz bulaşmayı önlemek için dikkatli olunuyor. Farklı çürüme durumlarında beş ceset. Bir zamanlar birileri olan, seven, sevilen ve değer verilen beş kişi.

Ancak buna rağmen Adam bir endişe dalgası hisseder. Karşılaştığı zorluğun küçük bir heyecanı. Sayamayacağı kadar çok cinayetle uğraştı. Yanlış giden ev cinayetleri, kötü biten bar kavgaları, hatta trajik bir bebek cinayeti. Ama hiçbirisi bunun gibi değildi.

Bu büyük bir şey.

Çünkü tüm cesetlerin üzerinde spreyle boyanmış aynı rakamlar var. Adam'ın bunu anlamak için bir patoloğa ihtiyacı yok. On altı numara neredeyse tamamen çürümüş, ziyafet çeken fareler tarafından kemirilmiş, bazı kemikleri kaybolmuş, daha fazla ilgilenilmek üzere bir deliğe götürülmüş. On iki numara -bugün bulunan ceset- hâlâ çürümenin ilk aşamalarında.

Adam biliyor, Jamie biliyor. DCS Marsh biliyor, yoksa burada olmazdı.

Katil geri sayıyor. Bu sadece başlangıç.

BÖLÜM

3

YATMADAN ÖNCE, aynı rutini uygular. Her kapıyı kontrol eder, önden zincirler, arkadan çift kilit. Bütün pencereler kapalı. Işıkları teker teker kapatın, ancak o odadan çıkana kadar kapatmayın, hala bir sonraki ışık birikintisinde yıkanır. Takılabilir LED'lerin yandığından emin olun. Güven verici ve parlak.

Yatak odasına gittiğinde Phil genellikle yorganın altındadır. Onun hayatının sadeliğine imreniyor. Bu gece, nefes alışından neredeyse uyumak üzere olduğunu anlayabiliyor. Yavaş, güvenli, istikrarlı. Yatağının yanındaki gece lambasını yakıyor; bir çocuk lambası ama ihtiyacı olan da bu. Tavana yıldızlar fırlatıyor, yatak odasını serin mavi bir ışıltıya boğuyor.

Ana ışığı kapatıyor ve erkek arkadaşının yanındaki yatağa giriyor. Yuvarlanır ve onu kendine doğru çeker, kolu ortasına dolanır, bir bacağı onunkine dolanır. Güvenli.

Uyandığında bir şeylerin ters gittiğini hemen anlar. Her şeyi kaplayan, derin ve boğucu karanlığı hissedebiliyor. Gözlerini açar. Hiçbir şey yoktur. Nefes alış veriş hızlanır. Gece lambası kapalıdır; oda zifiri karanlıktır. Elleri Phil'i aramak için dışarı doğru uzanıyor ama sadece soğuk çarşaflara dokunuyor.

Ve bir anda, oraya geri döndü. Tek başına, karanlıkta. Pencerenin dışından gelen sesler: bir baykuşun ötüşü, bir tilkinin çığlığı. Sonra başka bir şey. Hayvansal bir şey, ama şüphesiz insan. Bir çığlık, bir acı çığlığı. İstirap ve korku.

Yatağında donmuş halde yatıyor. Elleri yorganı pençeliyor; gözlerini kırpıştırarak karanlıkta bir şey, herhangi bir şey görmeye zorluyor. Sonunda, yatağının başucundaki masaya uzanacak gücü kendinde buluyor. Parmakları önce lambanın kablosuna, sonra da plastik düğmeye temas ediyor ve düğmeye basıyor. Ama hiçbir şey yoktu. *Hiçbir şey yok.* İnlemeye başladı. Önce sessiz, sonra çığlık atana kadar sesi yükseliyor. Büyük nefesler alıyor, sonra tekrar çığlık atıyor.

Birden yanında bir vücut hissetti. Kollarında güçlü eller. Bir el feneri yandı ve odanın etrafında döndü.

"Rom! Romilly," diyor ses. "Şimdi buradayım, özür dilerim. Elektrikler kesildi. Özür dilerim."

Erkek arkadaşının kolunu tutuyor ve ışık, kurtuluşu onunla birlikte geliyor. Kollarını ona doluyor ve sıkıca sarılıyor.

"Özür dilerim," diyor Phil tekrar. "Seni bırakmamalıydım. Feneri almaya gittim." Onu daha yakına çekiyor, yorganı üzerlerine çekerek onları yatakta kozalıyor. "İşte, daha iyi oldu mu?" diye soruyor usulca ve kız onun göğsüne doğru kıvrılıyor, gözyaşları tişörtünü ıslatıyor.

El fenerini elinde tutuyor, güçlü ışık akımı yatak odasını aydınlatıyor. Onun yatak odasını. O zaman değil, şimdi.

Ve yavaşça, çok yavaşça, paniğin azaldığını hisseder. O güvende. Yavaşça huzursuz, rahatsız bir uykuya dalarken kendine güvende olduklarını söylüyor.

BÖLÜM

4

2. Gün Pazar

Güneş çorak arazinin üzerine doğuyor ve olay yeri ekipleri çalışmaya devam ediyor. Beş ceset: işlenmesi gereken çok şey var.

Marsh saatler önce ayrıldı, sıcak evine ve rahat yatağına döndü. Doktor. Ross da kısa süre sonra onu takip etti.

Adam Jamie'nin arabasında oturuyor, nazık bir bilgisayarçı tarafından getirilen kahve soğuk içilmiş, Adam hâlâ boş fincanı tutuyor. Yanında, Jamie'nin 1.80'lik gövdesi sürücü koltuğunda rahatsız bir şekilde yığılmış. Çift çenesi göğsüne doğru çökmüş; burnundan ağır ağır nefes alarak derin bir uykuya dalmış. Adam da yorgun ama sürekli aldığı kafeinin yanı sıra birazdan olacakları düşününce kendini gergin hissediyor.

Düşüncelerini toparlıyor, zihinsel olarak kendini çoklu bir cinayet soruşturmasının başlangıcına hazırlıyordu.

Arabanın camına hafifçe vurulması onu yerinden sıçratır; kapıyı açtığında Maggie Clarke'ın yorgun yüzüyle karşılaşır. Kapüşonunu çıkarmış, ama hâlâ olay yeri kıyafeti içinde, onun yanına çömeliyor ve yorgun bir şekilde gülümsüyor.

"Uyuyan Güzel hala dışarıda mı?"

Adam şöyle bir bakıyor; Jamie kıpırdamamış. "Onun her yerde uyuklama yeteneğini hep kıskanmışımdır," diye yorumluyor. "Benim için bir şeyin var mı Mags?"

"Hayır ve daha saatlerce gitmeyeceğiz. Burada o kadar çok şey var ki, tüm bu çöpleri karıştırmak gerekiyor."

"Bana bir şey söyleyemez misin?" diye zorluyor.

Suç mahallerine bir göz atıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Gayri resmi olarak mı?" Adam sırtıyor. "Gayri resmi olarak."

"İlk düşünceler, ama tüm bunlar çok kasıtlı gibi geliyor."

"Nasıl yani?" Adam gibi Maggie de eski topraktır. Alanında çok bilgili olan Maggie suç mahallerine aşinadır, yılların deneyimi ona neyin normal olup neyin olmadığını öğretmiştir. En azından bu tür durumlarda neyin normal olduğunu.

"Cesetler sırt üstü yatırılmıştı," diye devam ediyor Maggie. "Kafaları ..." Parmağıyla bir kare şekli çiziyor.

"Mezar taşları mı?"

"Eğer öyle demek istiyorsanız, evet. Cesetleri buraya her kim yerleştirdiyse bir mesaj gönderiyordu." Bir elini onun koluna koydu, sonra yüzünü buruşturarak kendini ayağa kaldırdı. "Kesin bir şey öğrendiğimde seni arayacağım. Biraz uyu."

Kadının olay yerine dönmesini, dağınık buklelerini at kuyruğu şeklinde toplamasını ve kapüşonunu geri çekmesini izler.

Uyumak imkânsız.

Şimdi hazır.

Uzanıp Jamie'nin burnunun dibini çimdikliyor. Bir süre sonra Jamie homurdanıyor, sonra sıçrayarak uyanıyor. Bulanık gözlerle karşıya bakıyor.

"Sen bir pisliksin, Bish," diye

mırıldanıyor. "Gitmemiz gerek."

Jamie çöp ve pislik yığınlarına bakıyor. "Gitmek mi? Nereye?"

"Karakola geri dönün. Başlamamız gereken bir cinayet soruşturması var."

Hafta sonu olmasına rağmen dedektifler olay odasını doldurmuştu. Adam çoktan kararını vermişti: içeri kimi alabilerseniz alın.

Pazar günü çağrılmaktan şikâyet eden yok. Çoğu haberi görmüştür ve muhabirlerin spekülasyonları çok yaygındır. *Cesetler bulundu. Kimliği belirsiz. Detaylar takip edilecek.* Hiçbir dedektif ilgi çekici davaları kaçırmak istemez ve hepsi de bunun onlardan biri olabileceğini biliyor.

Adam önde durur ve brifinge başlar.

Onları bildikleri her şey hakkında bilgilendirirken arkasındaki ekranı çorak arazinin aceleyle bir araya getirilmiş bir haritası dolduruyor. Beş ceset, farklı

Hem erkek hem de kadın, çürüme aşamaları. Başbakanlar o sabah göreve başlayacaktır ve Adam morgda görev yapacak bir sonraki dedektifi seçer. DC alkışlar ve tezahüratlar arasında ayrılır.

"Öyleyse," diye bitiriyor Adam, gürültü yatıştıktan sonra, "temel konulara geçelim. O bölgede CCTV yok ama en yakın kameraları, özellikle de giriş ve çıkış yolları için olanları bulun. Eğer varsa ANPR'yi alalım. Tim"- DC'lerinden biri onaylarcasına başını sallıyor-"Ellie Quinn'e yetiş ve ev ev dolaşan üniformalılarla irtibat kur. Son birkaç ay içinde o çorak araziye doğru bakan herkesin ifadesini istiyorum. Alakasız görünse bile her şeyi kaydedin ve özellikle ilgi çekici bir şey görürseniz bana rapor verin."

Kurbanları tespit etmek için bir ekip görevlendirir, çabaları koordine etmesi için Jamie'yi görevlendirir. Sesler gevezelik ediyor, harekete geçmeye hevesliler.

Ama Adam elini sallayarak onları sakinleştirir. Dikkatlerini üzerinde tutuyor, hepsi son hamleyi bekliyor.

"Olası tüm yolları araştırın," diye devam ediyor. "Bir cinayet davasının ilk yirmi dört saatinin ne kadar kritik olabileceğini hepiniz bilirsiniz. İnsanlar unuttur, kanıtlar kaybolur, dosyalar güvenlik sistemlerinden silinir. Açıkçası dezavantajlı durumdayız. Bu cesetlerden bazıları bir süredir gömülü. Ama hala oradaysa, onu istiyorum." Suçların korkunç doğasına rağmen, Adam ekibini incelerken heyecanlandığını hissediyor. "Ve onu şimdi istiyorum."

Son bir baş sallamayla yola koyulurlar. Adam Jamie'ye doğru ilerler ve ikinci komutanının yanında durur.

"Çok mu fazla?" Adam gülümseyerek fısıldar.

Jamie sessizce kıkırdar. "Aynen öyle," diye mırıldanıyor.

Adam duraklar, ekibin akınını izler. Telaş, enerji, istek. Ama bu tiyatronun tadını çıkarmasına rağmen, içinde bir huzursuzluk hissediyor. Bir önsezi. Sanki kontrol edemediği bir şeye kapılmış, dolanmış gibi. Onu ileriye doğru sürüklediğini hissediyor.

Cehennemin ağzına.

BÖLÜM

5

JAMIE bilgisayarının başına oturur, başı yavaşça düşer, gözleri kapanır. Yirmi dört saattir doğru dürüst dinlenmemiştir.

Nerede olması gerektiğini düşünüyor. Tatilinin son günü. Pippa'yla kanepede uzanmış, müzik seti izliyor. Ya da belki Pazar öğle yemeğine giderler ve sonrasında ormanda el ele dolaşarak yürüyüş yaparlardı.

İşine odaklanmaya çalışarak başını sallar. İnsanlar ölmüş. Öldürüldü. Kim olduklarını bulması gerekiyor.

Ekrandaki bir sonraki kayıp kişiye geçiyor. Arama parametrelerini giriyor ama çok fazla yanlış kişi var. Ve bu aşamada bu kadar sınırlı bilgiyle çok azını eleyebilir.

Etrafına bakar. DC'leri harıl harıl çalışmaktadır. Bishop ofisinde telefonla konuşuyor, şüphesiz daha fazla kaynak, daha fazla bütçe, daha fazla mesai ayarlamaya çalışıyor. Jamie onu izliyor, hayranlık ve saygının tanıdık karışımını hissediyor.

Adam bir makine. Davranışlarında yorgunluktan eser yok, bir cinayet ekibinde yılların getirebileceği uyuşuk ilgisizlikten eser yok. Jamie biraz daha onun gibi olabilmeyi diliyor. Bu kararlılık ve direnç.

Ama coşku azalır; monotonluk araya girer. Jamie'nin bir molaya ihtiyacı vardır. Bir fırsat seziyor ve kaçıyor.

Paltosunu kaptığı gibi hızla çift kapıdan geçip otoparka doğru yürüyor. Biraz boşluğa ihtiyacı var. Beş dakika boyunca biraz sessizlik.

Arabalar iyice dağılmış, ona bugünün Pazar olduğunu hatırlatıyor. Rüzgâr çok katlı beton binanın açık duvarlarından içeri giriyor ve cebinden arabasının anahtarlarını çıkarıp içeri oturuyor ve kapıyı çarparak kapatıyor. Bu

sigara kokuyor; Bishop'a küfrediyor. Soğuğa rağmen bir pencere açar, sonra karısına telefon eder.

Pippa ilk zilde telefonu açıyor. "İşte buradasın," der, sesi yumuşaktır. Adam gülümsemekten kendini alamıyor.

"Buradayım," diye
yanıtlıyor. "Hâlâ işte
misin?"

"Evet. Uzun sürecek," diye ekliyor ama başka bir şey söylemiyor. Detayları bilmesine gerek yok, bugün nelerle uğraştığını. Şiddet, kan ve cinayet.

İşini seviyor. Başlangıçtaki karmaşayı bir araya getirmenin, kaos içinde düzen bulmanın zorluğu. Verilerin ve rutin sorgulamaların acımasızlığı bile onu hiçbir zaman başkalarını rahatsız ettiği kadar rahatsız etmemiştir. İyi bir iş yaptığını biliyor ama bazı günler bunun kendisini bu kadar kötü hissettirmemesini diliyor.

Pippa onun hayatındaki saflık, eve döndüğünde parlayan güneş ışığıdır. Karısını oturma odalarında otururken hayal ediyor, ayaklarını uzatmış, dizlerinin üzerinde battaniye, arka planda müzik çalıyor.

Altı buçuk yıl önce Adam'ın düzenlediği bir plaj barbeküsünde tanışmışlar.

"Polis misin?" demişti.

Kavurucu sıcak bir gündü; Solent'ten esen serin bir rüzgâr saçlarını karıştırıyordu. Sarı, kolsuz bir elbise giymişti. Omuzları çıplaktı ve çillerle tozlanmıştı; gözlerini onlardan zorlukla alabiliyordu.

"Çoğumuz öyleyiz," diye cevap verdi, kumlu sahildeki insan topluluğunu işaret ederek. Adam'ın tanıdığı birinin sahilde bir kulübesi vardı; adamın kendisi bir ızgaranın önünde durmuş, bir hikaye anlatırken bir dizi maşayı sallıyordu. Sosis ve hamburgerlerin ağız sulandıran kokusu esintiyle yayılıyordu.

"Ama sen..." diye başladı. "Çok iyi görünüyorsun."

Kırılacağını mı yoksa memnun mu olacağını bilememiştir. İlk saatin sonunda, onu okulunda kariyer günü için bir konuşma yapmaya ikna etti. İkincisinde, aşık olmuştu. Ona evlenme teklif etmesi neden bu kadar uzun sürmüştü, bilmiyordu. Özgüven eksikliği mi? İlişkilerinin kalıcılığına dikkat çekmenin, onun uyanmasına ve daha uygun birini bulmasına neden olabileceği endişesi mi? Muhtemelen yukarıdakilerin ikisi de. Her iki durumda da, beş yıl sonra, o güzel gecede evet demişti,

güneşin batışını izliyorlardı, sadece ikisi. Üç kadeh şaraptan sonra teklif ağzından kaçtı. Kollarını ona dolamış, terli yanağından öpmüş ve şöyle demişti: "Hiç sormayacaksın sanmıştım, seni aptal adam."

"Akşam yemeği için dönmeye çalışacağım," diyor şimdi.

"Daha sonra mikrodalgada pişirebileceğin bir şey olmasını sağlayacağım." Jamie yüzünü buruşturur. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyor, ancak Pippa zamanında eve dönmesinin bir mucize olacağını biliyor. "Adam'ın sana ihtiyacı varken onu yüzüstü bırakmamalısın," diye devam ediyor Pippa. "Sen onun sadık yardımcısısın ve hepsi bu."

Her ikisi de bunun gerçek olduğunu bilse de, bunu yanak diliyle söylüyor. Jamie ve Adam, Bishop'ın hızlı yükselişinden önce de arkadaşlıklar. Her nasılsa öyle kalmayı başarmışlar.

"Üstesinden gelecektir," diye yanıtlıyor Jamie. "Zaten onunla çok fazla zaman geçiriyorum." "Sadece ona dönüşme, olur mu?" diye yanıtlar karısı.

Jamie, patronuyla arasındaki bu beklenmedik karşılaştırmaya gülüyor, sonra vedalaşıyor ve karısını günün geri kalanının tadını çıkarması için yalnız bırakıyor. Onun -bu büyük boy oyuncak ayı gibi adamın, mükemmel bir insan memnun edicinin- Bishop gibi hesaba katılması gereken bir güç olabileceği fikri? Bu düşünülemez.

Yeni yavrusu şimdi onu çağırıyor. Ellie Quinn. Jamie'ye minik bir kuş gibi görünüyor. Bütün gün cıvılcıvılcı, etrafında çırpınıyor. Telefonuna cevap veriyor.

"Neredesin, Çavuş?" diye sorar. "Sanırım kurbanlardan birinin kimliğini bulduk."

"Arabamdan bir şey almam gerekiyordu," diye yalan söylüyor. Kapıyı iterek açıyor ve dışarı çıkıyor, telefon hâlâ kulağında. "Düşünüyor musun, yoksa emin misin?"

"Oldukça eminim," diye yanıtlıyor. "Morg, on iki numaranın şortundan geriye kalanların arka cebinde bir banka kartı buldu. Bir yanlışlık: Stephen Carey. Üç gün önce karısı tarafından kayıp olduğu bildirilmiş."

"Yani zaman çizgisi uyuyor," diye yanıtlar Jamie. Boğuk bir tartışma duyunca duraklar, sonra Ellie tekrar hatta gelir.

"Patron olduğun yerde kalmanı söylüyor, o sana geliyor."

Jamie iç çekerek sürücü koltuğuna geri yığılır.

BÖLÜM

6

Tanıştırıldıkları anda EŞİ kapının eşğine yığılır; elleri ağzını kapatır, gözleri korku doludur.

"Stephen için buradasınız," diye fısıldıyor.

"Evet. İçeri gelebilir miyiz?"

Kadın yavaşça başını sallar ve onlara evi gösterir. Parlak boyalı bir koridordan geçerek oturma odasına giriyorlar. Oyuncaklar yere saçılmış; iki küçük çocuk halının üzerinde plastik arabalarla gürültülü bir şekilde oynuyor. Onlar yaklaşırken yaşlı bir kadın koltuktan kalkıyor, yüzü ciddi.

Eşi tanıştırıyor: Annesi, Stephen'ın yokluğunda yardım etmek için burada. Hepsi resmi ve kibar bir şekilde el sıkışıyor. Bekliyorlar.

Yaşlı kadın çocukları odadan dışarı çıkarır. Kadın onlara çay, kahve, su ikram eder; Adam ve Jamie bunları geri çevirir. Bu standart bir tanışma, Adam'ın alışık olduğu sosyal nezaket dansı. Üçü kanepeye yerleşir, kadın Adam ve Jamie'nin karşısına geçer.

"Onu buldunuz, değil mi?" diye ağzından kaçırır karısı.

Adam, yıllar boyunca kendisine iyi hizmet etmiş olan soğukkanlılığını kullanarak kendini korur. "Dün gece Northbrook Köprüsü'nde bir ceset bulundu. Doğrulamak için hala testler yapmamız gerekse de, kocanız olduğuna inanıyoruz, evet. Çok üzgünüz."

Yavaşça başını sallıyor, nezaketini bir saniyeliğine koruyor. Sonra ağzı buruşur ve yüzünü ellerinin arasına alır, omuzları sessizce titrer. Adam bekler. Yanı başında Jamie'nin burnunu çektiğini duyar ve DS'sine bakar. Jamie'nin çenesi tehlikeli bir şekilde sallanıyor gibi görünüyor; Adam'ın gözünü yakalıyor ve kararlılıkla çenesini düzeltiyor.

Karısı yukarı bakar, gözleri kızarmıştır. "Bu sabah haberlerde gördüm. Ve biliyordum. Steve olduğunu biliyordum."

"Bize onun kayboluşuyla ilgili koşulları anlatabilir misiniz, Bayan? Carey?"

Burnunu çekiyor ve bir mendille burnunu siliyor. "Pek bir şey yok. Her zaman yaptığı gibi koşuya çıktı. Perşembe gecesi. Ama bu sefer eve gelmedi."

Kız başını kaldırıyor ve Adam başını sallayarak onu devam etmesi için cesaretlendiriyor.

"İlk başta normalden biraz daha uzağa gittiğini düşündüm. Üç millik yolu dört mile çıkardı. Ama sonra bir saat geçti ve hava karardı. Bir kaza geçirmiş olabileceğini düşündüm ve komşuyu aradım, ben aramaya çıkarken çocuklara göz kulak olması için onu çağırdım. Ama onu her zamanki güzergahında bulamadım. Hemen polisi aradım. Biliyordum. Steve bana haber vermeden bir yere gitmezdi."

Adam misper raporunu okumuştı. Öylece ortadan kaybolmuş. Tanık yok, nereye gittiğine dair bir fikir yok. Müdahale ve Devriye onu bulmaya çalışarak makul bir iş yapmışlardı. Arkadaşlarıyla, ailesiyle, hastanelerle konuşmuşlar ama bir sonuç alamamışlar. Artık nedenini biliyorlardı.

"Peki her zamanki hareketleri? Stephen'ın bir rutini var mıydı?"

"Çok değil, pek değil." Kocasının hayatını anlatıyor. Bir aile babası, olağan sıradan şeyler. İşe gidiyor - yerel bir hukuk firmasında avukat - süpermarkete gidiyor. Çocukları parka götürmek ve hafta sonları yüzmek.

"Ama her zaman formuna düşkündü," diye devam ediyor. "Her gün koşardı."

"Her gün mü? Saat kaçta gitti?"

"Sekiz civarı. Çocuklar yattıktan sonra. Yarım saatten fazla gitmezdi. Bir terslik olduğunu o zaman anladım. Eve gelmediğinde."

"Peki son zamanlarda başka tuhaf bir şey oldu mu? Belki de o sırada üzerinde fazla düşünmediğiniz sıra dışı bir şey?"

"Hayır. Hiç de değil." Ama duraklar, düşünür.

"Bayan Carey? Ne kadar küçük ya da önemsiz olursa olsun her şey soruşturmamız için faydalı olabilir."

"Bu aptalca. Ama tuhaftı. Birkaç hafta önce bir sabah geldiğimde arka kapının kilitli olmadığını gördüm. Steve kilitlediğine yemin etmişti ama

öyleydi. Ve ..."

"Ve?" Adam sorar.

"Mutfak zemininde kum vardı. Fazla değil ama oraya nasıl geldiğini merak etmeme yetecek kadar."

"Ama hepsi bu muydu? Hiçbir şey çalınmamış mıydı?"

"Hepsi buydu. Biraz kum. Şimdi yüksek sesle söyleyince aptalca geliyor."

"Hayır, teşekkür ederim. Bu çok yardımcı oldu." Adam her şeyi not defterine yazan Jamie'ye bakıyor. "Onun saç fırçası var mı sende? Ya da diş fırçası? DNA analizi için karşılaştıracak bir şeye ihtiyacımız olacak. Böylece cesedi resmen teşhis edebiliriz."

"Benim yapmamı istersin diye düşünmüştüm," diye yanıtlar karısı. "Televizyonda yaptıkları gibi." Uzun bir nefes verir. "Dürüst olmak gerekirse, buna ihtiyacım olmadığı için rahatladım. Onu bu şekilde görmek istemiyorum. Onu olduğu gibi hatırlamak istiyorum," diye bitiriyor ve tekrar ağlamaya başlıyor.

Adam, "Hayır, bu şekilde iyi olacak," diyor. Kocasına ne olduğunu ona anlatmak zorunda olmadığı için memnun. Fareleri, tilkileri ve kurtçukları anlamasını sağlamak için. Artık tanımlayabileceği bir yüzü olmadığını.

Kadın hala ağlayarak kocasının diş fırçasını almak için kalkar ve onları oturma odasında bırakır.

Adam Jamie'ye bakar. "Sence eve biri mi girdi?" diye fısıldar. "Etrafı biraz kurcalamış olabilir mi?"

"Olabilir. Ama neden?" Jamie cevaplar. "Ve nerede öldürüldü? Eğer adamı öldürmek isteseydiniz, onu düştüğü yerde bırakmak daha kolay olurdu."

Adam başını sallar. Dosyayı okudu: 1.75 boylarında, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü.

Aktif. Hareket etmek için küçük bir insan değil.

Kadın kırmızı bir diş fırçasıyla geri döndüğünde sessizleşirler; Adam şeffaf bir kanıt torbası uzatır ve kadın onu içine bırakır.

"Nasıl öldü?" diye sorar, gözleri yalvarırcasına. Adam bunu daha önce de görmüştü. Sevdiklerinin acı çekmediğine, acı çekmediğine dair bir umut kırıntısı için çaresiz.

"Henüz erken," diye yanıtlıyor. "Yakında daha fazla şey öğreneceğiz. Sizinle birlikte kalması için bir aile irtibat görevlisi atayacağız ve sizi soruşturma hakkında bilgilendirebilecekler."

"Ama o öldürüldü?"

"Öyle olduğuna inanıyoruz, evet."

"Oh Tanrım." Başını ellerinin arasına alarak tekrar yere yığılır. Yaşlı kadın odaya geri döner, iki küçük çocuk da yanlarındadır ve annelerinin gözyaşları içindeki görüntüsüyle susturulmuşlardır. Adam bunu gitmek için bir işaret olarak kabul eder.

Jamie'nin arabasına doğru yürürler ve binerler.

"İki çocuk," diyor Jamie, emniyet kemerini bağlarken. "Onları gördünüz mü? Babasız büyüyecek iki küçük güzel çocuk." Adam onun burnunu çekişini izliyor, sonra ceketinin koluyla burnunu siliyor.

"En azından bir mendil kullan," diyor Adam. Jamie cebini karıştırır ve eski, toplanmış bir mendil çıkarır.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Jamie. "Bu çok üzücü. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Çok sakın kal."

Adam acımasızca gülümsüyor. "Çivi gibi sert."

"Keşke bunun bir kısmı bana da bulaşsa. Polis teşkilatında on beş yıldan fazla çalıştıktan sonra, ağlamak istemeden bir ölüm ilanı verebileceğimi düşünürdünüz." Jamie ön camdan ölü adamın evine doğru bakıyor. "Bunun nasıl bir his olduğunu hayal etmeden duramıyorum. Polislerin kapınıza kadar gelmesi."

"Berbat," diye onaylıyor Adam. Jamie tekrar burnunu çekiyor ve Adam sessizce kıkırdıyor. "Asla değişme dostum," diyor koluna vurarak.

"Dalga geçmeyi bırak."

"Yapmayacağım! Söz veriyorum," diye tekrarlıyor Jamie ona inanmaz gözlerle baktığında. "Sen benim vicdanımsın. Beni insan olarak tutan sensin. Eğer sen olmasaydın, nerede olurdu?"

"İyiym. Kesinlikle iyi," diye yanıtıyor Jamie. "Kendine güveninle. Ve kibrinle. Dünya umurunda değil."

"Çok teşekkürler," diye güler Adam ve Jamie utanmadan ona bakar. "Ama cidden Jamie," diye devam ediyor Adam, "sen iyi bir adamsın. Ve sonuç olarak iyi bir polissin. Bunun için ödemen gereken bedel birkaç ölüm bildirimine ağlamaksa, öyle olsun."

Jamie bir süre ona bakar. "Sen de iyi bir adamsın Adam," diye cevap verir ama Adam kaşlarını çatar, kelimeler Adam'ın zihninde uyumsuzluk hissi uyandırır.

Onun yerine "Gidebilir miyiz?" der ve Jamie motoru çalıştırır.

Sessizlik içinde geri dönerler, radyo boşluğu doldurur, Adam'ın düşünceleri davayla doludur.

Çantasından adamın kayıp dosyasını çıkarır ve fotoğraflara tekrar bakar. Göz gezdiriyor. Bir kafa fotoğrafı, yakışıklı ve gülümseyen. Çocuklarıyla çekilmiş bir fotoğrafı. Diğer ikisi 10K koşusunun sonunda, zinde ve güçlü. Jamie haklıydı. Onu alt etmek ve sürükleyip götürmek kolay olmazdı. Canlı ya da ölü.

"Sence takip ediliyor muydu?" Adam soruyor. Jamie bir an için gözlerini yoldan ayırır. "Onu takip ediyor, rutinini öğrenmeye çalışıyordu. Etrafa bakmak için açık bir arka kapıdan yararlanıyordu."

"Olabilir. Bu şekilde katil onu tanık olmadan ne zaman kaçıracağını bilir. Ama neden? Onu bu kadar özel yapan ne?"

"Pekala. İşte tam da bunu çözmemiz gerekiyor."

Stephen Carey kasten mi hedef alındı? Adam sessizlik içinde merak eder. En yaygın seri cinayet kurbanlarının en savunmasız olanlar olduğunu biliyor: seks işçileri, eşcinsel erkekler, çocuklar ve bebekler, kaçaklar ve yaşlılar. Stephen Carey bu kategorilerin hiçbirine girmiyordu. Ya da belki de giriyordu? Belki de sırları vardı? Eşcinsel olan ilk evli adam o değil.

Telefonu çalar ve düşüncelerini böler. Morgdan gelen DC.

"Kapatıyor," diye ağzından kaçırdı. "Hemen buraya gel patron, yoksa sana hiçbir şey söylemeden çekip gidecek."

Adam Jamie'ye çılgınca bir işaret yapar ve Jamie arabayı hızla döndürerek hastaneye doğru gider.

BÖLÜM

7

ADAM VE Jamie geldiklerinde Ross hâlâ oradadır, ama sadece biraz önce: paltosu üzerindedir ve evrak çantası elindedir.

Ross, Adam'ı görünce iç çeker.

"Bize katılmanız ne kadar hoş, Piskopos. Sanırım hafta sonumun geri kalanını daha da ertelememi istiyorsunuz?"

"Evet, lütfen," diye soruyor Adam, sesindeki alaycılığı saklamaya çalışarak.

Ross ona küçümseyici bir gülümseme verdikten sonra hepsine odanın arka tarafındaki izleme galerisine geçmelerini işaret ediyor. Önlerinde beş ceset paslanmaz çelik masaların üzerine serilmişti; bazılarının üzerinde çarşaflar vardı, ceset torbalarına ve buzdolaplarına nakledilmeye hazırdılar, bazılarının ise patoloji teknologları hala onları dikiyor, organlarını doğru yerlerine yerleştiriyorlardı.

Ross en yakın olanı işaret ediyor. "Yani, soldan sağa: on altı numara en uzun süredir ölü olan." Ross kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden onlara bakar. "Sanırım başka kurban kimliği yok, Stephen Carey?"

"Üzerinde çalışıyoruz."

"Acele etmeyin," diye ekliyor küçümseyerek. "Şimdilik onları numaralarına göre adlandırdık. On altı numara çoğunlukla molozların altında gömülü olarak bulundu. Kolları ve başı gibi açıkta kalan kısımlar tamamen iskeletleşmiş, bazı kısımları eksik, muhtemelen leş yiyiciler tarafından götürülmüş. Gövdesi daha iyi korunmuş, ancak yetenekli meslektaşlarım işlerini yaptıktan sonra bile, oldukça dağınık durumda."

Adam cesede bakar. Siyah ağır dikişler göğsü ikiye bölüyor, yanlardan aşağıya doğru uzanıyor ve ortasını lapa haline getiriyor. Gri kemikler ortaya serilmiş, çenesiz bir kafatası gökyüzüne bakıyor.

Ross devam ediyor: "Gövdesinin içi tamamen boşaltılmıştı. Ölüm nedeni çok sayıda delici bıçak yarısından kaynaklanan hemorajik şok." Duraklıyor, yüzü asık. "Ve epeyce vardı, tahminime göre yirmiden fazla. Kalbi ve ciğerleri lapadan biraz daha fazlasıydı."

"Bu şekilde ne kadar süre hayatta kalabilirdi ki?" Jamie nefes nefese kalır. "Çok değil, DS Hoxton," diye yanıtlıyor Ross. "Hipovolemik şok onu hızlıca bilinçsiz hale getirdi. Devam edelim."

Sağa doğru bir adım atar ve teknisyene örtüyü kaldırmasını işaret eder. Örtüyü geri çekerek bu kez daha genç bir adamı gösterir. Siyah saçlı, iri yapılı.

"On beş numara daha iyi bir zaman geçirdi," diyor Ross, "ama fazla değil. Karın bölgesinde üç delici yara. Doğrudan kalbe girmiş."

Adam bakar. Adamın göğsünde üç kanlı yarık olduğu görülüyor.

"Ama yine de şiddetli bir saldırı mı?" Adam soruyor.

Ross başını sallar. "Bu şekilde öldürmek için çok büyük bir güce ihtiyaçları olurdu. Saldırganınız kararlı."

Adam Jamie'nin bakışlarını yakalar. Kaşları düşük, kaşları kilitli. Aralarında konuşulmayan bir düşünce: burada iyi bir şey yok.

"On dört numara, biliyorsun." Ross bir sonrakini işaret ederek söylüyor. Karşılarında bambaşka bir ceset duruyor. Adam bunu çöplük alanından hatırlıyor, battaniyeye sarılmış bir kadın.

"Bu kadın ve buradaki on üç numaralı erkek aynı. Ölüm nedeni buradaki yaralardan kaynaklanan kan kaybı." Ross teknisyene eliyle işaret eder; ölü adamın kollarından birini kaldırır: bir yığın kesik ve yarayla kaplıdır. Adam yüzünü buruşturuyor. "Her iki tarafta da aynı. Her iki kurbanda da."

"Bu yüzden mi kan kaybettiler?"

"Kısmen." Ross kaşlarını çatıyor. "Ama kesiklerdeki kan akışına bakılırsa, bunların bir kısmının ölümden sonra yapıldığını tahmin ediyorum."

"Ne amaçla?" Adam şaşırarak sorar.

"Bilemiyorum. Bir şeyi örtbas etmek için mi?"

"Dövme mi? Tanımlayıcı bir işaret?" Jamie öneriyor.

"Hepsi bu kadar da değil," diye ekliyor Ross. "Bu ikisi bağlanmış. El ve ayak bileklerinde bağ izleri açıkça görülüyor. Ve yaklaşık yirmi dört saat boyunca, mide içeriğinin eksikliği ve dehidrasyon göz önüne alındığında. Kan kaybı

yavaş oldu. Ölmeleri biraz zaman aldı. Belki birkaç saat. Sarıldıkları battaniyeleri laboratuvara gönderdim."

Adam Jamie'ye, "Yani suç mahalli belli olacak," diyor.

"Onu bulduğumuzda."

Ross onları görmezden gelir. "Sonunda. On iki numara. Stephen Carey. Bu adamdan geriye pek bir şey kalmamış. Onu hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Dışarıda bırakılmış. Önemli ölçüde hayvan ve böcek aktivitesi var. Böcekbilimcinin teyit etmesini bekliyorum ama benim tahminim yaklaşık üç gündür ölü olduğu yönünde. Bu senin yanlış raporuna uyuyor mu?"

"Perşembe gecesi kayboldu. Ölüm nedeni?"

"Diğerleriyle aynı. Kan kaybı. Gerçi nereden olduğunu söylemek zor. Hayvanlar ona ulaştığında vücudunda fazla kan kalmamıştı. Vücudunda pek bir şey kalmamış. Eminim ölüm zamanını bilmek istersiniz." Adam başını sallar. "Soldan sağa doğru gidersek" -Ross işaret ediyor- "kurbanlar giderek daha yeni oluyor, en eskisi yaklaşık altı aydır toprak altında. Test için kan örnekleri gönderdik, ayrıca etkilenen tüm bölgelerden örnek aldık."

"Teşekkür ederim," diyor Adam, minnettarlığını zorla hissettirmemeye çalışarak. "Ve tüm bunları bir Pazar günü yaptığınız için."

Patolog iç çeker. "Pek benim kararım sayılmaz." Adam'a uzun uzun bakar. "Bu senin için iyi bir dava, değil mi Bishop?"

"İyi mi? Emin değilim-"

"Kariyerin için. Bütün gözler senin üzerinde. Nasıl istersen. Geçen sefer kaçırdın, şimdi senin zamanın."

Adam midesindeki kızgınlık yumağını bastırır. "Herkesin istediği şeyi istiyorum," diyor bir süre durakladıktan sonra. "Bu adamı durdurmak."

Ross alaycı bir şekilde homurdanır; Adam ters ters bakar.

Ama Ross haklı. Bu soruşturma her yönden dikkat çekecektir: amirleri, basın, diğer polisler. Bu onun kariyerini değiştirebilir: dedektif müfettişliğe giden yolu.

"Yani ölüm nedeni herkes için aynı mı?" Jamie, iki adamı ortak hoşnutsuzluklarından uzaklaştırmak için umutsuzca soruyor.

"Kan kaybıyla sonuçlanan iç boşaltma, evet."

"Ve hepsi de son altı ay içinde," diyor Adam. Yüksek sesle düşünerek ceset sırasına bakıyor. "Ama bulundukları yer dışında

Aralarında çok az ortak nokta var. Erkek ve kadın. Yaş aralığı yaklaşık yirmi ile altmış arasında, değil mi?" Patolog başını sallıyor. "Görünüşleri, etnik kökenleri ve vücut tipleri de farklı."

Jamie, Adam'ın sağında mırıldanarak, "Demek kurban bilimi tam bir kâbus olacak," diyor.

Adam ayrılırken, tüm bu davanın tam bir kabus olduğunu düşünüyor. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Beş kurban, cesetlerin üzerindeki numaralar. İlk ikisi, bir çılgınlık anında, çabucak öldürölmüş. Sonra diğlerleri: bağlanmışlar ve Adam bileklerindeki kesiklerden işkence gördüklerini tahmin ediyor. Yavaş yavaş ölüme terk edilmişler. Son anlarını uzatıyorlar.

MO, gelişiyor. Ve tüm cesetler öldükten sonra çorak bir araziye taşındı. Neden? Ne amaçla? Kimse tahmin edemez. Ama Adam katil hakkında bir şeyi tahmin ediyor: Sebebi ne olursa olsun, motivasyonu ne olursa olsun, yakında durmayı planlamıyor.

BÖLÜM

8

Gün Romilly için normal bir Pazar günü gibi başlar. Uyanıyor, gözlerini kısarak perdelerin arkasındaki ışığa bakıyor, çok geç uyuduklarını biliyor. Rahatsız bir gecenin puslu bulanıklığını hissediyor; sıcak bacaklar onunkilerin yanında. Erkek arkadaşının çoktan kalkıp koşuya çıkmamış olmasına şaşırıyor.

Sırt üstü dönüyor ve yavaşça geriniyor. Bu hareket Phil'in kıpırdanmasına neden oluyor; ağır kolu karnının üzerinde sallanıyor, sonra yavaşça üstünün altına girmeye başlıyor. Sevgiyle onu itiyor ve kendini oturur pozisyona çekerken alnına bir öpücük konduruyor.

Ağırlaşmış gözlerle ona bakıyor.

"Çaydanlığı koyar mısınız?" diyor yavaş bir gülümsemeyle. "Lütfen?" "Madem bu kadar nazikçe sordun."

Ayağa kalkıyor. Oda serindir, bu yüzden kendisine en yakın şeyi, Phil'in eşofmanını alır ve giyer. Yine sıra dışı bir şey yok.

Tuvalete gidiyor. Ellerini yıkıyor, aynadaki yansımasını kontrol ediyor. Yanağına bulaşan maskarayı silmeye çalışıyor. Bileğindeki lastiğe bir fiske vurarak saçlarını yüzünden geriye doğru bağlıyor.

Elektrikler tekrar geldi. Dün geceki histerisi canını yakıyor, bir kış gününün puslu güneşinde artık önemsiz görünen bir şeyden duyduğu utancın yakıcılığı. Hiçbir şey ona zarar veremez, şimdi değil. Neden incitebileceğini düşünüyor ki?

Merdivenlerden mutfığa iniyor. Su ısıtıcısını musluğun altına koyar, doldurur ve çalıştırır. Su fokurdayarak canlanırken, dolaptan iki fincan çıkarır ve her birine poşet çay koyar. Kendininkine bir kaşık şeker.

Uzun zamandır azarlarını duymazdan geldiği temiz beslenen erkek arkadaşı tarafından azarlanıyor.

Telefonunu mutfak tezgahının üzerinde şarj olduğu yerden alıyor. Boş boş, uygulamalarda geziniyor. Hastanedeki iş arkadaşları onu davet etmeden dışarı çıkmışlar. Bu ilginç ya da yeni bir şey değil. Reddedilmek artık onu etkilemiyor; darbelerden dolayı cildinde bir çukur oluşmamış.

Tanınmış bir yazar Twitter'da trend oluyor, tartışmalı bir şey söyleniyor. Yanlışlıkla paylaşılan uzun süreli bir inanç mı, yoksa kitap satmak için kasıtlı bir taktik mi? Asla bilemeyecek. Ve umurunda da değil. Zaten yazarın son romanını da beğenmemiştir.

Anlamsız, amaçsız düşünceler. Beyni henüz uyanmamış.

Çaydanlık kapanıyor. Telefonunu bırakır ve çay yapar. Kahvaltıyı tartışıyor. Tost? Mısır gevreği mi? Tost makinesine iki parça ekmek koyar.

BBC Haberlerini açıyor. Çekingen bir şekilde çayını yudumlar. Ve sonra onu görüyor. Başlık dikkatini çekiyor. Olmaması gerektiğini biliyor, ama bir pervane gibi ateşe çekiliyor. Kanatlarını kavuracak, onu yere indirecek parlak ışık.

Tıklıyor. Fotoğraflar yükleniyor. Geceleyin terk edilmiş bir çorak arazi. Kobalt rengi bir köprü, altından mürekkep gibi siyah, derin sular akıyor. Daha önce de cinayet haberlerini görmüş ve her seferinde siyah beyaz metinleri araştırmıştı. Her seferinde bir şey bulamamıştı. Bir cinayet için olağandışı hiçbir şey.

Ama bu bir-

Bir şey çeker. Bir tanıma parıltısı. İçgüdüsel olarak midesini sıkıştıran bir sinaps yangını, onu içinden yakalayan bir yumruk.

Fotoğrafa gözlerini kısarak bakıyor, küçük piksellerde gözüne çarpan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Hiçbir şey bulamadı. Metni tekrar okuyor. Sorumlu adam, kıdemli soruşturma memuru, DCI Adam Bishop. Dikkatini çeken şeyin bu olduğunu varsayıyor ve buruk bir gülümseme veriyor, ama zorlanmış hissediyor.

Kızarmış ekmek patlar ve telefonunu yere bırakır. Bıçağı ve tereyağını aldı. Reçeli. Normal şeyler yapıyor, ama his devam ediyor. Kemiklerinde buz. Dehşet duygusu. Korku.

Durdu. Hala.

Bir şeyler farklı hissettiriyor. Derin bir şey, bunca yıldır yerleşmiş.

Bu mümkün olamaz, ama sezgilerim doğru
söylüyor. O geri döndü.

BÖLÜM

9

KİMLİĞİ BELİRLENEN İKİNCİ C E S E T : 14 NUMARA. Kadın battaniyeye sarılmış halde bulundu. En yakın akrabaları annesi ve kız kardeşidir; bol bol gözyaşı dökmüşlerdir. Louise Edwards üç aydır kayıptı ve Adam önündeki dava dosyasına baktığında erkek arkadaşının baş şüpheli olduğunu görebiliyordu. Ama ona karşı hiçbir kanıt bulunamamış, hiçbir suçlama yöneltilmemişti.

Annesi gözyaşları içinde, "Adam onun için hiç iyi değildi," demişti. Günün sonunda bir ziyaret, Adam yalnız gitmeyi seçti. "Bu onun hatasıydı. ... o ..." Hıçkırıklara boğulmuştu. Kız kardeşi Adam'a kapıyı gösterdikten sonra.

"Onun hakkındaki söylentilere inanmayın," demişti. "O iyi bir insandı. Adaleti hak ediyor." Sanki tersi doğru olsaydı Adam aramayı bırakacaktı.

Şimdi ofisindeki masasında oturmuş erkek arkadaşını düşünüyor. Olay odasının geri kalanı ıssızdır, dedektiflerin çoğu akşam için ayrılmıştır. Adamın sorgu tutanağını okur: "Erkek arkadaş" gerçeği çarpıtıyordu. Satır aralarını okuduğunda, en iyi ihtimalle sıradan bir ilişkiydi. Bir bebekle sonuçlanan bir karşılaşma, şimdi sosyal hizmetlerde kayıp olan bir bebek. Notlara göre *uygun olmayan bir anneydi* ama Adam'a yardıma ihtiyacı olan bir kadın gibi gelmişti. Alkol, uyuşturucu, uygunsuz erkekler. Üzücü bir hikaye.

Louise yalnız yaşıyordu: zemin katta bir daire. Görevli dedektifin notlarına göre Louise'in oradan kaçırıldığı düşünülüyordu; Louise güvenlik konusunda gevşek davranıyordu ve polisler daireye gittiklerinde arka kapı kilitli değildi.

Ellie Quinn kafasını onun ofisine sokuyor.

"Patron? On üç numaralı kurban için PNC özeti," diyor. "Size e-posta
i l e gönderdim."

Ian Rhodes, son kimlik ve Adam'ın minnettar olduğu farklı bir polis tarafından uzakta verilen ölüm ilanı.

"Önemli bir şey var mı?" diye soruyor.

"Kaldırım sürünmesi için birden fazla uyarı."

"Şimdi mi?" Adam cevap verir, sonra dosyadan başını kaldırır. "İlk günün nasıl geçti Ellie?"

"Güzel, patron. İşte bu yüzden ekibinize katılmak istedim. Duydum ki ..." Durdu.

"Neyi duydun?" diye soruyor sırtarak.

Yüzü kızarıyor. "Sihrin gerçekleştiği yer burasıydı." "Sihir mi?"

"Bilirsin işte. Aniden ortaya çıkan itiraflar. Davayı çözen beklenmedik kanıtlar. Sihir."

"Bu sadece sıkı çalışma, Quinn. Ve iyi dedektifler." Kadın hâlâ ona bakıyor, gözleri hayranlıkla dolu. "Rapor için teşekkür ederim," diyor kesin bir ifadeyle. "Yarın görüşürüz."

Tekrar kızarır, sonra başını sallar ve gider. Adam onu işe almakla hata yapıp yapmadıklarını merak eder, onun kuşkucu merakı ve saygısı karşısında. Burada sihir yok, özellikle de bir cinayet soruşturmasının başında. Geç saatlere kadar çalışma, gecikmiş duşlar. Otomattan akşam yemeği. Bunun üzerine önündeki poğaçayı alır ve plastiği açar. Bir ısırık alır ve kaşlarını çatar.

"Her zamanki mutfak lezzetleri standardınıza uygun değil mi, Bishop?"

Marsh kapının girişinde duruyor. Pazar günü olmasına rağmen, Marsh her zamanki koyu renk takım elbisesi, beyaz gömleği ve sürekli çatık olan alnından geriye taranmış kalın gri saçlarıyla şık bir şekilde giyinmiştir. Hafta sonu için tek imtiyazı kravatının olmaması, gömleğinin cılız boynunun altından açık olması. Adam hâlâ Cumartesi gecesinden kalma kıyafetleri giydiğinin farkındadır; tişört ve kot pantolon artık tenini kirletmektedir.

"Hâlâ burada olmanı beklemiyordum, şef." Adam böreği masasının üzerine koyar, sonra tekrar düşünür ve çöpe atar.

"Polislik bürokrasisine takıldım. Seni kurtardığım kısımlar. Evrak işleri, saçmalıklar." Duraklıyor. "Güçlü bir ipucu var mı?" "Henüz yok, Şef. Bulduğumuzda sana söylerim."

Marsh bunun farkında. Adam onun için yeterince uzun süre çalıştı; ipleri biliyor. Adam, patronu boş odaya, beyaz tahtadaki siyah yazılara bakarken, ağzını eğmiş, gerçekten neden orada olduğunu merak ediyor. Alışılmadık bir şekilde sessiz.

"DCI Elliott ile konuşmak isteyeceksiniz."

Marsh bunu sessizce söylüyor, yüzü hâlâ başka tarafa dönük. "Pardon, şef?"

Marsh Adam'a döner, yüzü asıktır. "Cara Elliott'ı ara." Adam kaşlarını çatır. "Daha önce bir cinayet soruşturması yürüttüm-" "Çoklu cinayet değil-"

"Ne yaptığımı biliyorum."

Marsh ona sertçe bakar. "Hazırlıklı olmalısın. Bunun sana getirebileceği her şey için. Ve Cara bunu yapabilir."

Adam alay ediyor. "Her şey onun için çok iyi gittiği için mi?"

"Tam da onun başına gelenler yüzünden," diye karşılık veriyor Marsh. "Cara böyle bir soruşturmanın ne kadar berbat olabileceğini ilk elden tecrübe etti. Hazırlıklı olmanızı istiyorum. Çünkü bir daha benim bölgemde böyle bir şey olmasını asla istemem. Beni duyuyor musun?"

Adam başını sallar.

"Ara onu," diye bitirir ve ofiste hızla yürümeye başlar.

Adam onun gidişini izlerken patronunun ses tonu sertleşir. "Peki," diye mırıldanır nefesinin altında. DCI Cara Elliott'ı arayacak. Ama sadece işler sarpa sardığında ne yapmaması gerektiğini bilsin diye.

Hepsini pencerelerinden, mutluluk ve neşenin o parlak dioramalarından izledim. Yemeklerini pişirmelerini, eşlerini öpmelerini, çocuklarıyla konuşmalarını izledim. Onları gördüm.

Suçları, ikiyeüzlülükleri. Saklamaya çalıştıkları kusurları.

Onları gördüm.

Ama beni görmediler.

Gece soğuk. Rüzgâr kıyafetlerimi kesiyor, beni titretiyor. Ama burada olmam gerekiyor. Bir pencerenin önünde duruyorum. Perdeler bir parça açık ve aralıktan onu orada, kanepesinde görüyorum. Tek başına televizyon izliyor, yanında bir kadeh şarap. Memnun görünüyor.

Bunu istemiyorum. Bir pişmanlık hissediyorum. Olacaklar için. Makinenin içindeki hayalet gerçek. O benim nefretim, öfkem, kinim. Bedenim öldürmek istemiyor ama öldürmem gerektiğini biliyorum. Çünkü bir amacım var. Hayatımda ilk kez özel bir şeyin parçasıyım.

Kaldırımda dururken yanımdan bir adam geçiyor. Köpeği bacağını koklarken dostça bir selam veriyor, ama bakışını tanıyorum. Hareket etmem gerekiyor. Adamın gitmesini bekleyerek biraz yürüdükten sonra evinin arka tarafındaki ara sokağa dönüyorum. Bu bölgeyi iyi bilirim. Bütün evlerin kapıları vardır. Arka bahçelere ve verandalara açılan kapılar ve kilitlemediği bir kapı. İtilerek açılabilen pencereler.

Kapısı sürgülü değil. Yanıp sönen ve ani parıltılarıyla cesaretimi kıran güvenlik ışıkları da yok. Bahçesinde yavaşça yürüyorum.

Mutfağına bakıyorum. Akşam yemeğinden kalan tabağı kenarda duruyor. Kırmızı şişe ikinci bardağı bekliyor. Oturduğu oturma odasını göremiyorum ama nasıl koktuğunu, nasıl hissedeceğini hayal ediyorum. Teninin yumuşaklığını, parfümünün tatlılığını.

Ölmesi ne kadar sürecek.

Parmaklarımı arka kapının koluna koyuyorum. Yavaşça aşağı itiyorum; hareket ediyor. Bu başka bir işaret. Haklı olduğunun.

Kapıyı çekip açıyorum ve dinliyorum: televizyondaki bir şeye gülüyor.

Kendimi her şeye kadir hissediyorum. Güçlü. Bir ayağımı evin içine koyuyorum.

Mutfığa giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Karanlık koridorda yumuşak ayak sesleri. Oturma odasına açılan kapının yanında duraklıyorum, ama sonra bir ses duyuyorum. Bir araba, dışarıda duran bir adam. Onun gülümseyerek baktığını hayal ediyorum. Onu bir öpücük ve kucaklamayla karşılıyor. Varlığımın her hücresiyle imrendiğim coşkulu bir karşılama.

Görevimden vazgeçmek istemeyerek dönüyorum ve merdivenleri çıkıyorum. Açık kapıya doğru ilerliyorum.

Burası yatak odası. Yatak hazır ve iki yanındaki masalara bakıyorum. Birinin üzerinde iki kitap var, ciltli kitaplar-tarihi kurgular. Bir çift gözlük ve bir inhaler. Diğerinde buruşuk bir ciltsiz kitap, omurgası kırık, kapağı pembe. Bu o.

Yatağın onun tarafına geçip yastığı alıyorum. Yüzüme koydum ve derin bir nefes aldım. Artık onun haklı olduğundan eminim. Bu hayat -yaşadığı bu güzel hayat- beni kıskançlıktan çatlatıyor. Onun sahip olduğu şeyi istiyorum. Sevgi. Huzur. Aile. Ben de istiyorum.

Ve hepsini alacağım.

Yastığın altında bir yelek var. İnce ve dantelli. Narin. Yumuşak kumaşı parmaklarımın arasında ovuyorum, onun teni olduğunu hayal ediyorum. Mükemmel, lekesiz.

Cebimde bıçağım var. Basit bir çakı ama uzun ve keskin. Kolayca saklanır, çabucak çıkarılır ve kullanılır. Orada diğerlerinin kanı olduğunu biliyorum. Kendilerini değersiz gösterenlerden. Ama bunun o olmayacağını biliyorum. Zamanı geldiğinde, onun sonunu getireceğim. Tıpkı ihtiyacı olduğu gibi.

Bıçağın ucunu üstünün hafif kumaşına bastırıyorum; malzemeyi kolayca deliyor. Yavaşça, daha ileri itiyorum. Yırtığı hissediyorum, onun derisi, eti olduğunu hayal ediyorum. Aşağı çekiyorum, beklenti ve heyecan boğazımda düğümleniyor. Bu şehvet, ama kirli cinsel türden değil. Bundan daha temel bir şey. Ruhumun derinliklerinde bir ihtiyaç. Bıçağı sonuna kadar sokuyorum, derisinin yırtılmasını, akan kanı düşünüyorum.

Mutfaktan bir çağrı duydum. Bir erkek sesi. Aceleyle yatak odasının kapısına gidip merdivenlerden aşağı dikkatlice bakıyorum. Adam orada, elinde şarap şişesi, kadına yeni bir kadeh teklif ediyor. Kadın kabul ediyor; adam mırıldanıyor

Kendisi için bir tane doldururken nefes alıyor, sonra şişeyi oturma odasına taşıyor.

Yırtık yeleşinin üstünü cebime sokup bıçağı kaldırıyorum. Yatak odasından fırlayıp hızla merdivenlerden aşağı iniyorum. Heyecanlı konuşmaları mutfak kapısının açılıp kapanma sesini maskeliyor.

Bahçesinden geri çıktım, kapısını güçlükle kapattım. Sokağa doğru yürüyorum. Herkesi uzaktan izlemeye geri dönüyorum. Soğuktan.

Evinde güvende olduğunu düşünüyor. Yatağında uyurken. Kimsenin ona dokunamayacağını sanıyor. İzliyorum ve biliyorum.

*Bugün değil. Ama
yakında. Yakında.*

Adli Otopsi Muayenesi

Tarih: 20 Kasım 1995

Genel Bilgiler

Merhumun yakınları tarafından Grace Summers, kadın, 34 yaşında (DOB 04/04/61) olduğu görsel olarak tespit edilmiştir. Resmi kimlik tespiti için dış kayıtları talep edilmiş ve DNA örnekleri alınmıştır. Merhum, The Beeches, Gloucester Road'un bahçesindeki müstemilatta bulunmuş ve ölümü olay yerinde açıklanmıştır. Sağlık görevlileri tarafından tıbbi müdahalede bulunulmaya çalışılmış ancak başarısız olunmuştur. Ölüm koşulları şüpheli olarak kayıtlara geçmiştir. Profesyonel bir balet olan Grace Summers, 12 Eylül 1995 tarihinde kocası tarafından kayıp olarak bildirilmiştir. Evliydi ve 2 yaşında bir çocuğu vardı.

Kaybolmadan önce merhumun sağlık durumu iyiydi. Uzun süreli bir hastalığı yoktu. Reçeteli ilaç kullanmıyordu. On üç yaşındayken kolu kırılmış ve bu kırık tatmin edici bir şekilde iyileşmişti. Kendisine bir RİA takılmıştı.

Ceset, üzerinde kırmızı bir tişört ve külotla kısmen giydirilmiş ve yatak takımıyla örtülmüş olarak bulunmuştur. Kıyafetler ileri testler için gönderilmiştir; ilk incelemeler bunların kaybolduğunda giyilen kıyafetler olduğunu doğrulamaktadır.

Odanın ortam sıcaklığı 5° C, rektal sıcaklık 33° C, vücut ağırlığı yaklaşık 50 kg idi. Bu da cesedin bulunmasından yaklaşık sekiz saat önce öldüğünü göstermektedir: 18 Kasım Cumartesi sabahı erken saatlerde saat 23:00 ile 02:00 arasında. Ceset bulunduğunda titreme izlerinin hala mevcut olduğu bildirilmiştir.

Gövde Açıklaması

Merhum ciddi şekilde yetersiz beslenmiş ve susuz kalmış. Zayıf yapılı, beyaz tenli, dövmesi ya da tanımlayıcı bir izi yok. Saçları sarı ve orta uzunlukta, kirli ve keçeleşmiş. Tırnakları uzun ve dağınık.

Hipostaz sırt ve kalçalarda belirgindir, bu da cesedin ölümden sonra sırt üstü yattığını gösterir. Deride ya da gözlerde peteşi belirtisi yok.

Künt cisim travması başın sağ tarafında belirgindir ve kafa derisinde yaklaşık 7 cm uzunluğunda doğrusal bir lacerasyon ve çökmüş bir kafatası kırığı ile sonuçlanmıştır. Meningeal arterde altta yatan hasar ve ardından ekstradural boşluğa kanama ile ilişkili büyük ekstradural hematoma bulunmuştur. Semptomların hızla başlaması, yaklaşık 2-4 saat içinde kollaps ve ölümlle sonuçlanması gerekirdi.

El ve ayak bileklerinde bağlama ile uyumlu çok sayıda lezyon tespit edilmiştir. Merhumun sırtında ve ayaklarında enfekte yaralar mevcuttur. Omurga, dizler ve kollarda da belirgin bir şekilde sıyrıklar görülmüştür: iki cm aralıklarla ızgara profilinde hem yatay hem de dikey paralel çizgiler. Yüzünde, kırık bir burun ve kısmen iyileşmiş çok sayıda sıyrık da dahil olmak üzere önceki yaralanma izleri açıkça görülüyor. Ellerde ve kolların alt kısmında bazı savunma yaralanmaları mevcut; bunların arasında tüm tırnaklarda yırtıklar ve sağ elin işaret parmağı ile orta parmağının orta falankslarında kırıklar ve eklem çıkıkları yer alıyor.

Vajina ve anüs çevresinde yoğun morarma, sıyrık ve yırtıklar, yara izi ve bazı iyileşmiş yaralar da dahil olmak üzere tekrarlanan cinsel saldırı olasılığının güçlü olduğunu göstermektedir. Analiz için yüksek vajinal, düşük vajinal ve endoservikal sürüntü örnekleri alınmıştır.

Ölüm sebebi:

- (Ia) Ekstradural hemoraji (Ib)
Kafaya künt kuvvet travması
- (II) Yetersiz beslenme ve dehidrasyon

BÖLÜM

10

3. Gün Pazartesi

Yanındaki alarm çalınca JAMIE homurdanıyor. Sabah altı. Çok erken. Dün gece çok gerekli görünen bir şey bu sabah delice geliyor.

Pippa inliyor ve elini ona doğru sallayarak "*Kapat şunu*" der gibi bir hareket yapıyor. Uzanıp hâlâ yüksek sesle çalan telefonunu eline alır. Bishop'tan gelen bir dizi mesaj onu selamlıyor. Jamie sonuncusu hariç hepsini görmezden gelir: *Kahve getir.*

Patronunun çoktan ayağa kalktığını ve tam gaz gittiğini hayal ediyor. Bu büyüklükte bir cinayet soruşturması Adam gibi birinin kararlılığına ve azmine ihtiyaç duyar.

Üç yılı Bishop'ın emrinde olmak üzere Büyük Suçlar'da geçirdiği yedi yıl boyunca hiç böyle bir işte çalışmamıştı. Dümende Adam varken, Jamie sıkı bir gemi olacağını biliyor. Bishop'ın da hataları var ama söz konusu polis işleri olduğunda, kontrol edilmemiş hiçbir köşe, izlenmemiş hiçbir prosedür yok. Onu çalışırken izlemek bir ustalık dersi.

Jamie hemen duş alıyor. Mutfağa gidip su ısıtıcısını çalıştırır, bir fincan çay yapar ve yatak odasına geri getirip komodinin üzerine koyar. Karısını uyandırır, dudaklarını hafifçe alına bastırır. Kadın bulanık gözlerle ve gülümseyerek ona bakar.

"İyi günler," diyor öpmek için eğilerek. Sabah nefesi var ve saçları yastık yüzünden dağınık; adamın zerre kadar umurunda değil.

"Deneyeceğim," diye yanıtlıyor.

Radyodaki bir şarkıya eşlik ederek arabasını sürerken sokaklar sessizdir. Oraya vardığında başına gelecekleri bilmesine rağmen keyfi yerinde. Balayından hatıralar zihninde taze; karısı dün gece yatakta yanına kıvrılmış. Öptüğünde ensesinde beliren saç telleri, eli onu bulmak için etrafta dolaşırken uyluğunun iç kısmının yumuşaklığı. *Hayat güzel, diye* düşünüyor ve Costa'nın arabaya servis bölümüne girip kahvelerle aynı anda bir de çikolatalı twist sipariş ediyor.

Beklerken telefonunu çıkarır, e-postalarını görmezden gelir ve haber sayfalarına gider. İşte en üstte. *"Northbrook Köprüsünde Cesetler Bulundu. Çoklu Cinayet Şüphesi."* Spekülasyonların artması uzun sürmüyor; Marsh'ın bu sabah bir basın açıklaması yapmayı planladığını biliyor. Fotoğraflar uzaktan çekilmiş, boşluğu dolduracak bir şey, ama Jamie kaşlarını çatıyor. Çok fazla ayrıntı görülebiliyor. Yerler, suç mahallerinin sayısı. Sprey boyayla yazılmış bir numara bile. Bu konuda bir şeyler yapmaları, halkla ilişkilere haber vermeleri ve geri çektirmeleri gerekecek. İhtiyaçları olan son şey bu: delilerin sahte itiraflarla ortaya çıkması.

Hızlıca karakola gider, arabasını park eder ve giderek büyüyen midesindeki börek parçalarını temizler. Ancak olay odasına doğru yürürken, bir bilgisayarın eşlik ettiği, takip ettiği kadını tanıdığını fark eder. Kadın koyu mavi kot pantolon ve kahverengi diz üstü çizmeler giymiş. Üstünde ağır bir palto var, onu da çıkarıp kolunun üzerine örtüyor. Kendi düşüncelerine dalmış, onu fark etmemiş ve şimdi kapının önünde duraklıyor. Polis kapıyı açar, sonra bekler. Elini omuzlarına kadar uzanan saçlarında gezdirdikten sonra içeri girer.

Jamie onun neden orada olduğunu merak ederek yakından takip eder.

Doğruca Bishop'un uzak taraftaki ofisine yönlendirilir. Adam onun geldiğini görür ve masasından kalkarak kapıya doğru yürür ve beklemeye başlar. Dedektifler izliyor; odadaki konuşma donuklaşıyor.

Ellie Quinn elinde tuttuğu bir kâğıtla onun dirseğine doğru yaklaşır. Ama Jamie'nin dikkatinin dağıldığını görür ve bakışlarını takip eder.

"DCI Bishop," diyor kadın.

"Dr. Cole," diye yanıtlıyor patronu. Jamie yüzündeki ifadeden şaşırdığını ama bunu saklamaya çalıştığını anlayabiliyor. Adam teşekkür etmek için başıyla bilgisayarı işaret eder ve gider. "Beni mi görmek istediniz?"

"Evet. Bu önemli."

Ses tonları aşırı resmi. Doğal değil ve kırılmış.

"Umarım öyledir. Fark etmediysen diye söylüyorum, biraz meşgulüm."

"Elbette fark ettim," diye tersliyor. "Kesinlikle gerekli olmasaydı burada olmazdım."

Bishop iç çeker. "Peki. İçeride konuşalım."

Adam yoldan çekilir ve kadın ofise girer. Kapıyı arkasından kapatır ve olay odasındaki konuşma yeniden başlar. Şimdilik daha fazla drama olmayacak. En azından onların duyabileceği bir şey olmayacak.

"Kimdi o?" Ellie onun yanında teatral bir fısıltıyla konuşuyor.

"Dr. Romilly Cole," diye yanıtlıyor Jamie. Bishop'ın elindeki kahveye bakar, ancak bölmemeye karar verir ve onun yerine Quinn'e verir.

Alır, adamın cömertliğine şaşırır. Ama gözleri kapalı kapıya kilitli kalır.

"Birbirlerini tanıyorlar mı?" diye soruyor.

Jamie kıkırdar. Kapının diğer tarafındaki figürleri izler. Kollar çapraz; vücut dili temkinli.

"Öyle de denebilir," diye yanıtlıyor. "O Bishop'ın eski karısı."

BÖLÜM

11

ROMİLLY dün gece neredeyse hiç uyuyamadı. Uyandığında, onunla konuşması gerektiğini biliyordu.

Phil bu sabah ona söylediğinde uzun uzun bakmıştı. Kahvaltı ederken, elindeki kaşıkla kâsesinden başını kaldırdı.

"Ve eski kocanı görmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Konuşabileceğin başka kimse yok mu?"

"O SIO." Sıradan olmaya çalıştı. "Ve aradan üç yıl geçti. Medeni olabileceğimize eminim."

"Bu çoklu bir cinayet davası." Bakışlarını aşağıya, yulaf lapasına çevirdi ve karışımı yavaşça karıştırdı. "Bunun için hazır mısınız?"

"İşte tam da bu yüzden gitmem gerekiyor Phil," diye cevap verdi ve daha fazla sorgulanmamak için odadan çıktı.

Sorularına kızmıştı. Ama adam haklıydı. Pazar gününün büyük bölümünü gözyaşları içinde geçirmişti. Volta atıyor, endişeleniyor, ne yapacağını düşünüyordu. Ve erkek arkadaşı sadece kendi düşüncelerini dile getiriyordu. Daha iyi zamanlarda, Adam'la evli oldukları zamanlarda, onun davalarını yemek masasında tartışırlardı. O günlerde Adam bir DS'ydi, hevesli ve hırslıydı. Bir doktor olarak Adam'a üstleriyle konuşurken avantaj sağlayacak düzeyde bir içgörü sunabilirdi. Böyle bir hastalık bir suçlunun düşüncelerini nasıl etkileyebilirdi? Kurban bu şekilde yaralandıysa, nasıl yürüyebilir, koşabilir, konuşabilirdi?

Ama kısa süre sonra bu çok fazla geldi ve ondan durmasını istedi.

Bu sonun başlangıcı olmuştu. Hayatının zaman geçtikçe daha da büyüyen bölümlerine açılan bir kapının kapanması.

Ama bu, dedi kendi kendine, karakolun tanıdık gri duvarlarının dışında arabasında otururken, her şey yoluna girecek.

Çantasını aldı, omuzlarını geriye çekti ve dışarı çıktı.

Şimdi ofisinde onun karşısında oturuyor. Adam'ın başarısından memnun, bunu hak ediyor. Kimse Adam'dan daha çok çalışamaz. Kimse onun kadar mesai harcamıyor ya da onun kadar zeki düşünemiyor. Ama ekibini bu olay odasında görmek her şeyi açıklıyor. Bu profesyonel takdir seviyesine onsuz ulaştı. Kendi şirketinde başarılı oldu. Sonuçta bekar olmasının daha iyi olduğu ortaya çıktı.

"Terfi ettiğini duydum," diyerek konuşmaya doğru bir başlangıç yapmaya çalışıyor.

"Evet."

"Tebrikler."

"Teşekkür ederim."

Başka bir duraklama, konuşmada sadece aralarındaki esneyen mesafeyi vurgulamaya yarayan bir boşluk.

"İyi misin, Adam?"

İçeri girdiğinden beri ilk kez gülümsüyor, ama ince ve gergin bir gülümseme. "Sağlığın resmi," diye yanıtlıyor.

"Bu çok iyi. Hâlâ kontrollere gidiyor musun?" "Neden buradasın, Romilly?"

Uzun bir nefes alıyor, sonra çantasından birkaç kağıt parçası çıkarıp masanın üzerine koyuyor. Nereden başlayacağından emin değil.

"Bunu dün gördüm."

Metne bir göz atıyor. BBC News haberidir, siyah beyaz çıktıda fotoğraflar bulanıktır.

"Tamam..." diye yanıtlıyor, tereddütle.

Cesaretini kaybetmeden önce kelimeleri hızlıca söylemesi gerekiyor. "Bu o, Adam. Bu o."

"Romilly," diye başlar iç çekerek. "Lütfen..."

"Öyle. Biliyorum öyle."

"Her şey onunla ilgili değil. Her cinayet, her ölüm-" "Hayır, Adam, dinle."

"Peki, söyle bana. Seni bu kadar emin yapan nedir?"

Duraklıyor. Bütün gününü internette araştırma yaparak, bulabildiği her makaleyi, her raporu okuyarak geçirdi. Ve hala bilmiyor. Neden bu kadar korktuğunu, neden bu kadar dengesiz hissettiğini. Sanki dünya eğilmiş gibi.

"Bu bir his..." diye başlıyor.

Bunun üzerine yüzü değişir. Sempatiden zar zor gizlenmiş bir kızgınlığa.

"Bir his mi? Hadi ama. Kendini duyabiliyor musun?" Çıktıları düzgün bir yığının içine itiyor. Kadın bu hareketi tanıyor: küçümseme. Konuşma bitmiştir.

"Ama Adam-"

"Nasılsın?" diye araya giriyor. "Hâlâ Dr. Jones'la görüşüyor musun?" "Bu benim deliliğim değil."

Cevap vermiyor. *Ama değil mi?* diye soruyor kafasının içindeki ses. Çünkü bu delilik değilse, nedir? Adam ilişkilerinde her zaman aklı başında olan kişiydi. Onu sakinleştiren, neyin gerçek neyin kafasının içinde olduğunu sorgulamasını sağlayan kişi.

Ama artık onun rolü bu değil. Boşandılar, Phil'le birlikte.

Phil onun için çok daha iyi bir eş. Aynı yerde çalışıyorlar; o bir fizyoterapist ve o bir onkolog olmasına rağmen, NHS tarafından istihdam edilmenin zorluklarını ve sıkıntılarını anlıyor. Adam çok fazla içiyor. Hiç egzersiz yapmıyor, bu da yeni erkek arkadaşının fazlasıyla üstesinden geldiği bir şey. Phil'in çok daha iyi bir vücudu olduğunu biliyor, her ne kadar Adam hiç zayıf olmasa da. Kaslı ve kıvraktı, metabolizması enerjisini sadece güdüsünden alıyordu. Ve ilk günlerde ...

Durdu. Hafif bir koku var. Kalıcı bir koku. Adam'ın masasındaki sigara paketini ve çakmağı görür.

Dik oturuyor. "Yine mi sigara içiyorsun?" diye haykırıyor, niyet ettiğinden daha yüksek sesle.

Suçluluk duygusu yüzünde parlıyor, sonra yerini öfkeye bırakıyor. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Geçmişinle mi?"

Omuzlarını geriye itiyor, meydan okuyan bir hareketle. "Bana ne yapacağımı söyleyecek konumda değilsin Milly."

"Doktorunuz olarak-"

"Sen benim doktorum değilsin. Şimdi değilsin. Asla."

Vücudunun gerildiğini hissediyor. Cinayetlerle ilgili inançsızlığından utanırken, tanıdık siniri kolayca yerine oturuyor. "Bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Bu her zaman benim sorunum olmuştur. Aptallık. O zamanlar sana güvenmek aptallıktı. Bugün zamanımı boşa harcamana izin vermek aptallık."

"Gitmeliyim..."

"Evet. Lütfen."

Ona bakıyor. Çenesi gergin, gözleri kısık. Ona karşı tüm iyi niyeti yok olmuştur. Tek parmağıyla sözsüzce kapıya doğru ilerliyor.

"Tamam."

Hızla dönüyor, dedektiflerin bakışlarının farkında olarak ofiste adımlarını atıyor. Ama durmuyor. Merdivenlerden iner, resepsiyondan çıkar ve arabasına gider. Kapıyı açar ve acı gözyaşlarını zorlayarak kendini içeri atar.

Tam bir pislik. Hiçbir şey değişmedi. O adam... o *lanet* adam ...

Onu kızdırmasına izin vermemeli. Başka hiç kimse onu bu kadar sinirlendiremez. Artık evli değiller, diyor kendi kendine. Onsuz daha iyi. Onu ciddiye almadı. Onu dinlemedi.

Sigara içmesine karşı duyduğu rahatsızlığın sadece suçu başka yöne çekmek için olduğunu biliyor. Kendisine çok kızgın. Bunun her şeyi ele geçirmesine izin verdiği için.

-Yıllardır olduğu gibi hayatına hükmetmesine izin veriyordu. Adam onu dışarı atmakta haklıydı. Ona inanmamakta haklıydı.

O bir aptal. Mantıksız. Histerik. Ve Adam'ın önünde de böyleydi. Utançtan yüzünün kızardığını hissediyordu. Bu aşağılayıcı bir durumdu. Nasıl bu kadar *aptal olabilmisti*?

"Siktir!" diye bağırıyor, titreyen ellerinin avuç içlerini direksiyona vuruyor. "Siktir."

BÖLÜM

12

ADAM ofisinin kapısına doğru adım atarken dedektiflerinin bakışlarını üzerinde hissediyor. Kapıyı öyle bir kuvvetle çarpıyor ki camlar takırdıyor, sonra kendini koltuğuna geri atıyor ve çenesinin sıkıştığını hissediyor. Ona bu şekilde nasıl ulaşabiliyor? *Nasıl?*

Ayrılımlarının üzerinden yıllar geçti. Boşanmalarının üzerinden yıllar geçti. Onu en son ne zaman gördüğünü düşünüyor. Birkaç yaz önce. Jamie ve Pippa'nın bir akşam yemeğini hatırlıyor, ikisi de davetliydi, ikisi de birbirleriyle aynı odada sorunsuzca bulunabileceklerini savunmaya çalışıyordu. Tabii ki bir kavgayla bitmişti. Romilly gözyaşları içindeydi, Jamie nazikçe Adam'a gitmesi gerektiğini söylüyordu. Ama ayrılımları onun suçu değildi.

Kapıya hafifçe vuruluyor ve Jamie kafasını uzatıyor. "Her şey yolunda mı patron?" diye sorar.

Adam iç geçirir. "Sen ne düşünüyorsun?"

Jamie odaya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Ne istiyormuş?"

"O düşünüyor..." Bugün onun paranoyasını eğlendirmek istemiyor. Başında yeterince dert var. "Boş ver. İlgilenecek bir şey yok." Adam önündeki masanın üzerinde duran sigara paketini görür ve alıp çekmecesine atar. "Her zamanki yargı. Her neyse" -uzun bir nefes alır- "yeni bir gelişme var mı?"

"Cesetlerin sarıldığı battaniyeler laboratuvardan geri geldi. Polyester-pamuk karışımı, Marks and Spencer's. Ülke çapında bunlardan yaklaşık yarım milyon satmışlar."

"Harika," diye alaycı bir şekilde cevap verir Adam.

"Cesetle ilgisi olmadığı düşünölen bazı eski lekeler var. Hâlâ sonuçları bekliyorlar. Ayrıca bazı lifler. Şimdi analiz yapıyorlar." Jamie duraksıyor, duvara yaslanıyor. "CCTV'den bir şey çıkmadı. Çöplük alanına çok fazla giriş çıkış var. Bölgede birkaç kameramız var, yani hangi aracı aradığımızı bilirsek belki onu bulabiliriz. Ama bu haliyle ..." Duvara yapıştırılmış bir Blu Tack parçasını karıştırıyor, sonra elinde yuvarlıyor. "Çok fazla olasılık var."

"Başka kimlik var mı?"

"Onları daraltıyoruz." "Kapı kapı mı?"

"Henüz bir şey yok, üzgünüm patron. Sadece sahaya atılan çöplerle ilgili bir dizi şikayet var."

Adam kaşlarını çatır. "Bunu araştırdık mı? Uçan çöpleri? Kaynağına kadar izini sürebilmek için bu molozların bir kısmını kazdık mı?"

Jamie düşünceli bir şekilde başını sallır. "Oraya bir kez atılırsa, tekrar atabileceklerini biliyorlar mıydı?"

"Kesinlikle. Ya da en azından biri bir şey görmüş olabilir. Eğer doğru baskıyı uygularsak? Onları yüklü bir para cezasıyla tehdit edersek hafızaları geri gelebilir."

"Hallediyorum," diye cevap verir Jamie. Dönüyor ama Adam onu durduruyor.

"Ve gidip erkek arkadaşını gör. Louise Edwards'ın adamını." Olası bir şüpheli, takip edebilecekleri somut bir soruşturma hattı. En azından eleyebilecekleri biri.

"Şimdi mi?"

"Şimdi Quinn'i yanına al. Yola çıktığınızda sizi arayıp bildiklerim hakkında bilgi vereceğim."

Jamie gülümseyerek sahte bir selam verir ve Adam'ı yalnız bırakır.

Romilly'nin masasına bıraktığı kâğıt parçasını alır. Bu yeni bir şey değil. Her şeyde onu görüyordu: her kayıp kişide, her şüpheli ölümdede. Onu suçlayamazdı. Böyle bir travma çok köklüdür. İnsanı ömür boyu yaralar.

Ama görünüşe bakılırsa çok iyi görünüyordu. Onu yıllardır görmedikten sonra ofisine girmesi şok etkisi yaratmıştı. Anında eski duygular geri geldi. Ona karşı duyduğu sıcaklık, ilgi ve alaka. Sevgi, ama aynı zamanda ihanet ve reddedilmenin acısı.

Kâğıt parçasını bir top haline getirir ve çöp kutusuna doğru fırlatır. Iskılıyor, duvardan sekiyor ve bir dolabın altına düşüyor. Onu orada bırakır. Gözden uzak bir yere. Görmezden gelinmiş.

Ait olduğı yere.

BÖLÜM

13

Son dakika randevusu, acil durumlar için saklanır. Ama bu bir tane olmalı.

Romilly zili çalar. Kırmızı boyalı büyük kapının üzerinde, iki beyaz sıva sütununun arasında, altın isim levhasının yanında. Masrafı güven verici buluyor: bu insanlar ne yaptıklarını biliyorlar.

Romilly, sessiz bekleme odasındaki hastaların yanından geçerek, acelecilerin bilmiş bakışları arasında doğruca içeri alınır.

"Onlardan biri," diyor yüzleri. *"Onun kadar kötü olmadığım için mutluyum."*

Her zamanki odasında, her zamanki sandalyesine oturur. Psikoloji kitaplarının bulunduğu düzgün kitap raflarını, duvardaki sertifikaları, geometrik olarak düzenlenmiş masayı ve üstündeki beyaz Apple bilgisayarı inceleyerek bekler. Teşekkür kartlarıyla kaplı panolar yok. Fotoğraf yok. Onun hakkında her şeyi bilen kadından kişiselleştirmeye dair hiçbir ipucu yok.

Romilly burada, ikinci danışma odasında geçirdiği ilk günleri hatırlıyor. Ağlamaları. Histeri. O kadar çok hıçkırıyordu ki saatlerce yüzü ağrıyordu. Dr. Jones yılların kökleşmiş travmasını özenle ortaya çıkardı, ardından Romilly'yi yatıştırdı, konuştu ve bugün olduğu gibi işleyen bir insan olması için ona danışmanlık yaptı.

Ama şimdi bu. Yeni bir sanrı. Romilly her şeyin geri geleceğinden endişeleniyor.

Dr. Jones içeri girer. Elindeki su bardağını sağ tarafındaki masaya bırakarak gülümser. Romilly her zaman Dr. Jones'u kıskanmıştır; sakinliği, soğukkanlılığı, verimliliği ve memnuniyeti. Düzgün saçları vardır, ensesinde bir topuzla geriye doğru bağlanmıştır. Hiçbir tutam kaçmıyor, en ufak bir kabarıklık bile görülüyor.

Karşılıklı otururlar. Doktor ellerini kucağında birleştirmiş, bekliyor.

Romilly, "Bu kadar kısa sürede beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diye söz başladı.

Dr. Jones başını sallar. "Elbette. Beni düşündüğünüze sevindim." Uzun bir duraklama olur. Duvardaki saatin tik takları Romilly'nin ne kadar zaman kaybettiğinin farkına varmasını sağlar. Ama nereden başlayacağını bilemez.

Jones, sanki Romilly'nin zihnini okuyormuş gibi, "Nasıl hissettiğinle başla," diyor.

"Kafam karıştı. Endişeli. Üzgün."

"Tamam." Doktor duraklar. "Peki bunu neden göremiyorum?" "Ne demek istiyorsunuz?"

"Dışarıdan." Jones nazıkçe gülümsüyor. "Acil randevu isteyen çoğu insan duygularının dışı vurumunu sergiler. Ağlarlar, gözle görülür şekilde sıkıntı içindedirler. Siz ise kızgın görünüyorsunuz."

Romilly, Jones'un onu küçümsememesini her zaman sevmiştir. İkisi de doktor -akıllı kadınlar- ve Jones ona öyle davranıyor.

"Kızgıyım," diye kabul ediyor Romilly. "Bugün eski kocamı gördüm."

"Adam mı?"

"Evet."

"Peki bu nasıl hissettirdi? Onunla tekrar birlikte olmak?"

Romilly geçmişini düşündü. Aynı görünüyordu. Aynı saç kesimi, belki biraz daha uzun, ama ona yakışıyor. Saçlarında daha fazla ak, alnında daha fazla çizgi vardı ama her ne yapıyorsa işe yarıyordu. Ve ona Milly diyordu. Hâlâ öyle. Ona bu şekilde hitap eden tek kişi o. Bu da onu hem çileden çıkarıyor hem de aynı ölçüde memnun ediyor.

"Çelişkili," diyor sonunda. Terapist başını bir tarafa eğerek onun açılım yapmasını bekliyor. "O da aynı..." Duraksıyor, doğru kelimeyi arıyor. *Çekici, yakışıklı* demek istiyor ama Dr. Jones'un onu böyle biri olarak görmesini istemiyor. Yüzeysel. Onun çekiciliğinde her zaman bundan çok daha fazlası vardı.

Romilly, Adam'ın bekâr olduğunu biliyor. Yine de Pippa'yla buluşuyor ve Pippa da Jamie'den gelen dedikoduları aktarıyor. Anlatılanlara göre kadınları kolayca elde ediyor. Pippa kaşlarını çatarak, "Biraz sürtük," demişti. "Asla sadık değil. Ondan iyi kurtulmuşsun," diye eklemişti, Romilly bunun Adam'ın sorunu olmadığını bildiği halde.

O sırada Adam'ı başka kadınlarla hayal ederek kıskançlık hisseder ve kendini eski kocasının arzu edilenden daha az çekici olan yönlerine odaklanmaya zorlar.

Romilly, "Çileden çıkarıcı biri," diyor. "Zeki, başarılı. Beni ilk başta ona çeken her şey. Ama şimdi kibirini de fark ediyorum. Beni onu hayal kırıklığına uğratan berbat bir insan olarak görüyor."

"Öyle mi dedi?"

"Hayır, ama anlayabiliyorum. Ve bana acıyor. Berbat durumda olduğumu düşünüyor."

"Berbat durumda olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Genelde olmaz." Romilly, Adam'ın önünde kendini utandırdığını bildiği için yine bir utanç hisseder. "Belki bugün," diye ekledi sessizce.

"Peki bugün ne oldu? Neden onu görmeye gittin?"

"O cinayet davasından sorumlu. Nehir kenarındaki. Ve ben düşündüm ki... Ben..."

"O olduğunu düşündün."

"Evet."

"Neden?"

"Ben... Emin değilim. Bir his."

Romilly şimdi bunu tekrarladığı için kendini gülünç hissediyor. Elbette Adam onu dinlememişti. O sağlam kanıtlarla uğraşan bir adam. Kanıt.

"Seni ciddiye almadı mı?" Jones cevaplıyor.

"Hayır. Ve şimdi onun haklı olmasından endişeleniyorum. Bunu tekrar yapıyorum."

"Felaketleştirme mi?"

"Evet. Her şeyi benimle ve onunla ilgili hale getirmek. 1995'te olan her şey."

"Bunu geçmişte yaptığınızdan farklı kılan nedir?"

"Bugünlerde kendimi daha iyi hissediyorum. Ama ya bu sadece bir başlangıçsa? Başka bir olayın mı?"

"Ya değilse?" diye sorar doktor. "Ya haklıysan?"

Romilly durur. Dün sabahtan beri aklındaki tek şey *sakin olmaktı; hayal görüyorsun*. Bu o değil. Nasıl olabilirdi ki? Adam'ın tepkisi sadece onun deliliğini doğruladı. Ama şimdi, Dr. Jones'un açıklamasıyla, olayı diğer taraftan değerlendirir.

Doktor devam eder. "Bu vakayı herkesten daha iyi biliyorsunuz. Onu yaşadınız. Kendi gözlerinizle gördünüz. O haber bültenindeki bir şey bir anıyı ateşledi - sizi üzme yerine endişelendiren bir şey. Histerik olmaktan ziyade kararlı. Aradaki fark ne?"

"Ama... ama..." Romilly kekeliyor. "Bu nasıl olabilir?"

Terapist omuz silkiyor. "Sen bir doktorsun. Zekanızı kullanmaya, semptomları araştırmaya alışkınsınız. Öğrenmeye. Biraz daha araştır. Ve eğer bir şey yoksa, boş vermeyi bileceksin. Ama bir şey varsa..."

Cümleyi yarım bırakıyor. Eğer bu bir şeyse... eğer haklıysa. O zaman bu düşünce dayanılamayacak kadar korkunçtur.

ÖNCE

DİZLERİNİ göğsüne bastırmış, sırtı kıvrık, başı bacaklarına dayalı. Zamanın burada bir amacı olmamasına rağmen bir süredir böyle. Zifiri karanlık.

İnce tişörtü ve şortu soğuğa karşı işe yaramaz. Rüzgâr ve cereyan kapıdaki boşluğun altından, döşeme tahtalarının ve duvarların arasından süzülüyor. Titriyor. Etrafındaki idrar umutsuzluk, nefret ve yenilgi kokuyor. İlk başta, kutsanmış bir rahatlama, hızla dehşete dönüşüyor.

Sırtının alt kısmında başlayan künt ağrı yayılmaya başlamıştır. Zonklamayı hafifletmeye çalışarak pozisyon değiştiriyor ama bunu yaparken kaslarından bir acı şimşegi geçiyor. Rahatlatılamayan ve dişlerini sıkmasına neden olan gergin düğümler. Çok uzun zamandır böyle. Baldırlarına kramp girmeye başlıyor ve parmaklarıyla onlara masaj yapıyor. Ama işe yaramıyor. Sadece esneyebilmek, kaçabilmek bir fark yaratacaktır.

Ama direnmemesi gerektiğini biliyor. İtiraz etmemeyi ya da şikayet etmemeyi. Sessizlik onun tek dostu. Bir de yanaklarından süzülen yaşlar. Beceriksizce pozisyon değiştirir ve onları siler. Daha sonra ağlayabilir. İşler kötüye gittiğinde. Çünkü her zaman daha kötüye giderler.

Bir kapı sesi duyuyor. Dolabına yakın olan ön kapıya iki hızlı vuruş. Sonra ağır botların ayak sesleri.

Kapı açılır; yeni bir soğuk hava akımı içeri sızarak tenini ürpertir. Sesler duyuyor. Önce babası, sonra bir başkası: bir kadın.

Nefes nefese kalır. Onu tanır, okuldaki öğretmenidir. Yumuşak sesli, yaz çayırları ve neşe kokan kıyafetleri olan hoş bir kadın. Burada, onun evinde. Ama neden? Daralan kaslarının arasından hızla geçen taze acıya aldırmadan ileri atılıyor. Konuşuyorlar. Onun hakkında konuşuyorlar. Her kelimeyi duyamıyor ama endişesini anlayabiliyor -okula gitmedi- her şey yolunda mı? Sonra babası, daha önce duymadığı bir ses tonu. Neredeyse... nazik. Düşünceli. Babası gülüyor, karşılığında bir kıkırdama. Umut ıssızlığa dönüşür. Ön kapı kapanıyor. Bu onları kurtarmaya gelen biri değil. Bu bir onaylama: yalnızlar. Cehennemde.

Yine ayak sesleri, dışarıda yerde. Bu sefer duraklıyorlar. Karıştırıyorlar. Babasının küçük ahşap kapının dışında durup düşündüğünü hayal eder. Saatini kontrol ediyor.

Mobilyaların yere sürtünme sesini duyuyor, bu onun serbest kaldığını gösteriyor. Ama burada özgürlük yok. Asıl dehşet başlamak üzere.

BÖLÜM

14

ROMILLY eve döndüğünde Phil'in orada olmamasına sevinir. Yeni bir karar gelir: Dr. Jones'un dediğini yapmak. Eski davayla ilgili elinde ne varsa ortaya çıkarmak. Paranoyasıyla yüzleşecek.

Bugün hastaneden izinli olduğu gün. Yapacak hiçbir şeyi yok, bunun dışında. Çatı katının kapağını açıyor, merdiveni indiriyor ve eski dosyaların bulunduğu plastik saklama kabını alıyor. Toz ve örümcek ağları saçlarına yerleşir. Aşağı iner ve onu mutfak masasının üzerine koyar. Pandora'nın kutusu. Açtığında içinden kim bilir ne anılar çıkacak. Ama Dr. Jones haklıydı. O artık farklı bir insan. Daha güçlü.

İki saat. İki saat verecek. Bir sınır. Kendini toparlar, su ısıtıcısını çalıştırır, sonra arka kapının anahtarının kilitte unutulduğunu fark eder. Kolu dener, kapı açıktır ve endişeyle ürperir, o sabah çıkarken kontrol etmediği için sessizce kendine lanet okur. Kapıyı kilitler, sonra bir fincan çay yapar ve ofisine taşır. Sırada kutu var. Masasının yanındaki sandalyeye yerleştirir.

Ofisi evin arka tarafındaki en küçük oda. Bir süpürge dolabından daha büyük değil, bir kitaplık ve bir masa için yer var ama Rom bunu her zaman sevmiştir. Raflar tıp dergileri ve ders kitaplarıyla tıka basa dolu, dosyalar ve notlar yere yığılmış.

Kapağı açıyor. Bir kağıt yığını geri bakıyor. Her şey: toplanmış ve saklanmış. Ve parça parça başlıyor.

Ön kapının vurulduğunu ve Phil'in seslendiğini duyana kadar saatlerin geçtiğini fark etmez. Çayına dokunulmamış ve soğuk bir şekilde yanında durmaktadır. Öğle yemeği, özlenmiş ve unutulmuş.

"Var mısın?" Phil tekrar seslenir ve o da kendini kutudan ayırır.

Etrafına bir göz atar. Kağıtlar yere ve masaya saçılmıştı. Fotoğraflar. Eski, kırık gazete kupürleri. İşlediği suçlardan sonraki o bulanık, kafası karışık günlerdeki günlüğü. Ve henüz herhangi bir ilerleme.

"Buraya," diye bağırır isteksizce ve ayak seslerinin evin içinde boylu boyunca yürüdüğünü duyar. Erkek arkadaşı çalışma odasının kapısından kafasını uzatır.

Her zamanki NHS kıyafetinin dışında gri ve siyah bir eşofman giymiş. Kapı aralığında duraklıyor, ağzı hafifçe açık.

"İyi günler mi?" diye soruyor ona, sesini normal tutmaya çalışarak.

"Aynı eski," diye yavaşça cevap veriyor. Odaya giriyor, eğiliyor ve ona bir öpücük veriyor. Şampuan kokuyor; saçları iş sonrası spor salonundan sonra aldığı duştan dolayı hafif ıslak. Onun önündeki deftere karalanmış notlara baktığını görüyor. Deli bir insanın karalamalarına benziyorlar. Kâğıdı çabucak kapatıyor.

"Nasıl gitti?" diye soruyor.

"Aynı eski Adam. Bana gitmemi söyledi."

"Yani siz...?" diye başlıyor. "Nedir tüm bunlar?"

"Dr. Jones'u gördüm. Bana içgüdülerimi takip etmemi söyledi."

"Sana dedi ki..." Ama durdu. Başka soruları kendine saklıyor. Bilmek istemiyor mu yoksa umursamıyor mu? Rom emin değil. Onun yerine "Akşam yemeğinde köri var, tamam mı?" diyor.

Rom başını sallar ve Phil mutfağa gitmek üzere ayrılır. Rom onun gidişini izler, yürüyüşündeki enerjiyi, adımlarındaki sıçramayı takdir eder. Phil'de bir kişisel antrenörün vücudu ve yarı yaşındaki bir adamın enerjisi vardır. "İşim için iyi bir reklam olmazdı," derdi. "Kendine bile bakamayan bir fizyoterapist."

Spor salonunun yanı sıra koşuyor. Yeni Yıl Günü'nde denizde yüzüyor. Acınası İngiliz dalgalarında bile sörf yapıyor. Saatlerce bisiklete biniyor. Bu Romilly'yi oldukça bitkin hissettiriyor.

Mutfakta radyonun açıldığını duyuyor. Artık bu konuda daha fazla ilerleyemeyecektir; beyni eskisi kadar karışıktır. Dosyalarını toplar ve takip eder. Phil mutfağa sebzeleri çoktan koymuştur.

akşam yemeği için ihtiyaç duydukları malzemeleri hazırlıyor; kadın bir tahta ve bıçak çıkarıp doğramaya başlıyor. Bu yerleşmiş bir rutindir - o baş aşçıdır, kadın yardım etmek için oradadır - ve kadının hoşuna gider. Birlikte yemek pişirirlerken, adam gününden bahsediyor.

Phil ona yeni bir müşteriden bahseder: spor salonunda omzunu çalıştıran, vücut pompası ve spin sporlarına düşkün, iri yarı, nefis bir anne.

"Onu elime aldığım anda anlamıştım," diyor. "Ařırđ antrenman ve kötü teknik. Ona en az bir hafta dinlenmesi gerektiğini söyledim."

"İstediği tavsiye bu değil miydi?" Rom doğranmış soğanları uzatarak sorar.

"Hayır. Kilo vermeye çalışıyor ama nedenini Tanrı bilir. Ona karbonhidratları bir şişe kırmızıyla değiştirmeyi bırakmasını söyledim ve o da çekip gitti."

"Haftada bir şişe kırmızı o kadar da kötü değil."

"Bir hafta değil Rom," diyor Phil ona dönerek, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Bir gece."

Rom güler ve doğranmış sebzelerin geri kalanını ona doğru iter. Baharatlarla birlikte onları da tavaya ekler. Phil'in konuşmasını takdir ediyor. Onu rahatsız edici düşüncelerden uzaklaştıracak bir şey. Kimyon ve zencefilin nefis kokusu havayı doldurur ve Rom'un midesi guruldamaya başlar.

Phil, daha önce kısaca bahsetmesi dışında günüyle ilgili başka bir şey sormaz. Ama şimdi, kremalı hindistan cevizi ve tatlı patates krisinin üzerine, bunu daha fazla görmezden gelemez.

"Dr. Jones haklı olabileceğimi söylüyor,"

diye başlıyor. Phil başını kaldırıp bakar.

"Mm-hmm?"

"O davayla ilgili hislerim hakkında. Sadece buna neyin sebep olduğunu tam olarak zmem gerekiyor."

Phil başını sallıyor, yemeğine bakıyor ve yavaşça çiğniyor. Bir süre sonra, "Bu iyi bir fikir mi?" diye sorar.

Romilly onun sadece kendisini sevdiği için sorduğunu biliyor, ama yine de bir kızgınlık hissediyor.

"Neden olmasın? Gemişimle ilgili olduğu için mi, yoksa eski kocamla bağlantılı olduğu için mi?" diye niyet ettiğinden daha sert bir şekilde karşılık veriyor.

"İkisi de, Rom," diye cevaplıyor ciddi bir şekilde. "Adam'la tanışmadım, ama bana anlattığına göre, son zamanlarda ikiniz birlikte pek iyi değildiniz." Bıçağını ve çatalını yere bırakıyor. Elini tutmak için

uzanmaya çalıştı ama kadın elini çekti.

uzakta. "Olanları geride bırakmak için çok çalıştın. Yani tekrar kazmak mı? Şey..."

Yarım bırakıyor ama Rom ne düşündüğünü biliyor. Kabusları, karanlıktan korkması.

"Yanılıyor olsam bile," diyor usulca, "emin olmam gerek."

Phil yukarı bakar. Bir an onun yüzünü inceliyor, sonra yavaşça başını sallıyor. "Sen nasıl istersen Rom," diyor.

Yemeklerini sessizlik içinde bitirirler. Onun onaylamadığını hissedebiliyor. Ama tartışmaya girmenin bir anlamı olmadığını da bilmektedir: Adam meramını anlatmıştır ve kadın da kararını vermiştir.

Phil yemeğini bitirdikten sonra tabağını alıyor, sonra duraklıyor ve onun arkasında duruyor.

"Bir gün, zamanla ondan kurtulacaksın," der ve elini Rom'un omzuna koyar. Rom onun şu anda Adam'dan bahsetmediğini biliyor. Onun parmaklarını kendi parmaklarıyla kapatıp sıkıyor. "Bir gün onun beynine kazınmış olduğunu hissetmeyeceksin."

"Umarım öyledir," diye yanıtlıyor.

Phil mutfağı temizlemeye başlar. Yemeğini bitirirken onu izler ve içinde bir sevgi hisseder. Ve sonra durur. Çatalı bir an için tabağının üzerinde gezir, sonra bir takırtıyla bırakır.

Hızla eve geri döner ve masasının başına geçerek dosyayı karıştırmaya başlar. Kutudan bir rapor alır, ardından dün sabah basılan son olay yeri fotoğrafını çeker. Ve sonra onu görür. Fotoğrafın küçük bir köşesi. Hatalı bir el fenerinin aydınlattığı, muhtemelen yayınlanması amaçlanmamış küçük bir ayrıntı.

Oda bulanıklaşıyor. Görüşü birkaç piksele kadar daralıyor. Kasları sıvıya dönüşür ve küçük bir çığlıkla yere yığılır.

Bu doğru olamaz. Ama doğru. Ve Adam'a söylemesi gerekiyor.

BÖLÜM

15

EV sıcak ve davetkârdır. Jamie anahtarını kilide sokup kapıyı iterek açtığında büyük bir mutluluk hisseder.

Alo diye seslenir ve cevap olarak bağırır. Paltosunu ve atkısını çıkarır, sonra oturma odasına doğru yürür.

Pippa koltuktan başını kaldırır ve gülümser. Adam onun yanına yığılır. "Ne gündü ama," diyor.

"Korkunç muydu?" diye soruyor, göğsüne yaslanıp öpmek için başını kaldırıyor. Adam dudaklarına bir tane konduruyor.

"Berbat bir şey. Hayal bile etmek istemezsin."

Louise Edwards'ın ... bir şeyiyle yaptığı röportajdan yeni çıkmıştır. Jamie onu nasıl tarif edeceğinden emin değil. Louise kaçırılıp öldürülürken Jacob Nelson onunla ilgili her türlü bilgiyi inkâr ediyordu. "Polis bana onun öldürüldüğünü söyledi," demişti. tanışma faslından sonra. "Benimle hiçbir ilgisi yok."

"Yani çocuğunun babası sen değilsin?" Jamie, ilk görüşmelerinde bunu itiraf ettiğini çok iyi bildiği için sormuştu.

"Belki," diye kabul etti. "Ama kim bilir. Sürtükler hep onları hamile bıraktığını söyler." Sonra göz kırptı ve Jamie onu yumruklamak istedi. Uzun boylu, iri yarı, tıraşlı kafası ve çenesindeki solgun serseri tüyleriyle, aptalca bir şey yapmasının an meselesi olduğunu bildiğiniz için gördüğünüz anda tutuklamak isteyeceğiniz bir yüzü vardı. Jamie, bırakın daha fazlasını, bir kadını kendisiyle yatmaya nasıl ikna ettiğini merak ediyordu.

Quinn'e üstünkörü bir bakış atarak, "Sizinle konuştu," dedi. "Siz hiçbir şey yapmadınız."

Jamie tiksintisini bir kenara bırakıp ilgiyle dik oturdu. "Ne hakkında?"

Nelson bir an düşündü; Jamie neredeyse makinelerin döndüğünü duyabiliyordu. "Biri onu takip ediyordu. Ama onları tarif edemedi. Daha çok bir his gibi olduğunu söyledi."

"Bir his mi?"

"Evet. Hatta beni suçladı ama ben hayır dedim, takip etmek bana göre değil." Jamie'ye baktı, bir kaşı kalktı. "Cinsel bir şey miydi? Bilirsin, onun cinayeti? Ona tecavüz falan etti mi?"

Jamie cevap vermeyi reddetmiş, onlar da adamı kendilerinden mümkün olduğunca uzaklaştırmak için gitmesine izin vermişlerdi. Ama hayır, Jamie şimdi düşünüyor. Cesetlerin hiçbirinde cinsel saldırı izi yoktu.

Karısıyla geçireceği akşamın tadını çıkarmak için tatsız düşünceleri kafasından uzaklaştırıyor. "Günün nasıl geçti?" diye sorar.

Pippa gülüyor. "Hiper çocuklar. Ama yaklaşık bir saatliğine geri dönmek güzel. Tüm bunları toplayana kadar." Büyük işaret yığını gösteriyor. "Bu akşam için çalışma." Sonra dönüyor, yüzü heyecanlı. "Düğün fotoğrafları burada. Görmek ister misin?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Evet, isterim. Hem de çok."

Düğün günleri harikaydı. İnsanlar kış düğününün çılgınca olduğunu söylüyordu ama hava parlak ve berraktı. Mavi gökyüzü, yerde kırağı. Otel sıcak ve rahattı; odun ateşleri, titreyen mumlar; güller, sarmaşıklar ve Jamie'nin adını bilmediği kırmızı, beyaz ve yeşil çiçekler vardı.

Ve Pippa çok güzeldi. Fotoğraflara bakar; uzun beyaz elbisesi, omuzlarına dökülen saçları. Onu ilk gördüğünde nefesini kesmişti.

"Burnuma bir de bu açıdan bakın!" Pippa haykırıyor. "Profil çekimi yok demeliydim."

"Şaka mı yapıyorsun?" Jamie şaşkınlıkla karısına bakar. "Harika görünüyorsun. Sen *harikasın*. Başka hangi kadın, yeni kocasının tatillerinin son gününde işe gitmek için zıvanadan çıkmasına aldırılmaz ki?"

"Dürüst olmak gerekirse, o zamana kadar senden bıkmıştım," diyor Pippa. "Kaliforniya'da iki hafta geçirdikten sonra mı? Yüzünden bıkmıştım."

"Defol git," diyor gülümseyerek ve onu gıdıklamak için üstünün altına uzanıyor. Kadın kahkahalarla haykırıyor, onu itiyor ve aynı şeyi yapmaya çalışıyor. Onun

Ellerini gömleğinin altına sokuyor, onu öpüyor, önce hafifçe, sonra tam bir öpüşmeye dönüşüyor. *Demek balayı henüz bitmemiş, diye düşünüyor,* gömleğini başından çekerken.

Sonra kanepeye uzanırlar, üzerlerine bir battaniye çekerler. Pippa sırtarak dizüstü bilgisayarı alır ve düşün fotoğraflarına bakmaya geri dönerler. Partiden fotoğraflara geçiyorlar. Dans eden arkadaşları, hatta anne babaları, dans pistinde el ele. Ekrana bir fotoğraf gelir: Adam, yüzü kahkahanın ortasında, elinde bira bardağı.

"Jane ile yattı, biliyor muydun?" Pippa söylüyor.

"Öyle mi yaptı? Bundan bahsetmedi. Umarım onun kendisini aramasını beklemiyordur."

Pippa alay eder. "Hayır, umurunda değil. Nedime kızın sağdıçla yatmasının gelenek olduğunu söyledi. Başından beri gözü ondaydı." Pippa öne doğru eğilip fotoğrafı inceliyor. "Çok yakışıklı bir herif."

"Oi!" Jamie şikayet ediyor ve o da gülüyor.

"Yani, objektif olarak." Arkasına yaslanıp başını onun göğsüne yaslıyor. "Sen benim için tek erkeksin," diyor usulca. "Beni istediğin sürece."

"Her zaman," diye ciddiyetle onaylıyor. Onu alnından hafifçe öper ve ne kadar şanslı olduğunu düşünür. Sonra düşünceleri ona yakın olan diğer insanlara yöneliyor. Diğer ilişkilere, kopmuş olanlara.

"Rom bugün karakola geldi," diyor. "Adam'la buluştu. Davayla ilgili bir şey."

Pippa hemen başını kaldırır. "Gerçekten mi? Olay çıksın istemediği için düğüne gelmedi ama onu görmek için karakola gidiyor. Nedenini biliyor musun?"

"Adam söylemedi."

"Peki nasıl gitti?"

"Kötü."

Pippa sessizliğe gömülür. "Onu aramam gerekecek," diyor sessizce. "Şimdi," diye kararlı bir şekilde ekliyor, "aç mısın?"

Onu öpüyor. "Açlıktan ölüyorum."

En az giysisini giyer ve üstünü değiştirmek için üst kata çıkar. Gümleğini zaten sallanmakta olan çamaşır sepetine atar ve bunu yaparken garip bir koku alır. Nahoş değil, sadece... farklı. Kendini keyifsiz hissetmesine neden oluyor, bir anlık huzursuzluk, hatırlanan tatsız bir anı gibi. Tekrar kokluyor, bulmak için odanın içinde dolaşıyor ama koku gitmiş.

Jamie pencereyi açıyor, ardından çamaşırları sepete dolduruyor ve aşağıya iniyor.

Mutfakta, Pippa açık buzdolabının yanında durmuş içine bakıyor. "Dün alışverişe gittim," diye mırıldanıyor raflara doğru, "ama yemek yapmak için bir şeyler almış gibi görünüyor." Çamaşır makinesini çalıştırırken ona bakıyor. "Pizza ister misin?"

Jamie bir an için sürekli genişleyen karnını, balayından sonra diyet yapma kararını düşünüyor. Sonra gülümsüyor.

"Harika bir fikir," diyor Domino's'a girerken.

BÖLÜM

16

Adam eve varana kadar 10 dakika geçti.

Geç saatlere kadar karakolda kalmış, ofisinde oturmuş, günün aceleyle hazırlanmış raporlarını gözden geçiriyordu. Fazla ilerleyememişlerdi ve bu ilerleme eksikliği onu rahatsız ediyordu. İpucu yok. Sadece çöplükte çöpleri karıştıran huysuz dedektifler, hiçbir şey rapor etmeyen bir laboratuvar ve hiçbir şey rapor etmeyen mahalle raporları veren üniformalılar.

Bütün gece orada kalamayacağını biliyordu. Gözleri kaşınıyordu, vücudu yorgundu; biraz dinlenmeden hiçbir işe yaramayacaktı.

Eve gelir, duş alır, sonra televizyonun karşısında birkaç bira eşliğinde mikrodalgada hazır yemek yer. Kapı zilin çaldığını duyduğunda gözlerinin kapandığını hissetmeye başlamıştır bile.

Saate bakar - on biri on geçiyor - sonra yavaşça kapıya doğru yürür ve açar. Eski karısı elinde bir dosyayla kapının eşliğinde durmaktadır. Dosyayı ona doğru uzatır.

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

diye tersliyor. "Boşanma evrakları."

"Peki bu ne? Daha fazla *duygu mu?*"

Kaşlarını çatıyor. "Otuz bir çekmeyi bırak, Adam. Ben çözdüm."

İç çekiyor. Kadının davaya faydalı olacağına dair pek umudu yok ama önceki deneyimlerinden, o dinleyene kadar gitmeyeceğini biliyor.

Evlendiklerinde de benzer bir olay yaşanmıştı. Birçoğundan biri, ama bu gece özellikle bir olay aklıma geliyor. Güneşli bir günde şehrin merkezinde el ele yürüyorlardı. İşportacılar alışveriş yapanları neşeyle eğlendiriyordu; mutlu hissediyordu, hayat hakkında iyimserdi. Ta ki kadın onu fark edene kadar.

Yaşlı bir adam. Gri saçlı, uzun boylu ama hafif kambur, kalabalığın arasından hızla yürüyordu. Romilly durdu, o kadar hızlıydı ki arkalarındaki yayalar protesto için sessizce küfrettiler. Adam şaşkınlıkla döndü; kadının yüzü bembeyazdı.

"Bu o," diye fısıldadı, işaret ederek. "Bu o."

Adam'ın onun neden bahsettiğini anlaması bir an aldı. Köşeyi dönüp gözden kaybolan figüre doğru baktı, sonra Romilly'ye döndü.

"Dışarı çıktı. Bu o." Titriyordu, nefesi kesilmişti.

"Nasıl?" Onun önünde durdu ve terli ellerini avuçlarının içine aldı. "Milly, bana bak. Hapisten nasıl çıkmış olabilir?"

"Onu serbest bıraktılar. Erken şartlı tahliye. İyi halden." "Biliyorduk. Size söylerlerdi."

"Ya unuttularsa?" O zaman ilk kez gözlerini ona çevirdi. Geniş ve karanlık, korku dolu. "Olur böyle şeyler. Her gün olur. Bürokrasi başarısız olur. Bazı şeyler gözden kaçıyor."

Adam onu ikna etmeye çalıştı ama hiçbir şey fikrini değiştiremedi. Eve gittiler ve ancak Adam hapishaneyi arayıp, gerçekten de sıkı bir şekilde kilitli olduğunu teyit etmek için birkaç ipucu verdikten sonra Romilly yenilgiyi kabul etti ve Dr. Jones'u aradı.

Yani onun bu işin peşini bırakmayacağını biliyor.

"İçeri gel o zaman," diye huysuzca kabul etti.

Gözleriyle etrafını süzerek içeri giriyor. Şu anki evinin birlikte yaşadıkları yere hiç benzemediğinin acı bir şekilde farkındadır. Boşanırken evi kadın almıştı; adam evliliklerini sürekli hatırlatan bir yerde yaşamak istemiyordu. Mobilyaları, dekoru kadın seçmişti; adamın hiç ilgilenmediği bir şeydi bu, artık çok açıktı.

Mutfağın yerini doğru tahmin eder ve içeri girer. Yıkanmamış tabak, boş bira şişeleriyle birlikte kenara atılır.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor, nezaketi zorlayarak mutfak masasına doğru eliyle işaret ediyor. Gazeteleri, fatura yığınlarını, günlük yaşamın enkazını iterek biraz yer açıyor.

"Hayır, ben iyiyim." Sanki bir şeye dokunmak onu bir şekilde kirletecekmiş gibi dikkatle oturuyor. Dosyayı önüne koyuyor.

Kasıtlı olarak onu bekletiyor, kendisi için bir bira daha getiriyor, sonra da onun yanındaki sandalyeye oturuyor.

Direkt konuya giriyor. "İşte." Dosyayı açıyor, BBC'nin web sitesinden bir sayfa çıkarıyor. "Bu fotoğraflar uzun süre yayında kalmadı," diye hızlıca devam ediyor.

Başını sallıyor. "Bu sabah onları kaldırttık. Kamuoyuyla paylaşılmasını istemediğimiz ayrıntılar içeriyorlardı."

"Roma rakamları." "Evet."

"Her beden için bir tane."

Ona bir an çok uzun süre bakıyor. "Evet," diye onaylıyor sonunda. "O da aynısını yaptı."

Adam gözlerini kırıştırır. İlk kez onun yanaklarının kızardığını, ellerinin gergin bir şekilde titrediğini fark eder.

"Dosyaları okudum, Romilly. O zamanlar. Okuduğumu biliyorsun. Hiçbir şey hatırlamıyorum-"

"Dosyalarda yok. O davayla ilgili basına yansımalarını asla istemedikleri gerçekler vardı. Sorumlu dedektif taklitçilerden, insanlardan endişe ediyordu" -duraklıyor- "onun mirasını devam ettirmekten. Her şeyi sansürlediler. Bu hariç her şeyi. Gözden kaçmış olmalı."

Dosyayı tekrar karıştırıyor, kağıtları masanın üzerine yayıyor. O döneme ait haber raporlarını tanıyor. Diğer parçalar ve parçalar: tam olarak okuyamadığı karalamalar. Resmi görünümlü belgeler. Aradığı şeyi buluyor ve ona uzatıyor.

"Bunu riske atamazlardı," diyor. "Ama ben biliyordum. Onu gördüm. Oradaydım."

"Neyi gördün Romilly?" diye sorar yavaşça. Ona uzattığı rapora bakar: 1995 tarihli SOCO raporu. Dışarıda bulunan adli tıp raporu.

"Duvarda da aynı işaretler vardı."

"Bunun gibi mi?" Ayağa kalkıyor, koridorda bıraktığı çantasına gidiyor ve beş kurbanın dosyalarını geri taşıyor, en üsttekini açıyor ve kendi olay yeri fotoğraflarını çıkarıyor. Sinirli. Yorgun ve sabah erken kalkması gerektiğini biliyor. Eski karısının uydurduğu sahte bağlantılarla değil, gerçek kanıtlarla bir cinayet soruşturmasına geri döner. Fotoğraflara hızlıca göz gezdirdikten sonra birini kadının önüne koyar; cesetlerin yanında sprey boyayla yeşile boyanmış Roma rakamları.

Duraksıyor, fotoğrafa bakıyor. "Hayır, öyle değil" diyor, şimdi daha sessiz. "Onlar çiziklerdi. Duvardaki."

"Çizik mi? İşkence odasında." Sesindeki patronluk taslayan tonu engelleyemiyor. Şimdi de onunla dalga geçiyor. Kadın farkına varıyor ve bundan hoşlanmıyor.

"Açıktılar, Adam. Apaçık." "Peki bundan daha önce hiç bahsetmedin mi?"

"Hayır. Önemli değildi."

"Hangi numaralardı?" "XX.

Yirmi. Aşağı."

"O zaman sadece çizgiler. Duvara mı kazınmış?"

"Evet, ama..." Dudağını ısırarak ona bakıyor. "Ben deli değilim," diye fısıldıyor. Ağlayacak gibi görünüyor ve adam bir sempati dalgası hissediyor.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." Yüzü yumuşuyor, vücudu gevşiyor. "Milly," diyor nazikçe. "Bu o değil. Bu başka bir sapık. O hapiste, bunu biliyorsun."

Yavaşça başını sallıyor, parmaklarını kucağında birbirine doluyor.

"İşte," diyor Adam. Elindeki bira şişesini uzatıyor. "Bunun yardımcı olduğunu düşünüyorum."

Zayıfça gülümsüyor, sonra alıyor ve uzun bir yudum için ağzına götürüyor. Çabucak yutuyor, sonra bir tane daha içiyor.

Romilly'nin telefonu cebinde bip sesi çıkarıyor. "Erkek arkadaşın mı?"

"Muhtemelen." Telefonu çıkarır ve mesajı okur. Birayı masaya geri koyar ve ayağa kalkarak ceketini alır. "Gitsem iyi olacak."

"Elbette."

Adam onu kapıya kadar takip eder ve eğilip kapıyı açar. "Şimdi bırakacaksın. Değil mi Milly?" der.

"Ama-"

"Lütfen. Bu bir polis soruşturması. Yardımınız için minnettarım. Ama şimdi beni yalnız bırakın. Lütfen."

Kadın başını sallıyor. Onun arabasına doğru yürümesini izler, başı öne eğik, omuzları çöküktür. Onun için üzülüyor, gerçekten üzülüyor. Ama lanet olsun, bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Sonra ne oldu?

Ön kapıyı kapatır ve sıcak evine geri döner. Mutfak masasına, kağıt yığınınına bakar ve SOCO raporunu tekrar eline alır.

Bunu okuduğunu hatırlamıyor ve kadın haklı. Çiziklerden bahsediyor, kapının yanındaki Roma rakamlarından. Yirmi, on sekize kadar. Yine de dört kurban olduğunu hatırlıyor, bu yüzden kayıp on yedi yeni cinayetlere katılacaktı: on altıdan on ikiye. Belki de bunu düşünmeliydi. Belki de...

Kararlılıkla başını sallıyor. Hayır. Hayır, yapmamalı. Bu aynı şey değil. Ve adam hapiste. Ömür boyu. İmkânı yok.

Hayatta olmaz.

RESMİ (HASSAS)

Bu adli tıp bilgileri kanıt niteliğinde değildir.

Kolaylaştırılmış Adli Rapor (SFR)	MG 22 A
ADLİ BİLGİLER-SUÇ MAHALLİ YER TESPİT TUTANAĞI	
İlişkili:	Hursley Operasyonu
Suç No:	00075690/HURS
Konum:	Blackstone, Hampshire.
Adli Vaka Ref:	5686/DR/A
Rapor tarafından sağlanmıştır:	Sarah Fox
Organizasyon:	Trenton Adli Hizmetler
Rapor tarihi:	Kasım 20, 1995
Bulgular	

Meslektaşım Steph Stoddart ile birlikte 19 Kasım 1995 Pazar günü Gloucester Road'daki "The Beeches "e katıldım. Ayrıca DCI Frank Langston ve DS David Shepherd da oradaydı.

Adres üç yatak odalı müstakil bir evdir. Evin kendisi genel olarak temiz ve düzenli olup büyük çaplı bir rahatsızlığa dair belirgin bir iz bulunmamaktadır. Ön kapı bir koridora açılmakta, solda oturma odasına açılan bir kapı, koridorun sonunda mutfak ve sağda merdivenler bulunmaktadır. Üst katta, hepsi sahanlıktan erişilen üç yatak odası ve bir banyo bulunmaktadır.

Mülkün üst katında ya da alt katında bulunan odaların hiçbirinde gözle görülür bir kan lekesi tespit edilmemiştir.

Mutfaktan açılan bir arka kapı, yaklaşık iki dönüm büyüklüğünde geniş bir bahçeye açılmaktadır. Bakımsız çimenlik bir alan, küçük bir ağaçlık alana açılmaktadır. Bahçenin başlangıcında, sol tarafta eski, kırık bir çocuk oyun evi bulunmaktadır.

Ev ve arazinin her tarafı ormanlık alanla çevrilidir. En yakın konut yaklaşık yarım mil uzaklıktadır ve evden görülemez veya erişilemez.

Bahçenin sonunda tek katlı büyük bir ek bina/sundurma yer almaktadır. Düz çatılı betonarme bir yapıdır. İki penceresi vardır ancak her ikisi de dışarıdan kapatılmıştır.

Ek binanın kapısında iki sürgü ve bir Yale anahtar kilidi olmak üzere çeşitli kilitler bulunmaktadır. Olay yerine vardığımızda hepsi sağlam ancak kilitleri açıktı. Ana kapı küçük bir koridora ve iki sürgülü kilitte emniyete alınmış başka bir kapıya açılmaktadır. Bu kapı yaklaşık 9'a 6 metre boyutlarında bir ana odaya açılmaktadır.

Kapının yanındaki ahşap çerçevenin üzerinde bir dizi çizik bulunmaktadır. Bunlar yakın zamanda yapılmış gibi görünmektedir ve on sekizden yirmiye kadar Roma rakamlarını andırmaktadır (XVIII, XIX ve XX.) Bunlar üstte yirmi ve altta on sekiz olacak şekilde dikey olarak düzenlenmiştir.

Oda karanlık ve genel olarak dağınıktı. Görünüşe

göre yenmemiş yiyecek tabakları, plastik

Kolaylaştırılmış Adli Rapor (SFR)

MG 22 A

su şişeleri, yiyecek ambalajları ve kirli tuvalet kâğıtları görülmüştür. Binanın sol arka köşesinde tuvalet olarak kullanıldığı anlaşılan ve içinde dışkı, idrar ve tuvalet kağıdı bulunan bir kova vardı. Odanın diğer tarafında, içinde muhtemelen dışarıdaki su deposundan gelen su bulunan bir başka kova daha vardı. Bu mazgal binanın dış tarafındaki oluklardan beslenmektedir.

Yerde iki adet çift kişilik yatak büyüklüğünde şilte ve üzerinde kan lekeli yatak takımları vardı. Yataklardan birinin üzerinde, üzeri yatak takımıyla örtülü, ölmüş bir kadın bulundu. Anladığım kadarıyla başka bir kadın da sağlık görevlileri tarafından görülmüş ve biz gelmeden önce hastaneye kaldırılmış. Yaralıların bulunduğu yatağın yanında sağlık gereçleri vardı.

Bu odada yoğun kan lekeleri tespit edilmiş olup, bu lekeler çoğunlukla temas kanı şeklinde olup, şilteler ve yatak takımları üzerindeki kan damlaları yaralı kişi ya da kişilerin bir süredir bu alanda bulunduklarını göstermektedir. Zeminde kan birikintileri görülmüştür. Kapının iç tarafında hasar alanları ve bu hasarın içinde belirgin kan lekelerinin bulunduğu başka alanlar tespit edilmiştir.

Arka duvar boyunca, boyutları 120 x 80 x 80 cm'den en küçüğü 90 x 60 x 60 cm'ye kadar değişen üç büyük metal kafes duruyordu. Birindeki kan lekeli battaniye dışında hepsi boştu. Metal parmaklıklarda kan lekelerinin yanı sıra saç kümeleri ile görünürde deri ve beyin parçaları bulunmuştur. Tüm kapılar açıktı ve asma kilitler sürgülerde bırakılmıştı. Her üç kafeste de zeminde ve duvarlardan tavana kadar uzanan, darbe sıçraması şeklinde kan lekeleri bulunmuştur. Kan lekeleri, bir kişinin ya da kişilerin

bireyler bu kafeslerin içinde saldırıya maruz kalmıştır.

Tavanda odanın uzunluğu boyunca uzanan büyük bir yapısal ahşap kiriş vardır. Kirişin içine iki büyük metal kanca delinmiştir.

Sol taraftaki tuğla duvara bir metal halka daha delinmiştir. Hepsinde temas sonucu kan lekesi ve bazı belirgin deri ve vücut dokusu izleri mevcuttur. Bu bulguların bir açıklaması, kancaların bireyin derisini delerek yaralanmaya yol açmış olmasıdır.

Ek binanın iç duvarları esinti bloklı bir yapıdır. Yapılan incelemede, tuğla duvarlar arasında geniş bir yalıtım olduğu ve daha fazlasının pencerelerin üzerine yerleştirildiği görülmüştür.

Kanın kimden geldiğini tespit etmek amacıyla DNA profillemeye testleri için kan lekelerinin bulunduğu ana bölgelerden örnekler alınmıştır. Bu yazının yazıldığı sırada, arazideki arama çalışmaları halen devam etmektedir ve bu bulgular, DNA profillemeye testlerinin sonuçlarıyla birlikte ayrıca rapor edilecektir.

Bu raporda yer alan adli tıp bilgileri, olay yeri ve delil(ler)e ilişkin ilk bulgular ve/veya değerlendirmeler ile o sırada sağlanan bilgilere dayanmaktadır. Polis müfettişine bir soruşturma hattını desteklemek ve/veya adli tıp bilgileriyle ilerlemenin kanıt değeri olup olmadığını belirlemek için verilmektedir.

Bu vakada daha fazla adli analiz veya karşılaştırma yapılması gerekiyorsa, soruşturmacı standart kuvvet işletim prosedürlerine uygun olarak ilgili Kuvvet Adli Tıp Departmanı ile iletişime geçmelidir.

ÖNCE

ÇARPIŞMA gece yarısını biraz geçiyordu. Zorla açılan bir kapının gürültüsü duvara çarparak geri dönüyor. Yatağında yatıyor, kalbi hızla atıyor, tüm vücudu tetikte.

Sırada annesinin sesi var, nazik ve yatıştırıcı. Ama buradan bile onun paniğini duyabiliyor. Bira kutusundan gelen köpük, televizyondan gelen gevezelik. Şimdi de babası, hırçın ve geveleyerek.

Konuşmaları daha yüksek sesle oluyor. Daha çılgınca. Ayak seslerini duyuyor. Önce annesi, hızlı adımlarla merdivenleri çıkıyor. Sonra başka bir dizi: gürültülü gümbürtüler, her seferinde iki merdiven. Kapılar vuruluyor, bağırışlar. Yedi yaşındaki bir çocuk için hiçbir anlam ifade etmeyen bir tartışmanın parçacıkları. "... yatağına git... yarın... şimdi olmaz, Maurice, şimdi olmaz... lütfen..."

Sonra bir tokat sesi, düşen bir şeyin gümbürtüsü. Annesinin ağladığını duyabiliyor, sessiz hıçkırıklar. Annesinin bunu bastırmaya çalışacağını biliyor, babasının öfkesi sadece dışa vuran duygular karşısında yoğunlaşıyor.

Sürünerek yatak odasının kapısına gidiyor ve kapıyı bir aralık açıyor. Dar alandan koridoru görebiliyor, annesi kirli halının üzerinde yatıyor, saçları yüzünü örtüyor. Babası onun başında durmaktadır. Hâlâ çamurlu siyah iş botları ve ağır tulumuyla. İşten sonra doğruca bara gidecek, annesi yiyecek almaya fırsat bulamadan o ayki maaşını harcayacaktı.

O izlerken, babası eğilir ve annesinin saçlarından bir tutam alır. Annesi çığlık atıyor ve babası onu sürüklüyor, çıplak ayakları halının üzerinde iz bırakıyor, elleri kollarını tırmalıyor. Boşta kalan eliyle annesinin suratına bir, iki yumruk atar. Kan yere damlıyor.

Bakması gerektiğini bildiği halde başka tarafa bakamıyor. Babası onu kabaca yatağa fırlatıyor. Elbiselerini pençeliyor, bazılarını yırtıp atıyor. Bacakları zorla açılıyor. Babası şimdi kemerini kurcalıyor, pantolonunu dizlerine kadar indiriyor.

Neler olduğunu anlamıyor. Ama bu sesleri duvarın arkasından birçok kez duymuştu. Eski şiltenin gıcırtısı, gırtlaktan gelen erkek iniltileri. Sonra annesinin hıçkırıkları.

Halının üzerine çömelmiş, donup kalmıştı. Babasının yüzündeki ifade, öfke ve kendini kaptırmışlık. Yaptığı şeyde kaybolmuş, kıllı karnı sert itişleriyle aynı anda sallanıyor, gözleri kapalı, kasları gergin.

Annesi yüzünü kapıya doğru çevirir. Sol gözü çoktan şişip kapanmıştır; burnu kanla kabuk bağlamıştır. Onu görür ve sağlam gözü korkuyla genişler.

Ağzından bir kelime çıkıyor ama adam anlayamayarak başını sallıyor. Tekrar deniyor ve bu sefer adam anlıyor.

"Saklan," diyor. "Saklan."

BÖLÜM

17

4. Gün Salı

DCI CARA ELLIOTT gecikti. Adam kafede geçen yılki rezil haberlerden tanıdığı kadını arıyor, sonra kaşlarını çatıyor. Meşgul bir adam olduğunu düşünüyor. İnsanlar öldü. En azından zamanında gelebilirdi. Bir kahve sipariş eder ve uzak bir masaya taşır.

Beklerken laboratuvarından gelen raporları gözden geçirir. Battaniyede bulunan liflerle ilgili ayrıntılar geldi: koyu yeşil polyester, sentetik, genellikle yalıtımda, yumuşak mobilyalarda, giysilerde veya halatlarda kullanılır. *Halat, diye düşünüyor Adam. Neden sadece ip diyemiyorsun?*

Battaniyenin üzerindeki leke üzerinde yapılan analiz daha açıklayıcı olup, esas olarak klorür, sodyum, sülfat ve eser miktarda kalsiyum, potasyum ve magnezyumdan oluşmaktadır. Deniz tuzu.

"Adam?"

Başını kaldırıp bakıyor. "Merhaba Cara," diye yanıtlıyor, evrakları dosyaya geri koyarken. "Nasılsın?"

Ama sormasına gerek yok, yüzünden belli oluyor. Gözlerinin etrafında siyah halkalar var, elmacık kemikleri zayıf; giydiği şekilsiz siyah kazağın altından bile zayıf olduğunu anlayabiliyor.

"Üzgünüm, geciktim."

"Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim."

Otururken zayıfça gülümsüyor. "Marsh'ın bana fazla seçenek bıraktığından emin değilim."

"Kahve ister misiniz? ay?"

"Hayır. Teşekkür ederim."

"Şu anda ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Hala CID, ama zar zor. Soygunlar, GBH, B ve E. Başka kimsenin istemediğı şeyler."

"Doğru."

Nezaket gösterileri tamamlandıktan sonra, kadın adamın önündeki dosyayı işaret edene kadar sessizce otururlar.

"Bu mu?" diye sorar. Adam başını sallar.

"Görebilir miyim?" "Buyurun."

Adam dosyayı uzatır ve kadın dosyayı açar. Kanlı olay yeri fotoğraflarını, kurbanın yaralarının yakın çekim fotoğraflarını karıştırırken yüzünü dikkatle izler.

"Ve saldırılar şiddetli, çılgınca mı?" diye soruyor.

"İlk ikisinde. Kendini kontrol edemiyor." "Peki ya diğerleri?"

"Daha fazlası planlandı. Onları biraz tuttum."

"Cesetleri battaniyelere sarmış. Pişmanlık gösteriyor." Duraksıyor, raporları inceliyor ve Adam onun bir zamanlar olduğu DCI halini görüyor. "Ve siz bunun tek bir suçlu olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye soruyor. "Karışık yöntemlere rağmen mi?"

"Bu bizim hipotezimiz. Aynı çöplük alanı. Ve başka benzerlikler de var. Kan dökme. Öldürme yönteminin yavaş evrimi."

"Ne amaçla?"

"Bunu bilmiyoruz." Adam duraklar. Sorması gereken soruyu biliyor. "Ve bunun olmadığına eminsin-"

Sertçe yukarı bakıyor. "Echo Man değil, hayır."

"Richard Chase'i hesaba katsanız bile mi?"

Kadın başını sallıyor. "Shenton araştırdı," diyor, Adam'ın birkaç kez karşılaştığı DC'sine atıfta bulunarak. Sessiz, çalışan, solgun ve alçakgönüllü bir adam ve seri katiller konusunda uzman. "Chase de aynı özelliklerden bazılarına sahipti, eğer bıçağı ve bıçaklamayı düşünürseniz. Ama kurbanlarını tüketiyor, organlarını kesip daha sonra yemek üzere saklıyordu. Dağınık ve çılgındı. Her zaman." Duraklıyor, derin düşüncelere dalıyor. "Bu o değil. Yankı Adam titiz ve takıntılıydı. Taklit ettiği seri katillerin yönteminden asla sapmazdı."

Adam onun ifade tarzı üzerine düşünür. Echo Man'den soyut terimlerle bahsediyor, sanki ona uzak biriymiş gibi. Bilinmiyor.

"Ayrıca, bildiğiniz gibi," diyor, gözleri hala önündeki dava dosyasına sabitlenmiş bir şekilde, "onu yakaladık."

Adam başını sallar. *Sonunda*, diye düşünüyor.

Onun yerine "Adamımız hakkındaki görüşün nedir?" diye soruyor.

İç geçiriyor ve sayfaları tekrar karıştırıyor. "İlk düzensiz cinayetin doğası ve en son kurbandan nasıl kurtulduğu konusunda daha az dikkatli olduğu gerçeği, bir tırmanışa işaret ediyor. Bu ikisinin kaçırılmasını ve yavaş yavaş işkence edilmesini dikkate alsanız bile. Bir şeyler değişmiş. Son cesedi öylece atmasına sebep oldu. Artık gizli kalmayı umursamıyor."

"Neden olmasın?"

"Çok mu zaman alıyor? Bir amacı mı var? Ulaşmaya çalıştığı bir hedef ne için?"

Adam cesetlerin yanında yazılı olan numaraları düşünür. Bu numaralar Geri sayıyor. Sıfıra ulaşmaya çalışıyor olabilir mi?

Ama Cara hâlâ konuşuyor: "Seri katiller normalde dört kategoriden birine girer." Elini kaldırmış, parmaklarıyla işaretliyor. "Vizyoner - psikotik kırılmaların pençesindeki akıl hastaları. İki, görev odaklı - bir amaçları vardır, genellikle dünyayı belirli bir insan kategorisinden kurtarmak. Hedonistik katiller öldürme eyleminden zevk alırlar; şehvet, maddi kazanç ya da sadece acı veya dehşet yaratmanın heyecanı. Ve son olarak, güç ve kontrol."

"Tüm katillerin güç ve kontrol tarafından yönlendirildiğini iddia edemez misiniz?"

"Bir dereceye kadar, evet. Ama her zaman birincil bir motivasyon kaynağı vardır. Adamınız bundan ne elde ediyor?"

Şimdi konuşmaya başladı, yüzü canlandı. Daha canlı; belli ki cinayet soruşturmalarındaki eski dedektiflik kariyeri hoşuna giden bir şeydi. Ve isteksizliğine rağmen, onunla doğru düzgün tanışmak ilginçti. Yakından.

Onu daha çok şöhretinden tanıyor, isimleri sık sık aynı cümlede geçiyor. Cara Elliott ve Adam Bishop. İki büyük merkezden iki DCI ve bir sonraki terfi için rakibi. Her zaman başka bir dedektif başkomiser aradıklarına, Marsh'ın iki Büyük Suçlar Birimi'ni sonsuza kadar tek başına yönetemeyeceğine dair söylentiler dolaşıyor,

bütçe kısıtlamalarına rağmen. Ve Elliott iyi bir polisti. Sağlamdı. Belki Marsh'ın favorisi bile olabilir.

Ama bu daha *önceydi*.

"Bishop?" Kadın şimdi ona bakıyor ve adam düşünce zincirini soruşturmaya geri çekiyor.

"Pardon, ne dedin?"

"Dedim ki, bir hata yapacak. Birileri onu görecek, eğer henüz görmedilerse. Ve"-duraklıyor, parmağıyla Adam'ın bir A4 parçasına aceleyle karaladığı zaman çizelgesine dokunuyor-"tarihlere bir göz atın. Bu adamı bir şey tetiklemiş. Kışkırtan olay neydi? Neden o *zaman* öldürmeye başladı? Bana bu düzeyde dengesizliğe sahip birinin bunu yıllarca gizli tuttuğunu, sonra da rastgele öldürmeye başladığını söyleyemezsiniz. Bu seviyede bir delilik bir gecede olmaz."

Adam kaşlarını çatıyor. İyi bir noktaya değindin. Ve Cara'nın zaten düşünmüş olması gereken soruları sorduğu bu dersten hiç hoşlanmıyor. "Kurbanlarını nasıl seçiyor?" diye devam ediyor. "Neden *bu* insanlar? Eğer onları takip ediyorsa, büyük ihtimalle bir sonrakini arıyordur. Bu adamı yakalamanız gerek. Şiddet seviyesi bu kadar yüksekse, tatmin olmasının imkânı yok. Tekrar öldürecektir."

"Biliyorum Elliott," diyor adam sertçe ve Elliott gözlerini hızla kaçırıyor. "Özür dilerim," diye cevap veriyor, azarlanmış bir halde.

"Üzerimdeki baskıyı arttırmak istememiştım.
altındasın."

Gülümsüyor. "Ben iyiyim." Zayıflığını belli etmek istemiyor ve dosyayı tekrar kendisine doğru çekerek sayfaları karıştırmaya başlıyor.

Onun düşmanca tavrını sezince ayağa kalkıyor ve sandalyesinin arkasından ceketini çıkarıp giyiyor. "Davada iyi şanslar, DCI Bishop," diyor.

"Her şey yoluna girecek," diye yanıtlıyor.

"Onu yakalayacağız." Onun tereddüt ettiğini hissediyor ve başını kaldırıp bakıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor sessizce, "yola çıktığımızda." Yavaşça başını sallıyor. "Yaptığından emin ol. O senden her şeyini almadan önce." Duraklıyor, yüzü asılıyor. "Hayatını mahvetmeden önce. Yankı Adam'ın benimkine yaptığı gibi."

Adam onun gidişini izler, omuzları çökmüştür. Geçen yılki operasyonu hatırlıyor. Dahil olmak, İngiltere'nin gördüğü en büyük cinayet davasının bir parçası olmak için yanıp tutuşuyordu. Ama Marsh onu kenara itmiş,

onu, Jamie'yi ve birkaç DC'yi geri kalan davalarla ilgilenmek zorunda bırakmıştı.

Echo Man soruşturması önüne çıkan her şeyi yiyip bitirirken, Major Crimes'ın farklı merkezlerden kaçmasını sağladı.

Ama Cara Elliott bu işe uygun değildi, değil mi ? Onu yenilmiş ve mahvolmuş bir halde bırakmıştı. Bu onun.

Telefonu çalıyor ve açıyor.

"Patron?" Jamie. Sesi paniklemiş gibi. "Bir cesedimiz daha var."

"Ne? Nereye?" Bu *kadar çabuk mu? diye* düşünüyor ama söylemiyor. Cara haklı, katil tırmanıyor.

Jamie ona ayrıntıları verir ve Adam dosyayı kararlı bir şekilde kapatarak çantasına geri koyar.

Arabasına doğru koşarken, onun DCI Cara Elliott'a hiç benzemediğini düşünüyor. O iyi olacak.

BÖLÜM

18

"Bu bizimkilerden biri mi? Emin misin?"

Dr. Ross onunla yüzleşmek için döner. Adam onun maskesinin ardındaki küçümseyici bakışı okuyabilir.

"Şu anda kanı akıtılmış cesetler üzerinde SIO olan başka kim var?"

Beyaz takım elbiseleriyle küçük, teraslı bir evin arka kapısının önünde duruyorlar. Plastik bir geri dönüşüm kutusu ağzına kadar dolu, şişeler betona dökülüyor, yanlarında sigara izmaritleri ve birleşme yerlerinden çıkan hamam böcekleri var.

"SOCO'nun olay yerinin geri kalanını çekmesine izin vereceğim, sonra da çıkarma işlemini denetleyeceğim. Onu morga geri götürün ve emin olmak için bir göz atın."

Adam içeriği görebilmek için boynunu büküyor. "İlk değerlendirmeniz nedir?" diye sorar.

"Kafasına aldığı darbeye aşırı kan kaybetmiş. Ve o taze, Bishop. Öleli sekiz saatten fazla olmamış. Vücudu hala sıcak." Doktor karanlık bir şekilde gülüyor. "Ama göreceksiniz. Kendiniz karar verin."

Adam onaylarcasına başını sallar ve Jamie'nin durduğu küçük arka bahçeye doğru ilerler.

"Köpek bokuna dikkat et," diye yorum yapıyor Jamie. Adam küçük kahverengi tümseklerle kaplı, yamalı çimenlik alana bakıyor. "Komşular aradı," diye devam ediyor. "Evin garip bir şekilde sessiz olduğunu söylediler. Köpek gece gündüz her saat havlıyormuş ve bu sabah hiçbir şey yoktu. Bahçeye baktıklarında arka kapının açık olduğunu görmüşler. Araştırmak için aşağı indiklerinde şunu fark etmişler..." Jamie içeriği işaret ediyor, Adam orada beyaz takım elbiseli bir grup SOCO'nun dağınıklığın fotoğrafını çektiğini görebiliyor. "Wayne Oxford. Yirmi beş yaşında. Bekâr. İçeride."

"Köpek nerede?" Adam soruyor.

Jamie'nin gözleri maskesinin üzerinden kısıılır. "Henüz bulamadım." Evin içini işaret ediyor. "Beni takip edin."

Adam söyleneni yapar ve eşikten mutfağa adım atar. Hemen durur. İçeride tam bir katliam vardır. Yerde izler, ortada büyük bir havuz, duvarlarda sıçramalar.

Kan her yerde.

Ceset odanın ortasında, bir mutfak sandalyesinin üzerine yığılmış vaziyette durmaktadır. Kolları yanlarından gevşekçe sarkıyor, elleri tamamen kurumuş kıpkırmızı. Yüzü solgun, dudakları bembeyaz. Etrafını korkunç bir su birikintisi sarmış.

Adam bir süre durakladıktan sonra, "Lanet olsun," der. Jamie acımasızca başını sallıyor.

"Bu kadar kan nereden geldi?"

Cesedin yanındaki ayak tablalarının üzerine dikkatlice çömelir ve gözlerini kısarak sarkık kollara bakar. Ön kolları boyunca uzanan geniş yaralar, ıslak ve kanlı. Tendonlar ve damarlar beyazlamış ete karşı açıkça görülebiliyor.

"Bu diğerlerinden farklı," diye yorumluyor Adam. "Ne kısıtlanmış ne de çılgınca bir cinayet."

"Kafasına kötü bir darbe almış ama," diyor Jamie ve Adam şimdi görebiliyor. Saçları keçeleşmiş, kan yaranın etrafında ve ensesinde birikmiş, tişörtünü ıslatmış.

"Onu bayıltmaya yetecek kadar mı?" "Muhtemelen."

"Bishop?" Mutfağın diğer tarafından gelen bir bağırış dikkatini çeker ve SOCO bir kolunu sallar. Adam karşıya geçer ve eldivenli elin işaret ettiği yeri takip eder. Mutfak zeminindeki kirli asfaltın üzerinde, yarısı kan gölünün içinde, büyük bir şişe ucuz süpermarket votkası durmaktadır.

Bir kaşını kaldırır. "Cinayet silahı mı?" diye sorar şaşkınlıkla. "Öyle olduğunu umalım. Ama hepsi bu değil."

Adam çömelir, daha yakından bakar. "Bu ... mı?"

SOCO başını sallar. "Parmak izi olabilir."

Adam bir heyecan dalgası hisseder. "Bunu işleyin. Ve çabuk."

Adamın işini yapmasına izin vererek geri çekilir. *Bu o olabilir, diye düşünüyor.* Tek ihtiyaçları olan iyi bir eşleşme ve bu pisliği içeri tıkacaklar. Belki DNA bile vardır ve bu piçi gerçekten duvara çivileyebilirler.

Bu kurbanı o kaçırmadı. Kontrolünü kaybedip onu onlarca kez bıçaklamadı. Onu burada, kendi mutfağında öldürdü.
Yavaşça kan kaybediyor. Kendi kanıyla dolu bir gölde.

Polis eve doluşurken uzaktan izliyorum. Sabahın erken saatlerinde işe giden meraklı bir yolcudan fazlası değilim, park etmiş, vardiyama başlamadan önce sakın bir kahve içiyorum. Artık yaptığım şeyin ardından gelen dehşete, kendi kendimi kırbaçlayan mazoşizme alıştım. Onu nasıl öldürdüğüme.

Adam yalnızdı. Sıkıcıydı. Onunla ilgili kayda değer hiçbir şey yoktu. Kahverengi saçları vardı ve zayıftı; spor salonuna giden biri olmadığını söyleyebilirdim. Biçimsiz bir eşofman altı ve Tesco'dan aldığı ucuz bir tişört giyiyordu. Üçlü bir paket: bir mavi, bir siyah, bir beyaz. Bu yüzden ondan nefret ediyordum. Daha gururlu olmalıydı.

Senden her yönden farklı.

Onu arabamdan izledim. Yoluna park etmiştim, oturma odasının penceresinden görebiliyordum. Tüm ışıkları yanıyordu, perdeleri açıktı; mahremiyet konusunda hiçbir çaba göstermiyordu. Erişim kolaylığı, kim olduğunu anlamak kolaydı. Ne kadar sorun olacağını.

Onu birkaç kez görmüştüm. Hayatı pek parlak değildi. Çok az arkadaşı vardı. İşe gider, bilgisayarının başında otururdu. Öğle yemeğinde "bebeğim" dediği ve arkasından otuz bir işareti yapan bir kızla sigara içti. Eve yürürken kadınlara kurt gibi ıslık çalıyordu. Göğüslerine biraz fazla uzun baktı. Bir köpeği vardı: küçük, beyaz, havlayan bir şeydi ve o işe gittiğinde durmadan havlardı. Komşuları ondan nefret ediyor olmalıydı. Umarım yaptığım şeyi takdir ediyorlardır.

Onu izledim: kanepesinde oturmuş, televizyonda bir seri katil filmi izlerken ağzına Doritos tıktırıyor. Oh, ironi.

Arka kapıya gittim ve kolu denedim. Korkunç köpeği bahçeye saldığı yerden kilitli değildi. Kapıyı açtım ve küçük tüylü şey havlayarak ve ayaklarımı ısırarak bana doğru koştu. Onu yakaladım, tasmaından tuttum ve elimde kıvrandı, keskin dişleriyle parmaklarıma ulaşmaya çalıştı.

"Kapa çeneni!" Oturma odasından bağırdığını duydum. Hâlâ havlıyordu, şimdi daha çılgınca. Onu bahçeye çıkardım ve

Kapıyı yüzüne kapattığımda öfkeyle bana doğru savrulmadan önce yere düştü. Havlamaya devam etti, çift cam yüzünden sesi kısılmıştı.

Yavaşça mutfığa doğru yürüdüm. Kulak kabarttım ama hiçbir şey yoktu. Sadece televizyonun sesi sonuna kadar açıktı. Etrafıma bakındım. Ağır bir şeye ihtiyacım vardı. Künt. Büyük, boş bir cam votka şişesi kenarda bekliyordu. Onu aldım, elimde tarttım. İşimi görecekti.

Yavaşça ona doğru yürüdüm. Kıpırdamadı, gözleri hala ekrandaki cinayete kilitlenmişti, kendi oturma odasında açığa çıkmak üzere olan şiddetten habersizdi. Şişeyi başımın üzerine kaldırdım, sonra hızla aşağı indirdim.

Cam kırılmadı ama bir şeyin kırıldığını hissettim. Kafatası parçalandı, derisi yarıldı. Yarıktan kan fışkırdı. Kendimi başka bir darbe için hazırladım ama gerek kalmadı. Yavaşça yana doğru yığıldı. Ağzı açıktı, çiğnenmemiş cipsler görünüyordu, sararmış dişleri kabuk bağlamıştı.

Hiç vakit kaybetmedim. Ellerinden tutup onu kanepeden kaldırdım. Zahmetsizce yere düştü ve ben onu mutfığa sürüklerken başındaki yaradan kan izleri kaldı. Ağır değildi. Cılız, iğrenç bir yaratıktı. Neden seçildiğini anladım. Neden bu kadar haklıydı.

Çaba sarf ederek onu sandalyeye oturttum. Başı öne düştü; dili sarktı. Onu zapt etmeye gerek yoktu; bu adam yakında uyanmayacaktı.

Köpek hâlâ arka kapının önünde havlıyordu. Hiçbir şeyin beni rahatsız etmesini istemediğim için kapıyı açtım. Küçük terrier koşarak içeri girdi ve sonra durdu. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ama yeterince hızlı değildi: Onu ensesinden yakaladım ve tüm gücümle duvara doğru fırlattım. Yere düştü, sersemledi, sonra kendine geldi ve bana doğru koşmaya başladı. Bir dahaki sefere şaka yapmıyordum.

Ona uzandım, ıskaladım ve bileğimi ısırap sıkıca tuttu. Ani acı, şaşkınlık beni öfkelenlendirdi - ezici bir nefret ve öfke akını. Onu kolumdan çekip yakasından tutarak yüzüme doğru tuttuğumda kalbimin hızla çarptığını, kafamın bulanıklaştığını hissettim. O zaman sustu, koyu kahverengi gözleriyle beni izledi. Bu onun kurtarıcı lütfuydu.

Bacakları sallanarak koridordaki dolaba taşıdım, kapağını açtım ve içine attım. Karanlıkta sinmişti. Yırtıcı bir hayvan olduğunu biliyordu.

ne zaman dövüldüğünü biliyordu. Titreyerek kapıyı kapattım. Korku ve panik tehdit ediyordu, bu işi halletmem gerekiyordu.

Adamın önünde çömeldim, sonra ellerinden birini elime aldım. Elini ters çevirdim, böylece beyaz, temiz ön kolu ortaya çıktı. Hazır ve bekliyordu.

Hayatta hiçbir amacı yoktu. Layık değildi.

Öldüğünde, bir şeyin parçası olacaktı. Büyük bir şeyin. Değerli bir şeyin.

Beni heyecanlandırıyor. Geri kalanlar için hala gelecek. Doğru yapacağım. Senin için.

BÖLÜM

19

ADAM şişenin fotoğrafının çekilmesini, ardından dikkatlice temiz, beyaz bir kanıt kutusuna yerleştirilmesini ve işlem için aceleyle gönderilmesini izler. Belki parmak izinden şansları yaver gider. Belki de bulamazlar. Ama her kanıt parçası onları bu adamı bulmaya daha da yaklaştırıyor. Kovalamacanın heyecanını, midesindeki iyimserlik ateşini hissediyor. İşini bu yüzden seviyor.

Mutfaktan çıkar ve merhumun oturma odasının kapısında durur. Dağınıklığa bakar. Koruyucu maskesinin arkasından bile eski biranın ve haliya sinmiş kızarmış yemeklerin kokusunu alabiliyor. Bir zamanlar içinde hazır yemek bulunan boş bir plastik tepsi, içinde bir çatalla birlikte çizilmiş sehpanın üzerinde duruyor. Yanında iki bira kutusu. Endişe verici bir çalkantı hissediyor, kendi yalnız yaşamıyla bir bağlantı sarsıntısı.

Yani, bu adam bir gece geçiriyormuş. Akşam yemeği, bira, televizyonda bir şeyler. Adam mutfığa, sonra da kanepedeki kan lekelerine baktı. Kurban birinin eve zorla girdiğini fark etmiş miydi, yoksa şişe kafatasına indiğinde bundan habersiz miydi? Bu bir planlamadan ziyade fırsat suçu muydu? Adam votka şişesini dışarıdaki boş kutulardaki benzerlerinden tanıdı. Suçlu öldürmeye gelir -öldürmeye mi ihtiyacı vardır-normal rutini polisin her zamanki çöplüğünü basmasıyla bozulur. Elinde ne varsa alır, kurbanı mutfak zemininde kan kaybından ölmeye bırakır, sonra ne olur? Sakince uzaklaşıyor mu?

Adam odada bir figürün ona katıldığını duyar ve döner. Jamie orada durmaktadır.

"Komşudan bir haber var mı?" diye soruyor.

Jamie başını sallar. "Hiçbir işe yaramadı. Köpeğin havlamasını duydum, sonra sessizlik. Yardım çağlığı yok. Kendi halinde bir mahalle.

kendileri."

"Yolda yabancı bir araba var mı? Buradan nasıl kaçtı?" Adam'ın aklı Cara'nın sözlerine gidiyor: Biri onu görmüş olmalı. "Üzerinde kan olmalı. Pek göze çarpıyor."

"Arka tarafta bir geçit ağı var. Bizim evde de aynısı var, tüm bahçeleri birbirine bağlıyor. Fark edilmeden sıvışmak kolay. Özellikle de dün gece."

"Hmm."

Duraklar ve nispeten sessizlikte bir ses duyar. Yumuşak bir vınlama, sonra bir ciyaklama. Durur, dinler, sesin nereden geldiğini anlamak için başını bir o yana bir bu yana çevirir. Sonra, işte yine dolaptan geliyor. Karşıya yürüyüp kapıyı açıyor; küçük beyaz köpek, tüylerinde tarif edilemez bir koku ile karanlıktan hemen fırlıyor. Bütün gece orada kalmış olmalı, kirletecek başka bir yeri yok. Adam eğilip onu bokuyla birlikte kucağına alana kadar heyecanla Adam ve Jamie'nin etrafında zıplar. Köpek Adam'ın yüzünü yalıyor; Adam geri çekiliyor. Ama kürkünde başka bir şey fark eder. Kırmızı bir iz.

"Al." Adam en yakındaki SOCO'nun dikkatini çeker ve köpeği ona uzatır. Adam isteksizce alır. "Şunu temizle."

"Kurbana ait olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Olabilir. Ama öyle olsaydı, köpeğin üstü örtülmüş olurdu." Adam'ın telefonu çalmaya başlar ve dikkati dağılır. "Ve Tanrı aşkına, biri ona banyo yaptırın."

Adam evden çıkıp bahçeye doğru yürür, Jamie de onu takip eder. Kordondan kurtulan Adam cebinden telefonunu çıkarır ve tekrar arar. Romilly hemen cevap verir.

"Haberlerde gördüm," diyor. "Başka bir tane mi?"

"Evet."

"Uyuyor mu?"

"Hayır. Burada hiçbir şey yok Milly. Eğer senin hipotezini takip ediyorsak, o on bir numara ama hiçbir yerde yazmıyor. Sprey boya yok. Duvara kazınmamış." Telefonun diğer ucunda sessiz. Ona inanmadığını biliyor. "Üzgünüm, gitmem gerek. Yapmam gereken bir iş var."

Hoşça kal der ve kızın itiraz etmesine fırsat vermeden telefonu kapatır. Jamie ona bir bakış atar.

"Romilly miydi o?" diye sordu bir süre sonra. "Dava hakkında mı?"

"Bir teorisi var. Bir bağlantı."

Jamie bir an için kafası karışmış gibi görünüyor, sonra neredeyse ikiye katlanıyor. "Yaklaşık otuz yıl önce olanları... kastetmiyorsun değil mi?"

Adam, 1995 yılında müstemilatın duvarındaki numaraları açıklıyor. Bu sayılar bir şekilde çöplüktekilerle bağlantılı.

"Ve bu da aynı olabilir mi?" Jamie soruyor.

"Burada hiçbir şey olmaması dışında," diyor Adam kolunu sallayarak.

"Doğru. Ama..."

"Ama ne?"

Jamie duraksıyor. Tekrar konuşmaya başladığında sesi ölçülüdür. "Bu teoriyi sana başka biri getirseydi, birlikte geçmişiniz olmayan biri. Tüm o çözülmemiş duygular olmadan-"

"Çözülmemiş değiller."

Jamie gözlerini devirir. "Peki, tamam. Tamam o zaman: Bu davayı onun kadar iyi bilen biri. Onlara inanır mıydın?"

"Hayır! Bu çok saçma," diye tekrarlıyor. Ama durur. Jamie h a k l ı . Can sıkıcı bir herif. Beyninde bir huzursuzluk kıpırtısı başlar.

"Peki Rom nasıl?" Jamie bir süre sonra sorar.

Adam ona bakar. "Sen benden daha iyi bilirsin dostum. Senin hanım ve o hala arkadaşlar."

"Senin için demek istedim. Onunla tekrar konuşmak nasıl bir duygu?" "İyiyim."

"Sadece iyi mi?"

Adam Jamie'nin bakışlarını hisseder. "Tuhaf, tamam mı? Bilmen gerekiyorsa. Sanki hiçbir şey değişmemiş ama her şey değişmiş gibi. Erkek arkadaşı nasıl biri?"

"İyi bir adam. Biraz sıkıcı." Duraksıyor. "Sana hiç benzemiyor."

"Ne açıdan?"

İki SOCO olay yerine girerken kenara çekilirler. "Güzel çocuk, görünüşüyle gurur duyuyor-" diyor Jamie. "Kırıldım."

"-kibar, kibar. Günün sonunda bırakıp gideceği türden bir işi var."

"Ne iş yapıyor?"

"O bir fizyoterapist. Hastanede tanışmışlar. Ve çok kaslı. Kendimi çok yetersiz hissediyorum." Jamie koruyucu giysisinin altındaki tombul göbeğini okşuyor.

"Onu iyi tanıyor gibisiniz?"

"Evet, biraz. Akşam yemeği için buralardaydılar." "Bir kere mi?"

Bir duraklama. "Birkaç kez," diye mırıldanıyor Jamie isteksizce.

İki adam sessizlik içinde durur. Adam bu adam hakkında düşünüyordu. Romilly'yi dış görünüşe önem veren bir kadın olarak görmezdi ama belki de onun hakkında yanılmıştı. Ne de olsa başka pek çok konuda yanılmıştı.

Adam kapüşonunu yukarı çeker ve içeri girer. SOCO'lar olay yerinin fotoğrafını çekmeyi bitirmiştir; Ross incelemesine devam etmiştir. Ceset şimdi beyaz plastik üzerine yatırılmış, adamın kollarının iç kısmındaki büyük kanlı yarıklar görülüyor. Ross'un ölüm nedenini söylemesine gerek yok: bu çok açık.

"Bu şekilde kan kaybından ölmesi ne kadar sürerdi?" Adam soruyor.

Ross başını kaldırmadan, "Bir süre," diye yanıtlıyor. Eldivenli parmağıyla yara izini yokluyor. "Görünüşüne rağmen yaralar derin değil. Pıhtılaşmasını beklerdim. Merak ediyorum..." Tişörtünü yukarı iterek adamın kollarına doğru ilerlemeye başladığında sesi kesiliyor. "Evet, işte burada."

Kalçalarının üzerine oturur ve işaret eder; Adam patoloğun gösterdiği yere doğru eğilir. Küçük kırmızı bir iz, neredeyse fark edilmiyor.

"Tahminimce toksikoloji büyük miktarda antikoagülan gösterecektir. Heparin ya da varfarin gibi bir şey."

"Fare zehri mi?"

Patolog kıkırdıyor. "Sizce fareleri nasıl öldürüyor, DCI Bishop? Bu bir kan inceltici. O zaman kafasındaki yara olmasa bile hiç şansı yok." Adamın kolunu incelemeye devam ediyor. "Burada ve burada birer tane daha var."

"Başka ne?"

"İğne izi," diye yanıtlıyor Ross. "Gerçi bunlar daha büyük bir ölçü."

Adam görüşünün bozulduğunu hissediyor ve bakışlarını kaçırarak hızla ayağa kalkıyor.

Bir an için gözlerini kapatır, sonra tekrar açar ve Jamie'nin şaşkın bakışını fark eder.

Patolog hala konuşuyor. "... daha belirgin. Doğrudan damarın içine. Tuhaf. Acaba..." Duraklıyor, hâlâ kanlı eti kurcalıyor. "Biri neden böyle bir iğne sokar ki?" diye mırıldanıyor kendi kendine.

Adam boğazını temizler. "Peki başındaki yara ne kadar ciddi?" diye sorarak Ross'un dikkatini iğne izlerinden başka yöne çekmeye çalışıyor.

"Kafatası çökmüş. Morgda düzgün bir inceleme yapacağım ama sandalyeye oturtulduğunda beyninde fazla bir fonksiyon olduğunu sanmıyorum."

Adam teşekkürlerini mırıldandıktan sonra cesetten uzaklaşır. Evden çıkıp sokağa doğru yürürken Jamie'ye eliyle işaret eder; DS de onu takip eder. Kordonun altına eğilir ve hemen bir sigara yakar.

Tedirginlik devam ediyor. Bir adam daha öldü. Ne kadar saçma olduğuna inansa da, olası bir soruşturma yolunu görmezden gelemez.

"Romilly haklıymış gibi davranalım," diye başlar. Jamie'nin küçük bir gülümseme verdiğini görür, sonra hemen saklar. "Evet, evet, seni kendini beğenmiş. Haklısın. Belki de Romilly'ye yeterince şüphe hakkı tanımıyorum."

"Bunu söylemek istemezdim patron," diyor Jamie sırtarak.

Adam onu görmezden gelir. "Yani. 1995'te müştemilattaki cinayetler bağlantılıysa, o zaman her şey orada, yirmi numarayla başladı. Sonra Cumartesi gecesi on altıdan on ikiye, muhtemelen bugün de bir tane daha var ama ben göremiyorum." Jamie'nin tekrar konuşmak üzere olduğunu görür. "Ve ne düşündüğünüzü biliyorum. Neden yirmi? Neden on beşten ya da ondan ya da başka bir rastgele sayıdan başlamıyoruz?"

Jamie yavaşça, "Bu bir şekilde önemli," diyor.

"Aynen öyle," diye yanıtlar Adam. "İstasyona geri dönmeni istiyorum. Analistler araştırmaya başlasın. Yirmi sayısı ile ilgili öne çıkan şey nedir? Edebiyatta, müzikte ne anlama geliyor?"

"Matematiksel olarak mı?"

"Her şey. Her şeyi. Biraz teori üretelim." Jamie başını sallar, arabasının anahtarları çoktan elindedir.

"Ve Kontrol'ü ara. Eski eve bir ekip göndermelerini ve adres kontrolü yapmalarını sağla. Etrafa iyice bakın."

"Ne yapacaksın patron?" Jamie soruyor. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerek."

Jamie'nin gidişini izler, sonra cebinden telefonunu çıkarır. Bir numara arar ve duraklar.

Eğer Romilly haklıysa, eğer tüm bunlar yaklaşık otuz yıl önce dört kadının ölümüyle başladıysa, o zaman bu herkesin hayal ettiğinden daha kötüdür. Daha dört gün önce büyük bir heyecanla beklediği, kariyerini belirleyecek bu dava birdenbire kişisel bir hal aldı.

Adam hapiste olabilir, ama mirası ortalıkta dolaşıyor. Bir gölge, rahatsız edici ve karanlık. Her zamankinden daha yakın.

BÖLÜM

20

ELIJAH elindeki ağır figürü kaldırıır. Şahı tahtadaki yeni karesine yerleştiriyor, sonra parmağını çekerek hamleyi tamamlıyor. Satrançla ilgili her şeyi seviyor. Sert ahşap taşların verdiği his. Karmaşık hareketleri. Planın yerine oturduğu ve şah mat için sadece üç hamle kaldığını bildiğiniz o an.

Kaybetmekten nefret ediyor ama kendine karşı oynuyor. Hızlı kararlar veriyor, renkleri değiştiriyor, tahtayı çevirme zahmetine bile girmiyor. Oda onun etrafında koşuşturuyor -bir tartışma patlak veriyor, yumruklar atılıyor, memurlar araya giriyor- ama o buna alışkın. Hapishanenin ritmi, bir kalp atışı gibi.

Omzuna bir dokunuş hisseder. Muhafızlardan biri arkasında durmaktadır. "Kim kazanıyor, Doktor?" diye sorar.

"Ben, tabii ki. Bana katılmak ister misin? Sayımız kaç? On iki bir mi?"

Muhafız gülümser. Elijah'ın kazanmasına izin verdiğini biliyordu.

Sadece bir kez. "Bugün olmaz. Bir ziyaretçi talebi aldık. Biliyorum, şef

"Evet de, ama önce sana danışmak istedim." Elijah bir kaşını kaldırıyor, ilgileniyor.

"Polis görüşme talep ediyor. DCI Adam Bishop."

Elijah yine uzaklara bakıyor. Beklenmedik değil. Ama istediği kişi değil. Henüz değil.

"Sesini kıs," diye yanıtlıyor.

Muhafız şaşırmış görünüyor ama başıyla onaylıyor ve Elijah' ı oyunuyla baş başa bırakıyor. Siyah veziri ileri taşıyor.

"Şah," diye fısıldıyor tahtadan bir taş daha düşürürken.

BÖLÜM

21

ROM dün gece iyi uyuyamadı. Karanlık ve metal rüyalar, çığlıklar ve yardım çığlıkları. Neredeyse her saat kendini zorlayarak uyandı, tavana yansıyan yıldızlara baktı, vücudu erkek arkadaşına yakın ve sıcaktı.

Zaten hasta olduğu için işe gelmedi. Kıdemsiz doktorları günü idare edebilir; ona ihtiyaçları olursa telefonun ucunda. Ve şimdi bir cinayet daha işlendi. Tereddüt eder ama Adam'ı aramaktan kendini alamaz. Adam kaba -Hâlâ onu orada istemiyor.

İlk tanıştıklarında, ona ne iş yaptığını söylediğinde şaşırılmıştı. CID'de dedektif.

"Evet," dedi omuz silkerek. "Cinayetler ve benzerleri."

Romilly bu adamın -kendisine içini döken, gergin gülüşünde bir yığın kırılanlık sakladığını fark ettiğı bu adamın- nasıl olup da en vahşi suçlarla bile gözünü kırpmadan başa çıkabildiğini hayal bile edemiyordu. Adam'da onu en başından beri çeken bir şeyler vardı. Adam'ın sesini, hoşuna giden bir şey olduğunda gürültülü bir kıkırdamaya dönüşen alçak çapak sesini seviyordu. Adam da onu dinliyordu, başı bir elinin üzerinde, bacağı yukarıya doğru eğik, dizi önündeydi. Kadın bu dizin koruyucu bir kalkan olduğunu fark etti. Ve yavaşça indirdi. Zihinsel bariyerin fiziksel tezahürü.

Nişanları kısa, düğünleri küçük ama mükemmeldi. İkisi de ailelerine yakın değildi, bu yüzden birkaç arkadaş doğru görünüyordu. Ve birbirlerine çok aşıklardı. Romilly o ilk birkaç yılı hatırlıyor. İkisi dünyaya karşı.

Boşandıktan sonra aralarına biraz mesafe koymayı başarmış. Ne zaman arkadaş olmaya çalışsalar, hatta bir araya gelmeye çalışsalar

nezaket, büyük bir gürültüyle dağıldı ve çevrelerindeki insanlar için kaosa neden oldu. Onlara en yakın olan çift, Jamie ve Pippa, çoğu zaman en ağır darbeyi almışlardı.

"Taraf tutmayacağım, ama ..." Pippa birden fazla kez söyledi. Görünüşe göre kadın dayanışması diğer her şeyi gölgede bırakıyordu. Romilly'nin yaptıklarına rağmen.

Jamie de Adam'a sadık olmak zorunda. Ne de olsa Adam onun patronu. Her günü birlikte geçiriyorlar. Adam bir keresinde bunu açıklamaya çalışmıştı: bir kardeşlik. Çalıştıkları ortamın yarattığı bağlar. Eğer polis değilseniz, anlayamazsınız. Anlayamazsın, söylenmeyen mesaj buydu.

Ama şimdi, işte burada. Kenar mahallelerde, ama beyni onu bu vahşi cinayetlerin içine çekiyor. Bir seri katil: Bunları biliyor ama sadece o zaman olanları. Nasıl yardım edebilir ki? Onu ikna etmeye çalıştı. Uzaklaşmalı. Özellikle de kabusları göz önüne alındığında.

Kahvaltıda Phil'in yüz ifadesini gördü: endişe ve biraz da düşmanlık. Kadının neden bu işin peşini bırakmadığını anlayamıyor. Adam ne derse desin, o hâlâ her şeyin bağlantılı olduğuna inanıyor. Gerçek olamayacak kadar büyük bir tesadüf.

Phil'in ne diyeceğini biliyor: *"Biraz uzaklaşmalısın."*

Ama asla anlayamayacağı nedenlerden dolayı yapamaz.

İşe gitti ve yanağına iffetli bir öpücük kondurarak ayrıldı. Onun peşinden gitmek, özür dilemek istedi ama ne için özür dileyecekti ki? Eski kocasıyla konuştuğu için mi? Kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir davaya girmeye zorladığı için mi? Ona güvenmesi gerektiğini düşünüyor, haklı bir öfke dalgasını çağırıyor, ancak kalbinin derinliklerinde bunun böyle olmadığını biliyor. Onun için endişeleniyor, hepsi bu.

Ama duramıyor. Durmayacak.

Bir şey onu içine çekiyor. Boğazının arkasında ekşi bir tat bırakan bir şey. Kendisi için kötü olduğunu bildiği ama yine de tükettiği bir şey. Ucuz beyaz şarap. Gece geç saatte bir kebab.

Geçmişten gelen suçluluk duygusu.

Tüm bu düşüncelere dalmışken, posta kutusundan gelen tıkırtıyı duyar. Bu uygun bir dikkat dağıtıcıdır ve almak için koridora doğru yürür. Her zamanki postalar: yıllardır kullanmadığı giyim firmalarının katalogları, ödemesi gereken faturalar. Ve bir tane daha.

Beyaz zarfı elinde evirip çeviriyor, yavaş yavaş midesinden parmak uçlarına doğru bir batma hissi yayılıyor. Ön yüzünde tanımadığı siyah blok harflerle adı ve adresi yazıyor ama sağ üst köşedeki posta pulu çok net: HM Prison Belmarsh.

Elleri titremeye başlıyor. Masanın üzerine bırakıyor ama gözlerini ondan alamıyor ve tekrar eline alıyor. Sadece kağıt ve yapıştırıcı olmasına rağmen sıcak hissediyor. Bu dünyadan olmayan bir şeyle yüklü.

Phil ona eve gelene kadar beklemesini ve birlikte açacaklarını söyledirdi. Adam onu küçük parçalara ayırmasını söyleyecekti: her zamanki kaçınmacı.

Ama bunu yapamazdı. Dr. Jones ne derdi? *"Artık sana zarar verecek gücü yok."*

Titreyen parmaklarıyla zarfı yırtarak açtı. İçinde iki küçük kâğıt parçası vardır. İlki bir gazete kupürüdür ve onu tanır. *The Sun*'ın birinci sayfa haberi, cinayetleri gazetecilerin bildiği tek şekilde haberleştiriyor: sansasyonel ve abartılı. Bunun gibi detaylar için çok uğraşmaları gerekmemişti. Fotoğraf, çöplük alanını tüm dağınıklığı ve sefaletiyle gösteriyor, olay yeri teknisyenleri beyaz takım elbiseleri içinde işlerine devam ediyor. Beş ayrı kordon, beş ayrı mavi plastik çadır olmasıyla herhangi bir suç fotoğrafından ayrılıyordu. Ama kullandıkları ikinci fotoğraf onu şaşırtmıştı. Karakolun dışında çekildiği belliydi ve Adam'ı Jamie'yle konuşurken gösteriyordu. Başlık: *"Kıdemli Soruşturma Memuru DCI Adam Bishop ve meslektaşları."*

Gazete makalesi dikkatlice kesilmiş. Kesin, düzgün kenarlar. Ama ikinci kâğıt parçası neredeyse kalbini durduracaktı.

Göğsü sıkışıyor. Nefes alamıyor. Koridorun zemininde dizlerinin üzerine çöküyor, not hala elinde. Kalın ve pahalı bir parça beyaz yazı kâğıdı. Siyah dolmakalem mürekkebiyle, kendisinininki kadar tanıdık bir el yazısıyla yazılmış bir mesaj.

Gözyaşlarıyla görüşünü bulanıklaştıran altı kelime. Düşüncelerini durduran, onu soluk soluğa ve güçsüz bırakan.

Notta *benimle konuşman gerektiği* yazıyor.

BÖLÜM

22

ADAM saat 9'u gösteriyor. Odadaki enerji dağıldı - çok fazla bekleme var. Otopsi sonuçları için, liflerin ileri analizi için. Parmak izi için bu çok uzun sürüyor. Takip edecekleri iyi bir ipucu yok; hepsinin bir molaya ihtiyacı var. Adam önemli bir şey olursa Maggie Clarke'ın onu laboratuvardan arayacağını biliyor.

Masaların üzerinden bağıyor, "Bu kadar! Yaptığınız işi toparlayın ve evinize gidin. Ailelerinizi görün. Çocuklarınızı görün. Bunu yapmak istemeyenler benimle bara gelsin."

Bir tezahürat çınladı. Paltolar atılır. Olağan şüpheliler, çocukları ve eşleri olanlar, Adam fikrini değiştiremeden hızla yola koyulurlar. Jamie masasının yanında duruyor, bekliyor.

"Neden yeni ve güzel karına dönmüyorsun?" Adam soruyor.

"Kızlarla dışarıda."

"Yani hala gençmişsin ve bir hayatın varmış gibi davranıp benimle çıkman mı gerekiyor?"

"Aynen öyle."

Adam güler. "Hadi gidelim," diye bağırır. "İlk raundu ben alacağım."

İlk tur ikiye ve üçe dönüşür. Yemekler sipariş edilir: pizzalar, cipsler, burgerler. Birayı bastırmak için sağlıksız pub yemekleri. Saat on birde yeni DC Ellie Quinn'in de aralarında bulunduğu küçük bir grup kalır. Belli ki sarhoş; Adam onu bir dahaki sefere alkolsüz içeceklere ikna etmek için zihnine bir not düşüyor.

Ve sadece o da değil. Jamie birkaç bira içmiş ve Adam'ın yanındaki masaya yaslanmış, başı belli bir açıda, gözleri yarı kapalı.

"Pippa'ya senden bahsediyor," diyor, kelimeleri birbirine karışıyor. "Orada hâlâ bir şeyler var."

"Eğer öyleyse, bu sadece beni kötülemekten hoşlandığı içindir." "Belki de," diye mırıldanıyor Jamie. "Ya da seni hâlâ seviyordur."

"Hiç sanmıyorum dostum," diyor Adam, bakışları barın içinde gezinirken. Diğer dedektifler gürültülü ve şamatalı, seslerine zorla neşe katıyorlar. Adam bunu daha önce de görmüştü, yaşamak zorunda oldukları cinayetlerin dehşetini örtmek için ince bir normallik cılası. "Dedektifliğe terfi etmeyi ne zaman deneyeceksin Jamie?" diye sorarak konuyu değiştiriyor. "Küçük bir sınav, birkaç mülakat. Tecrüben var, sorun değil."

"Ve seni terk mi edeyim?" Jamie yorum yapıyor. "Bensiz başa çıkamazdın." "Bu doğru. Ama idare ederim." En iyi DS'sine kendisinden daha fazla güveniyor.

ve Adam bunu kendi içinde endişe verici buluyor. Bu güven, başka bir insana duyulan güven. Arkadaşının sırtına içten bir alkış veriyor. "Siktirip gidersen daha çok bisküvi yiyeceğimizden emin olabilirsin."

Jamie gülüyor.

"Şimdi sen," diye devam ediyor Adam, "eve gitmelisin. Ve sevgili yeni karın hatasını anlamadan önce ayılmalısın."

Jamie birasının son birkaç lokmasını başını sallayarak bir dikişte içiyor, bardağı ağır ağır masaya bırakıyor, sonra da bir bakış bile atmadan bardan çıkıp gidiyor.

Adam onun gidişini izlerken kendi birasından bir yudum alır, bilincinde bir kıskançlık titreşimi dans eder. Jamie şanslıydı. Yeni karısı, ufukta görünen terfi vaadi. Belki çocuklar, bir aile. Jamie'nin hak ettiği her şey. Çünkü pazar günü söylediklerinde ciddiymiş. Jamie iyi bir adam. Sadık, istikrarlı, sağlam. Adam'ın kendisine asla yakıştıramayacağı tanımlamalar. Karşıya baktı, sonra bara doğru yöneldi. Daha fazla bira, belki bir ya da iki shot. Aklının bir köşesinde tehditkâr bir şekilde beliren kendinden şüphe duyma hissini uzaklaştıracak herhangi bir şey.

Saatler ilerler ve bar kapanır. Quinn'i taksiyle evine bırakırlar. Son kalan birkaç kişi geç saatlere kadar açık olan bir bara giderler; Adam

kaçmak için bir fırsat.

Bir sonraki durağında meslektaşlarının yanında olmasını istemiyor. Sarhoştur, ayakları üzerinde duramamaktadır; alkol güvensizliğini yatıştırmak yerine sadece beslemiştir. Ana caddede yürüyor, daha önce pek çok kez yürümüş olduğu, iyi aşınmış patikadan ilerliyor. Romilly ve ölü evliliğiyle ilgili düşüncelerinin yerini alacak bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacı vardır. Ve eğer bunu istiyorsa, bar her yer kadar iyi bir yerdir.

Görevlinin başını sallamasıyla hızla içeri giriyor ve alkol kaynağına doğru yöneliyor, hemen servis ediliyor. Orada bir shot atıyor ve ardından bira şişesini yanına alıyor.

Buranın cazibesini anlayan çok az kişi var ama Adam için bu çok kolay. Alkole yakınlık, düşüncelerini boğmak için yüksek sesli müzik. Evde tek başına içmek onu hüznü ve zavallı hissettirirken, en azından burada dışarıda, benzer düşünen ruhların etrafında dolaşıyor. Ona yargılayacak kadar ilgi göstermeyen insanlar. Bağlılığı olmayan bir arkadaşlık; ondan hiçbir şey istemiyorlar, kendi sorunlarıyla çok fazla ilgileniyorlar.

Güvenli bir mesafeden kalabalığı izliyor. Salı geceleri farklı bir grup gelir. Daha genç. Duvardaki, geçerli üniversite kimliği ile ucuz içki reklamı yapan postere bakılırsa, çoğu öğrenci. Daha az sorumluluğu ve sabah kalkmak için daha da az nedeni olan insanlar.

Adam bile geç olduğunu biliyor. Telefonundaki mesajları kontrol ediyor: laboratuvardan bir şey yok. Cep telefonu çekimi bir gidip bir geliyor, burada düzensiz. Ama mümkün. Sorun değil. Bir içki daha, sonra gidecek. Ama şişesindeki son damlaları da indirirken, elinde uzun bir bardakla bir kadın ona doğru yaklaşır.

"Burada yalnız mısın?" diye soruyor koluna nazik bir dokunuşla.

Nadiren de olsa oluyor - gölgelerdeki düşünceli yabancıya karşı koyamayan kadınların yaklaşımları. Onu yavaşça değerlendirir. Çakırkeyif ama sarhoş değil. Ne yaptığını biliyor. Ama neredeyse zorlama gibi görünen bir özgüven seviyesi var. Gülümsemenin ardında bir kırılmanlık. Ama o kim ki yargılıyor? Herkesin aradığı bir şey vardır. Bazıları bunu diğerlerinden daha iyi gizler.

Değerlendirmesine devam ediyor. Her şey yolunda olabilir. Bir çekim hissediyor -bir arkadaşına duyduğu özlem, ne kadar geçici olursa olsun yatıştırılmayı talep eden bir yalnızlık.

"Bana katılmak ister misin?" Adam cevap verir.

Ona gülümsüyor. "Bir içki için mi? Hayır. Başka bir şey için mi? Belki."

Elini onun kolunda gezdiriyor. Kat kat makyajın ardında yanakları pembeleşmiş, saçları yüzüne dağılmış. Ne istediği belli, bugünlerde nadir görülen bir şey. Ve adamın kaçırmak istemeyeceği bir fırsat.

"Bu konuşmayı başka bir yerde yapalım mı?" diye soruyor.

Kadın onu içeri götürürken, kadınlar tuvaletinin erkeklerinkinden daha güzel olduğunu düşünüyor. Lavaboların yanında kimse yok ve kadın onu en uçtaki kabine doğru itiyor. Kapıyı kilitliyor, sonra yüzünü tutuyor ve onu sertçe öpüyor.

Adam şaşıyor ama ilgisiz değil. Kızın tadı tatlı bir şey, Red Bull olabilir, enerjisi de buna uygun. Elbisesi kısa, bacakları çıplak. Adam parmaklarını kadının kalçalarında gezdiriyor: kadın sıcak, hafif terli. Ellerini gömleğinin içinde hissediyor, sonra kemerini karıştırıyor.

Tuvalete başka birinin girdiğini duyarlar; iki kadın konuşmaktadır. Kadın kıkırdıyor, ağzı hâlâ adaminkine değiyor ve şimdi eli adamın pantolonunun içinde. Dudaklarını birbirine bastırıyor, kendini sessiz kalmaya zorluyor ama lanet olsun, buna daha ne kadar dayanabileceğinden emin değil.

Adam kadının bileğini tutarak onu durdurur ve kadın yüzünde hınzır bir sırıtışla başını kaldırır. Tuvaletlerden bir sifon sesi geliyor, kadınlar çıkarken sohbet azalıyor ve kapı açılıp kapanıyor. Kadın - hala isimsiz, utanç verici - ondan uzaklaşır ve sonra göz temasını sürdürerek külotunu aşağı çeker ve çok bilinçli bir şekilde kapalı klozet kapağının üzerine yerleştirir. Bir elini kabinin duvarına, diğer elini de diğer tarafa koyuyor ve elbisesi beline dolanarak kendini yukarı çekiyor. Tanrım, hiç şakası yok.

Adam beklemez. Cüzdanından prezervatifini çıkarıyor, pantolonunu dizlerine doluyor, bacaklarını beline doluyor ve onu beceriyor. Elleri saçlarında, ağzı boynunda. Soru sormak yok. Sıcak bir vücut, bir bağlantı anı. En çok ihtiyaç duyduğu anda sıcak bir ten buluşması.

Sadece ve sadece tek bir şeye, bu rastgele kadının aletinin üzerindeki hissine odaklanarak eski karısıyla ilgili tüm düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Dili ağzında, elleri kıkında. Ter, tükürük, tüm bunların beyhude dikkatsizliği.

Cep telefonunun pantolonunun cebinden bacağına doğru titreştiğini hissediyor ama aldırıyor. Titreşim durur, sonra tekrar başlar.

Cevap vermesi gerektiğini biliyor ama diğer tüm arzular mantıklı düşüncesinin önüne geçiyor. Çünkü bu çok iyi hissettiriyor. Garip, rahatsız edici ama Romilly hayatına geri döndüğünden beri yaşadığı o berbat batma hissinden daha iyi. Sadece bu kadını burada istiyor, ısının arttığını, baskıyı, tenin tene değdiğini hissediyor-

Telefonu tekrar çaldı.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Bunu daha fazla görmezden gelemes. "Bir dakika bekle," diye kadını yönlendirir, kadın kaşlarını çatarak ondan uzaklaşır.

"Adam?" diye bağıyor diğer uçtaki ses. Bu Jamie, ama bir sorun var.

"Ne oldu?"

"Adam..." Yine o ses, ulumaya benzer bir şey. Sinyal kesilip geliyor; Adam yine küfrediyor. Ne dediğini anlayamıyor.

Kadın iç çeker ve Adam'dan uzaklaşır, iki ayağını tekrar yere basarak eteğini aşağı indirir. Adam bir eliyle boxer'ını ve pantolonunu beceriksizce yukarı çeker.

"Jamie? Neler oluyor?"

Şimdi sözcüklerin dağıldığını duyabiliyor. İkiye bölünmüş bir cümle. "O ..." Jamie diyor ki. "... emin değilim... seni aradım." Adam kaşlarını çatıyor.

"Jamie," diye başlar, ama sonra, saniyenin bir kesri kadar bir süre için sinyal yakalanır ve Adam DS'sinin ne dediğini duyar. Ve bu onun tüm dünyasının çılglık atarak durmasına neden olur.

"Ortadan kayboldu, Adam," diye bağıyor Jamie. "Pippa. O gitti."

ÖNCE

KEMERLE BAŞLAR. Sadistin tercih ettiği alet. Uzun kahverengi deri. Eskitilmiş ve parlatılmış, bir ucunda toka var.

İlk başta neler olduğunu anlamıyor. Babasının evde volta attığını duyuyor. Öfkeli, gümbür gümbür vuruşlar, daha yavaş, ölçülü adımlara dönüşüyor. Sonra saymaya başlar. Yirmiden başlıyor ve yavaşça, usulca, aşağıya doğru iniyor.

Saklandığı yerde, kanepenin arkasında oturuyor. Kafası karışık. Dinliyor. Babası şimdi odaya daha yakın. Bir sandalyenin arkasını kontrol ediyor, sonra diğerini. Onun kokusunu alabiliyor, her yere yayılan sigara dumanını. Çamur, mazot, katran. Gözeneklerden terlemiş ucuz içkilerin eşsiz kokusu.

"Dışarı çık, dışarı çık. Her neredeysen." Kelimeler dostça, ama ses tonu hiç de öyle değil. Nefesi boğazında düğümleniyor. Ağzındaki nem kaybolur.

On bir. On. Dokuz.

Ayağında sert bir el hissediyor, parmaklar saçlarını tutuyor. Kabaca ayağa kaldırılırken kafa derisinde bir acı hissediyor.

"Dokuz," diye sesleniyor babası zaferle.

Oturma odasının ortasına sürüklenirken gıcırıyor. "Dokuz," diye tekrarlıyor babası. "Dokuz ceza."

Ne için cezalandırıldığını bilmiyor. Ama nasıl olduğu yakında belli olacak. Sırtındaki bir el onu dizlerinin üzerine iter. Eğilmeye zorlanır, başı

Acı içinde bacaklarının arasına itildi. Tişörtü yukarı çekilirken çıplak sırtına soğuk bir hava hücumu.

"Orada kal."

Hareket etmeye cesaret edemiyor. Sayı kafasında tekrarlanıyor. Dokuz. Dokuz ne?

Kemer tokasının şingirtisini duyuyor. Kotundan çekilen derinin şingirtisini.

Sonra çatlak. Sürpriz. Yanık, derisine çarptığında acı. Çığlık atıyor. Ayağa kalkmaya çalışır ama babası onu sertçe yerine iter.

"Sekiz," diyor.

Derinin havadaki tokadı. Bir sonraki acı dalgası. Sıcak. Islak. Kan, akıyor. Ağzında bakır tadı var. Dilini ısırması olmalı. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Olanların ani dehşetine inanamıyor.

yedi

altı

Uyuşukluk hakim olur. Elleri yumruk olur. Annesi için çığlık atar, ama o gitmiştir, başka bir odada baygındır.

beş

Şimdi daha kötü. Kırık ete darbeler. Kemerden duvara sıçrayan kan. Bu sıçramalara daha sonra bakacaktı. Acaba dört kişiden mi yoksa üç kişiden mi geliyorlardı?

İki ya da bir tanesini hatırlamıyor; acı bilincini karanlığa sürüklüyor.

Yirmiden geri sayım biter. Derisine kazınmış. Acı, nefret ve korkuyla.

BÖLÜM 2

Hangi eve girersem gireyim, hastalara yardım etmek için gireceğim ve her türlü kasıtlı kötülük ve zarardan, özellikle de erkek ya da kadın, bağlı ya da özgür bedenleri istismar etmekten kaçınacağım.

-Hipokrat Yemini, Antik Yunanca'dan çevrilmiş, tahminen dördüncü veya MÖ beşinci yüzyıl

BÖLÜM

23

ADAM birçok kez Jamie'nin evine gitmiştir ama bu şekilde değil. Özenle bakılmış ön bahçeleri ve parlak boyalı kapılarıyla normalde huzurlu olan yol, minibüsler ve polis arabalarıyla doludur. Göz kamaştırıcı mavi ışıklar ve yansıtıcı sarı. Telsizlerin cızırtısı, havlayan talimatlar. Adam bir polis minibüsüne yönlendirilir ve Jamie'yi minibüsün arkasında, elleri saçlarını karıştırarak küçük bir beton yığnında volta atarken bulur.

Adam'ı gördüğünde "Onu aldı, değil mi?" diye ağlıyor. "Onu aldı."

"Bunu bilmiyoruz." Şok Adam'ı bir saniye içinde ayıltmıştı. Adam Jamie'ye minibüsün kapısına kadar rehberlik eder ve onu oturtur. "Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

"Eve geldim, on bir buçuk gibi, bilmiyorum." Gözleri etrafı tarıyor. "Kapıdan içeri adımımı attığım anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. O zaman seni aramalıydım... aramalıydım..." Tekrar ayağa kalkmak ister ama Adam koluna sert bir el koyar.

"Onu bulacağız. Ama bana tam olarak ne gördüğünü anlatmalısın. Lütfen Jamie. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Jamie duraklar, Adam'ın sözleri kafasına dank eder. O bir polis memuru, ne yapması gerektiğini biliyor; histerik bir tanığın bir soruşturmayı ne kadar yavaşlatabileceğinin farkında olacaktır. Jamie uzun, ürpertici bir nefes alır.

"Koridor darmadağındı. Yerler çamur içindeydi, masa devrilmişti. Sen de gördün." Adam başını sallar. Geldiğinde görmüştü. SOCO'ların çoktan olay yerinde çalışmaya başladığı kordonun etrafına kafasını soktu. Kesinlikle bir boğuşma izleri vardı.

"Ön kapı açık mıydı?"

"... mıydı? Şey... hayır. Hayır," diyor kararlı bir şekilde. "İçeri girmek için anahtarımı kullanmak zorunda kaldım."

"Tamam. Sonra ne olacak?"

"Pippa'ya seslendim ve tüm odaları kontrol ederek evi aradım. Sonra cep telefonunu aradım ama çalmadı. Mags'de. Yatak odasında buldum. Yatmaya hazırlanıyor olmalıydı. Bütün kıyafetleri ..." Tekrar kuyruğunu kıstırır ve başını ellerinin arasına alarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlar. Adam bir an için kolunu onun kocaman omuzlarına doluyor.

"Burada kal, dostum," diyor.

Ayağa kalkar ve kordonun kenarına doğru yürür, imza atar ve hızlıca giyinir. Ön kapıdan geçer ve Maggie'yi koridorda SOCO'lardan biriyle konuşurken bulur.

"Bunun üzerinde mi çalışıyorsun?" Maggie maskesinin arkasından soruyor. "Bağlantılı olduğunu mu varsayıyorsun?"

Adam başını sallar. Her ne kadar Jamie'ye itiraf etmek istemese de, şu noktada bu olası görünüyor. Diğerleri gibi kaçırılmış bir kurban. Uyuyor. "Elinde ne var?"

"Koridorda, merdivenlerde ve yatak odasında eşyalara ve mallara önemli ölçüde zarar verildi. Arka kapı kilitli değildi. Muhtemelen saldırgan eve bu şekilde girmiş ve üst kata çıkmış." Kadın başını eğerek bir işaret yapar ve Adam hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek onu takip eder. Ana yatak odasını işaret ediyor. Yorgan ve yastıklar yere atılmış, giysiler dağılmış.

"Gardırobun her yerine kan sıçramış, bir sıra alçı da dahil." "Pippa birkaç kez vuruldu mu?"

"Sanırım öyle olduğunu varsayabilirsiniz, evet. Ama hala bilinci yerindeydi. Merdivenlerden inip koridora çıkarken kavga ediyordu ve tüm bu karmaşaya neden oldu."

"Yani suçlumuzdan bir iz bulmuş olabilir miyiz?"

"Muhtemelen. Baştan sona kan örnekleri aldık. Ben şimdi laboratuvara dönüp sergilenen bazı şeylerle ilgileneceğim. Parmak izi aramaya devam edeceğiz."

"Beni haberdar et." Adam Maggie'den ayrılır ve evin önüne doğru yürür. *Demek buradan gittiler, diye düşünür.* Açık bir ön kapıdan. Açıkta. Riskli. Kendinden emin ya da aptal, hangisi olduğundan emin değil.

İlgilenen komşular pencerelerinden başlarını uzatıyor, ön kapılarında duruyor, bazıları zaten üniformalılar tarafından sorgulanıyor. Birileri

bir şey görmüş olmalı.

KKD'sini çıkarırken muhtemel adaylara bakar. Sabahlık giymiş yaşlı bir kadın: gündüz meraklısı için iyi ama saat onda yatakta olacağına şüphe yok. Yaşlı çift de aynı şekilde. Ama evlerden biri diğerlerinden farklı görünüyor. Ön tarafta kimse yok. Kapı menteşelerinden sarkıyor, ön bahçede yabancı otlar bitiyor. Ve tüm ışıklar açık.

Oraya gider ve kapı zilini çalar. Bir süre sonra kapı açılır ve Adam ilk şüphesinin doğru olduğunu anlar. Adam genç ve pasaklıdır. Dar bir kot pantolon, bol bir sweatshirt. Adam içeriden gelen müziği ve bir televizyonun sesini duyabiliyor. Tatlı ot kokusu gece havasına karışıyor.

Çocuk kapıyı zar zor açar. Adam kimliğini gösteriyor.

"Polis," diye onaylıyor ve çocuk gülümsemeyi göze alıyor. "İçeri girebilir miyim?"

Çocuk tereddüt eder. Adam gözlerini devirir. "Bak, düşük seviyede marihuana bulundurmak umurumda bile değil. Sadece yardımına ihtiyacım var."

Çocuk arkasına bakar. "Dışarı çıkacağım." Hareket etti, kapıyı arkasından sıkıca kapattı. "Ne istiyorsun?"

"Sen öğrencisin, değil mi? Bütün gece evde miydin?"

"Evet." Kargaşayı işaret ediyor. "Ne oldu?"

"Genç bir kadın kaçırıldı. Ve onu hemen bulmamız gerekiyor.

Bir şey duydunuz mu, bir şey gördünüz mü?"

Kaşlarını çatıyor. "Hayır. Gerçi ..." Duraklıyor.

"Lütfen mi? Neyin fark yaratacağını asla bilemezsiniz."

"Stu bir minibüsten bahsetti. Amazon teslimatı olduğunu düşündü ve beklemek için ön kapıyı açtı."

"Stu'yu çağırabilir misin?"

"Evet, bekle." Çocuk eve geri döner ve Adam sabırsızlıkla bekler. Birkaç dakika sonra isteksiz bir Stu ile geri döner. Delikanlı bir o yana bir bu yana kaymaktadır, başı öne eğiktir, belli ki kafası güzeldir.

"Stu?" Stu başını salladı, kapüşonlu gözlerle Adam'a baktı. "Bana şu minibüsten bahset."

Omuz silkiyor. "Küçük siyah bir tane. Şuradaki araba yoluna kötü bir şekilde park ettiler, sonra da arkadan dolaştılar. Benim için olmadığını görür görmez içeri girdim." Elini arkadaşına doğru sallıyor. "Chris'inki gibiydi." Arkadaşı boş boş bakar. Adam'a dönüyor. "Sörfçülerin kullandığı gibi." Birkaç kez göz kırptı

ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. "VW Transporter, işte bu."

Adam bir ilerleme dalgası hissediyor. "Peki siyah olduğundan ne kadar eminsin?"

"Kesinlikle karanlık. En fazla gri." Tekrar omuz silkiyor, rahatsız edici bir şekilde belirsiz. "Ama siyah, evet," diye bitiriyor.

"Tabak aldınız mı?"

"Hayır, üzgünüm."

"Şoförü gördün mü?"

"Evet. Hayır. Sayılır." Üçüncü kez omuz silkiyor ve Adam ona tokat atma isteğini bastırıyor. "O kadar uzun değil. Kapüşonlu giyiyordu. Yüzlerini görmedim." Kaşlarını çatıyor. "Bol bir pantolon ve spor ayakkabıları vardı."

"Ne tür bir pantolon? Kot pantolon mu?"

"Hayır... pijama gibi. Garip olduğunu düşündüm, ama ..." Aklından geçenleri unuttur. Adam parmaklarını yüzünün önünde şaklatarak onu uyandırmaya çalışır.

Stu gözlerini kırptırır. "Maviydiler. Açık maviydi."

"Minibüsle ilgili başka ayırt edici izler var mıydı? Çizilmiş, darbe almış mıydı? Camlarda etiket var mıydı?"

"Fark ettiğim
kadarıyla değil."

"Yaş?"

"Bak, bilmiyorum dostum. Karanlıktı. Pek dikkat etmedim."

"İyi, iyi. Tamam. İfade alması için meslektaşımı çağıracağım. Bu arada başka bir şey içmemeye çalışın, lütfen?"

Stu başını sallar ve Adam bir üniformalı çağırır.

Ellerinde bir şey var. Koyu renkli bir VW Transporter. Jamie'yi görmek için geri döner. DS'si hâlâ minibüsün kapısında oturmaktadır, hareketsizdir, yüzü bomboştur. Adam omzuna bir el koyar ve Jamie başını kaldırır, gözleri kırmızı çerçeveli ve umutludur.

"Onu buldunuz mu?"

"Hayır, üzgünüm." Jamie'nin yüzü düşer. "Ama elimizde bazı ipuçları var. Ve söz veriyorum o eve dönene kadar rahat etmeyeceğim. SOCO işini bitirene kadar seni buradan uzaklaştırmamız gerek. Gel ve bende kal."

Jamie tekrar Adam'a bakar. "Onu hayatta tutacak, değil mi?" diyor Jamie. Sesi çaresiz, her kelimedede çatlıyor. "Diğerleri gibi."

Adam kaşlarını çatar. "Eminim yapacaktır," diyor ve arkadaşını yavaşça ayağa kaldırıp evden uzaklaşmasına rehberlik ediyor. Diğer kurbanların yaşadıklarından bahsetmek istemiyordu. Bağlanmışlardı, kollarında kesikler vardı. İşkence. Yavaş yavaş kan kaybından.

Bunun Pippa'nın başına gelebileceği düşüncesi, düşünmeye bile değmez. Ama Jamie'nin teorisine katılıyor. Katil belli ki onu canlı istiyor. Aksi takdirde, Pippa'yı hemen orada öldürürdü.

Ama ne kadar süre için? Bunu herkes tahmin edebilirdi.

BÖLÜM

24

Devriye arabasıyla Adam'ın evine dönerken Jamie tutarlı bir cümle kuramaz. Yarım yamalak düşüncelerini arkadaşına yöneltiyor, endişelerini, Adam'ın halledeceğini bildiği soruşturma konularını anlatıyor. Bishop ona artık karakola yaklaşamayacağını söylemişti. O artık bir akraba. Aile. Dava dışı.

Adam onu evine alır ve boş odayı gösterir. Birlikte, sessizce yatağı hazırlarlar, çarşafı çıplak şiltenin üzerine, örtüleri yastıkların üzerine koyarlar. Jamie burada çok fazla insanın kalmadığı izlenimine kapılır.

Sonunda Adam ayrılır. Patronu ona biraz uyumasını söyler ama nasıl uyuyabilir ki? Pippa'nın dışarıda bir yerlerde, bu deli adamla birlikte olduğunu bildiği için bir daha uyuyabileceğini sanmıyor. Önceki kurbanların görüntüleri kafasının içinde yüzüyor, kanlı parçalanmış gövdeleri, açık boş gözleri. Dehşetleri, acıları zihninde ön plana çıkıyor. Normalde bir polis memuru olarak başarabildiği küçük soğukkanlılık şimdi onu tamamen terk etmiştir.

Pippa'nın ailesinden gelen telefonları sessize alır, şüphesiz ekipten biri tarafından biricik kızlarının kaçırıldığı bildirilmiştir. Boğucu ilgiden korktuğu için annesini aramaya cesaret edemez. Hak etmediği bir sempati.

Ona cevaplayamayacağı sorular soracaklar. Neden bara gitti? Neden işten sonra doğruca eve gelmedi? Neden olması gerektiği gibi onu korumak için orada değildi? Onun kocasıydı. Bir *polis memuruydu*. Bunu durdurabilirdi. Bir bira içmeye gittiği için karısı öldü.

Midesi çalkalanıyor, korkudan midesi bulanıyor. Gözlerini sımsıkı kapatıyor ama tek görebildiği şaşkın, korkmuş ve onun için ağlayan karısı.

Yatak odasındaki kan sıçramalarını gördü. Koridordaki duvara bulaşan lekeleri. Dağınıklığı, devrilmiş mobilyaları. SOCO'lar ketumdu, Adam ayrıntıları paylaşmaya isteksizdi ama bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kız yaralanmış. Dövülmüş. Kanaması var.

Ama o yaşıyor. Onu canlı yakaladı ve Jamie buna tutunması gerektiğini biliyor. Bu deli herif onu canlı istiyor.

Ve Adam onu bulacak.

Tanıdığı en zeki adam, karakoldaki en çalışkan dedektif. Adam Pippa'yı bulacak.

Jamie, Adam'ın misafir odasında yatarken bu iki düşünceye tutunur, onları kafasında evirip çevirir. Soğuk. Tek başına. Karanlıkta. Ve karısı için dehşete düşmüştür.

Kapının önünde durmuş onu izliyorum. Gözleri bağlı; kapının açıldığını duyar duymaz başı bir o yana bir bu yana seğiriyor. Beni bulmaya çalışıyor, umutsuzca nerede olduğumu anlamaya çalışıyor.

Ona ne olacak?

İleriye doğru bir adım attım, tereddütlüydüm. Bunu yapmak istemiyorum. Ama yapmam gerektiğini biliyorum.

Bandın arkasından hızlıca nefes alıp veriyor; sessiz bir gıcırtı çıkarıyor. Sanki benimle konuşmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Öne uzanıyorum ve göz bağına yavaşça çıkarıyorum.

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılır. Gözyaşları, solgun yumuşak yanaklarından aşağı süzülmeden önce dolup taşıyor. Çok güzel bir kız. Ne yazık ki her şey onun için bu şekilde sona erecek.

Bağlarına karşı zorlanıyor ama dikkatli davrandım. Kablo bağları ekstra sıkı. Diğerlerinden biri kurtulmayı başardı, ben onu saçından yakalayıp yere yatırmadan önce yarı yarıya kapıdan dışarı çıktı. Bıçak çıktıktan sonra o kadar mücadele etmedi. Bıçak karnının derinliklerine girdiğinde.

Senin bir amacın var, Pippa Hoxton.

Ağzının arkasında hâlâ sızlanıyor, ben de bir köşesinden çekip bandı çıkarıyorum. Bir an nefes nefese kaldı, sonra çığlık atmaya başladı. Tüm enerjisini tüketen, kaslarını geren uzun, tiz bir feryat. Titreyerek bir nefes alıyor, sonra tekrar başlıyor, gözleri odanın içinde geziniyor.

Kollarımı kavuşturmuş, kayıtsız bir şekilde onu izliyorum.

Bir süre sonra çığlıkları yerini hıçkırıklara, sümüklerle ve yüzünden akan gözyaşlarına bırakıyor. Bir parmağımla öne uzanıyorum ve yavaşça yanağını siliyorum. Durdu, dondu, titriyor, o büyük mavi gözleriyle izliyor.

"Özür dilerim," diyorum. Ve üzgünüm. Her türlü kaçma çabası nafile, direniş anlamsız.

"Lütfen bırak gideyim," diye cevap veriyor. "Benden ne istiyorsunuz? Her şeyi yaparım. Para bulabilirim. Ne istiyorsun?"

"Seni istiyorum," diye cevap veriyorum.

Göz kırkıyor. Kollarını ve bacaklarını tekrar çekiyor. Bağların etini derinlemesine kesmesini izliyorum.

"İçecek bir şey ister misin?" Ben sorarım.

Yavaşça başını sallıyor. Bu sefer öğrendim. Eğer onu daha uzun süre hayatta tutacaksam, su içirmeliyim. Bol su, hatta belki yiyecek.

Dönüp odanın sonuna gidiyorum, orada bir sandviç ve bir şişe su var. Arkamı döner dönmez çılginca bir hareket duyuyorum ve sandalyeyi sallamaya, devirmeye, kurtulmaya çalıştığını görmek için dönüyorum.

Suyu alıp geri dönüyorum. Bir süre çırpınışını izliyorum, sonra içimi bir öfke patlaması kaplıyor. Elimi uzatıp saçından bir avuç tutuyorum ve çekiyorum.

Nefes nefese kaldı, boynu geriye doğru büküldü. Bana bakıyor, gözlerini kırıştırıyor, hıçkırıyor.

"Bu kadar yeter," diye fısıldıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, ağzım kulağının yanındayken. "Bu saçmalıklardan herhangi birini denersen, işler senin için çok hızlı bir şekilde daha da kötüleşir." Duraklıyorum. Hareket etmiyor. "Beni duyuyor musun?"

"Evet," diye fısıldıyor ve başını bırakıyorum. Oturuyor ve ben de suyu uzatıyorum. Beklentiyle dudaklarını yaladığını görüyorum.

"Biraz ister misin?" Ben sorarım. Kapağı açıyorum. "Evet," dedi. "Evet, lütfen."

"Bu daha iyi." Gülümsüyorum ve şişeyi ağzına doğru tutup içine akması için eğiyorum. Yutkunuyor. Bir, iki kez daha tekrarlıyorum, sonra şişeyi yere bırakıyorum.

"Şimdilik bu kadar yeter. Başka kaza istemiyoruz, değil mi?"

Şimdiden altına işedi, korkudan, dehşetten, ama umurumda değil. Bu sürecin bir parçası. Öğrenme eğrisi. Doğru yapacağım. Yapmak zorundayım.

Odanın uzak tarafındaki masaya doğru yürüyorum; gözleri beni takip ediyor. Ekipmanı elime alıyorum.

Yine saçmalamaya başladı. "Hayır, lütfen, lütfen, bırak gideyim, lütfen, lütfen."

Dikkatini dağıtıyor, ben de bir parça daha bant koparıp geri dönüyorum. Başını tutup aşağı doğru iterek yerine yapıştırıyorum. Burnundan ağır ağır nefes alıyor, titriyor.

Ekipmanı küçük paslanmaz çelik bir tepsiye yerleştirip karşıya taşıyorum. Gözleri hemen ona henüz göstermediğim tek şeye takıldı. Bu bir

İğne. Uzun, parlak. Kusursuz.

Steril ambalajından çıkarıyorum, bana öğretildiği gibi dikkatlice tutuyorum. Sandalyesinde çaresizce kıpırdanıyor, parmakları esniyor, çekiştiriyor ama bu sadece işimi kolaylaştırıyor. Kanı vücudunda daha hızlı akıyor. Savaş ya da kaç durumu devreye girdi ve damarları ön kolunun iç kısmında göze çarpıyor. Bir elimi koluna koyup onu sabit tutuyorum.

Ben hazırım.

İğneyi onun saf, pürüzsüz tenine bastırıyorum ve itiyorum.

BÖLÜM

25

5. Gün Çarşamba

ADAM HIÇ BÖYLE BİR BASKI HİSSETMEMİŞTİ. Kafatasında bir sıkışma, midesinde sürekli bir kasılma. Marsh'ın kapı aralığında belirdiğini ve koşuşturmayı izlediğini görür ama sormaz. Adam onun geri döneceğini biliyor; bu erteleme için minnettar.

Marsh'ın aklından geçmesi gereken soruyu da biliyor: Bunun üzerinde çalışmalı mısın? Kendisine bunu çok kez sormuştur. Kişisel olarak bağlantılı. Jamie onun en yakın arkadaşı, Pippa da eski karısının en iyi arkadaşı. Ama aynı zamanda Jamie'nin devam etmesini sağlayan tek şeyin bu davayı yürüttüğünü bilmesi olduğunun da farkında. Onu bulana kadar durmayacağını.

Ölü ya da diri.

Bir an durur ve gözlerini ovuşturur. Yirmi dört saattir uyanıktı ve bir gece uykusunu kaçırmıştı.

"İyi misin,
Patron?" "Hmm,
ne?"

Ellie Quinn onun yanında durmuş, bir yanıt beklemektedir. Kadının dün geceki halini hatırlıyor ve akşamdan kalmanın yüzünde yarattığı tahribatı görüyor.

"Minibüs olduğunu düşündüğümüz şeyin kamera kayıtları elimizde-" diyor.

Adam onun sözünü bitirmesini beklemez, aceleyle bilgisayarına gider ve ekranın başına oturur.

Veriye boğulmuş durumdalar. Elllerinde şehirdeki yüzlerce trafik kamerasının yanı sıra DVLA ve PNC'nin tüm koyu renkli VW Transporter'lar için yaptığı aramalar var. Ama görünüşe göre CCTV'den kozlarını paylaşmışlar.

"Konuttan başladık ve dışarıya doğru çalıştık, kaçırılma zamanının kurbanın eve gittiğini söylediği saat yirmi iki yüz ile DS Hoxton'ın döndüğü yirmi üç otuz arasında olduğunu varsaydık." Adam sabırsızlıkla başını sallar. "Ve güneye giden bir minibüsümüz var."

Adam çenesini avucunun içine almış, ekrandaki görüntüyü gözlerini kırpmadan izliyor. Koyu renkli VW minibüs sağdan sola doğru hızla gözden kaybolur.

"Sonra, yine burada, A33'te."

"Bunun aynı araç olduğundan emin miyiz?"

Quinn hassas bir parmakla ekranı işaret ediyor. "Burayı görüyor musunuz? Sürücü tarafındaki aynanın üst kısmı hasar görmüş. Plaka yok ama."

Adam kafasını kaldırdı. "Bir şey yok mu?"

"Hayır. Birçok açıdan denedik ama gizli. Kirli olabilir. Ve Clifton kavşağından sonra burada kaybediyoruz."

Gerçekten perişan görünüyor. Adam onun omzuna güven verici bir el koyar. Adam, Quinn'in Büyük Suçlar ekibinin işleyişini bu kadar çabuk öğrenmesine şaşıyor ama memnun da oluyor. "Bu iyi Quinn," diyor. "Devam et."

Masasından kalkıp beyaz tahtaya doğru yürür. En üstte on altı numaradan başlayan bir dizi rakam var, altlarında da her kurbanın adı yazılı.

İlk beş cesedin kimlik bilgileri ellerinde. On altı numara, Patricia Sullivan. Kırk altı yaşında, Çocuk Hizmetleri'nde çalışıyormuş. On beş numara, Luke Heller. Daha farklı olamazdı. Yerel bir pislik. Uyuşturucu temin etme ve bulundurma suçlarından birçok kez tutuklanmış ama hep B sınıfı suçlardan ve hiçbiri onu uzun süre hapse atmaya yetmemiş.

Ellerinde ölüm zamanı, ölüm nedeni gibi bilgiler var ve kurbanların profilleri şekillenmeye başlıyor. Ama hiçbiri birbiriyle bağlantılı değil. Bir grup olarak kurbanlar birbirinden farklı: adi suçlular ile çalışan kamu görevlileri karışık. Adam kaşlarını çatıyor ve iki elini başının üstüne koyarak siyah harflere bakıyor.

Ross, Wayne Oxford'un otopsisini tamamladı, ilk değerlendirmesinden farklı bir şey yok. Ve kan inceltici konusunda haklıydı: vücudunda büyük miktarlarda heparin bulundu. Adam'ın kovalamasına rağmen şişedeki parmak izinden henüz bir şey çıkmadı.

Pippa orada, fotoğrafı panodan gülümsüyor. Ama ona atanmış bir numara yok ve buna seviniyor. O ölmemiş. O bir kurban değil.

Henüz.

Kelime Adam'ın kafasında dönüyor.

Detaylar onunla birlikte yazıldı. *VW Transporter, siyah (koyu?); açık mavi pantolon-baggy.*

Adam keşin onları nasıl tarif ettiğini hatırlıyor ve yanına yazıyor. *Pijama mı?*

Belki de öyleydiler? Ne de olsa gece geç olmuştu. Ama evin dışında kim pijama giyer ki? Kaçak hastane hastaları mı? İç geçirdi. Bu varsayım çok saçma.

Dikkatini diğer beyaz tahtaya, analistlerin yirmi sayısının önemi üzerine beyin fırtınası yapmak için kullandıkları tahtaya çevirir.

İlk altı Fibonacci sayısının toplamı; bir pronik sayı; bir tetrahedral sayı. Adam'ın hiç duymadığı çeşitli matematiksel terimler. Kalsiyumun atom numarası, fizikteki üçüncü sihirli sayı, her ne demekse. Yirmi-yirmi vizyonu, dart tahtasındaki sektörler. Bir uygulama

-Aptalca bir oyun. Pearl Jam'den bir albüm. Kitaplar, mağazalar, filmler.

Rastgele karalamalar, düşünceler ve çağrışımlar. Belki bir şey çağrıştırır diye yazdım. Ama hiçbir şey mantıklı değil. Hiçbir şey yardımcı olmuyor.

Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey.

Bitkin düşmüş, gözleri yarı kapalı. Hafifçe sallandığını hissediyor. Ofisine gider ve kapıyı kapatır. Bir an için kafasını dinlemesine izin verecek. Sadece bir an. Sonra gidip biraz kahve alacak.

Sesler duyarak uyanır. Bir kadın ona sesleniyor. Ofisinin kapısı açılıyor.

Kendini uyku tutkalından kurtarır ve gözleri odaklanmamış bir şekilde yukarı bakar. Romilly önünde durmaktadır.

"Neden bana söylemedin?" diye bağıyor. "Beni lanet olası haberlerde öğrenmem için mi bıraktın?" Durur, onun öfkesine yetişmesini bekler. "Neden bana Pippa'nın kayıp olduğunu söylemedin?"

Utanarak ellerini yüzüne sürüyor. Kahretsin. Yapmalıydı.

"Biraz meşguldüm, Milly," diye yanıtlıyor kendini aceleyle toparlayıp dik oturarak.

"Şey... şey..." Romilly'nin ciğerlerindeki hava boşalır ve başını ellerinin arasına alarak onun karşısındaki koltuğa yığılır. Bir süre sonra başını kaldırdı; Romilly'nin gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görebiliyordu. "Ne oldu? Aynı adam mı?" diyor, sesi kalın.

"Öyle düşünüyoruz, evet. Elimizde birkaç ipucu var." Duraksıyor. "Özür dilerim. Sizi aramam gerekirdi. Ama soruşturmaya çok odaklanmıştım. Onu eve götürmeye."

Bir an sessiz kalıyor, yere bakıyor. Onunla ilgili başka bir şey olduğunu anlayabiliyor. Pippa için bu sadece öfke ya da endişe değil. Geçmişte onda pek çok kez gördüğü başka bir duygu. Korku.

"Neler oluyor Milly?" diye sorar.

Bekler. Sonra yavaşça elini cebine atar ve bir zarf çıkarır. Zarfı adamın önündeki masaya koyarken elleri titriyor.

"Bunu dün aldım," diyor.

Adam'ın içinde kötü bir his vardır. Gazete kupürünü çıkarır, sonra notu açar. Okur. *Benimle konuşman gerek.*

Romilly'ye bakar. Yüzü ölümcül derecede solgundur. "Konuştun mu?" diye sorar. "Onunla konuştun mu?"

Başını sallar. "Ama yapmalı mıyım, Adam?" Sesi yumuşak, gözleri yere eğik. Adam bunu düşünmenin bile onun için ne kadar zor olduğunu biliyor.

"Hayır. Yapmamalısın." Bir an için onun elini tutacak gibi oluyor ama kendini geri çekiyor. "Seni kontrol etmeye çalışıyor. Yine. Sana ulaşmanın bir yolunu buldu ve bunu kendi avantajına kullanıyor."

"Ama ya bir şey biliyorsa?"

Adam kararlı bir şekilde, "Öyle değil," diyor. İçten içe o kadar da emin değildir. Ya kadın haklıysa ve yaşlı adamın bir bağlantısı varsa? Ama hapishaneye yaptığı ziyaret talebi

reddedilmişti. Ve evi kontrol ettiler, eski suç mahallini. Daha ne yapabilir ki?

"Adresimi nereden biliyordu ki?" diyor. "Yasaklama emri bunu yasaklıyor."

"Birilerini tanıyor olmalı. Arkadaşları olmalı." Adam öfkesinin büyüdüğünü hissediyordu. Sıkıca kilitlenmiş hapisane hücrelerinden bile hâlâ Romilly'ye ulaşabiliyordu. Adam bir şeyler yapmak, onu korumak, güvende tutmak istiyor. "Şimdi dedektiflerimden birini çağırıp ifadeni aldıracağım. Düzgün bir şekilde rapor et. Taciz."

Ama o başını sallar. "Hayır, hayır, ben resepsiyona gideceğim. Hiçbir şey sizi Pippa'yı bulmaktan alıkoymamalı. En önemli şey bu."

Aniden ayağa kalkar, Adam onu durduramadan gazete makalesini ve notu ondan geri alır. Sonra döner ve hızla ofisten çıkar.

"Romilly?" diye sesleniyor. "Milly?" Ama o gitmiş.

Ayağa kalkar, onun peşinden gidip gitmemeyi tartışır. Yardım teklif etmek için mi? Desteğini? Ama bu artık o değil. Bunun için bir erkek arkadaşı var.

Onun geçmişiyle yüzleşmesine, ondan korkmamasına her zaman hayranlık duymuştur. Yıllar önce olanlara rağmen hiçbir şey onu durduramaz. Onu ona ilk çeken, aşık olmasına neden olan şeylerden biri de buydu. Yıllar geçtikçe azalmayan ama endişeler ve şüpheler tarafından bastırılan, boğulan duygular.

Romilly haklı. Şu anda hiçbir şey Pippa'yı bulmaktan daha önemli değil. Kesinlikle o, Romilly ve başarısız evlilikleri değil. Ama gerçek şu ki, Pippa'nın parçaları, birlikte yaşadıkları hayat, şarapnel parçaları gibi beynine saplanmış. Ve şimdi, yavaş yavaş, bilinçaltı onları yüzeye çıkarıyor.

Adam iç çeker, sonra olay odasına geri döner. Beyaz tahtaya bakar. Birisi listeye başka bir düşünce eklemiştir. Mezmur 20, Davut'un bir mezmuru.

Adam hiçbir zaman Tanrı'ya ya da İncil'e inanmamıştır; yıllar boyunca din onun için pek bir şey ifade etmemiştir. Ama tahtada yazılı olan kelimelere, ilk iki satıra bakar.

Sıkıntıya düştüğünüzde Rab size yanıt versin; Yakup'un Tanrısı'nın adı sizi korusun.

Ve Pippa'yı düşünüyor.

BÖLÜM

26

Arabasına döndüğünde ROMILLY hâlâ titriyordu. Söylediği gibi yapmadı: bunu bildirmek her şeyi ve ne olduğunu açıklamak anlamına gelecekti ve... ve... Şu anda yapamaz, yapamaz.

Özellikle de Pippa'ya olanlardan sonra. Bu sabah yerel haberlerde bunu görmek gerçeküstüydü. Kabuslarından alınıp gerçek hayata yerleştirilmişti. Adam'a telefon etmeye çalışmıştı ama cevap vermemişti.

Phil çalınca yerinden sıçradı. Dün gece Phil'in Adam'ı aramasını tavsiye etmesi onu şaşırtmıştı. "O ne yapacağını bilir," diyerek eski kocasına ilk kez güven vermişti.

"Ve?" Phil şimdi söylüyor. "O ne dedi?"

Romilly, "Onunla temasa geçmememi söyledi," diye yanıtlar. "Peki o zaman. Hepimiz aynı fikirdeyiz."

Romilly zarfı cebinden çıkarır ve kucağına koyar. Artık buruşmuş ve lekelenmiştir ama mektup kutusundan çıktığı andaki gibi üzerinde aynı etkiyi bırakmaktadır.

"Rom?" Phil diyor. "Öyle değil mi?" "Evet," diye mırıldanıyor.

"Hapishaneyle irtibata geçmeyecek misiniz?" "Hayır."

"Söz mü? Lütfen, Rom? Bunun sana bir faydası olmayacağını biliyorsun. Gerekirse Dr. Jones'u tekrar ara. Ama onunla temasa geçme."

Erkek arkadaşını iş yerindeki danışma odasında, elleri kalçasında, iddiasından emin bir şekilde dururken hayal eder. İlk tanıştıklarında Pippa'nın onun hakkındaki değerlendirmesini hatırlıyor: "O kadar *birlikte ki*," diye fısıldamıştı, sanki aklı başında, mantıklı bir adam hayal ürünü bir şeymiş gibi. New Forest'ta tek boynuzlu bir at

Midilliler. VahŖi doğada nadiren görülür ve daha da sıra dıŖı olanı, yakalanmaya isteklidir. Ancak Romilly bu istikrarlı, mantıklı etkinin tadını çıkarmak yerine, onun mükemmelliğinin kendi kusurlarını  ne çıkardığını hissediyor. Deliliği kıyaslandığında b y t lm Ŗt r.

"Gitmem gerek Phil," diyor. "Jamie'yi kontrol etmem gerek."

Telefonu kapatır, sonra zarfı alır ve cebine geri koyar. İçinden zarfı yakmak, ondan kalıcı olarak kurtulmak geliyor ama bunu asla yapamayacağını biliyor.

Onu sıkı sıkı tutuyor. Her zaman olduğu gibi.

BÖLÜM

27

PARMAK İZİ geri döndü. Maggie Clarke odaya girdiğinde Adam konuşmadan uzaklaşır. Olay yeri kıyafetlerinin dışında giysileri parlak, müstehcen ve çiçekli. Lurid renkler ve birbiriyle çatışan baskılar, sanki işinin gerektirdiği uygunluk ve yapıya dıştan isyan ediyormuş gibi.

"Bana iyi bir şey söyle," diyor Adam. Etraflarındaki oda bir fısıltıya dönüşecek kadar sakinleşmiştir. Dedektifler hâlâ çalışıyor ama haber bekliyorlar, sağlam bir ipucu beklentisi içindeler.

Maggie kaşlarını çatar. "İyi değil, üzgünüm Adam. Üzerinde çalışabileceğimiz bir şey yok."

"Peki ya Hoxton malikanesi?"

"Aynı. Kullanılabilir bir şey yok. Ross şişenin büyük ihtimalle cinayet silahı olduğunu doğruladı. Ayrıca, ip lifleriyle ilgili yeni haberler var." Adam'a tek bir kâğıt parçası uzatıyor ve o devam ederken Adam kâğıdı hızla tarıyor. "Bileşimini analiz ettik, Dacron."

"Peki bu ne?" Adam bıkkın bir halde sorar. Hayal kırıklığını hissediyor. O parmak izi onları doğrudan katilin kapısına götürebilirdi. Pippa'ya.

"Bu ticari bir isim, bunu yapan insanlar." Özür diler gibi görünüyor. "Ama size pek yardımcı olmuyor. Ne kalınlıkta bir ip olduğunu söyleyemedik. Yani muhtemelen kurbanını bağlamak için kullandığı teorisini ortaya atabilirsiniz ama nereden gelmiş olabileceğini söyleyemeyiz."

Adam rapora tekrar bakar. Parmağını listede gezdiriyor: "Tırmanma, donanım, bot, ağ, ip merdivenler ..."

"Film ve tiyatro endüstrilerini unutmayın."

"Siktir, Mags. Ele almadığın bir üs var mı?" İç çekip sayfayı yere bırakıyor. "Herhangi bir DNA? Kan, tükürük? Köpeğin üzerinde bir şey bulundu mu?"

"Köpek mi?" Boş boş bakıyor. "Kontrol edeceğim. Diğerlerinde bir şey bulamadık, ancak Dr. Ross'un cesetten alacağı örneklerin gelmesini bekliyoruz. Üzgünüm, Bishop."

Elini koluna koyuyor, gümüş bilezikleri şıngırdıyor ve adam kısa da olsa onun temasından bir anlığına güven duyuyor. Ama aralarındaki hiçbir şeyi teşvik etmek istemiyor. Bir daha olmaz, diye düşünüyor ve geri çekiliyor.

"Daha iyi bir haber veremediğim için üzgünüm," diye bitiriyor Maggie ve kaçıyor.

Adam onun ayrılma yeteneğini kıskanıyor. İşini -en azından bu kısmını- bitirmiş ve bir sonrakine geçiyor olmasını.

Gece yaklaşırken ve ışıklar yanıp sönerken dedektifler çalışmaya devam eder. Pizzalar sipariş edilir, kafein bol miktarda bulunur. VW Transporter'a benzeyen arabalar CCTV'nin kenarlarında belirir. Komşulardan tanık ifadeleri gelir ve Adam her birini okur. Ama bir şey çıkmaz. Zaman akıp gidiyor.

Jamie arar ve Adam cevap verir. Jamie'nin yanında bir aile irtibat görevlisi, yani bu gibi durumlarda akrabalarla ilgilenmek üzere eğitilmiş biri olmasına rağmen, Jamie doğrudan Adam'la konuşmayı tercih eder.

"İlerleme yok, üzgünüm," diyor Adam. Jamie'yi hayal kırıklığına uğrattıyor; ona bunun dışında her şeyi söyleyebilmek isterdi.

"Sorun yok, dostum. Sorun yok," diye cevap veriyor Jamie, sesi monoton.

"Maggie senin evini ... bıraktıklarını söyledi." Adam *suç mahalli* demekten kendini alıkoydu. "Eve gidebilirsin."

Uzun bir duraklama oldu. "İsteyip istemediğimi bilmiyorum." Jamie'nin sesi sonda kesiliyor. "O orada olmazsa burası evim olmaz," diye ekliyor sessizce.

Adam'ın söyleyebileceği hiçbir şey yoktur. Ve utanç verici bir şekilde, Marsh olay odasının kapısında durduğunda bir rahatlama hisseder.

"Gitmem gerek," diyor, "Marsh burada."

Ama Adam telefonu kapatırken ağzının kuruduğunu hisseder. Dedektif başmüfettişi sanki her adımı ona acı veriyormuş gibi olay odasında yürürken yüzündeki bakışı ve ağır hareketleri tanır. Adam masasının arkasından kalkıyor ama bacakları kaskatı kesilmiş. Hareket edemez.

"Şef?"

"Üzgünüm Adam," diyor Marsh. Yüz ifadesi acımasız. "Bir ceset buldular. Ve bu bir kadın."

BÖLÜM

28

BİR KADIN. Bir kadın öldü. Bir devriye arabası çağrılır ve olay yerine doğru yola çıkarlar. Karakoldan arabayla yaklaşık bir saat uzaklıkta, bir yerleşim alanının kenarında bir oyun alanı. Ceset saat sekizi on geçte bulundu. Ama kim? Ve nasıl öldürülmüş? Adam paniğin yükseldiğini hisseder. Kimsenin veremediği ayrıntıları ve bilgileri talep eder.

Ellie Quinn arka koltukta oturuyor, DC Tim Lee de onun yanında. Sessiz bir şekilde emirleri ve onayları bekliyorlar ve Adam her zaman kendisine söylenmeden önce ne yapacağını bilen ikinci adamı Jamie'yi özliyor. Onun haber beklediğini düşünüyor ve içinden sessiz bir dua ediyor. Lütfen o olmasın. Ama Pippa değilse, kim?

Gecikmiş olsalar bile, yine de oraya giden ilk insanlardan biridirler. Parkın kenarında ambulansın arkasında dururlar, Adam hızla uzak taraftaki gruba doğru koşar, ışıklar, el fenerleri, üniformaların üzerindeki yansıtıcı sarı, yaşanan trajediyi işaret eder.

Bir sağlık görevlisi iki büklüm olmuş, ellerini dizlerine dayamış, bir kenarda duruyor. Bir üniformalı yerde bir yığını koruyor; bir diğeri bir çiftle konuşuyor, ellerini çılgınca sallıyor, kaçamak bakışlarla yığına bakıyor.

Bilgisayara yaklaşıyorlar.

"DCI Bishop," diyor Adam. "Bir bakayım."

Üniformalı yan tarafa geçer ve el feneriyle cesedi işaret eder. Bu bir kadın, genç. Gözlerini dikmiş bakıyor, ağzı kimsenin duymadığı bir çığlıkla açılmış. Adam bu şekli tanımakta zorlanır: Pippa hayattayken bundan çok daha fazlasıydı. Her zaman hareketli, yüzünde ışıldayan bir gülümsemeyle.

Ama sonra fark eder: Bu o değildir. Bu kadının saçları kahverengi, Pippa'ninki ise sarı. En ufak bir benzerlikleri yoktur. Rahatlama anının yerini hemen üzüntü ve suçluluk duygusu alır. Bu Jamie'nin karısı değildir, ama başka birinin karısı olabilir. Ve ölmüştür.

"Sekizi çeyrek geçe 999 araması," diye devam ediyor üniformalı. "Bir ceset bulduklarını söylediler. Oradaki çift. Kontrol onları kalp masajı yapmaları için yönlendirmeye çalıştı ama onlar bunun bir anlamı olmadığını söylediler. Sıkıştıracak göğüs yokmuş."

Adam bilgisayardan el fenerini alır ve cesede tutar. Sırtüstü yatıyor, bacaklarını altına katlamış, başı garip bir açıda. Işını gövdesine doğru tutuyor. Işık geri yansıyor: kan. Hem de çok miktarda.

Bütün göğüs açık. Kan, kemik ve organ yığını. Yırtılmış, acımasızca yırtılmış.

"Cesede dokunan oldu mu?" Adam sorar.

"Hayır. Ambulans geldi ama sağlık görevlileri yaklaşmadı." Polis memuru yeşiller içindeki adamı işaret ediyor. "Bu adam kustu, diğeri de ambulansa geri döndü. Biz onlardan birkaç dakika sonra geldik. Cumartesi gecesi bulduğunuz cesetlerle ilgili karakoldan gelen dedikoduları hatırladım. Karakolu aramak için Kontrol'ü çağırdım."

"İyi bağırış," diye onaylıyor Adam. Quinn'e döner. Ellie ayakta, bir eliyle ağzını kapatmış, gözlerini cesede dikmiş. "Ellie, kimi bulabilirsen getir. Daha büyük bir ekibe ihtiyacımız var. Evden eve, CCTV, olağan soruşturmalar. SOCO'yu ve patoloğu ara. Quinn?"

Yukarı bakar, yüzü solgundur. Adam'ın söylediği tek bir kelimeyi bile duymamış gibi gözlerini kırıştırıyor. Adam onun için üzülüyor, gerçekten; bu onun gördüğü ilk vahşi cinayet olabilir. Şimdi onu getirdiği için pişman ama onun hassas duyarlılıklarına ayıracak vakti yok.

"DC Quinn? İyi misin? Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır, patron. Ben iyiyim." Kendini toparlamaya çalışarak başını sallıyor. "Yapacağım."

Adam bilgisayara geri döner. "DC Lee'ye kordon için yardım edebilir misin? Bütün bu alanı kapatın. Parkın tüm girişlerini, tüm patikaları. Kimsenin buraya girip çıkmasını istemiyorum."

Ellie gitmeye başlar, sonra arkasına bakar.

"Düşünmedim ki..." diye başlıyor. Başını tekrar sallar. "Bu kadar tuhaf hissedeceğimi düşünmemiştim."

Yürüyerek uzaklaşır, giderken cebinden telefonunu çıkarır. Adam onun ne demek istediğini anlıyor. Buradaki şiddetin seviyesi gerçekçi gelmiyor: Birinin bunu başka bir insana yapabilmesi -tekrar- ve bunun o kişinin ruhuna yansımaması. Bu durum katile zarar veriyor olmalı. Arka plana karışıyor olamazlar. Birileri bir şeyler biliyor olmalı.

Quinn'in telsizden ayrıntıları Kontrol'e bildirdiğini belli belirsiz duydu. Bulundukları yeri ve kaynak talebini teyit ediyor. Quinn'in ne dediğini duyuyor ama kelimeleri algılaması biraz zaman alıyor.

Adam el fenerini kurbanın yüzüne tutuyor. Işık açık gözlerinden yansıyarak ağzının açık olduğunu gösteriyor.

Quinn isteğini tekrarlıyor. "Kimi verebilerseniz. Evet, Monk's Hill'deki Common'a. PO10 ..." Yanındaki bilgisayara dönüyor. "Posta kodunun geri kalanı nedir?"

PO10. Adam el fenerini daha yükseğe kaldırır. İlk kez alnındaki işaretleri görüyor. Öfke ve nefretle açılmış derin kesikler, karanlıkta parlayan kan.

On rakamı. İki rakam kurbanın derisini acımasızca kesmiş.

BÖLÜM

29

Hepsi çok yavaş. Hepsi çok yavaş. Bishop, peyderpey gelen üniformalılara emirler yağdırıyor. Şehirde yoğun bir gece oldu, kaynaklar seyrek. SOCO'lar burada ama park çok büyük. Karanlıkta gözlerini kısarak telefonuna bakıyor, haritaya bakıyor: beş yol var, bu adam hâlâ buradaysa saklanabileceği çok sayıda yer var. Ve Adam bundan çok şüphe ediyor.

Kordon oluşturulmuş, mavi ve beyaz şeritler dondurucu rüzgârda dalgalanmaktadır. Quinn telefonu kapatır, Adam'ın emirlerini merkeze iletmektedir.

"Konuştuğumuz gibi CCTV'yi tarıyoruz, Patron," diyor ona. Omuzları kamburlaşmış, elleri paltosunun ceplerine sokulmuş.

"Güzel. Peki ya cesedi bulan çift?" Adam soruyor.

"Oldukça işe yaramaz. Travma geçirmiş ve yorgun. Resmi bir ifade almak için onları geri götürdüler ama ilk sorulara göre etrafta kimseyi görmemişler." Ellie, şimdi büyük mavi plastik bir çadırı örtülmüş olan cesedin hâlâ yattığı yere bakıyor. "Bu adam belli olacak, değil mi patron?"

Adam başını sallar. Ellie'nin ne dediğini biliyordu. Cesedin durumundan, suçlunun üstü başı kan içinde kalırdı. Elbiseleri, elleri, yüzü. Fark edilirdi.

Peki ya ruh hali? Birisi bir insana bunu yapamazdı - bıçaklanma, hasar, şiddetin büyüklüğü - ve sakın bir şekilde uzaklaşamazdı. Çıldırmış, paniklemiş, çaresiz olurdu.

Adam Ellie'ye döner. "Sen nereye gitmek isterdin?" diye sorar.

Ellie ona bakıyor, iri yeşil gözleri inanmıyor. "Ne? Az önce parkta bir kadını vahşice katletseydim mi?"

"Evet."

Ellie kaşlarını çatar. "Sanırım kendimi güvende hissettiğim yere giderdim. Eve, tanıdık bir yere."

"Doğru."

"Ya da. Eğer kafayı yemiş olsaydım ve bu benim işim olsaydı..." Ellie bir an durdu. "Ben olsam başka bir kurban aramaya giderdim."

Adam kaşlarını çatar. "Umalım da birincisi olsun."

Adam, Ellie ve DC Lee'yi merkeze geri gönderir. Parkta kalır ve Mags'i ekibiyle birlikte izler. Kaygan bir şekilde yağlanmış bir makine, hareketler o kadar tanıdık ki neredeyse koreografi gibi görünüyor. Bu Adam'ı biraz rahatlatır. Ayak parmakları uyuşmuş, parmakları soğuktan acı çekiyor; mazoşist bir şekilde bundan yarı zevk alıyor, cesetler etrafına yığılırken bir kefarete.

Cesetten geriye kalanların etrafına bir çadır kurulmuştur. Adam kordonun kenarına doğru yürür, beyaz koruyucu giysiyi, eldivenleri ve maskeyi yavaşça giyer ve kapağı yukarı iter.

İçerideki manzara tuhaftır. Mavi polietilen gerçeküstü bir parıltı yayıyor; Adam önündekinden kopmuş, son birkaç gündür çok fazla yıkım gördüğü için uyuşmuş hissediyor. Kan siyah görünüyor, ışıklar derisini beyaz lastiğe çeviriyor. Dr. Ross cesedin yanında diz çökerken bir SOCO kadının tırnaklarının altından örnek alıyor.

"Bu konuda pek umutlu değilim," diyor Ross düz bir ses tonuyla. "Kurbanımızın gözünü kırpacak zamanı bile olmadı." Ayağa kalkıyor, Adam'ın karşısına geçmeden önce boynunu iki yana çevirip geriniyor. "Arkada iki penetran yaralanma, sonra da ön tarafta ne olduğunu nasıl tarif etmek isterseniz."

Adam cesedin yanına çömelir ve ilk kez kurbanın gövdesine yakından bakar. Kenarlar yırtık ve düzensiz, deri parçalanmış kanın etrafından ıslak bir şekilde akıyor.

"Sizce..." Adam sesinin hafifçe titrediğini hisseder ve tekrar konuşmadan önce kendini toparlar. "Sizce bu aynı fail mi?"

Ross acımasızca başını sallar. "Umarım öyledir. Etrafta dolaşan iki kişinin bu tür bir şiddet uygulamasını istemezsiniz. Bıçak. Ya da benzer bir şey. Morgda bir şeyler bulmaya çalışacağım. Daha önce olduğu gibi örnek alacağız. Umarım adam bu sırada kendini kesmiştir. Pek hassas davranmıyordu."

Ama Adam ona teşekkür edemedi, dışarıdan gelen bir kargaşa duyar. Sesler, bağırışlar. Tanıdık insanlar. Çadırdan dışarı çıkar ve gürültüye doğru yönelir.

Jamie kordonun kenarında duruyor, Romilly de yanında.

"Adam!" diye bağılıyor onu gördüğünde, çaresiz. "Bu o mu?"

"Hayır. Hayır, dostum, değil." Jamie'nin vücudu sarkar ve Romilly kollarını ona dolar. Adam doğrulama yaptığı anda onu aramıştı ama Jamie ona inanmakta isteksiz görünüyordu. Adam kordonun kenarlarında dolaşan basını görür ve onları uzaklaştırır.

Romilly, "Jamie ile birlikteydim," diye açıkladı. "Sen aradığında."

"Sana buraya gelmemeni söylemiştim," diye yanıtlıyor Adam. "Yapabileceğin bir şey yok."

"Ama aynı adam mı?"

"Öyle olduğunu düşünuyoruz, evet."

"Peki nerede o?" Jamie yalvarıyor. "Pippa nerede?"

Adam'ın söyleyebileceği bir şey yok. O bilmiyor. Bilmiyor amına koyayım.

Romilly karanlığın içinden ona bakar. "Gitmem gerek Adam," diyor usulca.

"Bu hiçbir şeyi değıştirmez."

"Değıştirir ve sen de bunu biliyorsun."

Jamie endişeyle ikisinin arasına bakar. Romilly onun şaşkınlığını görür.

"Bir mektup aldım," diye açıklıyor. "Ondan. Gidip onunla konuşmam gerektiğini söylüyor."

Jamie onu kollarının üstünden tutuyor ve o da başlıyor. "O zaman gitmelisin," diye bağılıyor yalvararak. "Lütfen."

Adam bir elini onun koluna koyar. "Jamie," der usulca, "yapamaz. Bu tam da onun istediğı şey."

"Ama ya bir şey biliyorsa? Elbette, buna değer mi? O küçük şans için?"

Jamie'nin sesi çaresizdi ve Adam, Romilly'nin yüzündeki ifadeden onun da tam olarak bunu düşündüğünü görebiliyordu.

"Ama Milly," diyor, "bundan kurtulmak için çok çalıştın. Şimdi çok daha iyisin."

Başını iki yana sallar. "Yapabilirim. İyi olacağım. Jamie haklı. Ya bir şey biliyorsa? Hapishanede en çılgın insanlarla birlikte. Ya söylentiler duyduysa? Ya yeni tahliye olmuş biriye?"

"Bundan hoşlanmadım."

Romilly sert bir şekilde, "Bu sana bağlı değil," diyor.

Adam ona döner. Bu adamın Romilly üzerindeki etkisini biliyordu. Panik ataklarını, kâbuslarını görmüştü. Terapistiyle yaptığı seanslardan sonra saatlerce ağlamasını izlemişti. Adam sessizce, "O tehlikeli bir adam," dedi. Boşandıklarından beri ilk kez onun ellerini avuçlarının içine aldı. Sıcak, neredeyse nemli hissediyorlar. "Beş kadına işkence ve tecavüz etti. Dördünü öldürdü. O zaman yaptığı ve o zamandan beri yaptığı gibi seni de manipüle edecek."

Romilly ellerine bakar, sonra geri çekilir. Jamie'ye bakar, yüzü çizilmiş ve solgundur.

"Gideceğim," diyor kararlı bir şekilde. "Gidip babamı görecek."

YEREL DOKTOR DÖRT CİNAYETLE SUÇLANIYOR

Hampshire Chronicle, 20 Kasım 1995

Dört kadının kaybolması olayı, dün gece yerel pratisyen hekim Dr. Elijah Cole'un Gloucester Road'daki evinde tutuklanmasıyla üzücü bir şekilde sona erdi. Polis evde yaptığı aramada Cole'un arazisindeki ormanlık alanda bulunan sığ mezarlarda kayıp kadınlardan üçünün (Rebecca Sparkes, Claire Charters ve Nicola Henshaw) kısmen çürümüş cesetlerini buldu. Grace Summers'a ait bir ceset daha yakın zamanda ölmüş olarak müştemilatta bulundu. Kayıp olduğu bilinmeyen bir kadın daha canlı olarak bulundu ve hastaneye kaldırıldı. Durumunun stabil olduğu açıklandı. Polis halen kadının en yakın akrabasını bulma çalışmalarını sürdürmektedir ve kadının ismi zamanı geldiğinde kamuoyuna açıklanacaktır.

Polis bu aşamada bir açıklama yapmadı, ancak beş kadının da son dört ay içinde kaybolmalarından bu yana alıkonulduklarına ve bu süre içinde cinsel saldırı, tecavüz ve işkenceye maruz kaldıklarına inanılıyor. Uzak arazide kafesler, zincirler ve kelepçeler de dahil olmak üzere çok sayıda kısıtlama cihazının bulunduğu söyleniyor.

Bölge sakinleri şok geçirmeye devam ediyor. Dr. Cole, Cannon Caddesi'ndeki muayenehanesinde tıbbi bakım sağlayan, toplumun saygın bir üyesiydi. Bir bölge sakini şunları söyledi: "O çok sevimli bir adamdı, toplumumuzun temel direğiydi. Buna inanamıyorum."

Daha fazla ayrıntı bilinmemekle birlikte, Dr. Cole'un on bir yaşındaki kızının alarm verdiği söyleniyor. Çocuk Hizmetleri'nin gözetimine alınan kızın suçlarla bir bağlantısı olduğuna inanılmıyor.

BÖLÜM

30

6. Gün

Perşembe

Aradan yıllar geçmesine rağmen Romilly, HMP Belmarsh'ın otoparkına yanaştığında da aynı şeyleri hissediyordu. İki saatlik yol boyunca fikrini değiştirmek istemiş, otoyoldaki her kavşağa bakıp kendine "geri dön" demişti. Ama yapmamıştı. İçgüdüleri her ne kadar uzak durması için bağırsa da, başka bir yanı ona doğru çekiliyordu. Yıllar önce hayatını mahveden adamı görmek için.

Phil onunla gelmeyi teklif etmiş ama o hayır demişti. Nedenini anlamamış, onun reddini kişisel olarak algılamayı seçmişti. Bir bakıma öyle de olmalıydı. Adam teklif etseydi, muhtemelen evet derdi.

Şimdi otoparkta oturuyor ve nedenini merak ediyor. Her zaman Phil'in onu anlamadığını hissetmiştir. İki ebeveyni var: iyi insanlar. Annesi kütüphaneci, babası ise emekli bir mühendis. Doğduğu kasabada büyümüş ve üniversiteye gitmiş. Babasının bir seri katil olması hakkında ne biliyor ki? Soyadınızın kötülükle anılması. Kendi evinizden, eşyalarınız ya da giysileriniz olmadan kaçırılmak, size her gün korku ve dikkatle bakan ailelerin yanına gönderilmek. Diğer çocuklar uzaklaştırılır; arkanızdan sözler fısıldanır.

Phil olayı siyah ve beyaz olarak görüyor. Adam kötüydü, bu yüzden onu hayatından çıkarmakta haklıydı. Ama mesele bundan daha incelikli.

Adam griyi anlıyor. Anne babanızı sevmenin ama onlardan nefret etmenin ikilemini. Güvendiğiniz insanlar size nasıl ihanet edebilir?

mümkün olduğunu düşündüm. Bir saniyede nasıl yalnız olabileceğinizi.

Romilly'nin annesi o altı yaşındayken ölmüş. Ondan sonra sadece o ve babası kaldı. Çok az arkadaşı vardı, başka ailesi yoktu. Babası onu tek başına, yoğun bir muayenehanenin tek pratisyen hekimi olarak yetiştirmiş. Ev ziyaretlerine gider, arabada bir kitap ya da boyama defteriyle beklerdi. Resepsiyon masasının arkasında otururdu, arka ofisteki bayanlar onun gayri resmi bebek bakıcılarıydı. Elinden gelenin en iyisini yapardı. Parka, yüzme havuzuna, plaja giderlerdi. Normal şeyler. Akşam yemekleri bazen yanar ya da yenmezdi ama en iyileri onlardı çünkü balık ve patates kızartması alırlardı, yağlı ve lezzetliydi, parkı çevreleyen alçak tuğla duvarın üzerinde otururken dizlerinin üzerinde yerlerdi. Hala onu düşünmeden tuz ve sirke kokusunu alamıyor.

O adamı -sevdiği babasını- tüm o kadınları öldüren şeytandan ayırmak zordu. Yanlışlıkla mutfak masasının üzerine bırakılan ek binanın anahtarlarını gördüğünde, bahçeye inip kapıyı açtığında, dışkı ve ölümün kokusunu aldığında, acı ve dehşeti gördüğünde bile duraklamıştı.

Polis ilk başta ona inanmamıştı. Bir şaka çağrısı gibi görünüyordu.

Üniformalılar kapılarına geldi, babasıyla konuşurken yüzlerinde hoşgörölü bir ifade vardı. "Özür dileriz, Dr. Cole. Ama evinizi aramamızın bir sakıncası var mı?

Bir şey olmadığına eminiz. Evet, ek binanız da dahil."

En üst katta, mutfak ve oturma odasında dolaşırken şakalaştılar bile. Herkesin gördüğü şeyi görüyorlardı: normalliği, hoş dış görünüşü. Romilly'nin babasını özlemesine şaşmalı mıydı? Onu sevmesine şaşmalı mıydı?

Ama Elijah ek binanın kapısını açıp kapıyı itince gülümsemeleri dehşete dönüştü. Hiç tereddüt etmemişti. Bahçenin ortasından izleyen Romilly'ye baktı ve polis memurları dönüp kekeleyerek ve panik içinde babasına kelepçe takıp haklarını okurken göz kırptı. Ambulanslar çağrıldı, bahçede koklayıcı köpekler vardı.

Ve cesetler bulundu.

Romilly anahtarı kararlı bir şekilde arabasının kontağından çıkarır. Artık buradadır. Tutuklandığından beri babasını ilk kez görecekti. Jamie için. Pippa için.

Talepte bulunduğunda ziyaret şaşırtıcı bir hızla onaylanmıştı. "Senin gelmeni bekliyordu," dedi Adam, kaşlarını birbirine çatarak endişeyle.

"İyi olacağım, Adam," diye cevap verdi. "Söz veriyorum." Ama şimdi o kadar emin değil.

Ziyaretçi merkezine doğru ilerliyor, kimliğini gösteriyor, eşyalarını bir dolaba bırakıyor ve imzasını atıyor. İlerleme hızlı, hızlı takip ediliyor.

Hapishane gardiyanı gülümser. Üniformasındaki kahve lekesini fark ediyor, gömleği kırıkmış. "Doktoru görmek için buradasınız," diyor. "Bunu dört gözle bekliyordu."

Yere sabitlenmiş metal bir masanın bulunduğu küçük bir odaya götürülüyor. İki yanında birer tane gıcırdayan plastik sandalye var. Kapıya bakacak şekilde oturuyor. Kendisine uzatılan plastik su bardağını alıp bir yudum alıyor ve kuruyan ağzını ıslatıyor.

Avuçlarını yüzüstü masaya koyup titremelerini durdurmaya çalışıyor, sonra kollarını kavuşturup ellerini koltuk altlarına sokuyor. Sıcaktan ve sinirden ter içinde, kalbi küt küt atıyor.

Kapı bir gıcırtyla açılarak onu yerinden sıçrattı. Ve babasının neredeyse siyah gözlerine bakar.

"Romilly! Geldiğine çok sevindim!" diyor sıcak bir gülümsemeyle. Parkta yürüyüşe çıkmış, dünyayı umursamadan gezinen bir adam edası var. Kot pantolon ve lacivert-yeşil kareli bir gömlek giyiyor. Ayağında spor ayakkabılar var. Parlak beyaz, kirlenmeleri için dışarıyla temasları yok. Elleri serbest, kelepçe yok.

Onun önündeki koltuğa oturur ve gardiyan odanın diğer tarafında durmak üzere hareket eder. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturur; sadece Cole'a bakar, onu hiç dikkate almaz. Romilly onun varlığından güven duymaktan çok korktuğunu hisseder.

Babasıyla yüzleşiyor. Yirmi altı yıl sonra ilk kez.

"Senin için burada değilim," diyor Romilly. Sözcükler mırıldanır gibi çıkıyor. Boğazını temizler. "Bana Pippa Hoxton hakkında bildiklerini anlat. Bu katil hakkında."

Sırıttırıyor. "Bu davaya dahil olmanızı ilginç buluyorum. Ve ismini koruman da güzel. Romilly annenin seçimiydi."

"Onu senin için saklamadım."

Romilly adını sayamayacağı kadar çok kez değiştirmeyi düşündü. Her yıl, tutuklanmasının yıldönümünde, gazeteler yorum yapmak için aradığında. Her seferinde bir gerçek suç meraklısı onu bulup röportaj yapmak istiyor. Ama o saklanmak istemiyor. Yanlış bir şey yapmamıştır, hayatı boyunca bu düşünceye tutunmuştur.

Tekrar deniyor. "Pippa Hoxton hakkında ne biliyorsun?"

Başını bir tarafa eğiyor. "Onu tanıyor musun? Bu kişisel bir mesele gibi görünüyor." "Dalga geçmeyi bırak," diyor sertçe. "Ya bana ne olduğunu söylersin

ya da şimdi buradan çıkıp giderim."

Sandalyesine geri oturuyor, yüzünde memnun bir gülümseme var. "Senin güçlü olduğunu hep biliyordum. Sende bir şeyler olduğunu, Romilly. Polisi aradığında da doğrulandı. Bunu beklemeliydim. Benim hatamdı."

Romilly sessiz kalıyor. Ne söyleyeceğini bilemez.

"Seni affediyorum," diye devam eder.

"Beni affediyor musun?"

"Evet. Polisi aradığın için. Bir takım olduğumuzu sanıyordum. Sen ve ben dünyaya karşı. Annen öldükten sonra."

"Dört kadını öldürdün!" diye bağırır. Sonra kafasının içinde Dr. Jones'un sesini duyar. *"Kontrolü ele geçirmesine izin verme. Ona nasıl tepki vereceğine sen karar verebilirsin. Sadece sen."*

"Onları öldürmek istememiştım," diyor usulca. "Ama onları çok zorladım. Dayanamadılar. Sonunda." Duraklıyor. "Ve daha fazlasına sahip olabilirdim. Eğer beni durdurmasaydın. Beni durdurman gerektiğini biliyordum, Romilly."

Kadın ona bakıyor. Adam başını kaldırıp onun gözleriyle buluşuyor; kadın başka tarafa bakmayı reddediyor.

"Bu bir sınavdı. Başarıyla geçtiğin bir sınav."

"O anahtarları bilerek oraya bıraktın." Romilly hep merak etmişti: O gün onları orada fark etmeseydi ne olurdu? Okuldan eve geç gelseydi. Babası onları fark edip yerlerini değiştirseydi. Bu ne kadar sürerdi? Kaç kişiyi öldürürdü?

Ve şimdi cevabını aldı. Biri onu durdurana kadar kadınları kaçırarak, öldürecek, tecavüz edecekti.

Gülümsüyor. "Tabii ki yaptım. Bu kadar aptal olabileceğimi düşünmedin, değil mi?" Masanın üzerinden yüzüne doğru uzanıyor ama kız geri çekiyor.

abucak. "Benim zavallı Romilly'm. Bunca yıldır kendini mi suçluyorsun? Babanı hapse attığın için?"

"Burada olmayı hak ediyorsun," diye tıslıyor.

"Evet. Biliyorum. Ama seni ne kadar zorlayabileceğimi bilmiyordum. Ne kadar ileri gidebileceğini. Ve hayal ettiğimden de uzağı gittin."

Romilly uzun bir nefes alır, elleri yumruk olmuştur. Kalbinin arpıntısının durmasını, paniğinin yatışmasını diliyor.

"Ama bir ihtiyacım vardı. Bir istek. İimde görmezden gelemediğim bir şey. Senin bugün beni görmeye gelmeye karşı koyamadığın kadar."

Daha fazla dinleyemez. Onu geçmişe çeken sesini. Sandalyesini geriye iter, metalin fayans üzerindeki gıcırtısı ve hızla kapıya doğru yürür.

"Benim de işin içinde olduğumu düşünüyorsun," diyor. "Öyle değil mi?" Kadın duraklıyor, eli kolun üzerinde.

"Ama bu nasıl doğru olabilir ki?"

Romilly döner. "Numaralar," diyor. "Tuvaletin duvarına kazınmış olanlar."

"Birinin beni taklit ettiğini mi düşünüyorsun? Başladığım şeyi devam ettirdiğini mi?" Kadın konuşmak üzereyken adam elini sallayarak sorusunu geçiştiriyor. "Neden biri bunu yapsın ki? Bundan ne çıkarları olabilir ki?" Durdu ve yüzüne uzak bir ifade geldi. "Ben mi? O kadınların benim olduğunu biliyordum. Onlara sahiptim. Onlarla istediğimi yapabilirdim. O kulübede ben kraldım ve karşı çıktıklarında bunun sonuçları olacağını kısa sürede öğrendiler."

Romilly gözlerini sıkıca kapatarak onun sözlerini duymamaya alışıyor. Bir yanı bunu kasıtlı olarak söylediğini, onun kıvranışını izlemekten zevk aldığını anlıyor ama ağzından çıkanları duymak iğrenç. Sadece dinlerken bile kendini kirli hissediyor. Elbette biliyordu. Kendini korumak için gazete okumayı uzun zaman önce bırakmıştı ama duruşmayla ilgili haberlerden kaçamıyordu. Ve sonrasındaki röportaj. *Daily Mail*, tüm gereğı doğrudan İyi Doktor'un ağzından duymak için elli gümüş ödüyordu.

Kapıya bir, iki kez vuruyor. Gardiyana bakar ama o kıpırdamamıştır.

"Seni üzdüm," diyor Cole. "Özür dilerim."

"Umurunda bile değil," diye hırslıyor. "Tıpkı öldürdüğün kadınları umursamadığın gibi, bugünün kurbanlarını da umursamıyorsun."

o zaman."

"Oh, ama önemsiyorum! Onları önemsiyorum çünkü sen önemsiyorsun. Çünkü sevgili Adam Bishop'unuz önemsiyor." Başını sallıyor. "Boşandığım için üzgün değilim. O senin için asla yeterince iyi olmadı, Romilly. Ama bir polisi seçeceğini tahmin etmeliydim. Polisi hep sevmişsindir."

Romilly kolu aşağı iter ama kilitlidir. Tekrar vurur. "Çıkarın beni," diye gardiyana sesleniyor ama gardiyan kıpırdamıyor. "Bırakın beni Dışarı!"

Gardiyan babasına bakar ve Cole başını sallar. Ve ancak o zaman kemerinden anahtarları çıkarıp kapıya doğru ilerler.

"Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap Romilly," diye bağılıyor babası arkasından. "Ne kadar çılgınca görünürse görünsün. Durmuş bir saat bile günde iki kez doğruyu gösterir."

Ama artık dinlemiyor. Kaçıyor. O odadan, koridordan, hapishaneden dışarı. Hayatı boyunca ona musallat olan adamdan uzaklaşıyor.

BÖLÜM

31

"NE DEDİ?" Adam telefonu açar açmaz sorar. Kadının soluk soluğa kaldığını, nefesini tutmaya çalıştığını duyabiliyor. "Sen iyi misin? Romilly?"

"Evet, evet, ben iyiyim. O ... o ..." Şimdi onun ağladığını duyabiliyor ve yalnız gitmesine izin verdiği için kendine lanet ediyor. Ama Pippa, soruşturma. İşlerin bir an için bile aksamasına izin veremez. Masasının arkasında oturmuş, olay odasındaki dedektifleri izliyor: CCTV'yi inceliyor, raporları, tanık ifadelerini analiz ediyor, sokaklarda kapı kapı dolaşmaya devam ediyor.

"Çok özür dilerim."

"Hayır. Onu görmekte haklıydım. Ama o hiçbir şey bilmiyor. Sen haklıydın, Adam. Bunu beni manipüle etmek için kullandı."

"Yani hiç işe yarar bir şey söylemedi mi?" Adam hayal kırıklığını gizleyemiyor ve kadın da bunu biliyor.

"Pek sayılmaz, hayır." Durdu. "Ama boşandığımızı biliyordu. Bunu nasıl bilebilir ki?"

Adam bir öfke dalgası hissediyor; bunu sesinden uzak tutmak için mücadele ediyor. "Hapishane gardiyanları polisi tanır," dedi sonunda. "Öğrenmek için birine rüşvet vermiş olabilir. Ya da kamuya açık kayıtlar, bir şekilde internete erişim. Seni bundan uzak tutmamız gerekiyor. Bu kadar yaklaşması doğru değil."

"Bu benim kararımdı. Ben iyiyim. Yine de ilginç bir şey söyledi. Katilin bundan ne çıkar sağlayacağını sordu. Neden onca insanı öldürsünler ki?"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Onların motivasyonu, Elijah'ın başlattığı şeyi devam ettirmek"-duraklıyor ve yutkunduğunu duyuyor-"Elijah'ın başlattığı şeyi devam ettirmek. Bir insan neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Yersiz hayranlık. Beyinlerinde bir sorun var. Kim bilir?" Adam iç çeker. Daha fazla varsayım. Daha fazla teori. "Ama daha önemlisi, nasıl bilebilirler ki? Sayıları mı? Onları gördüğün için hatırladın. O zamanlar orada olan birini mi arıyoruz?"

"Gazeteci mi? Polis mi?"

"Ya da hapishanede Elijah ile konuşan biri. Hücre arkadaşı mı? Doğrudan psikopatın ağzından."

"İnkâr etmedi, Adam."

"Tabii ki yapmadı," diye karşılık verir Adam. Adam sinirlenmiştir. Romilly'nin bu şekilde manipüle edilmesinden hoşlanmıyor. Bunca zaman sonra bile hâlâ onun cazibesine kapılabiliyor. "Bu tam da onun istediği şey. Bu ilgi. Seni görmek."

"Ama sadece bu değildi..."

Adam onun tereddütü karşısında duraklar. Bir tedirginlik hisseder. "Romilly. Baban başka bir şey söyledi mi?"

"Dedi ki ... um ..." Tereddüt ediyor. "Ben çocukken hep böyle laflar ederdi -bilirsiniz, çok bilinen laflar. Onları çok severdi. Bugün de bir tane söyledi. Saatte ilgili tuhaf bir şey. Doğru gelmedi. Sanki kasıtlı olarak araya sıkıştırmış gibiydi."

"Tam olarak ne dedi?"

"Durmuş bir saat bile günde iki kez doğruyu gösterir."

Adam kaşlarını çatıyor. Bir şey kafasını kurcalıyor. Bilgisayarına döner ve dün sabah olay yerinden teknisyenler tarafından sisteme yüklenen fotoğrafları getirir. Fotoğrafları tarar, kanlı zemine, duvarlardaki sıçrama yığınının yakından bakar. Psikopatik öfke ve dürtünün korkunç panoraması.

"Adam?" Romilly telefonda tekrar sorar. "Hâlâ orada mısın?" Ama Adam onu duymazdan gelir. Bir sonraki çekime geçer, sonra bir sonrakine. Ama-

Bir şey bilinçaltını yakalıyor. Geri dönüyor.

Ve işte orada. Mutfağın duvarındaki saat. Diğer her şey o kadar dehşet vericiydi ki, normal insan deneyiminin o kadar dışındaydı ki, o zamanlar bunu hiç dikkate almamıştı.

Sıkıcı bir analog saatti. Ucuz. Çirkin. Ama akrep ve yelkovan. Durdurulmuşlardı. Tam olarak on biri on bir geçe.

Wayne Oxford on bir numaralı kurban. Adam'ın Romilly'nin hayal gücü olduğunu varsaydığı, paranoya olarak görmezden geldiği bağlantı ...
O biliyordu.

Adam şaşkınlık içindedir, telefon hâlâ kulağındadır ama bu düşünceyle sıçrar.

"Gitmem gerek," diyor aniden ve telefonu kapatıyor.

Masasından fırlar ve olay odasına doğru bağırır. Dedektifler alarma
geçer.

O haklıydı. Romilly haklıydı. Elijah'ın bağlantısı var. Ve eğer
öyleyse ...

Cole'un eski evinin adres kontrolü Salı sabahı temiz çıkmış olabilir, ancak Pippa daha sonra kaçırıldı. Sekiz saat sonra.

Olmaları gereken tek bir yer var.

"Eve gitmeliyiz," diye bağırıyor, çoktan koşmaya başlamıştı. "Hemen oraya gidin."

Eğer senin için olmasaydı, gitmesine izin verirdim. Eğer sen olmasaydın, o burada olmazdı.

Şimdi sessiz. Hala sessiz. Çenesi göğsüne yaslanmış, elleri ve ayakları bağlı. Uyuyor mu yoksa kendinden mi geçmiş anlayamıyorum. Uzanıp iki parmağımı boynuna bastırıyorum; nabzının hafif atışını hissedebiliyorum, kalbi vücudunda kalan kanı pompalamak için çok çalışıyor.

İğneler mükemmel çalıştı. Bu sefer daha yavaş. Bir amacı var, hayatta kalmak için bir nedeni. Ona izin verdiğim sürece.

Öfkem azaldı. Kontrol edemediğim bir dürtü, parktaki o kıza yöneldi. Beni öfkелendirdi - kulaklarında kulaklıklar takılı, umursamaz bir şekilde ilerliyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Bu kadar saf?

Sıcak hissettim. Bıçağı sırtına sapladığımda kopmuştum. Direnç hissettim, metalin kemiğe sürtünmesini hissettim, ama yere düşse bile devam ettim. Bıçağı göğsüne defalarca saplarken kalbim hızla çarpıyor, terliyor, çığlık atıyordum. Düşünmek yok, tereddüt yok. Kızgın bir öfke patlaması.

Ve sonra, utanç, aşağılanma. Yakalanacağım korkusu ve paniği. Çünkü tek bir amaç vardı.

Sen.

Pippa sandalyesinde hafifçe kıpırdanıyor. Başını kaldırmaya çalışıyor ama sersemlemiş, kafası karışık. Ekipmanlarımın bırakıldığı yere bakıyorum. Boş torbalar, doldurulmaya hazır. Ama veneseksiyon yavaşladı. Kan basıncı düşüyor, vücudu kendini kapatıyor. Endişeleniyorum. Ya ben bitiremeden onu bulurlarsa?

Artık o kadar tertemiz değil. Yine altını kirletmiş. Kıyafetleri kurumuş terle kabuk bağlamış. Sümük, gözyaşı, salya ve kusmukla. Ona yemek yedirmeye çalıştığımda hastaydı. Zorla yemek yedirdiğimde

Boğaz. Ya içmeyi bırakırsa, o zaman ne olacak? Ona ihtiyacım var. Bitirmem gerek. Bunun işe yarayıp yaramayacağını görmeliyim. Sonuna kadar.

Duraklıyorum, kafamda bir plan oluşuyor.

Hızla masaya doğru yürüyorum ve önceden hazırladığım şırıngayı alıyorum. İğneyi takıp havayı dağıttıktan sonra koluna batırıyorum. Sarsılarak uyanıyor ve paniklemiş gözlerle bana bakıyor.

"Neydi o?" diye soluk soluğa soruyor. "Heparin," diye yanıtlıyorum.

"Yapma... yapma... lütfen..." diyor ve ben de hortuma hafifçe vurarak kanın hareket etmesini teşvik ediyorum.

Ama iki iğne yeterli değil. Daha fazla kanül getirdim, çoraplarını çıkardım ve ayaklarının üstündeki damarlara soktum. Kan hortuma doluyor, sonra duruyor, hazır ve bekliyor.

Yine ağlıyor, gitmesine izin vermem için yalvarıyor. Dün gece Tanrı'ya dua etti, ama bu ona ne fayda sağladı ki? Burada Tanrı yok. Yakınımda Tanrı yok. Beni uzun zaman önce kaderime terk etti; kendi başımın çaresine bakıyorum.

Yukarı bakıyorum. Tanrı için değil, bir çözüm için. Ahşap kirişi görüyorum, kanca delinmiş. Yüksek değil ama iş görür.

Uzun bir ip getirip doladım. Dikkatli olmam gerekiyor. Kollarına doğru eğildim ve bağlardan birini dikkatlice kestim. Sarsılarak ayağa kalkıyor, boşta kalan koluyla tırmalıyor ama ben onu sıkıca kavrayıp ipi doluyorum. Anlık bir gücü var ve kararlılığına hayranım ama bu yeterli olmayacak. Sol elini çözüyorum ve sıkıca bağlıyorum. Çırpınıyor, gözleri çıldırmış, ağzı açık ve ben çektikçe çığlık atıyor, kollarını başının üzerine çekip onu koltuğundan sürüklüyorum. Kollarındaki kanülleri gevşemiş ama bunun bir önemi yok. Başka bir damar bulacağım.

Ayakları hâlâ sandalyeye bağlıdır ve panikle sandalyeyi devirir. Sandalye geriye doğru düşüyor ve ayak bileklerini acı verici bir şekilde burkuyor. Ama bükülmesine, vücudunun şekil değiştirmesine, ipte asılı kalmasına engel olamıyor.

Enerjisi dağılana ve gevşeyene kadar onu orada tutuyorum. Sandalyeyi tekrar ayağa kaldırıyorum ve o da ayaklarını tekrar yere koyuyor.

"Yerçekimi," diyorum ona. "En iyi yol."

Gözleri dönüyor. Bana kesilmek üzere bağlanmış bir ineği hatırlatıyor, son anlarının yaklaştığını hissediyor. Tekrar ağlamaya başlıyor, bir ismi tekrar tekrar söylüyor, kelimeler birbirine karışıyor.

"Seni bulamayacak. Zamanında değil." Aşağı uzanıp hortumu ayağındaki kaniüllere bağlıyorum. Yırtık iğneleri kolunda bırakıp dikkatimi güneye çeviriyorum ve kirli pijamasını aşağı doğru çekiyorum. Bacaklarındaki femoral damarlara yeni iğneler yerleştiriyorum. Acı ve ısırap içinde haykırıyor ama ben onu duymazdan gelip memnuniyetle başımı sallıyorum. Kan, şeffaf hortumdan torbalara doğru akıyor.

İyi işim devam ederken geri çekiliyorum. Evet. İşte bu kadar.

Kanı akarken onu izliyorum. Vücudumdaki ağırlığın azaldığını hissediyorum. Yine bir hafiflik. Rahatlama, her şey planlandığı gibi gidiyor. Senin için.

BÖLÜM

32

ADAM evi gazete haberlerinde, akşam haberlerinde görmüştü ama hiç bu kadar yakından görmemişti. Zaman ona iyilik yapmamış.

Demir kapılar menteşelerinden paslanır, zincirler ve asma kilitler polis içeri girerken saniyeler içinde kesilir. Arama hızlı ve özlüdür, ayak sesleri merdivenlerden yukarı ve aşağı, ardından çimlerin üzerinden ek binaya doğru hızla ilerlerken "Her yer temiz" diye bağırlır.

İnfazcı dış girişe doğru ilerler, eskimiş ahşap çıtalar parlak kırmızı koçbaşı ile boy ölçüşemez. Ama daha iç kapıya ulaşmadan Adam binanın boş olduğunu anlar. Asma kilitler mandallarında asılı durmaktadır, toz sadece meslektaşları tarafından değil, yakın zamanda bozulmuştur. Dışarıda çağrıyı bekler; çağrı uzun sürmez. Asık suratlar çiseleyen yağmur ve soğuğa geri döner, ayrılırken ona doğru son bir baş sallama hareketi yaparlar.

Adam duraksıyor, hayal kırıklığı kemiklerini sızlatıyor. O burada değil. Ama buradaydı.

Çok geç kaldılar.

Kontrol'ü arıyor, iki gün önce hangi devriye geçtiyse ona küfürler yağdırıyor. Ama kapı kilitliydi, herhangi bir rahatsızlık belirtisi yoktu. İşlerini yapmışlar. Eksik olan Adam.

Kendisine beyaz bir olay yeri kıyafeti veriliyor ve onu yavaşça giyiyor. Kaçınılmaz olanı, kendi başarısızlıklarının ürününü göreceği zamanı geciktiriyor. Keşke Romilly'yi daha önce dinleseydi. Aralarındaki geçmişin yoluna çıkmasına izin vermeseydi. Evin dışına bir koruma yerleştirmiş olsalardı, katil Pippa'yı rahat bırakır mıydı? Yoksa işlediği suçlar için başka bir yer mi bulurdu?

Yavaş adımlarla odaya girer.

Ayakkabıları çamur ve kirin üzerinde çıtırdıyor. Adam kalın duvarları, mahkûmların çığlıklarını bastıran pencerelerin üzerindeki yalıtım katmanlarını görüyor. Kapı aralığından içeri sızan ince bir ışık çizgisi dışında her yer karanlık. İlerliyor. Tuğla duvarlar, odayı boydan boya geçen bir kiriş. Ondan sarkan bir şey, bir çeşit lamba. İleriye doğru adım atıyor, gözlerini kısarak bakıyor. Bu bir kasırga lambası, modern. Eldivenli eliyle uzanıp düğmeye basıyor; lamba canlanıyor, örümcek ağlarının ve bakımsızlığın üzerine gölgeler düşürüyor.

Toz, ıslak toprak kokusunun yanı sıra kusmuk, ter ve idrar kokusunu da alabiliyor. Bu koku onda bilinçaltında bir tepki uyandırıyor: kollarındaki tüyler diken diken oluyor, vücudu kaçmaya ya da savaşmaya hazırlanırken adrenalini diken diken oluyor.

Arkasından ayak sesleri duyar ve döner.

"Burada olmamanız gerekiyor," diyor kadın. Adam onun beyaz takım elbiseli halini tanıyor. "Bazı ayak plakalarını indirmemiz gerekiyor."

"Biliyorum, Mags. Ama görmem gerekiyordu-" "Anlıyorum."

Odanın ortasında yan yatmış ağır bir ahşap sandalye var. Adam'ın kablo bağı olduğunu anladığı parçaların yanı sıra kağıt, ambalaj ve plastik de yerde yatıyor. Bunlardan birinin yanına çömeliyor: bir emniyet iğnesinin steril ambalajı, yanında "SOL-CARE" yazıyor. Omurgasından aşağı soğuk bir ter damlası akıyor. Yanında büyük, koyu bir su birikintisi var.

"Kan mı?" Adam Maggie'ye dönüp bakıyor.

Olay yeri yöneticisi başını sallar. "Onaylayacağız. Ama muhtemelen."

Toprakta sürtünmeler, sıyrıklar ve ayakkabı izleri var. Sıçramalar ve sıçramalar, bazıları ilki gibi koyu, diğerleri daha açık. Adam elinde olmadan duvarı tırıyor; bakışları tuğlaya oyulmuş metal halkaya kilitleniyor. Bir an için gözlerini kapatıyor. Kadınların hayaletleri düşüncelerine giriyor. Burası götürüldükleri, işkence gördükleri, tecavüze uğradıkları, tarifsiz acılar çektikleri yer. Öldükleri yer. Tek başlarına.

Ve Pippa da buradaydı.

Peki hangi cehenneme gitti?

"Burada neyi kaçırıyorum, Mags?" diye sorar. "Madem buradaydı, neden taşındı?"

"Belki de geleceğinizi biliyordu?"

"Kimden?" Adam bunun kendi ekibinden biri olabileceğine inanmakta zorlanır. Ama zihni bir şeye tutunur. Kırılğan bir umut ışığı. Eğer ölmüş olsaydı, onu burada bırakırdı. Eğer ölmüş olsaydı, onu bulurlardı.

"Anlamadığım şey de bu," diyor. "Bu olayla ilgili her şey -kaçırma, Pippa'yı burada tutma, cesetleri çöplüğe dikkatlice gömme- organize bir suçluya işaret ediyor, değil mi?"

"Eğer bu psikolojiyi benimsiyorsanız, evet. Zeki, yetkin, normal bir işte çalışan biri. Suç mahallerini düzenliyor. Hatta belki de ödüller alıyor."

"Ama parktaki saldırı?" Adam devam ediyor. "Bu daha düzensiz. Spontane. Kontrol kaybı."

Maggie iç çeker ve adam yüzünü ona döner. Tahta kirişe, kancalara bakıyordu. Cole'un ilk kurbanlarının bağlandığını ve aylarca esir tutulduğunu bildiği yere.

"Belki de kontrollerini kaybediyorlardır," diyor usulca. "Birinin ruhu üzerinde büyük bir etki yaratıyor olmalı, bu kadar berbat biri bile olsa. Bu insanlık dışı." Ona bakıyor ve gözleri maskesinin üzerinde acı çekiyor. "Tahminimce tamamen kaybetmesi uzun sürmeyecek. Tek endişem bu süreçte kimi alaşağı edeceği." Duraksıyor. "Bunun sen olmasına izin verme, Adam."

"O-"

"Şimdiden görebiliyorum. Yüzüne bir bak. Son birkaç günde ne kadar uyudun? İki, belki üç saat. Bu sağlıklı değil."

"Bunların hiçbiri sağlıklı değil Mags. Şuna bir bak." Odanın içinde öfkeyle el kol hareketleri yapıyor. Kana, sandalyeye. Bir zamanlar parçalanmış cesetlerin yattığı zemini. "Hiçbiri," diye tekrarlıyor, daha sessiz.

Mags'in yanından uzaklaşır, ek binadan çıkar. Ama çıkmadan önce kapının girişinde duraklar. Romilly'nin bahsettiği izler hâlâ buradaydı. Tahtaya oyulmuş çizgiler, üst üste. Adam eldivenli parmağını çizgilerin üzerinde gezdirir-XX, XIX, XVIII- bunları yapan canavarı hayal eder. Bıçak elinde, çentikleri oluştururken, bir başkasını daha gömdüğünü biliyordu. Nasıl hissetmişti? Adam merak ediyor. Muzaffer mi, memnun mu? Hiç pişmanlık duymuş muydu?

Son kızın numarası, Grace Summers, on yedi numara, kayıp. Dışarıdaki tuvalette ölü bulunmuştu; onu gömecek zamanı olmamıştı. Aceleden, öldürdüğünü işaretlemeyi unutmuştu.

Adam'ın boğazında tiksinti yükselir ve Cole'un yarattığı korkunç hapishaneden hızla uzaklaşır. Düşünmesi gerekiyordu. Hâlâ zamanları vardır.

Evin önüne doğru yürür, gelmeye başlayan beyaz minibüsleri ve kordon oluşturan ekipleri görmezden gelir. Ne yaptıklarını biliyorlar - korunacak başka bir suç mahalli. Ona ihtiyaçları yoktur. Ayaklarını çakıllara sürüyor. Garaj yolu yabani otlarla kaplıydı; Evin yan tarafında sarmaşık izleri var; çatıda kiremitler eksik.

Adam'ın beklediğinden daha küçük. Raporlardan sadece üç yataklı olduğunu biliyordu ama bir şekilde zihninde büyümüştü: bahçesinde korkunç bir sırrı olan masum bir ev.

Romilly'nin büyüdüğü yer.

Ön kapı açık ve Adam içeri giriyor. Adam olay yeri görevlilerine bahçeye ve müstemilata odaklanmalarını söylemiştir, ancak birkaçı etrafa bakmaktan kendini alamayarak içeriye girmiştir - efsane, korkunç şöhret onu incelemektedir. Koridor karanlık; küf kokuyor ve duvar kâğıtları yavaşça soyularak, nemli zeminde eğilip gıcırdayan lekeli ahşap döşeme tahtalarına kadar iniyor. Koridor bir mutfağa açılıyor. Eski tarz, Cole'un Kasım 1995'te tutuklanmasından beri dokunulmamış. Mülkiyet bankaya geçmiş, onlar da çürümeye terk etmişler. Adam, gerçek suç meraklılarının birçok kez burayı satın almaya çalıştığını ama her seferinde reddedildiklerini duymuştu.

Romilly, "Umarım burayı buldozerle yıkarlar," demişti ama yıkmadılar.

Eğilir ve eldivenli eliyle bir dolabın kapağını açar. Geriye birkaç eşya kalıyor: tencere ve tavalar, normal bir mutfağın içindekiler. Garip görünüyor, birkaç yüz metre ötede olup biten sapkınlıkla çelişen donukluk. Etrafına bakınır, genç Romilly'nin bu masada oturup kahvaltısını yaptığını hayal eder. Buzdolabı magnetlerle süslüdür: her birinin üzerinde hayatı onaylayan yanlış sözler ve gün batımları vardır: "Hayat fırtınanın geçmesini beklemek değildir: yağmurda dans etmeyi öğrenmektir." "Hepimiz kırık döküğüz, ışık böyle içeri girer." Ve ürkütücü, öngörülü bir "Sessizlik Altındır."

Adam bu sıradanlık karşısında kaşlarını çatır.

Mutfaktan çıkıp koridora geri dönüyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor. Raporlarda anlatıldığı gibi, üç yatak odası ve bir banyo var ve o, uzak taraftaki kapının girişinde duruyor.

Kapıda soluk izler var. Boyada harfler, bir zamanlar bir şeyin sıkıştığı yerde. ROM diyorlar. Kapıyı iterek açıyor.

Oda seyrek, eşyalar kaldırılmış. Yatak şiltesine kadar soyulmuş. Masa, komodin, gardırop. Hepsi boş. Ev suç mahalli haline geldiğinde, kişisel olan her şeye el konulmuştu. Delil olarak gerekli olanlar duruşma için kataloglanmış, geri kalanlar büyük bir uçak hangarına götürülmüştü. Adam, Romilly'nin ona oraya gitmekten bahsettiğini hatırlıyor. Gerçeküstü bir his, uyandırdığı duygular. Babasının ne yaptığını bilmenin kafasında yarattığı çatışma. Utanç ve izinsiz giriş: en özel eşyaları sergileniyordu. İstedğini alması için ona bir saat verilmişti; eli boş dönmüştü.

Adam şimdi ondan sonra her şeyin nereye gittiğini merak ediyor. Romilly'nin on bir yaşından önceki tüm hayatı silinmişti.

Cebindeki telefon çalar ve Adam telefonu çıkarıp numaraya bakar. Arayan Marsh'tır, şüphesiz Adam'ı karakola geri götürmek için son durumu öğrenmek istemektedir. Ama düşünmek için zamana ihtiyacı olduğundan telefonu duymazdan gelir.

Çökmüş yatağın üzerine yavaşça oturur. Ellerini dizlerinin üzerine koyar. Nefes alışını durdurdu. Demek buradaydı. Pippa buradaydı. Bir insanı taşımak kolay değildir, yarı baygın birini bile. Bir arabaya, bir minibüse ihtiyacı olacaktı. Bu VW Transporter'ın izini hâlâ bulamadılar.

Peki ek binadaki ekipmanların enkazı nereden geliyordu? Bir hastaneden mi? Bir doktor muayenehanesi mi? Failin tıbbi bir geçmişi var mı?

Bu birleşmeli. Her bilgi parçasıyla şüpheli havuzunu daraltıyorlar: potansiyel tıbbi bilgi, zihinsel dengesizlik, VW sahipliği gibi bir Venn şeması. Verilere bakmak için analistlere, CCTV'yi incelemek için dedektiflere ihtiyaçları var. Bu adamı bulacaklar: kesişme noktasını.

Adam dışarıdan bir bağırtı duyar ve ayağa kalkıp pencereden dışarı bakar. SOCO'lar bahçenin arka tarafına, müstemilata doğru ilerlemektedir. Ona bakar; bu kadar yakın olduğunu ve Romilly'nin yatak odasının penceresinden bu kadar net görüldüğünü fark etmemişti. Romilly kaç kez onun şu anda yaptığı gibi dışarı bakmış, kendi bahçesinin ucunda neler olup bittiğinden habersiz kalmıştı?

Sesler tekrar duyulur ve DC Quinn'in merdivenlerden yukarı bağırdığını duyar. "Patron?" diye seslenir. "Marsh seni karakola geri çağırıyor."

Adam iç çekiyor. Gitme zamanı. Yatak odasından çıkar, kapıyı yavaşça arkasından kapatır.

Ölüm, ölmek, her fırsatta çok yakın. Ve kurtarabileceği kimse yok.

BÖLÜM

33

Romilly'nin gerçeğe dönmesi için iç şeritte seyreden çok tonluk bir kamyonun onu sarsması gerekiyor. Kamyon yüksek sesle korna çalıyor, Romilly küfürler savururken, damarlarında adrenalin dolaşıyor. Dikkatlice yavaş şeride çeker.

Adam'ı arayıp neler olduğunu öğrenmek istiyor ama yapamayacağını da biliyor. Phil'den iki cevapsız çağrı aldı ama onları görmezden geldi; hattı açık tutması gerekiyordu.

Bugünlerde hayatında çok fazla insan yok. Güvendiği pek arkadaşı yok. Babası hakkında dürüst olmaya çok erken karar vermiş. İnsanlar zaten her zaman öğreniyordu, bu yüzden başa çıkamayacak olanları çabucak ayıklamak en iyisiydi. Adını saklamasının ana nedeni buydu: *kim olduğumu bilerek beni seviyorsanız, o zaman beni seversiniz.*

Çoğu insan bilmez. Bir seri katilin kızı. Bunun ortaya çıkardığı soruları biliyor. Hepsini kendisi sormuş.

Ona benziyor mu? Aynı koyu renk gözlere, aynı burun ve ağza sahip. Zeki, analitik ve bilime yatkın. Ama aynı zamanda inatçı da olabiliyor, öfkesi hızlı ve yüksek sesle ortaya çıkıyor. Kaslarının gerildiğini, dişlerinin kırılacağını hissedecek kadar sıkıldığını hissedecek ve merak edecek, bu tarafı ona benziyor mu?

Bu öldürebilir mi?

Bakışları gördü, fısıltıları duydu. Doğaya karşı yetiştirilme. Elijah Cole DNA'sındaki bir şey yüzünden mi öldürüyordu, yoksa yetiştirilme tarzından mı kaynaklanıyordu? Babası yetiştirilme tarzından hiç bahsetmemişti ve o da büyükanne ve büyükbabasıyla hiç tanışmamıştı. Hepsi o doğmadan önce ölmüştü. Küçükken bir şey mi olmuştu? Kendisinden önceki pek çok seri katil gibi kafasının üstüne mi düşürülmüştü, istismar mı edilmişti, küçümsenmiş miydi?

Biyografileri okumuş, spekülasyonlar ve yalanlar arasında gerçeği bulmaya çalışmıştı. Terapi, hasarı gidermek için uzun bir yol kat etmiş, Dr. Jones'u bulana kadar danışman danışman dolaşmıştı. Onu anlıyor gibi görünen kadın. Ona yeniden güvenmeyi öğreten kadın.

Sevmek için.

Babası tutuklandığında, sonraki haftayı bir bulanıklık içinde geçirmişti. Polisle görüşmeler, sorumlu yetiştikenden sorumlu yetiştikine oradan oraya savrulmalar. Sözde onun iyiliğini düşünen ama bir önceki kadar meraklı ve burnunu sokan insanlar. Sosyal hizmetler onu birkaç geceliğine bir grup evine yerleştirdi. Gürültülü bir odada yabancı bir yatak. Sonra da koruyucu aileye.

Kimse bir katilin kızını evlat edinmek istemezdi. En ufak bir düşüncesizlikte taşınırdı. Bir yerden bir yere, asla altı aydan fazla kalmadan. Kimse size ne yapmanız gerektiğini söylemiyor; nasıl bir seri katilin kızı olunacağına dair bir rehber kitap yok. Bir yeraltı topluluğu -katillerin akrabaları- ama onları tuhaf buluyordu. Öfkeliydiler, şok olmuşlardı, kafaları karışmıştı ve yüzeyin altında kaynayan psikopatı her zaman gördüklerini iddia ediyorlardı. Ama Romilly'nin hiçbir zaman bir fikri olmamıştı.

Memnun etmeye, herkesin yanıldığını kanıtlamaya hevesliydi. Elinden gelenin en iyisini yaptı: okulu bitirdi, A seviyeleri, üniversiteye başvurdu. Gençlik yılları sıkıcı ve olaysız geçti. Tıp fakültesine gitti, birkaç erkekle çıktı ama yakınlaştığı kimse olmadı. Cesaret edemedi.

Ve sonra Adam'la tanıştı.

Telefonu çalar ve tekrar sıçramasına neden olur. Çabucak cevap verdi.

"Haklıydın," diyor Adam, sesi donuklaşarak. "Eve gittik." Kadının nefesi kesilir. Umut çiçekleri açıyor, ancak çabucak paramparça olmak için

Adam'ın sözleri.

"O burada değil," diyor. "Ama buradaydı."

Romilly arabasını şeridinde tutmaya çabalarken yine bip sesi duyulur.

"Ne zaman? Nasıl?"

"Onları kaçırdık. Özür dilerim, Milly. Seni dinlemeliydim." Uzun bir duraklama. "Onu tuvalette tutuyordu."

"Oh, Tanrım. Dinle, Adam-"

"Gitmem gerekiyor. Sana haber vermek istedim," dedi çabucak ve telefonu kapattı. Yukarı.

Yolun geri kalanını eve doğru sürerken haber yavaş yavaş kafasına dank eder. Bunu biliyordu. Biliyordu. Ama... Ama... Elijah nasıl bu işin içinde olabilir? O hapisteydi, dünyadan kopmuştu. Bunun nasıl olabileceğini anlayamıyor. Nasıl olur da biriyle konuşabilir? Bu tür şeyleri durduracak sistemler ve süreçler yok mu?

Başka bir olay olmadan geri dönmeyi başarıyor, arabasını arabasına park ediyor ve Phil'in arabasının yanında olduğunu görünce şaşırıyor. Anahtarını kilide sokar ve Phil orada durmuş beklemektedir.

"Romilly! Nerelerdeydin?"

"Neden işte değilsin?" Onun sarılma girişimlerini elinin tersiyle itiyor, ceketini çıkarıp asıyor.

"Çünkü endişelendim. Babanı görmeye gittin ve sonra aramadın. Telefonuna cevap vermedin."

"Özür dilerim. Dikkatim dağılmıştı.

Adam-" "Adam'ı mı aradın?" Yüzü bulutlandı.

"Evet." Adamın açıkça onaylamaması onu rahatsız eder. "Pippa'yı bulmaktan o sorumlu, tabii ki Adam'ı aradım. Ve haklıydım. Babam da işin içinde. Bir bağlantı var."

"Ve?" "Ve ne?"

"Onu buldular mı?"

"Hayır. Hayır, Phil, yapmadılar."

Romilly öfkesini haksız yere erkek arkadaşından çıkardığını biliyor ama buna engel olamıyor. Ona doğru bir adım atıyor, teselli etmek için ellerini uzatıyor ama Romilly dönüp uzaklaşıyor. Mutfığa gider ve bir fincan çay yapmakla meşgul olur. Fincanlar, çaydanlık, su. Adamın kapı aralığında durup onu izlediğini hissediyor.

"Romilly, endişelendiğini biliyorum ama bunun seni bu şekilde etkilemesine izin veremezsin."

"Ne gibi, Phil?"

"Bunun gibi... bu! Bu öfke. Endişe. Hayatını ele geçiriyor. İşe gitmiyorsun. Uyuyamıyorsun. Belki de gidip Dr. Jones'u görmelisiniz."

"Lanet terapistimi bir daha görmek istemiyorum." "Ve artık onu görmemelisin."

Romilly buna katılabilir. "Babamı bir daha ziyaret etmeyeceğim," diye cevap verir. Yüzü hâlâ zihninde beliriyor. Gülümsemesi çok tanıdık, onu çocukluğuna geri götürüyor. Eski duygularını, endişelerini, uykusuzluğunu deşiyor. Suçluluk duygusunu.

"Hayır," diyor Phil kararlılıkla. "Adam'ı kastetmiştim. Adam'ı bir daha görmeni istemiyorum."

Romilly hızla döner. "Bana ne yapacağımı söyleme."

"O senin için iyi değil, Romilly. Bu soruşturma, bu cinayetler. Seni mahvediyor. Ve o senin eski-"

"Yani?"

"Yani en başından beri onu görmek için yanıp tutuşuyordun. Ve bana aralarında hiçbir duygu olmadığını söylüyorsun."

"Siktir git, Phil."

Ondan uzaklaşıp oturma odasına doğru yürür, ama o da peşinden gider.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle. Yapamazsın, değil mi?"

"Sana evliliğimizin bittiğini söylediğimde bana güvenmiyorsan, o zaman söylediklerimin ne faydası var?"

"Evliliğinizden bahsetmiyorum. Ona olan hislerinden bahsediyorum. Hâlâ onunla birlikte olmak istemenden. Hâlâ ona aşık olduğundan."

"Bu çok saçma."

"Öyle mi?" Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor. "Kabusları, karanlık korkusunu kaldırabilirim. Sana göz kulak olacağım Romilly. Çünkü seni, babanı ve trajik geçmişini biliyorum."

Onun trajik geçmişi. Romilly bu sözleri söylerken ona bakıyor, biraz küçümseyerek, biraz da tiksiniyor. Sanki tedavi edilemeyecek nahoş bir sosyal rahatsızlığı varmış gibi.

"Ama bu. Burnumun dibinde eski sevgilinle devam ediyorsun. Buna katlanamam." "Ben-" diye başlıyor ama adam yine araya giriyor.

"Eğer beni seviyorsan, dediğimi yaparsın ve onu bir daha görmezsin."

Romilly bir tiksinti dalgası hisseder. Midesinde başlayıp dışarıya doğru yayılıyor ve beyinde bir şeyleri tetikliyor. Öfke onu ele geçirince midesi bulanır ve parmağıyla erkek arkadaşının yüzüne sert bir işaret yapar.

"Yapamazsın. Lanet olsun. Bana ne yapacağımı söyle," diye bağılıyor her yumrukta.

Onu iterek uzaklaşıyor, evin içinden geçip çalışma odasına gidiyor. Kapıyı tüm gücüyle çarpıyor, patlama sesi duvarlarda yankılanıyor. Sonra ayağa kalkar, öfkeli gözyaşları yanaklarından aşağı süzülür.

Bu ne cüret? Ona bu şekilde emir vermeye nasıl cüret eder? Zihninin derinliklerinde bir yerde aşırı tepki verdiğini, Phil'in babası olmadığını biliyordu ama öfkeyi, acıyı hissediyordu. Evi, babasını ve l kızları geride bırakıp gittiğinde, bunun bir daha olmasına asla izin vermemeye karar vermişti. Kontrol edilmeye.

Ama sadece bu değil.

Mükemmel olmadığını biliyor. Ortalama bir kadından daha fazla sorunu olduğunu biliyor ama bir şekilde hâlâ aşka layık olduğunu düşünüyordu. Ne olursa olsun birinin onunla birlikte olabileceğini. Geçmişine rağmen. Her fırsatta onu rahatsız eden geçmişine rağmen.

Adam'la birlikte olabileceğini düşünmüştü. Ama Adam onu kendinden uzaklaştırdı. Ve bir yorumla, Phil de aynısını yaptı. şartlar var, Aşkına bağlı kurallar. Onun dediklerini yapmalı. Ona itaat etmeli. Bunu bir kez yapmıştı, ocukken. Ve bir daha asla yapmamaya karar vermişti.

Romilly, kalbinin derinliklerinde, ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin, her zaman bir seri katilin kızı olacağını biliyor. Ve bu yüzden her zaman yalnız kalacaktır.

BÖLÜM

34

İKİ ADAM beyaz tahtaya bakarak sessizce dururlar. Adam dedektif başkomiserine bir bakış atar: Marsh'ın yüzü hareketsizdir, ifadesini incelemek imkânsızdır. Sonra döner.

"Bir sonraki hamleniz nedir, Bishop?" diye sorar. "Hâlâ hayatta olduğunu varsayabiliriz-"

"Yapabilir miyiz?"

Marsh, odadaki diğer dedektiflerin duymaması için bunu sessizce söyler. "Evet," diye yanıtlar Adam. "Evet, çünkü aksi takdirde..."

Adam bunu söylemek istemiyor. Çünkü aksi takdirde, dışarıda yine öldürür. Çünkü aksi takdirde Jamie onu asla affetmeyecek. Çünkü aksi takdirde, ne anlamı var ki? Tüm bunların içinde.

"Ve Cole'un bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" Marsh öyle diyor. "Farklılıklar var. Birincisi, yeni kurbanlarda cinsel saldırı izi yok, oysa tecavüz Cole'un yönteminin önemli bir parçasıydı."

"Not edildi," diye yanıtlıyor Adam. "Ama nasıl başka bir şey olabilir ki?"

"Cole gibi durumdan en iyi şekilde yararlanan hesapçı bir psikopat mı? Bir şekilde sayılardan haberdar olan yeni bir katil mi? İyi Doktor'un saplantılı bir yardımcısı mı? Boş ve hazır bekleyen bir cinayet odasından yararlanan biri mi?" Marsh'ın kaşları düşmüş, yüzündeki inançsızlık açıkça belli oluyor. "Bunlardan herhangi biri olabilir. Cole size Pippa'nın nerede olduğunu söylemedi, değil mi?"

"Hayır, ama-"

Marsh elini sallayarak onun itirazlarını geçiştirir. "Arama emrini imzalayacağım, merak etmeyin. Hapishaneden ziyaretçi kayıtlarını ve kamera kayıtlarını al. Bir de

Cole'un dışarıdan biriyle konuşmasının bir yolu olup olmadığına bak. Sadece bunun seni diğer soruşturma yollarına yönlendirmesine izin verme, Adam."

Adam başını sallar, tahtaya geri döner. Ama neyi kaçırıyor? Keşfetmediği başka bir yol var mı?

Marsh'a ne yapacağını sormak istiyor. Daha yaşlı, daha deneyimli bir dedektiften faydalanmak. DCS'si cinayette yeni değil, siyasi nedenlerle tepede masa başı maymunu değil. Büyük Suçlar'da görev yapmış, birçok yüksek profilli davada SIO olarak çalışmıştır. Ama Adam kelimeleri bir araya getiremiyor. Tavsiye istemek yenilgiyi kabul etmek olurdu ve o kendini kanıtlamak istiyor. Bu soruşturmayı yürütebileceğini ve bunu tek başına yapabileceğini.

Ancak Adam bunları yüksek sesle ifade edemedi Quinn yanlarına koşar.

"Patron," diyor nefes nefese ve aceleyle, "bulduk."

"Neyi?"

"O adam. Suçlumuz. Dün gece. Onu güvenlik kamerasına aldık."

Tüm kaynaklar CCTV'ye aktarılır, herkes şehrin dört bir yanındaki farklı kameralardan alınan görüntüleri tarar. Adam eliyle ağzını kapatarak görüntüleri izliyor. Tamamen siyah giyinmiş bir figür. Baş eğik, yüzünde bir kapüşon var. Yol boyunca hızlı adımlarla yürüyor, küçük adımlarla, hızlı ve kararlı.

"Yukarı bak, yukarı bak," diye fısıldıyor Adam, yüzünü bir an olsun görebilmeyi dileyerek. Tanımlayıcı bir işaret. Bir logo. Bu adamı bulmak için kullanabileceği bir şey.

Ama gözden kaybolurken yüzü aşağıya doğru bakıyor.

Quinn, Adam'ın bir sonraki sorusunu tahmin eder ve ekranları değiştirerek daha uzaktaki bir kameraya geçer. Zaman damgası on dakika atlar ama Adam yine oradadır. Bu sefer sokak lambaları. Dükkan vitrinleri. Adam onun kanla kaplı olması gerektiğini bilse de, kapüşonunun siyah malzemesine sinmiş olan kan görüntülerde belli olmuyor.

"Vitrinlerdeki yansımaları, adamın yüzünü bize gösterebilecek her şeyi kontrol edin. İşte, işte, şu ikisi." Adam suçlunun yanından geçen bir çifti işaret eder. Bakışları adama kilitleniyor, belli ki onunla ilgili bir şey dikkatlerini dağıtmış, sonra hızla uzaklaşıyorlar. "Onu gördüler. Bulun onları. Bir eşkal istiyorum ve bunu hemen istiyorum." Ekibin geri kalanına bağırır. "Bu adamı takip edin. Eğer bir arabaya binerse, onu takip edin. Onu

istiyorum."

Oda bir enerji kütlesi. Hiçbir şey cinayet dedektiflerini, şüphelilerinin görüş alanlarında olduğu düşüncesinden daha hızlı harekete geçiremez.

Telefonu çaldı. Arayan Jamie'dir. Kendini toparlar ve telefonu açar.

"Adam, lütfen... Evde olduğunu söylediler."

Yine şu lanet muhabirler. "Evet. Evet, öyleydik. Ama o orada değildi Jamie, üzgünüm."

"Önceden de öyle

miydi?" "Evet."

"Çok geç kaldınız." Aslına bakarsanız, sesi donuktu.

"Evet. Ama bazı iyi ipuçlarımız var Jamie. Onun peşindeyiz."

Telefonun ucunda uzun bir duraklama olur. Adam sessiz hıçkırıkları duyabiliyor. Kalbini burkan bir ses. Dedektifler etrafında vızıldarken durup dinler. Sonra yüksek sesli bir koklama, bir mendil hışırtısı duyar ve Jamie tekrar hatta gelir.

"Ben eve gidiyorum," diyor sessizce.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. İstedğin kadar kalabilirsin."

"Hayır, hayır. Şimdi gideceğim. Korkunç olacağını düşünmüştüm ama aslında sadece Pippa'ya yakın olmak istiyorum. Ve eğer gerçek bir şey yapamayacaksam, o zaman orada olmak istiyorum. Kapıdan içeri girmesini bekleyeceğim. Çünkü girecek, değil mi Adam?"

Adam uzun bir nefes alıyor, CCTV'nin birden fazla monitörde oynadığı olay odasına bakıyor, yüzler ekranlardan birkaç santim uzakta.

"Yapacak, Jamie."

Görüşmeyi bitirir ve dışarı çıkar.

"Neredeyiz?" diye sorar ve bir dedektif işaret eder.

"Regent's Street otoparkına girerken onu kaybettik ama hemen ardından bir VW Transporter çıktı."

"Tabağımız var mı?"

"Hayır. Tamamen gizlenmiş. Ama hala izini sürüyoruz."

Adam onun yanına oturur ve görüntüleri izlemeye başlar. Taşıyıcı sinir bozucu bir şekilde sık sık çekimden çıkar, ancak bir DC haritaya danışır, CCTV kamera numaraları bağırılır ve onu tekrar alırlar.

Hız limitlerine uymadan hızla ilerliyor. Kasabanın merkezinden geçmesini, sonra da banliyölerden birine doğru uzaklaşmasını izlerler. Adam bölgeyi biliyor: kırsal alan, tarlalar. Çok uzağa giderse onu kaybedecekler.

Yeterince eminim, VW menzil dışındaki bir alana yöneliyor ve kayboluyor. Umutsuzca çabalıyorlar, kameraları ve görüntüleri değiştiriyorlar ama bir şey çıkmıyor. "Bu açığa sadık kal," diyor Adam. "İnsanlar alışkanlıkların yaratıklarıdır, eğer

Bu yoldan geldi, büyük ihtimalle aynı yoldan geri dönecektir." İkinci bir ekibi işaret ediyor. "Eski Cole evinin yakınlarında bir şey bulabildiniz mi?"

"Etrafta hiç kamera yok patron."

"Etrafı kontrol edin," diye bağırır. "Elinizde ne varsa. Bana o lanet minibüsü bul."

Kavşaktaki arabaları tek tek gözden geçirip her birini dikkatle inceliyorlar. Gün ışığı çekime giriyor, bu sabahki görüntüler şimdi, gün ilerledikçe gölgeler kısalıyor. Ama hâlâ bir şey yok. Zaman damgası sinir bozucu bir şekilde içinde bulundukları zamana yaklaşıyor. Farklı bir rota kullanmış, başka bir çıkış yolu bulmuş olmalı. Ama sonra başka bir ekrandan bir dedektif bağırıyor. Ve işte orada.

"Takip et," diye bağırır Adam. Haritayı kontrol eder. Cole'ların evinden uzaklaşan yollardan biri. Zamanlama doğru: onlar oraya varmadan önce. Pippa içeride olmalı. Onu sadece on beş dakika ile kaçırdılar.

Adam koltuğunda öne doğru eğilir ve dirseklerini dizlerine dayar. CCTV üzerinde çalışmayan dedektifler gelip izliyor, merakları kendi soruşturmalarına konsantre olamayacak kadar güçlü.

VW, Adam'ın çok iyi bildiği sokaklardan geçiyor. Yollar bir yerleşim bölgesine dönüşüyor, sonra tekrar gözden kayboluyor.

"O bölgede hangi sokaklar var?" Adam bağırır.

"Brown Street, York Road, Robertson Avenue ..."

Farkına vardığı şey Adam'a sertçe vurur ve onu sarsar. Yüzüne bir yumruk, tam gözlerinin arasına. Ama olamaz... Oraya geri dönmek...

"Tanrım," diye fısıldıyor. "Jamie."

BÖLÜM

35

Anahtarı kilide sokarken JAMIE'nin eli titrer. Ön kapıyı yavaşça iterek açar. Bir parçası -çok küçük bir parçası- Pippa'nın onu karşılamak için orada olacağını düşünür. Onun parlak gülümsemesini. Sarılıp öpeceğini ve "işte buradasın!" diyeceğini. Yemek pişiriyor olması gereken mutfaktan gelen cezbedici kokular. Ama hiçbir şey yok. Dokunulmamış bir evin bayat havası.

Kapıyı arkasından kapatır ve ceketini çıkarır. Tüm uzuvları ağırlaşmış, her hareketi zorlaşmıştı. Onu asıyor ve küçük gece çantasını merdivenlerin dibine bırakıyor.

Oturma odasının kapısında durmaktadır. Çimlerin üzerinde kesilerek öldürülen kadının Pippa olmadığına dair ilk rahatlama, onun hâlâ elinde olduğuna dair acımasız bilgiyle yer değiştirmiştir. Ne yapıyor bu adam? Yedi kişiyi kesen, bıçaklayan ve akıl almaz acılar çektiren bu adam karısını esir almıştır.

Ve Pippa da oradaydı. O evde. Cole'un o kadınları öldürdüğü binada. Jamie, Pippa'nın nerede olduğunu ve kendisinden önce orada olan kadınların kaderlerini fark edip etmediğini merak eder. Paniklemiş, çılgılık atmış mıydı? Onun korkusunu düşününce midesi kasılır, bacakları neredeyse altından bükülür ve kanepeye yığılır. Başını ellerinin arasına aldı. Adam oraya daha erken varmış olsaydı, kapıyı dakikalar ya da saatler önce kırmış olsalardı, Pippa şimdi onunla birlikte olabilirdi.

Ama Adam çok geç kalmıştı. O gitmişti. Yine gitmişti.

Gözlerini siliyor, yavaşça nefes alıyor. Oturma odası normal görünüyor. Garip bir şekilde. SOCO'ların ve polisin karmaşası, telaş ve

Kaos bu düzenden daha uygun olabilirdi. Tüm hayatı mahvolmuşken minderler nasıl düzgün olabilirdi? Dağınıklığı olay yeri teknisyenlerinden bekliyordu ve ortalığı kimin topladığını merak ediyordu. Dağınık bir eve dönmesini istemeyen düşünceli biri mi? Mutfığa doğru yürür ve her şey aynıdır. Süzme tahtası temizlenmiş, her taraf silinmiş. Burada yaşıyor olsalardı daha düzenli olurdu.

Cebindeki telefon çalıyor ve onu çıkarıyor. *Bishop yazıyor*. Tereddüt eder. Pippa kaybolduğundan beri Adam'ın aramaları hakkında aynı şeyi hissediyordu. Onu bulduklarını söylemek için arıyor olabilirdi. Ya da tam tersini söylemek için arıyor olabilirdi. Cevap vermeden önce, her iki sonucun da mümkün olduğunu, Schrödinger'in kafasını karıştırdığını düşünür.

Yeşil düğmeye tıklıyor.

"Onu buldun mu?" diye sorar Adam daha konuşmadan. "Hayır, ama-"

Jamie telefonu kulağından uzaklaştırır ve aramayı sonlandırır. Bunu duymak istemiyor. Adam'ı suçlamaması gerektiğini biliyor ama suçluyor. Bishop SIO'dur, sorumlu kişidir. Tüm raporlar ve övgülere bakılırsa ellerindeki en iyisi. Peki neden önemli olan tek davayı kapatamıyor?

Telefon tekrar çalar ama Jamie bu sefer duymazdan gelir. "Bul onu," diye mırıldanıyor ve zil sesini kapatıyor.

Onu cebine geri koyar ve yavaşça yukarı çıkar. Sahanlıktaki tüm kapılar kapalıdır, temizlik perisi yine iş başındadır, diye düşünür Jamie. Yatak odalarının kolunu itiyor ve kapıyı açıyor.

Jamie daha içeri adımını atmadan bir şeylerin ters gittiğini hisseder. Ensesindeki tüyler diken diken olur, derisi karıncalanır. Oda tamamen karanlıktır, perdeler kapalıdır. Ve tuhaf bir koku vardır. Hoş olmayan bir koku. Ekşi, çürümüş bir şey.

İçeri bir adım atar, sonra tekrar durur. Gözleri loş ışığa alışır ve artık şekilleri seçebilmektedir. Yatağa doğru bakar. Yorgan düzgündür ama altında bir yumru vardır. Vücut şeklinde bir yumru. Yatağın Pippa'nın tarafında uyuyan biri.

Kalbi yerinden fırlıyor. İleri atılmak istiyor, zihni onun burada, evde olduğu varsayımına doğru koşuyor. Geri geldi ve doğruca yatağa gitti, çok yorgundu. Hepsi büyük bir yanlış anlaşılmaydı, bir hataydı-

Ama Jamie donmuş durumda. İçgüdüsel olarak durumun böyle olmadığını biliyor.

Bir adım öne çıkar, yaklaşır. Artık saçları görebiliyor. Sarı saçlar, yastığın üzerine serpilmiş. Bir adım daha. Baş, kısmen yorganla örtülü.

Sırt üstü yatıyor, yüzü yukarı dönük. Gözleri kapalı. Uyuyor gibi görünüyor ama pozisyonu doğal değil. Pippa asla sırt üstü uyumazdı. Bir kedi yavrusu gibi kıvrılır, kolunu başının altına koyardı.

Jamie yavaşça Pippa'nın yattığı tarafa doğru yürür. Nefesleri keskin ve sık geliyor; başı dönmeye başlıyor. Bir şeylerin umutsuzca, korkunç bir şekilde yanlış gittiğini biliyor. Artık çok yaklaşmıştır ve yavaşça elini uzatıp yorganı geri çeker, böylece Pippa'nın tüm yüzü ortaya çıkar.

Vücudundan bir hıçkırık fişkirir ve dizlerinin üzerine çöker. Karısı orada yatıyor, başı yastığa yaslanmış, ellerini göğsünde kavuşturmuş. Saçları taranmış ve düzgün. Gözleri kapalı.

Çılgınca kadının ellerinden birini tutarak uzanıyor, sonra şoktan elini bırakıyor. Teni buz gibi soğuk. Gri.

Karısı burada, yatağına uzanmış. Sanki ona bakılmış, sevilmiş, göz kulak olunmuş gibi. Ama ölmüş. Ve kanı tamamen süzölmüş.

BÖLÜM

36

Adam'ın oraya varması uzun sürmedi. Jamie daha telefonuna cevap vermeden Adam olay odasından koşarak çıkmış, devriye arabası çağırıyordu. Birinin Jamie'ye gitmesi için alarm verdi. Kim olursa. Çünkü o VW Transporter 9 Robertson Bulvarı'na gidiyordu. Jamie'nin evine.

Telefonun cevap vermesini bekler. Oraya vardıklarını ve arkadaşının güvende olduğunu teyit edecek bir üniforma için. Ama cevap beklediği gibi değildir.

"Ev temiz, şüpheli izi yok." Ses alçak, sessiz. Duraklıyor. "Ama o burada patron. Pippa Hoxton. O burada."

Ve bunun iyi bir haber olmadığını biliyor.

Üniformalı onu eve alır ve Adam merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yatak odasına koşar, sahneyi koruma düşüncesi aklından tamamen çıkmıştır. Adam kapı aralığında durur. Yatağın başucundaki ışık yanmakta, odayı rahat ve sıcak bir ışıltıyla aydınlatmaktadır.

Jamie yatağın kenarına çömelmiş, başı ellerinin arasındadır. Adam, bakışları bedene kilitlenmiş bir halde yanına yaklaşıyor ve dizlerinin üzerine çökerek bir elini Jamie'nin sırtına koyuyor.

Adam, arkadaşının kendisini kabul etmesini beklerken gördükleriyle yüzleşmeye başlar. Pippa yataklarına yatırılmıştı. Dikkatlice yatırılmış, ceset kasıtlı olarak yerleştirilmişti. Minibüs Jamie'yi beklemek için orada değildi; katil Pippa'yı eve götürüyordu. Daha iyi görebilmek için uzanıp yorganı kaldırdı. Eski moda beyaz bir gecelik giyiyordu. Gıcır gıcır ve ütülü görünüyor. Vücudu temiz, saçları hafif nemli.

Ama teni. Güvercin grisi. Dudakları beyaz. Bir eli yanına düşmüş, diğeri göğsünün üzerinde çapraz duruyor. Tırnakları kırılmış, biri eksik.

Ve kollarında iki kırmızı, çiğ delik yarası var.

Adam bakışlarını kaçırır ve dikkatini Jamie'ye çevirir.

"Öldü mü? Öldü mü, Adam?" Jamie'nin gözleri çaresiz, yalvarıyor.

"Üzgünüm, Jamie. Evet, öyle."

O ağlamaya başlar ve Adam boğazının arkasında bir ağrı büyürken kendi gözyaşlarını yutar. Suçluluk, öfke ve pişmanlıkla karışık bir üzüntü.

Kapı aralığından gelen ayak seslerini, mırıldanılan sözleri duyuyor. "Ah, kahretsin."

Adam kafasını kaldırır ve Ross'un olay yerindeki beyaz takım elbisesini giymiş halde orada durduğunu görür.

"Jamie, üzgünüm. Ama gitmen gerek."

"Onu terk etmek istemiyorum. Yapamam..." Tekrar hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlar, bu kocaman adam yerde top gibi kıvrılmış, omuzları çökmüştür. Kimse kıpırdamıyor; tüm oda bekliyor. SOCO'lar, Dr. Ross, Adam. Herkes bu adamın kederinde boğuldu.

Adam bir kolunu Jamie'nin omuzlarına doluyor. "O emin ellerde," diyor usulca. "Ona göz kulak olacağız. Ve onu tekrar görebilirsin, söz veriyorum."

Jamie yavaşça başını sallar, sonra Adam'ın onu ayağa kaldırmasına izin verir. Ölü karısına uzanır, sonra geri çekilir ve ellerini tekrar yüzüne kapatır. Aile irtibat görevlisi odaya girer ve Jamie'yi dışarı çıkarır.

Adam Ross'a döner, o da sözsüz bir şekilde kendisine uzatılan koruyucu giysiyi işaret eder. Adam onu giyer. Ross yorgani yavaşça geri çekerek tüm vücudu ortaya çıkarır.

Pippa sadece geceliğini giymiştir. Ayakları çıplak, diğer yerleri gibi temiz.

"Onu yıkadı," diyor Adam. "Ve evi topladı. Bir sahne mi yaratıyor? Onu bir tür hediye olarak mı geri veriyorsunuz?"

"Olabilir," diye kabul ediyor Ross. "Ya da sadece adli bir karşı önlem. Ne bilmek istiyorsun?"

Adam başını sallar. Burada olmak, arkadaşının ölü bedenine bakmak istemiyordu. Varlığının her zerresiyle farklı bir sonuç diledi.

Ross cesedi incelemeye başlar, uzun geceliği yukarı iterek bacaklarını ortaya çıkarır. Adam'ı görmezden gelir ve konuşmaya başlar.

"Kanüller şuraya, şuraya ve şuraya girmiş," diyor, kolundaki izleri ve ayağındaki aynı delikleri göstererek. Adam yardım edemiyor ama damarlarında duran uzun, ince ve keskin iğneleri görebiliyor.

Adam hızla başka tarafa bakar. Görüşünün bozulduğunu hissediyor ve en yakın duvara yaslanıyor. Bilinçli bir şekilde kaslarını gererek ellerini yumruk haline getirir.

Ross cesedi incelemeye devam ediyor. "El ve ayak bileklerinde çürükler var, muhtemelen kelepçeden. Ve kan kaybı çok fazla görünüyor."

Adam başını sallar. Ross hâlâ konuşuyor ama o dinlemiyor. Kendini hasta hissediyor; kulaklarında yüksek sesli bir uğultu başlıyor. Oda dönmeye başladığında dengesi sarsılır.

"Wayne Oxford için de bundan şüphelenmiştim," diye devam ediyor patolog, "ama kollardaki yaralar her türlü kesin belirtiyi ortadan kaldırmış. Anterolateral yırtığa geçmeden önce vücudu bu yöntemle kanatmayı planlayarak oraya da iğne sokmuş olmalı."

Adam boğazını temizler. "Ölüm zamanı mı?" diye fısıldar. Dili ağzında yapış yapış ve büyük hissediyor.

"Hâlâ biraz sertlik mevcut. Ama ceset buz gibi. Yani sekiz saatten fazla olmuş."

Adam buna daha fazla dayanamaz. Koşarak dışarı çıkar, merdivenlerden inerken tırabzanlardan sarkar ve herkesin gözlerini üzerinde hisseder. Ne düşündüklerini biliyor, yargılarını hissediyor.

Onu bulamadı. O piç onu öldürdü, kanının her damlasını akıttı, sonra da burada bıraktı.

Başarısız oldu.

BÖLÜM

37

ADAM, Jamie'nin evinin dışında beş, on dakika boyunca durur, zaman onun farkına varmadan akıp gider. İzleyen herkes düşünen bir adam görebilirdi: başı yere eğik, elleri iki yanında, kış akşamının karanlığında hareketsiz. Ama kafasının içinde hiçbir şey rahat değildir. Duygular dönüp durmaktadır: suçluluk duygusu, başarısızlığı, Pippa için duyduğu keder. Yaşadıkları için duyduğu öfke.

Doğrulur, cebinden telefonunu çıkarır ve karakoldaki ekibe emirler yağdırır, ardından kaldırımında bekleyen devriye arabasına doğru döner. Arabaya biner, onlara bir adres verir ve giderler. Kızın bilmesi gerekiyor ve bunu ona söyleyecek kişi de o olmalı.

Adam arabaya beklememesini söyler ve kapının zilini çalar. Kapı açıldığında -kendi eski ön kapısı- tuhaf bir adam ona bakmaktadır. Adam gri bir eşofman giymiştir, ama özel dikilmiş gibi görünen şu lüks eşofmanlardan. Geniş göğsünü sarıyor, dar belini ortaya çıkarıyor. Şubat ayında olmamıza rağmen, adam Ağustos ayında Güney Fransa'da bronzlaşmıştır.

Kısa bir an için adam gülümser, hoş geldin der. Sonra gülümsemesi kaybolur. "Sen Adam'sın," diyor. Sesi serttir.

"Evet. Romilly içeride mi?"

Kadın onun arkasında belirir; gözleri kırmızı çerçevelidir. Zaten ağlıyormuş gibi görünüyor, ama ona bir kez bakınca yüzü daha da düşüyor.

"Ah, Adam," der. Romilly onu eve ve oturma odasına sokarken adam yolundan çekilir. "Onu bulmuşsun."

"Evet, üzgünüm. O öldü. Öldü. Onu o öldürdü."

Çok az mantıklı konuştuğunun, bunu daha iyi ifade edebileceğinin farkındadır. Ama Romilly'yi görmek onu bir polis memurundan normal bir adama dönüştürür. Rahatlatılmak, anlayış ve ilgiyle konuşulmak isteyen bir insan.

Romilly odanın ortasında durmuş ağlamaya başlar. Adam otomatik olarak elini uzatır ama erkek arkadaşı onu kendine çekip göğsüne doğru ağlayınca durur.

Adam garip bir şekilde onların yanında duruyor. Bu eskiden oydu. Onun evi, onun karısı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Gitmeliyim."

Ama Romilly onu durdurur. "Hayır, yapma," der. Erkek arkadaşından uzaklaşır ve aceleyle gözlerini siler. "Otur. Lütfen?"

Adam kadının dediğini yapar ve kanepenin kenarına tünar. Kadın onun yanına oturuyor; erkek arkadaşı kollarını göğsünde kavuşturmuş, sert bir yüz ifadesiyle onu izliyor.

İkisi arasındaki enerji tuhaf. Adam gerginliği, bir ayrışmayı hissediyor. Onun orada olması yüzünden mi? Emin değil.

"Neredeydi o?" Romilly başlar. "O olsaydı..."

"Jamie onu buldu. Evde." Romilly anlamadan ona bakar. "Katil onu oraya götürdü. Onu yataklarına yatırdı."

Romilly'nin elleri ağzına gider. "Tanrım," der. "Zavallı Jamie. O nasıl?"

"Beklediğiniz gibi. Harap olmuş." "Peki sen nasılsın?"

Adam boğazını temizler. Ellerine bakar. "Ben iyiyim," diye cevap verir. "Sadece bu piçi yakalamak istiyorum."

Romilly erkek arkadaşına bakar. "Phil, bize bir fincan çay yapar mısın?" Adam kıpırdamaz. "Lütfen?" diye tekrar sorar.

Adam'a bakar, sonra da söyleneni yapar.

İkisi bir süre sessizce otururlar. Adam Romilly ile orada yaşadığından beri pek bir şey değişmemiştir. Kanepeler aynı. Kahve masası aynı. Adam'ın parasını ödemesine yardım ettiği mobilyalar. Romilly ile ayrıldıklarında geride bıraktığı her şey.

Küçük farklılıklar görüyor. Rafta Romilly'nin asla okumayacağı kitaplar var. Tom Clancy, John Grisham. Sporcuların otobiyografileri ve

Kadınlar. Sandalyenin koluna bırakılmış bir kazak. Duvarda Adam'ın sevmediği bir resim.

"Adam?" diye tekrar dener. "Konuş benimle."

Odadaki farklılıklar sadece aralarındaki her şeyin ne kadar değiştiğini pekiştiriyor. "Ben iyiyim," diyor tekrar. Gülümsemeye zorluyor. "Ben buna alışkınım."

"Ama ölen bizim arkadaşımız. En iyi arkadaşınız karısını kaybetti." "Bunun fazlasıyla farkındayım, teşekkür ederim."

"Senin hatan değildi, Adam."

"Öyle değil miydi?" diye tersliyor. "Kimindi o zaman?"

Ama Romilly onun ses tonundan çekinmiyor. "Elinden gelen her şeyi yaptın."

"Dinlemedim. Seni dinlemedim. Eğer dinleseydim... dinleyebilirdim... Eve zamanında varabilirdik. Ve düşünmeye devam ediyorum, neyi kaçırdım? Daha hızlı gitmeleri için laboratuvara baskı yapmalıydım. CCTV'ye daha fazla kaynak ayırmalıydım. Bu adam arkasında bizim göremediğimiz ne bırakıyor? Neyi yanlış yapıyorum?"

Romilly hala ona bakıyor.

"Adam," diyor nazikçe, "Pippa'yı sen kaçırmadın. Onu sen öldürmedin. Kendini suçlama."

Ona bakıyor. Çok iyi tanıdığı yüzüne. Romilly ona karşı dürüst olabildiği tek kişiydi. Onunla en savunmasız anında tanışmıştı. Savunması düştüğünde ve ne düşündüğünü açıklamaktan başka seçeneği olmadığına. Ve şu anda, eskiden evim dediği yerde her şeyi anlatmayı çok isterdi. İçindeki batma hissini, bir türlü geçmeyen sinirlerini paylaşmak isterdi. En iyi arkadaşını olabilecek en kötü şekilde hayal kırıklığına uğrattığını bildiği için Jamie'nin yüzüne nasıl bakamayacağını. Tek yapmak istediği bu adamı bulup karnına bir bıçak saplamak.

Ama diğer odada kaynayan çaydanlığın sesini duyuyor. Bardağın içindeki kaşığın çingirtisi. Romilly onun ne düşündüğünü anlar ve erkek arkadaşına doğru bakar.

"Başka bir yere gidebilir miyiz?" diyor. "Yürüyüşe mi çıkalım? Çıkalım buradan."

"Hayır, hayır. Ben sadece onun... Pippa'nın..." Çabucak ayağa kalkıyor. Ağlayacakmış gibi hissediyor. Ama ağlayamaz. Hızla kapıya doğru yürür; arkasından Romilly'nin sesini duyar.

"Adam..." diyor kadın, adam ön kapının kilidini açarken. Her zaman olduğu gibi kilit takılır ve Adam sertçe çeker.

"Teşekkür ederim Milly," diyor. Dönüp ona bakıyor. Arkasındaki odadan onu izleyen erkek arkadaşını görür. "İrtibatta olacağım."

Ve hızla uzaklaştı. Evli bir adam olarak yaşadığı evden. Mutlu olduğu son yerden, herkesten çok sevdiği kadından.

Onu tekrar içeri alamaz. Yaptıklarından sonra ona tekrar güvenemez. Kimseye güvenemez, ne ona, ne de ailesine. Ve şimdi çocukluğunun anıları ona geri geliyor. Etrafta yabancıların koşuşturduğu, tanımadığı bir odada korkmuş, titreyerek otururken. Annesinin sözleri: *"Seni asla terk etmeyeceğim. Seni seviyorum. Söz veriyorum, ne olursa olsun hep yanında olacağım."*

Ama vardı. Romilly de öyle.

Hala uzaklaşıyor, yolda hızlı adımlarla yürüyor. Göğsü o kadar sıkıydı ki neredeyse nefes alamıyordu. Ağlamasına izin vermiyor.

Usenet Arşivleri alt.true-crime.current-trials

Truthwarrior65@hotmail.com

02/24/1997 11:27:027 UTC

O kadar da masum değil! Neden bilmiyordu?

Saçmalık diyorum! Romilly Cole'un babasının işlediği suçlar hakkında hiçbir şey bilmediği bugün Winchester mahkemesinde tespit edildi. On iki yaşındaki Romilly bu sabah duruşmada ifade vererek babasının son dört aydaki hareketlerini özetledi. "Marangozluk" yapmak için bahçedeki kulübeye gideceğini söylemiş. Kapıyı her zaman kilitli tuttuğunu, bunun onu tehlikeli aletlerden uzak tutmak için olduğunu söylediğini? Ve o hiçbir şeyden şüphelenmedi mi? Ne saçmalık ama!

Evet, tamam, oda ses geçirmezdi. Ama o kadar iyi mi? Gerçekten mi? Babasının neyin peşinde olduğunu görmek için hiç bahçeye inmedi mi? Çıgılları ve yardım çıgıllarını hiç duymadı mı? Babası kurbanlarını bahçeden aşağı sürüklerken, onları ölümüne kilitlerken fark etmedi mi? Bunca zamandır ne yapıyordu? Tırnaklarını mı boyuyordu? Walkman'ini mi dinliyordu?

Polisi aramasıyla ilgili garip durumlardan bahsetmiyorum bile. Savunma tarafından sorulduğunda kürsüde bocaladı, kafası karıştı ve ardından gözyaşlarına boğuldu, bu da savcılığın zavallı kız için bir mola talep etmesine neden oldu.

Savcılık travma geçirdiğini, yargılananın kendisi olmadığını iddia ediyor. Travma, kırımın kenarı! O da bunun bir parçasıydı. Babasının ne yaptığını biliyordu.

Ne diyeceğinizi biliyorum, daha sepatik olmalıyım. Muhtemelen kendisi de bir kurbandı, her ne kadar kurban olmadığını söylese de. Muhtemelen onun tarafından tecavüze uğradı. O zavallı kadınlar gibi kışından sikildi.

-O bir katil olduğu kadar bir çocuk kemancısıydı. Ama o manyak, burnunun dibinde o kadınlara işkence edip öldürdü. Aynı evin bahçesinde.

Ve onun masum bir seyirci olduğunu mu
söylüyorlar? Saçmalık!

BÖLÜM

38

Karakolda, Adam'ın çok iyi eğittiği çavuşlar ve polis memurları hâlâ tam gaz çalışmaktadır. Hiç tereddüt etmediler: Pippa içlerinden biri tarafından sevilmişti ve ona bunu yapanı bulmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Ama Adam panodaki fotoğrafını değiştirmediklerini fark eder. Dokuz rakamı yazılmıştır ama "KAYIP" altındaki fotoğrafın yeri değişmemiştir.

Dedektifler onun geri geldiğini görür ve susarlar. Duraklar, tahtanın yanındaki masalardan birinin kenarına oturur ve düşüncelerini toplar. Şimdi daha sakin, soğukkanlı. Öyle olmak zorunda.

Dedektiflerden biri konuşuyor. "Jamie nasıl?"

Diğerleri aynı fikirde mırıldanır.

"Yok edildi," diye yanıtlıyor Adam. "Parçalara ayrıldı. Dinleyin." Tahtayı işaret ediyor. "Hepimiz beş gündür bu soruşturmayı sürdürüyoruz. Eminim hepiniz yorulmuşsunuzdur. Hayal kırıklığına uğramışsınızdır. Ben biliyorum. Ve daha gidecek çok yolumuz var. Ama Marsh açıldı, bütçeyi boş ver. Artık bizden daha çok var. Hatinizin mola vermesini, biraz dinlenmesini istiyorum. Hata riskini göze alamam. Bu adamı yakaladığımızda, onu kurtaracak hiçbir şey olmadığından emin olmak istiyoruz."

Ayağa kalkar ve parmağını isim listesinde gezdirir. Pippa'ya geldiğinde, gülümseyen fotoğrafı yavaşça dokuz numaranın altına götürür. Oda sessizleşir.

"Herkes," diye devam ediyor Adam. "Bir kahve alın, tuvaleti kullanın, bir sigara için. Çünkü on beş dakika içinde hepimizin buraya dönmesini istiyorum. Elimizdekileri gözden geçirelim. Sonra da nereye gideceğimize karar vereceğiz."

Adam bu zamanı sigara içmek için çatıya çıkmak için kullanır. Buna izin verilmiyor ama geçmişte pek çok dedektifin bunu kullandığını biliyor, bu da bunun gibi eski çentiklerin bir özelliği. Diğerleriyle birlikte sigara içilen alanda gülerек ve şakalaşarak duramaz. Sessizliğe ihtiyacı var.

Yangın kapısını sıkıştırarak açıyor, sonra çatının sınırına doğru yürüyor. Dünya burada sessizdir. Çakmağını çakarak alevlendirir ve sigarasından uzun bir nefes çeker. Gece berraktır, siyah tuvalin üzerinde yıldızlardan oluşan bir biber vardır ve bir an için onlara bakar. Çatının kenarları alçak bir tuğla duvarla çevrili, en fazla birkaç ayak yüksekliğinde; uyluğuna kadar geliyor. Dört kat yukarıda; eğilip aşağıdaki yola bakıyor. Beton kaldırım, kenardan aşağı atlarsa neredeyse kesin ölüm. Sokakta yürüyen insanları, arabaları, günlük faaliyetlerin telaşını izliyor. Başının döndüğünü hissediyor ve iki adım geri atıyor.

Arkasından bir ses, "Bu gece kaçıracağa mısın?" diye sorar. Dönüyor ve Marsh orada duruyor.

"Üzgünüm, şef. Buranın yasak bölge olduğunu biliyorum," diye söze başlar Adam ama Marsh onun sözlerini elinin tersiyle iterek kendi sigarasını yakar ve Adam'ın yanına gelir.

"Sadece askerlere söyleme. Ben de aynısını yaparım. Karakolda sadece huzurlu bir alan var." Marsh döner ve alçak duvara oturur, sırtı aşağıya dönüktür. "İyi misin, Adam?"

"Düşüncelerimi topluyorum."

"Onu kurtaramazdın." Adam sertçe döner. "Kurtarmalıydım."

Marsh sigarasından uzun bir nefes çeker, sonra dumanı karanlığa üfler. "Otuz yılı aşkın süredir bu işi yapıyorum. Bunu biliyor muydun, Bishop?"

"Hayır, Şef."

"Emekli olmayı erteledim, çünkü ne anlamı olurdu diye düşündüm. Ne yapacaktım ki? Golf mü oynayacaktım?" Duraklıyor, düşünceli bir şekilde külleri betona savuruyor. "Ama ne var biliyor musunuz? Tek yaptığım buysa kimin umurunda? Artık bunun etrafında olamam. Tüm bu ölüm, bu cinayet. Beynini çürütüyorlar. Kurtaramadıkların."

Adam ona bakar. Marsh için çalıştığı onca yıl boyunca, adam her zaman kaya gibi sert olmuştur. Asla pes etmez, dedektifleri başarıya yönlendirirdi. Daha iyi olmaları için. Yenilgiyi kabul ettiğini duymak ayıltıcıydı.

"Ben de senin gibi DCI'yken bir dava vardı. Bok çuvalı kocası tarafından dövülen bir kadın. Hepimiz adamın yaptığını biliyorduk - kadını A ve E'de gören doktorlar, devriye gezen polisler, çocuklarının öğretmenleri. Sosyal hizmetler bile işin içindeydi. Ama onun hakkında hiçbir şey bulamadık." Marsh acımasızca ayaklarına bakıyor, ayakkabısının bir parmağını çakılda karıştırıyor. "Amirim her şeyi kitabına göre yapmamız gerektiğini söyledi. Bir hata yapabilirdi. Eninde sonunda onu yakalayacaktık."

"Peki ya sen?"

Kaşlarını çatıyor, kulağını kaşıyor. "Evet. Onu ömür boyu hapse attılar. Ama evini ateşe verip karısını ve iki kızını öldürene kadar değil." Ayağa kalkıyor, Adam'ın dakikalar önce yaptığı gibi dönüp damlaya bakıyor. "Onlar da hemen ölmediler. Yanıklar onları öldürdü. İki gün yoğun bakımda kaldılar, derilerinin çatlamasını, parmaklarının yanmasını izlediler, acı çektiler. Küçük kızlardan biri, o zaman sekiz yaşındaydı. Kör olmuştu, gözleri sıcaktan mahvolmuştu. Bu yüzden kimseyi göremiyordu. Kimseye dokunamıyordu. Saatlerce yatağının yanında oturdum. Sadece okudum. Kitaplar, dergiler, elime geçen uygun her şeyi. Ölerken bir çeşit insani teselli sunmak için. Onu asla unutmayacağım. Ve kokusunu..." Durur, Adam'a bakar, gözleri kararmıştır. "Bundan sonra emekli olacağım, Bishop. Sen bu adamı yakala, ben de gideyim."

Adam sigarasındaki son nikotin parçasını da çıkarırken bakışları betona düşüyor. "Ya onu yakalayamazsam?" diyor sessizce.

"Yapacaksın. Seni tanıyorum, Piskopos. Yapacaksın." Marsh takım elbisesini fırçalıyor, sigara paketini ceketinin cebine yerleştiriyor. "Mümkün olan her şekilde," diye bitirir ve Adam'ı orada ayakta bırakır.

Adam kapı aralığına bakar. Poposunu betona bırakır ve ayak parmağıyla dışarı çıkarır. Patronunun ona güveniyor olması iyi, diye düşünüyor, çünkü şu anda hiçbir fikri yok.

Adam olay odasına geri döndüğünde tüm ekip toplanmış ve beklemektedir. Sandalyeler öne dönük, not defterleri ellerinde, Adam'a bakıyorlar

odanın önünde duruyor.

"Soldan başlayalım, etraftan dolaşalım. Hepimiz hangi sorgulama hatlarını takip ediyoruz? Ne kadar saçma görünürse görünsün yeni düşünceleriniz varsa sesinizi yükseltin."

Ellie Quinn ile başlar; Quinn olası VW Taşıyıcıları belirleme çalışmalarını gözden geçirir. O konuşurken sol tarafında bir hareket fark eder ve Romilly odaya girer. Siyah bir kazak, kot pantolon ve botların üzerine şık koyu mavi ceketini giymiştir. Kapı aralığında durmaktadır. Adam onu gördüğüne şaşırır; bir sivilin, özellikle de davayla bağlantısı olan birinin bu kadar yaklaşmasına izin verilmesi nadirdir. Adam'a kısa bir süre gülümser, sonra dikkatini Quinn'e çevirir.

Ellie devam ediyor: "Bu yüzden, minibüsün CCTV'de görüldüğü bölgede kayıtlı araçlarla başlayarak liste üzerinde çalışıyoruz. Mazeretleri kontrol ediyor, araç sahiplerini veri tabanıyla karşılaştırıyoruz. Ama bu yavaş bir iş."

Adam, "Güzel, devam et," deyince kadın kızarıyor ve defterine bakıyor. DC Lee'ye doğru ilerliyor.

"Tim. Laboratuvarıdan haber var mı?"

Başını sallıyor. "Mags, Gloucester Yolu'ndaki ek binada bulunan kanın kesinlikle Pippa Hoxton'a ait olduğunu doğruladı. Ama hâlâ geri kalanı üzerinde çalışıyorlar."

"Morgdan alınan örneklerin işlenip işlenmediğini söyledi mi?"

"Hayır, üzgünüm patron."

"Başlayın. Eğer o cesetlerin üzerinde suçlunun kanı varsa, onu istiyorum. Çarşamba gecesinin tanıklarıyla ne durumdayız?"

Dedektif utangaç bir şekilde ilerleme kaydedemediklerini onaylar ve Adam yoluna devam eder. Hâlâ CCTV'yi tarıyor, ANPR'yi kontrol ediyor, evden eve koşuyor ve ilk çöplük alanından uçan çöpçülerle görüşüyorlar, ancak yeni bir şey yok, kayda değer bir şey yok.

"Peki ya takipçiler?" diye soruyor dedektiflerden biri. "Louise Edwards takip edildiğini bildirdi ve katilin Stephen Carey'nin evine girdiğini düşünüyoruz. Benzer vakaların raporları için PNC'de bir kontrol yapsak nasıl olur?"

Adam, Romilly'nin dikkatle beyaz tahtaya baktığını fark eder. Hafifçe öne eğilmeden önce ona, sonra tekrar arkasına bakar.

Adam dedektife, "İyi bağıştın," diye onay verdi. "Yap o zaman." Dikkatini Romilly'ye çevirir.

"Dr. Cole, bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

Kaşlarını çatıyor ve hızla dedektiflere bakıyor, tüm gözler şimdi ona çevrilmiş durumda.

"Sadece bir düşünce," diyor yavaşça, "katili pijama giyerken gördüğünü söyleyen tanıdığınız hakkında. Önlük giymeyi düşündünüz mü?"

"Scrubs?"

"Evet, doktorların giydiği. Gayri resmi olarak biz onlara hep pijama deriz. Önlük giymiş olabilir mi?"

Odada bir konuşma patlak verir. Adam'ın düşünceleri allak bullak olmuştur. Romilly'nin geçmişte hastanede bunları giydiğini görmüştü - çeşitli renklerde şalvar pantolonlar.

"Hey, hey," diye bağırır Adam, odadakileri susturarak. "Kim önlük giyer ki?" diye Romilly'ye yönelir. "Ve neden?"

"Doktorlar, hemşireler, cerrahlar. Çoğunlukla yoğun bakımda çalışan insanlar, yani ameliyathaneler ve yoğun bakım üniteleri. Belki acil serviste."

"Ama onları evde hiç giymedin?" Adam diyor ki.

"Hayır, yapmamanız gerekiyor. Hastanede üstümüzü değiştiriyoruz. Ama insanların bunları almasını engelleyecek bir şey yok, gardırobunda birkaç çift var. Elden çıkarması kolay. Rahatlar."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Adam. Uyuyor. Olay yerinde bulunan tıbbi atıklarla, Pippa'nın kanını boşaltma bilgisiyle uyuşuyor. Ama nereden başlamalı?

"Tim, bölgedeki ana hastanelerden tüm personelin bir listesini al. Quinn, onları VW minibüslerin kayıtlı sahipleriyle karşılaştırmaya başla."

"Peki ya yerliler?" Romilly ekliyor. "Ya da idari personel. Herkes potansiyel olarak onları çalabilir."

"Tıbbi uzmanlığa ihtiyaçları olacak. Hemşirelerle, doktorlarla, bu bilgiye sahip olabilecek herkesle çalışın."

Ekip harekete geçer. Romilly gelir ve Adam'ın yanında durur.

"Marsh beni aradı," diyor. "Belki yardım edebilirim diye. Mümkün olan her şekilde. Evde olmaya dayanamazdım," diye ekliyor. "Hiçbir şey yapmadan."

Adam, patronunun Romilly'nin fikrini almak için bir istisna mı yaptığından yoksa bunun Adam'a bir nebze de olsa manevi destek sağlamak için bir bahane mi olduğundan emin değil ama bu jesti üzülmeye kabul ediyor. "Romilly'ye "Geldiğin için teşekkür ederim" der.

Gölümsüyor. Yorgun görünüyor. Şu anda nasıl görüldüğünü düşünmekten nefret ediyor. Cildi gergin, gözleri kuru hissediyor. Kötü kokuyor olması gerektiğini biliyor - sigara ve aceleyle sürülmüş deodorant katmanları.

Odanın diğer tarafından bir bağıış duyulur ve bir dedektif telefonunu uzatır. "Tam olarak hangi meslekleri aradığımızı bilmek istiyorlar" diye sesleniyor.

Romilly, "Ben giderim," der ve karşıya geçer.

Adam onu izliyor. Onu görmek ona enerji vermiştir. Takip edeceği yeni bir araştırma alanı. Ama bundan daha fazlası.

Onunla birlikte olması. Yardımı oluyor. Her zaman olduğu gibi.

BÖLÜM

39

ROMILLY, Adam'ın kapısına gelmesinden ancak bir saat sonra karakola gittiğinde neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Ama ona Pippa'dan bahsettiğinde yüzündeki ifadeyi tanıdı: duyguların kabarması, konuşmak istemenin ama nasıl konuşacağını bilmemenin çaresizliği. Eski duygular yüzeye çıkmıştı. Onunla birlikte olmak istemişti, bu yüzden telefon geldiğinde Phil'den uzaklaşmış, arabasına binmiş ve buraya gelmişti.

Ama karşısındaki bu adam? Tanıdığı Adam gitmiş. Maskesini geri çekmiş, önceki tüm zayıflıkları, hızlı yetkinliğinin ve buyurgan tavrının ardında kaybolmuştur. Başındaki dedektifler onun evlendiği adamı tanımıyor. Hataları olduğunu kabul eden adamı. Yardım isteyen, zayıflık gösterebilen. Ağlayan, gülen, kollarını ona sıkıca saran ve asla kopmayacağını bildiği adamı. O adamı çok özleyor.

Romilly dedektifle konuşmasını bitirir ve aklına gelen bir sonraki en yararlı şeyi yapar: ekip için kahve ve çay getirir. Kantin gece için kapanmak üzeredir ama tezgâhın arkasındaki kadın ona acıyarak kahve makinesini tekrar çalıştırır. Beklerken, evliliklerinin patladığı anı düşünür.

Adam yaşlı hastalarından birinin oğluydu. Uzun boylu, bekâr, geniş omuzlu. Başından beri sınırların dışındaydı ama bir şekilde bu onu daha da karşı konulmaz kılıyordu. Ona ilgi gösteriyordu ve çekiciydi. Şimdi utanç verici görünen bir şekilde gururu okşanmıştı, biraz ilgi ve yakışıklı bir yüzle bu kadar kolay etkilenebilirdi.

Ve evde her şey korkunçtu. Adam'ı nadiren görüyordu - vardiyaları tamamen bozulmuş gibiydi - ve gördüklerinde de

tek yaptıkları tartışmaktı. Daha yeni DI olmuştu ve bununla birlikte midesini bulandıran yeni bir kibir seviyesi gelmişti. Değiştiğini söylüyordu ama o hep böyle olduğunu iddia ediyordu. O da hışımla çıkıp işe gitti. Neredeydi?

Annesi hastaydı ama iyileşiyordu. Romilly'ye teşekkür etmek için geldi ve ona bir demet çiçek sundu. Ona bir içki içmek için dışarı çıkmayı teklif etti; o da kabul etti. Bir içkiden bir şişeye dönüşen bir bar gezisi, çekingenliğini azaltan ve ona "*Siktir git Adam*" diye düşündüren alışılmadık bir sarhoşluk. Sert kabuğun için, kaşların için, güvensizlik bakışın için. Onu güvensiz, muhtaç ve yalnız hissettirdiğin için.

Ama Adam değildi. Onun becerdiği bir adamdı. Barın aşağısındaki bir otelde. Sütyenini çıkarmaya bile vakti olmamıştı: ayakkabılarını tekmeledi, pantolonunu indirdi, biraz üstünkörü öpüştü ve adam içine girdi. Adam işini bitirip prezervatifi çıkarana ve yatakta yanına yığılana kadar ne yaptığının farkında bile değildi.

"Gitmeliyim," dedi, uyuşuk bir şekilde külotunu geri çekerek.

Ayağa kalktığında kalçasına üstünkörü bir şaplak attı. "Seni arayacağım," diye cevap verdi.

Kızın numarası bile yoktu.

Tökezleyerek eve döndü; içeri girdiğinde Adam yataktaydı ve umutsuzca onun tanıdık bedeninin güvencesini isteyerek ama bunu yapamayacağını bilerek yanına uzandı.

Adam yatakta yuvarlandı, ağır bir kol kadının beline dolandı. "Geç saate kadar çalışıyor musun?" diye mırıldandı.

Onun gibi kokması gerektiğini biliyordu. Misk gibi, seks, spermisit ve karanlıkta düşüncesizce itişme kokusu.

"Adam, biriyle yattım," diye cevap verdi. Ve işte bu kadar.

Hiç kimse bir ilişkiye yol açan olayları dikkate almaz. Sadakatsizlik anına katkıda bulunan faktörler. Biriyle yatarsın, olur biter. Kötü adam sensin. Siyah ve beyaz. Pippa hariç, tüm ortak arkadaşları Adam'ın tarafındaydı. Romilly hayatında ikinci kez kendini tamamen yalnız hissediyordu.

Yavaşça kahve ve çayları bir tepsiye dizdi ve onları olay odasına geri taşıdı. Kendini oradan geri çekmişti -tekrar- boşanmayı gerçekleştirmiş, Adam'ın istediği her şeye sahip olmasına izin vermişti. Ama Adam daha da uzaklaşmıştı. *"Hepsini al,"* demişti, sanki onunla ilgili hiçbir şey onu etkilemiyormuş gibi.

Cebinde telefonunun çaldığını hissediyor ve koridorda duraklıyor, elleri dolu, cevap veremiyor. Telefon durur, bir duraklama olur, ardından mesaj kaydedilirken bip sesi duyulur. İçkiler takdirle alınır, bir tanesi Adam'a bırakılır ve Adam'ın kapısı açık olan ofisinde telefonla konuştuğu yere bakar. Kendi telefonunu kulağına götürür ve dinler: arayan Phil'dir. Sesi yapmacık, sinirli, cevaplayamadığı retorik sorular. *"Neredesin? Eve ne zaman geliyorsun?"* Ve en zehirli olanı, erkek arkadaşı telefonu kapatmadan önce hattan aşağı tükürdü: *"Onunla birlikte misin?"*

Kahveyi Adam'ın ofisine taşıyor. Adam o içeri girdiğinde başını kaldırır, gülümser ve sözsüz bir şekilde oturmasını işaret eder. Kadın fincanı Adam'ın önüne koyar ama Adam görüşmesini tamamlarken ayakta kalır.

"Teşekkür ederim," diyor yorgun bir sırtısla, ellerini kahvenin etrafında kavuşturarak. "Ve geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Gitmem gerek-" diye başlıyor. Telefonunu uzatıyor, sanki bu küçük elektronik alet, karşısındaki adamı vücudunu ağrıtabilecek kadar çok isterken aniden dayanamadığın erkek arkadaşına eve gitme ihtiyacının karmaşıklığını açıklayabilirmiş gibi.

"Tabii ki."

Yüzü bulutlanıyor, bakışlarını bilgisayar ekranına kaydırırken kepenkler bir kez daha iniyor.

"Adam?"

Masasından başını kaldırmıyor.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim. Teşekkürler, Romilly." "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Hızlı bir göz teması, yapay bir gülümseme. "Ben iyiyim."

İşten çıkarılma anını hissediyor ve ofisten dışarı iki adım atıyor.

"Milly?"

Geri dönüyor.

"Pippa onu takip eden birinden bahsetti mi? Sanki t a k i p ediliyormuş gibi?"

Romilly hayal kırıklığına uğramıştır ama ne beklemektedir ki? Ona içini dökmeyecekti. Ne burada, ne de şimdi. Hiçbir zaman. "Hayır, söylemedi. Ama arayabilirim-"

"Hayır, sorun değil. Jamie'yi arayacağım. İyi geceler, Romilly."

Başını sallıyor, yüzü kızarıyor. Adam'ın reddini yıllar önce olduğu gibi güçlü bir şekilde hissediyor.

BÖLÜM

40

JAMIE burada olmak istemiyor. Hem de çok. Evde, koltuğunda, Netflix yapımı berbat bir romantik komedi izlemek istiyor. Pippa'nın sevdiği, onun hep şikayet ettiği romantik komedileri. Eğer onu geri getirecekse, hayatının geri kalanında bunlardan başka bir şey izlemeyecekti.

Onun yerine, Adam'ın koridorunda durmaktadır. Aile irtibat görevlisi yanında gevezelik etmektedir. Bu kadından ve onun temsil ettiklerinden nefret ediyor. Artık bir kurban olduğunu. Sadece karar verdiklerini söylüyorlar: Başa çıkabileceğini düşündükleri lezzetli ses parçaları.

"Git buradan," diyor nefesinin altında. Sonra daha yüksek sesle: "Git buradan."

Kadın dönüp ona bakıyor, cümlesinin ortasında duraklıyor. "Ama Jamie..."

"Git. Uzaklaş."

Bağırarak, yüzüne haykırmak istiyor. Tüm öfkesini, hayal kırıklığını ve kızgın, yakıcı öfkesini ondan çıkarmak. Ama kadın sadece işini yapıyor ve adam tüm bunlara rağmen hala iyi bir adam, bu yüzden sessizce ama kararlı bir şekilde söylüyor ve kadın mesajı alıyor.

Ön kapıyı tıkırtıyla kapatırken "Numaram sende var," diyor.

Jamie koridorda hareketsiz durur. Bir saniyeliğine gözlerini kapatır, damarlarında dolaşan kanı hisseder, kalbi onu etrafa pompalar. Ama Pippa'nın olduğu kadar boştur. Tükenmiş. Kırılmış.

Yatması gerektiğini biliyor ama buna cesaret edemiyor. Uyku sadece sabahı getirir, uyandığında olanları baştan hatırlamak zorundadır.

Pippa'nın ailesini araması gerekiyor. Planlanması gereken bir cenaze töreni var, ama ne zaman? Cesedi ne zaman bırakacaklar? Onların kederine, kendi yasının üstüne onların yas tutmasına dayanamaz.

Şimdilik ceketini halının üzerine bırakıyor ve Adam'ın oturma odasına doğru yürüyor. Minimal, az sayıda eşya ve çok az dekoratif yetenek. Burayı bir ev yapan dokunuşların hiçbirisi yok. Fotoğraf yok, duvarlarda sanat eseri yok, kitap, plak ya da aşk yok. Eskiden Adam'ı şanslı, istediği gibi gelip gidebilen bir adam olarak görürdü. Adam'ın dikkatini dağıtacak bir şey olmaması kariyerinin gelişmesini sağlarken, onunki tıkanıp kalmıştı. Ama ilk kez, onu olduğu gibi görüyor: hayatında işten başka bir şey olmayan bir adamın evi. Kök salmak için enerjisi, eğilimi ya da gururu olmayan yalnız bir adam.

Peki bu kariyer onu nereye getirdi? Pippa'yı kurtarabilsin diye değil. Önemli olan tek şey. Adam'ın gözetimi altında öldürüldü.

Pippa'nın cesedini bulduğundan beri onu tüketmekle tehdit eden yıkıcı üzüntüyle hızla birleşen bir öfke dalgası, bir duygu seli hissediyor. Bunun ağırlığı onu eziyor ve Adam'ın oturma odasının ortasında çömeliyor. Elleri yüzünde, saçlarını karıştırıyor. Dizlerini göğsüne çekti. İçinden bir ses çıkıyor, bir feryat, karanlığın içinde bir keder uluması.

Onu öldürecekmiş gibi hissediyor. Onsuz nefes alamayacağını, yaşayamayacağını, hayatta kalamayacağını.

Ve tek başına, en yakın arkadaşının oturma odasının zemininde top gibi kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Karısının ölmesine izin veren adam.

Klinik Psikoloji Bölümü-Hasta Raporu Hastanın Adı:

Catherine Sutton (DOB: 06/05/77, yaş 18)

Danışma tarihi: 28 Kasım 1995

Catherine, yakın zamanda yaşadığı travmatik bir olaydan sonra hastaneye yatırılmasının ardından Klinik Psikoloji Bölümüne sevk edilmiştir. Devam eden herhangi bir fiziksel tıbbi tanı bulunmamaktadır; Kaza ve Acil Servis'teki ilk değerlendirmenin ardından yalnızca yetersiz beslenme ve dehidrasyon nedeniyle tedavi görmektedir. Catherine'in psikiyatrik ve psikolojik inceleme yapılmak üzere taburcu edilmesi beklenmektedir.

Tarih

Polis soruşturması devam etmektedir ancak Hursley Operasyonu dedektifleri Catherine'in zorla alıkonulma, cinsel saldırı ve işkenceye maruz bırakıldıktan sonra hayatta kalan tek kişi olarak bulunduğunu açıklamıştır. Diğer dört kadın öldürülmüştür ve Catherine bu suçlara tanık olmuş olabilir.

Mevcut Durum

Catherine ilk başta konuşmaya isteksizdi, göz temasından ve yakınlık kurma girişimlerinden kaçındı, ilk iki seans boyunca sessizce oturdu. Üçüncü görüşmede Catherine açılmaya başlamış, geçmişinden bahsetmiş ve kaçınılmadan önce evsiz olduğunu, dilenerek ve fuhuş yaparak hayatta kaldığını söylemiştir. Catherine bunu teyit etmemiş olsa da, hastaneye kabulü sırasında yapılan tıbbi değerlendirmeden alınan notlara göre uyuşturucu bağımlısı olması muhtemeldir. Herhangi bir yoksunluk belirtisi göstermiyor.

Catherine genellikle çok az duyguyla, düz bir duygulanımla konuşmakta ve psikolojik uyuma belirtileri göstermektedir. Uykusuzluktan ve yalnızlık, suçluluk, çaresizlik ve izolasyon duygularından bahsetti. "Artık her şey bitti" diyerek yaşamak için çok az sebebi olduğundan bahsetti. Onu geleceği hakkında düşünmeye yönlendiren sorular sorduğumda, sanki bu olasılığı düşünmeyi reddediyormuş gibi defalarca başını salladı.

Beklenenin aksine, soruşturmayı tartışırken polise ve avukatlara karşı açıkça düşmanca bir tutum sergilemiş ve

tedirgin ve kızgındı. Şüpheliyi sordu, ancak hapishanede olduğu bilgisi sıkıntısını daha da kötüleştirdi ve ilaç müdahalesi gerektiren bir panik atakla sonuçlandı. Duruşmada ifade vermeyeceğini ve CPS ile görüşmeyeceğini belirtmiştir.

Klinik Formülasyon

Benim görüşüme göre, travma sonrası stres bozukluğu (TSSB) şu anda birincil tanı olacaktır ve ikincil depresyon (intihar düşüncesi dahil) ve panik bozukluğu olacaktır.

Ayrıca, hayatta kalan tek kurban olarak Catherine, başkalarının hayatını kaybettiği bir travmaya maruz kaldığı için "hayatta kalan sendromuna" maruz kalmaktadır. Bu durum güçlü suçluluk, utanç, endişe ve sosyal geri çekilme duygularına yol açarak depresyonunu daha da derinleştirebilir.

Riskler

Catherine'in destek ağı ya da ailesi yok, dolayısıyla hastaneden taburcu olduktan sonra yaşayabileceği bir yer de yok. Bu destek olmadan tekrar sokaklara düşme riski ve kendi canına kıyma ihtimali çok yüksek.

Ayrıca, Catherine'i duruşmada ifade vermeye zorlayarak daha fazla travmaya maruz bırakmak, endişe ve paniğini daha da artıracığından, buna şiddetle karşı çıkılmaktadır.

Gelecekte Önerilen Müdahaleler

Yakın gelecekte Catherine intihar gözetimine alınmalı ve yakından izlenmelidir. Psikiyatrik bir yatağa yatırılması ve burada danışmanlık, bilişsel terapi ve uygun ilaç tedavileri için değerlendirilmesi tavsiye edilir.

Halihazırda bir sosyal hizmet görevlisinin olaya dahil olmadığı göz önünde bulundurulduğunda, vakayı sosyal hizmetlere de havale edeceğim.

Gecikmeyi önlemek için kontrol edilmeden veya imzalanmadan dikte edilmiştir.

Dr. Rebecca Forrest

Danışman Klinik Psikolog

BÖLÜM

41

Adam eve vardığında saat on biri geçmiştir. Ev sessizdir; Jamie'nin yatakta olduğunu umar. Jamie perişan olmuş olmalı ama uyumaya ihtiyacı var. Ve eğer doğruyu söylemek gerekirse, Adam'ın onunla yüzleşecek enerjisi yoktur.

Hala bir haber yok. İyi bir ipucu yok. Peki bunu en iyi arkadaşına nasıl söyleyecek? Geçmişte bunu yaşadı. Kurbanların akrabaları ve arkadaşlarıyla. O zaman çekip gidebilirdi. Boşluğu vardı. Burada ise hiç yok.

Oturma odasına girdiğinde Jamie oradaydı. Kanepesinde oturuyor, elinde kadeh. Jamie başını kaldırır, yuvarlanan gözlerini ona doğru çevirir. Sahte bir kadeh kaldırır.

"Büyük dedektif. Evde," diye mırıldanıyor.

"Merhaba Jamie," diyor Adam. Onun karşısındaki koltuğun kenarına oturur.

"Gözaltında şüpheli yok mu?" Jamie soruyor. Bardağından bir yudum almaya çalışır, ama boştur ve sinirli bir şekilde bardağına bakar, sonra Adam'a uzatır. "Bana bir tane daha getir, olur mu?"

"Yeterince içmediğini mi düşünüyorsun?"

"Bu adamı şimdiye kadar yakalamış olmanız gerekmez miydi?" Jamie bağırır. Ani bir değişim, Adam'a doğru yönlendirilmiş bir öfke patlaması. "Pippa'yı öldürmeden önce mi?"

Adam dişlerini sıkar. Aklından milyonlarca yanıt geçiyor ama bunları söylemenin bir anlamı yok. Jamie mantık dinlemiyor. Öfkeli ve Adam da bu öfke için uygun bir kanal.

"Söyleyecek bir şeyiniz yok mu, DCI Bishop?" Jamie devam ediyor. "İyi niyetli bir söz yok mu? Basmakalıp ya da sempati dolu sözler yok mu? Bu kariyerine pek yardımcı olmuyor, değil mi?"

"Jamie, elimizden geleni yapıyoruz," diyor Adam yumuşak bir sesle.

"Yeterince iyi değil. Yeterince iyi değildi." Jamie ayağa kalkıyor, bardağı haliya vuruyor ve yan tarafına yuvarlanıyor. Adam'a bakıyor, ellerini yumruk yapmış. Jamie'nin Adam'a göre açık ara boy üstünlüğü var ve kesinlikle ağırlığı da var. Ama alkol yüzünden dengesi tamamen bozulmuş. Adam onunla kavga etmek istemiyor. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.

Adam hızla döner ve oturma odasından dışarı çıkar. Jamie'nin onu takip ettiğini, sarhoşluktan duvarlara ve kapı çerçevelerine çarptığını duyar.

"Ne yani? Büyük Adam Bishop dövüşmek için hazır değil mi? Yeterince erkek değil mi?"

Adam askıdan paltosunu alır, ön kapıyı açar ve soğuğa doğru yürür. Jamie onu takip etmez. Kapının eşiğinde durup sokağa doğru bağıırıyor.

"Nereye gidiyorsun, Adam?" diye bağıırır. "Tek başına mı? Kime sığınabilirsin? Seni seven herkes gitmişken?"

Jamie'nin sözleri karanlığın içinde kaybolurken Adam hızlı adımlarla yürür. Jamie'nin acı çektiğini, acı içinde olduğunu ve bunun acısını Adam'dan çıkardığını biliyor, ama haklı. Kesinlikle haklı. Nereye gidiyor? Bacakları onu hiç düşünmeden taşıyor. Etrafının insanlarla çevrili olduğu ama yalnız olabileceği tek yere.

Anonim olmak burada Adam'ın işine yarıyor. Elinde bira şişesiyle barın gölgesinde duruyor. Votkanın ilk kadehi hiçbir etki yaratmadı ve sonraki iki kadeh de zar zor kenarlara çarptı. Kafasının içinde Jamie'nin sözlerini duyuyor. Elinde kim var? Burada kimi arıyor? Bir arkadaş mı? Müstakbel bir eş mi? Kafasındaki dırdırı, kendinden nefret edişini susturacak birini mi?

Bir kadın sallana sallana ona doğru geliyor. Kot pantolon ve uzun kollu bir tişört giymiş olan kadın yabancı görünüyordu ve yaklaştıkça adam onu tanıdı.

Kız beceriksizce el sallıyor ve adam kaşlarını çatıyor. "Ellie? Burada ne işin var?"

"I ..." Duraksıyor, rahatsız görünüyor. "Gidecek bir yere ihtiyacım vardı." Bunun kötü bir şey olduğunu biliyor ama alkol düşüncesini uyuşturuyor. "Eve git, Ellie," diye mırıldanıyor.

"Arkadaş istemiyor musun?"

O biliyor. Ama o değil. O onun DC'si, onun için alışıyor. Büyük bir cinayet soruşturmasının ortasında, ikisinin de çok ihtiyaç duydukları uykuyu almaları gerekirken.

Ama onun yerine, "Elbette. Neden olmasın." dedi. "Yine mi aynı?"

Adam bira şişesini sallıyor ve kadın bara doğru gidiyor. Kız çoktan sarhoş olmuştur - bunu söyleyebilir - ve kendisinin de birkaç taneye daha ihtiyaı vardır. O çok tatlı, Ellie Quinn. Konuşacak biri olarak iş görür. şimdilik.

Bir elinde iki bira, diğerinde dört shot, her bardakta bir parmağıyla ona doğru geri döner. Hepsini masanın üzerine bırakıyor.

"Shot mı?" diyor.

"Arayı kapatman gerekebilir diye düşündüm. Çok kızgınım."

"Hadi canım," diyor adam ve kadın gülüyor.

Adam'ın göğsünde gümbürdeyen bas sesleri eşliğinde kadehleri indirirler. Endişesinin azaldığını hissediyor; Quinn'in gevezelik ettiğinin farkında ama zar zor dinliyor.

Kadının durduğunu ve cevap vermesini beklediğini fark eder.

"Pardon?" diyor.

"Dr. Cole ile ne zaman boşandığınızı sordum?" "Oh.

Yaklaşık üç yıl önce."

"Ve hala biniyor musun?"

"E l i m i z d e n geldiğince." Onun kendisine baktığını hissediyor.

"Yanında biri var," diye ekliyor.

"Ah. Ve sen bekarsın?"

"Bunlar patronunuza sormak için çok kişisel sorular, DC Quinn."

Kıkırdıyor. Alkol, onun yanındayken her zamanki sinirlerini bastırmıştı. "zr dilerim," diyor. "Sadece merak ettim. Bir bekrdan diğerine." Hafifçe sallanıyor ve adam onu sabitlemek için bir elini st koluna koyuyor. Başını kaldırıyor, iri yeşil gözleri yalvarırcasına ve hevesle bakıyor. illeri siyah görünüyor

Barın yanıp sönen ışıkları tenine vuruyor. "Biraz daha içki?" diyor.

O noktada hayır demeliydi. Kahretsin, ondan uzaklaşmalı, bardan çıkmalı, eve gitmeliydi. Jamie'yi yatağına yatırıp bir bardak su imeli ve aynısını kendisi için de yapmalıydı. Ama **y a p m a d ı**. Daha çok içtiler. Kadın

Güldü, flört etti, konuşurlarken vücudunu onunkine bastırđı, duyabilmesi için yaklaştığında saçları yüzünü gıdıkladı.

İşler daha da kötüye gitti. Onu öptüğünde tüm sağduyu pencereden dışarı çıktı. Adam da ona izin verdi. Taksiye bindiklerinde. Eller onun evine dönerken asla gitmemeleri gereken yerlere gitti.

Kapının eşiğinde anahtarını karıştırdı, ev arkadaşlarının evde olmadığına dair bir şeyler geveledi. Koridorda onu öptü, bir içki daha teklif etti ama onu yatak odasına doğru çekti. Her aşamada durması gerektiğini biliyordu. Ama durmadı. Devam etti. Birinin yanında olmak için çaresizdi. Ondan gerçekten hoşlanan, onunla birlikte olmak isteyen birinin. Onun eksikliklerini ve sorunlarını yakından bilmeyen ve kendi sorunları için onu suçlamayan biri.

Ellie'nin yanında kendini iyi hissediyor. Ellie onun poposunu tutup kendine doğru çekerken. Tişörtünü başının üzerinden çıkarırken. Yatağında birlikte uzanıyorlar, öpüşüyorlar, elleşiyorlar, adam üstte. Pantolonunu çıkarmış, sütyenini çözmüş ve hareketlerinin yavaşladığını fark etmiş. Ona bakar. Gözleri yarı kapalı, nefes alış veriş i ağır. Ona bakıyor, gözlerini kırptırıyor.

"Siktir," diyor. "Çok kızgı nım."

Bir an için gözlerini kapatır. Ellerinin saçlarında gevşediğini hissediyor. Ve sonra onu görür. Bilinci bir adım geri atar; kendini yukarıdan izler. Adam Bishop'ın ne yaptığını gören başka biri. Adam kadının üstünde, yarı çıplak, bacakları açık. Ve kadın baygın.

Geri sıçradı, kaçmak için acele ederken neredeyse düşüyordu.

"Siktir," diye bağı rıyor. Siktir. Ne yapmak üzereydi? Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Onun için çalışan ve anlayamayacağı kadar sarhoş olan bir kadın mı? Oh, lanet olsun.

Pantolonunu hızla yukarı çekiyor. Çaresizlik içinde ellerini saçlarında gezdiriyor, hâlâ ona bakıyor. Kadın sırtüstü yatıyor, ağzı açık. Dünyaya karşı tamamen ölü. Sonra kıpırdanıyor. Öğürür gibi bir ses çıkarıyor, midesi kasılıyor ve adam kız hastalanmadan öne atılıp onu yan yatırıyor. Kadın şiddetle yere kusuyor; adam ona en yakın ilk şeyi, çöp kutusunu kapıyor ve kadın tekrar kusarken başının altına tutuyor. Kusmuk her yere saçılıyor, saçlarına, halıya, adamın üzerine.

Duruyor ve inleyerek yatağa geri dönüyor, gözleri hâlâ kapalı.

Adam halının üzerine oturur, ağzından ağır ağır nefes alır. Koku her yerde, midesini bulandırıyor ve hızla ayağa kalkarak

onun banyosunda. Bir, iki kez kusuyor, alkol, asit ve nefret fıskırıyor. Burnuna kokusu geliyor, dişlerinin arasından taşları çıkıyor ve tekrar kusuyor, bu sefer sarı safradan başka bir şey kusmuyor. Ellie'nin kiraladığı banyonun fayans döşeli zeminine çömelir, nefesi kesilir, gözleri sulanır. O kadar çok içmemeliydi. Ama onu hasta eden sadece bu değil. Kendisi. Yapmak üzere olduğu şey.

Olduğu adam.

BÖLÜM

42

7.

Gün

Cuma

ADAM kanepeden sırtında bir kramp, şiddetli bir susuzluk ve midesinin çukurunda akşamdan kalmayla ilgisi olmayan bir yanmayla uyanır. Ellie'nin mutfağında, elinde bir bardak suyla, dün geceki giysileriyle durmaktadır. Buzdolabının üzerindeki fotoğraflara bakıyor. Ellie'nin gülümsediği ve kahkahalar attığı üç kadın.

Gömleğindeki kusmuğun kokusunu alıyor, tadı ağzında.

Dün gece olanlar affedilemezdi. Ellie'nin yerdeki kusmuğu bittikten sonra onu elinden geldiğince temizledi, sonra da yorganı üzerine çekerek yavaşça iyileşme pozisyonuna getirdi. Bir kova ve bez, ne bulabilirse getirdi ve yerdeki kusmuğu temizledi.

Koku iğrençti. Tekrar kustu, bir kez, birkaç kez, ama işini bitirdi. Sonra artık temiz olan çöp kutusunu Ellie'nin başının yanına koydu ve onu uyumaya bıraktı.

Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyuyor ve Ellie mutfağın kapısında belirirken ona bakıyor. Saçları kabaca arkadan bağlanmış, kafasının bir tarafına keçeleşmiş. Makyajı gözlerinin etrafına bulaşmıştır. Üzerinde yıldızlar olan açık mavi bir pijama vardır. Durur ve ona bakar.

"Özür dilerim," diyor aceleyle. "Dün gece seni bırakmak istemedim. Hasta gibiydin. Yine hasta olacağından endişelendim."

"Ee... doğru." Boğazını temizliyor, bir an için gözlerini kapatıyor, sonra tekrar açıyor. "Patron-"

"Adam."

"Adam." Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Burada ne işin var?"

"Biz ... şey ..." Adam tereddüt ediyor, ne kadarını paylaşacağından emin değil. "Dün gece aynı bardaydık. Beni buraya sen davet ettin."

"Biz... Oh, kahretsin." Gözlerini sıkıca kapatıyor ve ellerini yüzüne götürüyor. "Biz...? Öpüştüğümüzü hatırlıyorum."

"Evet. Birazcık.

Üzgünüm." "Ama
başka bir şey yok
mu?"

Adam başını hızla sallar. "Hayır. Sen hastaydın."

"Aman Tanrım." Masanın yanındaki sandalyelerden birine yığılır ve başını ellerinin arasına alır. "Tanrım, çok üzgünüm."

"Hayır, hayır, özür dileyecek bir şey yok. Özür dileyen ben olmalıyım. Ben senin patronunum-"

"Biliyorum..." Uzun bir feryat koparır ve ağlamaya başlar.

Adam onun önünde beceriksizce durur. "Bir fincan çay ister misin? Sana bir fincan çay yapayım."

Su ısıtıcısını açıyor ve yukarıdaki dolaptaki tuhaf diziden bir kupa alıyor. Yanında "25. Doğum Günün Kutlu Olsun" yazıyor ve daha da utanarak Ellie Quinn'in tam olarak kaç yaşında olduğunu merak ediyor.

Çayı hazırlıyor ve onun karşısına oturuyor. Kadın gözlerini pijamasının koluna siler ve yüksek sesle burnunu çeker.

"Teşekkür ederim," diyor solgun bir gülümsemeyle.

"Dağınık mıydım?" "Seni daha iyi durumda görmüştüm, evet."

Ellerini saçlarında gezdirmeye çalışıyor, sonra birkaç tutamı parmaklarının arasında tutuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Üzerine mi kustum?"

"Sadece ı s k a l a d ı m . " Gülümsemesine karşılık veriyor. "Ama halının her yerine bulaşmış."

"Öyle mi?" Şaşkın görünüyor.

"Temizledim. Yani, denedim. Bir kez daha denemeniz gerekebilir."

Başını tekrar ellerinin arasına alıyor. "Çok üzgünüm," diyor parmaklarının arasından. "Beni ihbar edecek misin?"

"Seni rapor mu edeyim?" Adam şaşkınlıkla sandalyesine geri oturur. "Kesinlikle hayır. Ellie, burada hatalı olan benim. Ben senin a m i r i n i m .

Ve biz

sarhoş, birlikte çok sarhoş." Gerisinden bahsetmiyor. "Ama diyelim ki ben buradan ayrılıyorum, sen de duş alıp kahvaltı ediyorsun ve işte tekrar karşılaştığımızda bundan bir daha asla kimseye bahsetmiyoruz."

Başını kaldırıp bakıyor, gözleri minnettar. "Evet, bu iyi olur, teşekkür ederim." Kendini bok gibi hissediyor. Ama başıyla onaylıyor. "Şimdi çayını iç. İyi gelecektir." Adam ayağa kalkıyor, bir elini bir saniyeliğine onun koluna koyuyor, sonra gidiyor, ön kapıyı arkasından kapattı.

Hızla yürümeye başlar. Onun sokağından aşağıya, evinden uzağa, sanki aralarına mesafe koymak midesindeki çalkantıyı, kemiklerindeki hissi hafifletecekmiş gibi. O tam bir pislik. Onunla seks yapmaya ne kadar yaklaştığını bir kenara bıraksak bile, en başta birlikte içmemeleri gerekirdi. Kız onun yanında belirlediği anda uygunsuz davranış çizgisi aşılmıştı. Çekip gitmeli, ona eve gitmesini söylemeliydi. Ama o kadar çaresizdi ki devam etmesine izin verdi. Ve öpüşme, diğer her şey. Bunu düşünmeye bile cesaret edemiyordu. İki kadeh daha içse ne yapardı? Durur muydu? Durur muydu-

İki büklüm olur, hendeğe kusarken midesi kasılır. Ellerini dizlerinin üzerine koyar ve iğrenme dolu, kendinden nefret eden bir inilti çıkarır ve ellerinin topuklarını gözlerine bastırır.

Ayak seslerinin geçtiğini duyar ve şık paltolu bir kadının aceleyle geçtiğini görmek için başını kaldırır. Ona nasıl görünmeliydi? Kendisini olduğu gibi görür. Gerçek bir yakınlık düşüncesine katlanamadığı için gece geç saatlerde barlarda kadın tavlayan kırk yaşında, üzgün, yalnız bir adam.

Tekrar ayağa kalkar ve yürümeye başlar. Nerede olduğunu biliyor ama doğru yöne gitmiyor. Şaşkınlık içinde eski evine doğru gittiğini fark eder. Romilly ile birlikte yaşadığı eski evine.

Onunla evliyen farklı bir insandı. O zamanlar mutluydu; o zamandan beri böyle olduğu bir zamanı düşünmekte zorlanıyor. Alkolden kaynaklanan bir mutluluk değil. Ya da takımla birlikte gülmekten. Ama içten dışa doğru hissettiği memnuniyetin parıltısı.

Yürüyüş yarım saat daha sürer. Dünya canlandıkça sokaklar kalabalıklaşıyor. Saatine bakar: Saat sekiz. Romilly şimdi ne yapıyor olacak? Eski hayatlarında birlikte kahvaltı ederlerdi. Mutfaklarında yan yana, önlerinde süt, kahve fincanları.

Yeni yıkanmış saçlar, vedalaşırken diş macunu ve parfüm kokardı. Ama şimdi yeni erkek arkadaşıyla ne yapacak?

Yolun sonunda duraklar. Uzakta evi görebiliyor, iki araba garaj yoluna park etmiş. Kadının hâlâ eski Ford'u var; erkek arkadaşının ise bir VW Golf'ü.

Birkaç adım daha yaklaşır, sonra tekrar durur. Perdeleri açıktır. Kalkmış olmalılar ve Adam izlerken ön kapının kilidi açılır. Park halindeki bir arabanın arkasına saklanır, görmek ama saklı kalmak için çaresizdir.

Adam evden dışarı çıkar. Phil. Taze ve temiz görünüyor ve Tanrım, adam ondan çok daha yakışıklı, Adam yeniden fark ediyor. Jamie haklıydı. Aynı ligde bile değillerdi. Romilly kapının eşiğine adım attığında Adam geri döner, bekler. Öne doğru eğilirler ve öpüşürler, hızlı bir öpücükten fazlası değildir ama Adam bu adama karşı bir kıskançlık hisseder. Onun evinde, karısıyla yaşıyor.

Adam yer değiştirir, kasları doğal olmayan pozisyonda gerilir. Phil'in arabasına binip ters yöne doğru gitmesini bekler.

Ön kapı kapanır, Romilly eve geri döner. Artık yalnızdır. Umutsuzca kapısına gitmek, kapıyı çalmak, yüzünü görmek istiyor. Kendi oturma odasında oturup onunla nasıl hissettiğini konuşmak istiyor. Kendisine duyduğu nefreti, kendinden duyduğu kuşkuyu paylaşmak. En iyi arkadaşını ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını biliyor.

Zavallı Ellie'den faydalandığını. Suçlu hissettiğini. Özür dilemesi gerektiğini hissettiğini.

Ayrıldıklarından beri, nasıl kendi derisinden sıyrılıp, artık tanımadığı bir adam haline geldiğini. Artık olmak istemediği.

Tüm bunları onu anlayacak tek kişiye söylemek istiyor. Muhtemelen kollarını ona dolayacak ve ona sarılacaktı.

Ama yapamayacağını biliyor.

İçindeki bir şey buna izin vermiyor. Tekrar o kişi olamaz. Bir zamanlar en yakınındaki insanlara güvenmişti ve bakın ne oldu. Romilly'ye güvendi ve o da ucuz bir sikiş için hayatlarını mahvetti.

Bak güven onu nereye getirdi. Birini sevmenin ona nasıl hissettirdiğine bakın. Herkes onu terk etti. O yalnız.

Rüzgâr sert esiyor ve paltosunu sıkıca üzerine çekiyor. Yanakları üşüyor ve ağladığını fark edince şaşırarak elini kaldırıyor.

Gözyaşlarını tiksintiyle siler, sonra döner ve yolda adım adım ilerler.

ÖNCE

Sayım durduğunda nefesini tutuyor. On yedi. Uzun süre saklanmayı başaramamıştı. İyi yerler bulmak giderek zorlaşıyor.

Dolaptan çıkarılırken kaba eller üst kollarını sıkıyor.

Babasının önünde durur, gözlerini yere dikmiştir. Babasının ona bakacağını, düşüneceğini, bir sonraki adımda ne yapacağına karar vereceğini biliyor. Babasının kemerine doğru bir bakış atar, kemer hâlâ ortasına takılıdır. Babası onu görür ve güler.

"Bu gece olmaz, Eli. Bu gece olmaz."

Kolundan tutup onu televizyonun karşısına çekiyor. Babasının eski koltuğu önde oturuyor, Elijah'ın şu anda oynandığını bildiği futbol maçı için her zamanki pozisyonu. Bir bardak bira, B&H paketiyle birlikte yan masada onu bekliyor.

"Şuraya otur," diye yönlendiriyor babası, yan taraftaki bir halı parçasını işaret ederek.

Elijah kafası karışmış bir halde annesine bakar. Kadın kapıda gergin bir şekilde durmuş, yarılmış dudağındaki deriyi karıştırmaktadır. Gözleri oğlu ve kocası arasında gidip geliyor.

Adam homurdanarak sandalyeye yığılır. Karısına eliyle işaret eder; karısı televizyonu açar. Bir anda odayı aydınlık, yorumcuların sesi ve kalabalığın uğultusu doldurur. Yanına uzanır, neredeyse dolu paketten bir sigara seçer ve yakarak uzun bir nefes çeker.

Elijah olabildiğince sessiz kalıyor. Küçük, hafif nefesler alıyor, kılını bile kıpırdatmıyor. Babasının onu unutmuş olabileceğini düşünüyor. Belki de bu gece ceza yoktur.

"Kolunu uzat."

Elijah hareket etmiyor. Olduğu yerde donup kaldı.

Babası pozisyon değiştirir ve dönüp ona bakar. Gözleri öfkeyle parlıyor. "Kolunu uzat dedim. Al."

Sandalyenin kolunu işaret eder. Elijah ona bakar. Gevşek turuncu ipliklere, köri ve pizzaların malzemeye işlemiş lekelerine. Sonra yavaşça kolunu ona doğru iter.

Annesi bir adım öne çıkar, elleri çırpınır. "Hayır, Maurice. Onu rahat bırak," diye yalvarır.

Ona bakıyor, süzüyor, sonra Eli'nin bileğini sıkıca kavıyor. Babası diğer koluyla kolunu yukarı iterek soluk, berrak tenini ortaya çıkarıyor ve izmariti sertçe koluna bastırıyor.

Elijah haykırır. Ateşin çıtırtısını, tütünün kokusunu duyar. Derisi kavrulurken siyahı görür. Acının yakıcılığını. İçgüdüsel olarak uzaklaşmaya çalışır ama babası sıkı sıkıya tutar, alev sönene kadar sigarayı çevirir. Sonra izmariti televizyona fırlatarak sigarayı elinden alır.

Elijah babasının sandalyesinin yanına yığılıp kalır. Kaçmaya çalışmaktan daha iyisini biliyor, ama annesi öne atılıyor. Ama babası kadar hızlı değildir. Yüzünün yan tarafına bir yumruk yiyor ve yere düşüyor, hâlâ yalvarıyor.

"Bana yap, Maurice. Onun için alacağım. Lütfen."

"Kapa çeneni," diye hırlıyor babası. "Yoksa cezanı iki katına çıkarırım." Tekrar televizyona döner ve birasından bir yudum alır.

Elijah boştaki eliyle kolunu sıkıca kavıyor, derisinin derinliklerinde zonklayan yanığı durdurmaya çalışıyor. Açık sigara paketine bakıyor.

Biri gitti, diye düşünüyor, hıçkırıklarını bastırarak. On altı tane kaldı.

BÖLÜM

43

ROMİLLY O sabah ADAM'ı gördü. İlk başta hayal gördüğünü düşündü ama eve geri döndüğünde pencereden dışarı baktı. Ve evet, oradaydı. Bok gibi görünüyordu, kaçarken çok ürkekti. Ama kesinlikle oydu.

Şimdi, endişe ve kafa karışıklığının garip bir karışımını hissederek bir fincan çay yapıyor. Adam neden dışarıda gizleniyordu? Ona seslenmeli, içeri davet etmeli miydi? Ama ne söyleyebilirdi ki?

Phil ile araları hâlâ gergin. O sabah işe giderken işleri normal tutmaya, ilişkilerinden geriye kalanları korumaya çalışıyordu. Ama aynı alt akım devam ediyordu. Adam'ı görmesini istemiyordu. İşine geri dönmesini, eski kocasını unutmasını istiyordu. Pippa'nın cinayetini polislere bırakmasını. Yapamayacağını bildiği her şeyi.

Phil'in Adam hakkındaki endişeleri haklıydı; Adam, eski bir kocanın olması gerekenden çok daha fazla aklıdaydı. Uykuya dalarken, bu sabah kahvaltı ederken onu düşünüyordu. Pippa'yı da düşünüyor, öldürülen arkadaşı için duyduğu üzüntü onu bunaltmaya yakın ama gözyaşları geldiğinde ihtiyacı olan şey Phil'in tesellisi değil. Adam'ı istiyor.

Telefonu bir hatırlatma için çalışıyor. Bu sabah Adam'a ayıracak vakti yok. Asla kaçırmaması gereken bir randevu için gitmesi gerekiyor. Özellikle de şimdi.

Romilly erkenciydi, Dr. Jones zamanında gelmişti. Tam dokuz buçukta doktoru, yüzünde her zamanki küçük gülümsemesiyle bekleme odasının kapısında belirir. Bugün lacivert bir pantolon, beyaz bir bluz ve ayağında şık kahverengi broglar var. Düz ayakkabılar, her zaman pratik.

Terapist ona ofisine kadar eşlik eder. Oda hiç değişmemiş. Temiz. Düzenli. Havada narin ve çiçeksi bir şeyin hafif kokusu var.

Dr. Jones oturuyor. Bir bacağı diğerinin üzerine atar ve not defterini kucağına koyarak bekler.

"Bir haftada iki kez," diyor Romilly gergin bir kahkahayla. "Muhtemelen benden bıkmışsındır."

"Senin için zor bir zaman olmalı Romilly. Haberleri gördüm. Nasılsın?"

"İyiyim," diye yanıtlıyor otomatik olarak. Jones başını yana eğerek "*Gerçekten mi?*" der gibi bir hareket yapar.

Romilly tekrar dener. "Görünüşe göre babam hâlâ öldürüyor. Hapishaneden, ama bu mümkün. En iyi arkadaşım öldürüldü. Erkek arkadaşım ile tartışıyorum. Ve eski kocam..." Romilly boğazının düğümlendiğini hisseder. Durdu ve tekrar konuşmadan önce kendini topladı. "Yani, evet, daha iyi haftalar geçirdim."

"Ama?" diye sorar terapist.

Ve bir *ama* var. Dr. Jones bunu hissetti. Tüm bunlara rağmen Romilly farklı bir şeyler hissediyor.

"Bunca zaman, on bir yaşımdan beri bunun olacağını düşündüm. Babamın tekrar öldüreceğini. Rüyalarım, kabuslarım hep onun geri gelmesiyle ilgiliydi. Ve şimdi o..."

"Başımdan beri haklıymışsın gibi hissediyorsun."

"Evet. Rahatladım." Romilly garip bir şekilde güler. Bir sakinlik, bir akıl sağlığı hissi. "Deli olmadığımı."

"Belki de hiç olmadın," diyor Dr. Jones. "Peki neden Phil ile tartışıyorsun?"

"Adam'ı bir daha görmemem gerektiğini düşünüyor." "Peki neden böyle düşünüyorsun?"

"Kıskançlık. Beni kontrol etmek istiyor."

"Yoksa?" Romilly buna alışık Dr. Jones gerçekmiş gibi ifadeler verdiğinde meydan okur. "Alternatif hikaye nedir?" diye sorar doktor.

Romilly iç çeker. "Beni sevdiğini ve endişelendiğini. Beni sadece bana zarar verebilecek bir soruşturmadan korumak istiyor."

Doktor ciddiyetle başını sallar. "Peki ya Adam? Cümlelerinizi bitirmediniz."

"Karışık bir durum."

"Açıklamaya çalış."

Romilly'nin düşünceleri hemen Jamie'ye yönelir. Dün onu görmek için eve -Adam'ın evine- gitmişti.

Akşam sekizi biraz geçe vardığında perdeler kapalı, ev sessizdi. Arabasını kilitledi ve zili çaldı. Hiçbir şey yoktu. Tekrar denedi; bu kez yavaş, ağır ayak sesleri kapıya doğru ilerledi ve kapı açıldı.

Jamie onun önünde duruyordu. Saçları farklı açılardaydı, yüzü tıraş edilmemişti. Üzerinde bir tişört, çoraplar ve boxer şortu, onun üzerinde de Adam'ın eski bir sabahlığı vardı. Jamie'nin üzerindeki neredeyse komik derecede küçüktü, kolları ön kollarının yarısına kadar geliyordu.

Onu gördü, sonra tek kelime etmeden eve geri döndü.

Onu oturma odasına kadar takip etti; Rom dağınıklık karşısında irkilmekten kendini alamadı. Sigara dumanı, boşlar, içki ve erkek teri kokusu. Adam kanepeye yığıldı. Zil zurna sarhoş değildi ama Rom hızla o hale geldiğini söyleyebilirdi.

Üzerinden sefalet akıyordu. Tanıdığı adamın bir kabuğuydu.

Rom söyleyecek söz bulamadı. Pippa'nın ne kadar harika bir insan olduğu, ne kadar iyi bir arkadaş olduğu, Rom'un onun arkadaşlığından ne kadar keyif aldığı hakkında bir şeyler söylemek istedi ama hiçbir kelime yeterli gelmedi. Bunun yerine, "Onu seviyordum," dedi.

Jamie döndü ve zayıf bir gülümseme sundu. "Ben de öyle Rom. Bunu biliyordu, değil mi?"

"Oh evet. Oh, Jamie, ve o da sana çok aşıktı."

Jamie yüzünü saklayarak hızla arkasını döndü ve Rom yanına oturup uzanarak onu sıkıca kucakladı. O da garip bir şekilde karşılık verdi.

"Düzgün düşünemiyorum Rom," dedi sarıldıktan sonra. "Sanki o gitti, benden bir parçayı da yanında götürdü ve ben bir daha asla eskisi gibi olamayacağım." Kızarmış gözlerle ona baktı, keder yüzünü kaplamıştı. "O benim ruh eşimdi. Benim her şeyimdi. Ondan ayrı geçirdiğim her an - çalışarak

Geç saatlere kadar arkadaşlarla dışarıdaydım, Adam'la takılıyordum. Onunla birlikte olmalıydım." Durakladı. "Bunun başına gelmesine izin verme, Rom."

Gözlerinin arkasındaki yaşların sızladığını hissetti ve hızla başını salladı. Cevap veremedi. Adam hakkında hep aynı şeyi hissetmişti. Onun yanında olmak, onu sevmek nefes almak kadar doğaldı. Aynı kişinin parçaları olduklarını, birbirlerini ve yaşadıklarını dolaylı olarak anladıklarını. Onu kaybettiğinden beri aynı memnuniyeti hissetmemiştir ve şimdi o tekrar hayatına girdiğinde, bağlılık dalgasının yeniden büyüdüğünü hissediyor.

Bunu Dr. Jones'a anlatmaya çalışıyor ama kelimeler dağınık ve karışık çıkıyor.

Romilly, "Eğer o Adam olsaydı nasıl hissederdim hayal bile edemiyorum," diyor. "Tamamen mahvolurdum. Ve şimdi tek düşünebildiğim evliliğimizi nasıl mahvettiğim."

"Bu senin hatandı, değil mi?"

"O adamla yattım. Sadakatsizlik ettim."

"Peki sizi bu noktaya getiren neydi?" diye soruyor doktor.

Romilly kaşlarını çatı. Adam'ın artan mesafesi, onu şaşkın ve yalnız bırakan uzaklaşması.

Doktor not defterini yanına koyar. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve Rom'a baktı. "Bana öyle geliyor ki Romilly," dedi doktor, "son zamanlarda olup bitenlerin çoğundan sen sorumlusun."

Romilly doktorun sözlerini derisine saplanan bir bıçak gibi fiziksel olarak hisseder.

"Adam'la evliliğinizin sona ermesi," diye devam ediyor doktor. "Phil'le tartışmanız, çünkü açıkça hala aşık olduğunuz eski kocanızı görmekte ısrar ediyorsunuz. Pippa'nın ölümü bile. Onun tutulduğu yer sizin eski evinizdi. Katilin hayranlık duyduğu baban, ya da onun emirlerini uyguluyor."

Uzun zamandır tehdit eden gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başlar. Ama buna rağmen bir öfke dalgası hissediyor.

"Pippa'yı ben öldürmedim. Bu insanların ölmesi benim suçum değil." "Kesinlikle. Merak ediyorum, neden böyle hissediyorsun?"

Romilly gözyaşları arasında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. Terapist tekrar koltuğuna oturur ve bacak bacak üstüne atar.

"Yüksek sesle söylediğimde kulağa saçma geliyor, değil mi?" Jones yumuşak ve sakin bir şekilde devam ediyor. "Sinirlendin. Öfkelendin. Peki neden kendi iç sesin bunu söylediğinde ona inanıyorsun? Romilly?"

"Ben... Bilmiyorum."

"Bunu kendine söylemelisin. Düzenli olarak. Aynadaki yansımanızla konuşun. Arabada kendinle konuş. Her neyse. Ama bunu tekrarladığından ve dinlediğinden emin olmalısın. 1995'te o kadınları sen öldürmedin. Şu anki ölümlerden de sorumlu değilsin. Değil mi?"

Romilly başını sallar. Dr. Jones ona bir mendil uzatır ve o da burnunu siler. "Ve Adam'la konuş. Telafi etmek için çok geç değil. Ancak ortaya çıkıyor."

Romilly randevudan uzaklaşır, aklı başından gitmiştir. Doktorun sözleri kafasının içinde tekrarlanır. "*Suçlu sen değilsin.*" Bu noktaya kadar tüm hayatı hizmetle geçmişti. Çaresizce babasının günahlarını telafi etmeye çalışıyordu.

Ama bu Sisifosvari bir görevdi. Bir doktor olarak, her zaman yardım edilecek bir kişi, kurtarılacak bir hayat daha vardır.

"*Suçlu sen değilsin.*"

Buna inanmak istiyor. İnanıyor. Kayayı serbest bırakmak ve her şeyin gitmesine izin vermek ne kadar güzel olurdu. *Ama nasıl yapabilirsin ki? Arabaya binip eve doğru giderken beyni geri tükürüyor. Doğru olmadığını bildiğin halde nasıl inanabilirsin?*

BÖLÜM

44

Ross morga girer girmez, "Burada olmamanız gerekiyor, Piskopos," dedi. "Kurbanla kişisel bir ilişkiniz var."

"Jamie'ye söz verdim," diye mırıldanıyor Adam, gözleri en iyi arkadaşının karısına kilitlenmiş, çıplak bir halde.

Ross kaşını kaldırır. "Yumruk atmayacağım, seni uyarıyorum."

"Not edildi."

Adam orada olmak istemiyor. Yaşayan, nefes alan bir insan olarak tanımadığı bir insanı otopsi sırasında görmek yeterince zor. Ama söz sözdür, o yüzden burada.

"Ölüm nedenini biliyor musun?" Ross, Pippa'ya dönerek sorar. "Kan kaybı mı?"

"Neredeyse tamamen kan kaybı. Bu adam için onu kurutmak bir başarıydı. Diğer kurbanla aynı şekilde vücudunda heparin bulundu, ama yine de öyle." "Bunu nasıl yaptı?"

Ross bileklerini çevreleyen kırmızı morlukları işaret ediyor. "Burada iki takım iz var. Biri kısıtlamalardan. Dar, sert. Olay yerinde bulduğunuz kablo bağlarıyla uyuyor. Aynısı ayak bileklerinde de var. Epeyce mücadele etmiş ve üst derinin üst tabakasında bazı kötü sıyrıklara neden olmuş."

Ross ona dikkatle bakıyor, bir tepki bekliyor. "Devam et," diyor Adam.

"İkinci işaretler, burada, radius ve skafoidin ucuna yakın." Bileğindeki yumrulu kemikleri işaret ediyor. "Bunlar sürtünen bir şey tarafından yapılmış. İp ya da benzeri bir şey. Benim hipotezime göre

bileklerinden asılı, neredeyse tamamen yerden yüksekte. Omuzlarındaki bağların gerilmesi ve hasar görmesi bunu destekleyecektir."

Adam bir an için gözlerini kapatır. "Ne amaçla?"

"Yerçekimi, Bishop," diyor Ross. "Onu yukarı çekmek tüm kanını aşağıya doğru itecektir. O zaman katilin tek yapması gereken iğneleri batırmaktı."

Adam sertçe yutkunur. Vücudunun titrediğini hissediyor. Dikkatini dağıtmaya çalışıyor ama Ross hâlâ konuşuyor ve cesedin üzerinde ilerliyor. "Başlangıçta her iki elinin arkasına kanüller yerleştirildi ve biraz kan alındı. Ama kadın dik pozisyona geçince, adam değişti ve buraya ve buraya iki büyük iğne yerleştirdi" - uyluklarının üst kısımlarını işaret ediyor - "ayrıca, buradaki yaraya bakarak," diye ekliyor, ayak bileğindeki ince bir kesiğe atıfta bulunarak, "safen kesisi yaptı. Normalde kanülasyonun zor olduğu travma ya da hipovolemik şok hastalarında damar yolu açmak için kullanılan bir prosedür. Bu vakada, sanıyorum ki bu işlemi kadının vücudundaki kanı daha verimli bir şekilde boşaltmak için kullanmış."

Adam'ın kalbi göğsünde sertçe atar. Gözleri bulanıklaşmaya başlar.

"Bunu kim yapabilir ki?" diyor gözlerini kırpıştırarak. "Bir doktor mu arıyoruz?"

"Şey, muhtemelen. Yaygın değil. Travma kurslarında öğretilir ama çok teknik bir şey değildir. Şüphelinizin yanlış yapma konusunda çok endişeli olmadığını varsayarsak, damar cerrahları, travma doktorları ya da acil tıp doktorlarının çevresinde bulunmuş ve denemek isteyen herhangi biri olabilir. YouTube'da videolar bile var. Tek yapmanız gereken damarı bulmak, sonra da kanülü içeri sokmak."

Adam sırtından aşağı bir ter damlasının aktığını hisseder. Hafifçe sallanıyor; uzun, derin bir nefes alıyor ama oda dönmeye başlıyor. Dünyanın rengi soluyor. Artık çok geçtir.

Bacakları tutmaz ve her şey karanlığa gömülür.

OTUZ BİR YIL ÖNCE

ÇOCUK hastane yatağında tek başına oturmaktadır. Camın diğer tarafındaki anne ve babasını görebiliyor, yüzleri asık, elleri ağızlarında. Önlerinde bir doktor konuşmaktadır. Birçoğundan biri, ama diğerlerinin dinlediği adam. Önemli doktor durur ve anne babası başlarını sallar. Hepsi camın arkasından çocuğa bakıyor, yüzleri sert.

Şimdi koğuşa geri geliyorlar. Annesi yatağının yanında duruyor, eli saçlarında. Ağlayacağını anlayabiliyor; bugünlerde çok ağlıyor. Burun kanamalarından, geçmeyen morluklardan beri.

Doktor onunla konuşuyor ama o dinlemiyor. Neler olduğunu, neden bu kadar hasta hissettiğini anlamıyor.

Doktor ona bakarak, "Anlıyor musun?" dedi.

"Eve gidebilir miyim?" diye sorar çocuk. Doktor anne ve babasına bakar.

"Hayır, sevgilim. Doktorun söylediği de bu. Bir süre burada kalman gerekiyor. Böylece kendini daha iyi hissedebilirsin."

Başını sallıyor. Ama düşündüğü şey, "*Yapmazlar. Beni daha kötü hissettiriyorlar.*" Kemiklerindeki ağrı, yorgunluk. Tüm vücudunu ele geçiren acı, sanki içeriden büyüyor. Hiçbiri geçmedi.

Doktor döndü ve bir hemşireyle konuşuyor. Hemşire ayrılıyor, sonra elinde ekipmanla kaplı bir tepsiyle geri geliyor. Bunu daha önce de görmüştü. Geçen sefer onlara güvenmişti. Acıtmayacağını söylemişlerdi ama acıttı. Hem de çok. Ağladı,

Kollarına, ellerine iğneler batırırlarken yıpranmış dinozor peluşunu tutuyordu. Sonra tüpler ve kablolar bağladılar ve onu kusturan ilaçlarla doldurdular.

Başını iki yana sallar. "Lütfen yapma," diyor sessizce. Annesinin elini tutuyor, onu sıkıca kavriyor. "Lütfen bana zarar vermelerine izin verme. Lütfen," diye yalvarır.

Annesi ağlamaya başlar. Babası yatağının yanına yaklaşır.

"Şimdi, Adam," diyor, yüzü sertleşmiş. "Doktorların seni tedavi edebilmesi için cesur bir çocuk olman gerekiyor."

Başını tekrar tekrar sallıyor. Annesinin kolunu daha sıkı kavriyor. Onu incittiğini biliyor ama bırakamıyor. Ağlamaya başlıyor, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyor. "Lütfen yapma, lütfen yapma, lütfen yapma," diye geveliyor.

Doktorun, "Belki de bunu yalnız yapsak daha iyi olur," dediğini duyar.

Annesinin çekildiğini hisseder, ama o sıkı sıkı tutunur. Güçlü parmaklar onu çekip çıkarır; tutunduğu yeri kaybedince çığlık atmaya başlar.

Sert ellerin kollarını sıktığını hiss ediyor. Çırpınıyor, histerisi daha da artıyor. Tekme attıkça çarşaf lar bacaklarına dolanıyor. Kendisini tutan parmakların tenini sıktığını hiss ediyor.

Ailesi artık yok. Onu terk ettiler. Kasları kasılıyor, tüm vücudu gergin. Bakışları bir doktordan diğerine kayıyor, adamlar çılgınca konuşuyor, hemşireler onu sabit tutmak için çab alıyor. Tanımadığı insanlar, öfkeyle çirkinleşmiş yüzler.

Ve sonra hiss ediyor. Acıyı, iğnenin koluna batışını.
içinde.

"Kaçırdım. Kahretsin, tut onu. Kıpırdatmayın!"

İğne hareket ettirildikçe etinin içindeki acı yoğunlaşıyor, Çığlık atmaya devam ederken kasları kasılıyor. Kemiğe sürtünme, derinlerinden gelen acı. Tutuşun gevşediğini hiss ediyor ve gözlerini açıyor. Doktorlardan biri geri çekilmiş ve sert bir şekilde ona bakmaktadır.

"İşte. Gördün mü, o kadar da kötü değilmiş, değil mi?" diyor doktor. "Sakin olsaydın acı mazdı."

Çocuk yere bakar. İğne derisine gömülmüş, tendonların, kanın, kemiğin yanında yabancı bir nesne. Bu yanlış, yabancı. Orada olmamalıydı. Parmaklarını esnetiyor. Hasta olacağını düşünüyor, kalbi hızla çarpıyor.

Diğer taraftaki hemşire kolunu bırakır ve o da hiç düşünmeden uzanıp yakalar. Plastik hortum, bant, iğne, hepsi geliyor

çekip çıkarıyor. Kolundaki yırtığı, kopan deri parçasını hissediyor. Yaptığı hareketle parçalanan damarın açtığı ılık kan hücumunu.

Sonra tekrar eller, onu aşağıya doğru zorluyor. Acının sızısı. Bir o yana bir bu yana çırpınıyor, bir el alnında, onu kabaca yatağa itiyor. Bir diğeri onu susturmak için ağzını kapatıyor. Nefes almak için mücadele ediyor. Panikliyor. Bağırışları duyuyor, alarmı hissediyor.

Ve solgun, narin tenine daha fazla iğne batırıldıkça vücudu acıyla kasılırken farkında olduğu tek şey yalnızlıktır. Korku.

Onlara güvendi ve onlar da onu
terk etti. Tek başına.

BÖLÜM

45

ADAM YAVAŞÇA UYANIR. Korkunç bir düşünce: Bir şeyler ters gitmiştir. Adam nerede? Buraya nasıl geldi? Uzaktan garip sesler duyuyor. Hafif bir panik. Soğuk bir zeminde yatıyor, bacakları bir sandalyenin üzerinde.

"Bishop?" Karanlığın içinden bir ses yükselir. Gözlerini açar; Ross tepesinde belirmektedir.

"Uyanmışsın. Güzel."

Birinin kolunu kaldırıp nabzını ölçtüğünü hissediyor. Sinirlenerek kolunu çeker. Bilincinin kapalı olduğuna dair belli belirsiz bir farkındalığı var. Kendini yukarı itmek için ellerini arkasına koyuyor ama başı dönüyor ve onu tekrar uzanmaya zorluyor.

"Sakin ol, Adam. Kendinden geçtin."

Kendini aptal gibi hissediyor, burada, soğuk karo zeminde yatarken-? Neredeymiş? Kahretsin, burası morg. Tekrar doğrulmaya çalışır ve bu sefer başarır.

Kendisine bir bardak su uzatılır; yavaşça yudumlar.

"Daha önce böyle bir şey oldu mu?" Ross sorar.

"Birkaç kez," diye mırıldanıyor. "İğnelere karşı kötü tepki."

Ross bilerek başını sallar. "Standart vazovagal tepki. Hem de kötü bir tepki." Kıkırdıyor. "Bu sana göre bir cinayet davası değil."

Adam kaşlarını çatarak ona bakar. "Bu gerçeğin farkındayım, teşekkür ederim." Kendini ayağa kaldırır, hafifçe sallanır ve teknisyenin kendisine uzattığı sandalyeye oturur. "Normalde kontrol edebilirim. Tetikleyicilerden uzak durun, uygulanan gerilimi kullanın."

"Peki senin tetikleyicilerin neler?"

Adam, Ross'un gerçek bir endişeden çok mesleki meraktan dolayı sorduğuna, patoloğun onun rahatsızlığından zevk aldığına emin. Yine de cevap veriyor. "İğne yaptırmak, iğneleri görmek, iğnelere dokunmak, başka birinin iğne yaptırmasını izlemek, birinin bu konuda konuştuğunu duymak."

"oğu şey mi?"

"Evet." İ ekiyor. "Birkaç yıl önce bunu çözmeye çalıştım. Bilişsel davranış terapisi, tetikleyici merdivenler, tedavi için dereceli kendini maruz bırakma. Hiçbiri işe yaramadı."

"Peki en son ne zaman iğne yaptırdın?"

"Birkaç yıl önce. Hepatit ve verem için olağan takviyeler. Hemşireye yumruk atmaya çalıştım, sonra da bayıldım."

"Umarım sana aşı yapmıştır?"

"Evet. Mags oradaydı, sıradaki. Ben yerde baygın yatarken iğneyi aldı ve batırdı."

Ross gülüyor. "Mags için iyi. Birkaç saat sakın ol, olur mu?" Adam ona bir bakış atar. "En azından dene. Bulguları bir rapor haline getirip başka birine vereceğim." Duraklar. "zr dilerim Adam." Adam ona bakar. Patoloğun normalde onaylamayan bakışları yumuşamıştır. "Pippa hakkında. Lütfen DS Hoxton'a başsağlığı dileklerimi iletin."

"Yapacağım."

Adam yavaşça hastaneden çıkıp otoparka doğru yürür. Arabasının kapısını açar ve anahtarı kontağa takarak sürücü koltuğuna oturur. Ancak bunu yaparken kolunu geri çeker ve bir süredir ilk kez n kolunun uzunluğundaki yara izine bakar. Parmağını yaranın üzerinde gezdiriyor, iğneyi çıkarırken damarının nasıl yırtıldığını, bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyor - acı ama aynı zamanda zafer. Derisine ne gireceğinin sadece ve sadece ona bağlı olmasının verdiği heyecan.

Ama tabii ki değildi. Sadece dokuz yaşındaydı ve yetki ailesindeydi. Ağladı, yapmamaları için yalvardı ama başka yolu yoktu. Ya ilacı, iğneleri, damarlarındaki zehri alacaktı ya da ölecekti. Ve onu terk ettiler. Doktorların onu zapt etmesini, kimyasalları vücuduna pompalayabilmeleri için uyurşturulmasını, sakınleştirilmesini izleyemediler. Bu onu iyileştirdi. Hayatını kurtardı ama ne pahasına?

Ailesi, onlara en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk etmişti. Kök hücre nakli için aylarca tecritte kaldı, hasta ve yorgun hissetti, saçlarının geri kalanı dökülürken yiyip iemedi. İyileşmesi sonsuza kadar süren kesikler. Geçmeyen enfeksiyonlar. Hemşireler ellerinden geleni yaptılar ama onun annesine ihtiyaı vardı. Geceleri, en karanlık anlarında ona sesleniyor, ağlayarak uyurken karşılığında sadece sessizlik alıyordu.

Doktorlar her ne yaptıysa işe yaramıştı. Ama hastaneyi, iğneleri ve korkuyu geride bıraktığında bir şeyler değişmişti. Ailesiyle arasında bir mesafe oluşmuştu. Babası onunla bu konuda konuşmaya çalışmıştı. Bir keresinde, check-up'tan eve dönerken.

"Annen," demişti babası, arabayı sürerken gözleri yola kilitlenmişti. "Seni o şekilde görmeye dayanamazdı."

Babası devam ederken Adam kaşlarını çatarak ona doğru döndü. "O narin bir kadın. Bakıma ihtiyaı vardı."

Adam ağzını açtı ve konuşamadan önce birkaç kez kapattı. "Bakıma ihtiyaım vardı," dedi sessizce.

Babası bir an için gözlerini yoldan ayırdı. "lkedeki en iyi doktorlara sahiptiniz," diye cevap verdi, sesi keskindi. "Harika hemşireler. Sana çok iyi bakıldı."

Adam gözlerinin dolduğunu hissetmişti. Ellerini hala yamalı olan saçlarında gezdirdi ve o anda, hastanedeki o günlerden beri şüphelendiği şeyi anladı. Gvenebileceği tek kişi kendisiydi.

Üniversiteye gitti. Kendini geri çekti. Kendini korumak için bir kabuk, daha kalın bir dış deri inşa etti. Artık ailesiyle neredeyse hiç konuşmuyor. Bir telefon, doğum günleri ve Noel, konuşmaları garip ve kısa.

Kimseyi içeri almazdı. Romilly'e kadar.

şimdi telefonunu eline alıyor ve onun numarasını arıyor. Onunla konuşmak, morgda nasıl bayıldığını anlatmak istiyor. Onun yumuşak, sempatik kahkahasını duymak, utancının bir şekilde o kadar da kötü hissettirmemesini sağlamak. Parmağı yeşil "Ara" sembolünün üzerinde geziniyor ama onun yerine yan düğmeye tıklayarak telefonu kapatıyor.

Motoru çalıştırır ve karakola gider.

Olay odasına girdiğinde yüzler beklentiyle yukarı bakıyor, konuşmalar azalıyor. Ön tarafta durup dikkatlerini çekmeyi bekler.

"Morgdan yeni geldim. Pippa Hoxton'dan." Herkes sessiz, son kasvetli gelişmeyi bekliyor. "Görünüşe göre kesinlikle tıbbi deneyimi olan birini arıyoruz. NHS personeli konusunda ne durumdayız?"

Analistlerden biri konuşuyor: "NHS tröstünden önlüklere erişimi olan tüm potansiyel kişilerle ilgili rapor geldi. Quinn, VW Transporter'ların sahipleriyle çapraz kontrol yapıyor."

"Quinn?" Adam Ellie'ye dönerek sorar. O sabah kusmukla kaplı halinden beri onu ilk kez görüyordu. Şimdi derli toplu, saçları yıkanmış ve temiz. Gözleri yorgun, yüzü renkli ama soğukkanlılığını koruyor.

"Hayır, hiçbir şey, üzgünüm. Kibrit yok. Patron," diye ekliyor.

"Tim?" Adam hızlıca devam ediyor. "Bahşışlardan bir şey çıktı mı?"

Dedektif notlarını kontrol eder. "Bob's Builders adında bir inşaat şirketiyle bir görüşme." Adam ona inanmayan bir bakış atar. "Biliyorum, biliyorum. İsimlerini vermedim." Lee devam eder: "Enkaz orada kontrol edildi, ama son altı ay içinde devralındı ve yeni sahipleri tüm bilgileri reddediyor. İşe yarar bir şey yok."

"Harika," diye mırıldanıyor Adam alaycı bir şekilde.

Bütün oda sessiz. Adam mutsuz bir şekilde beyaz tahtaya, kaydedemedikleri ilerlemeye bakıyor. Ve aklına tek bir düşünce gelir. Gitmesi gerekiyor. Onu görmeye.

"Patron?" Quinn çekingen bir şekilde "Patron" der. Adam döner. Quinn tekrar konuşmadan önce uzun bir nefes alır. "Gerçekten de bu adamın yirmi kişiyi öldürmeye çalıştığını düşünmüyoruz, değil mi? Yani..." Odadaki diğer dedektiflere bakar. "Mümkün değil..."

Adam dudaklarını birbirine bastırır. Ağzı kurumuş gibi hissediyor. "Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Ama hedefi konusunda net görünüyor. Kendi isteğiyle duracağını sanmıyorum."

Odanın etrafına bakar. Dedektiflerini, gözlerinin altındaki koyu halkaları, yeterince güneş ışığı almadıkları için solgunlaşmış ciltlerini inceliyor. Olay odasının sert floresan ışıkları altında çok uzun günler geçirmişlerdir. Kendi temizlik eksikliğinin, dünden sonra bir duşa ve temiz kıyafetlere duyduğu ihtiyacın farkındadır. Ama kaybedecek zamanı yok.

Dedektiflerin hepsi sessiz. Bekliyorlar.

"Ve üzerine para koyacağım bir şey var mı?" Adam acımasızca bitiriyor. "Bir sonraki kurbanının kim olduğunu biliyor. Bunu zaten biliyor."

İyi Doktor'dan alıntı: Dr. Elijah Cole'un Gerçek Hikayesi, Lucas Richards, 1998

Elijah Cole'un çocukluğu pastoral olmaktan çok uzaktı. Kendisinden önceki pek çok seri katil gibi onun da ilk yılları istismar ve şiddetle geçmişti. Babası karısını döven ve sarhoş bir adamdı; annesi ise sessiz, mütevazı bir ev hanımıydı. Belki de daha sonra ne olacağını tahmin etmek mümkün olmalıydı, ancak 20 Haziran 1968 Perşembe günü Lucy Cole, Maurice Cole'u mutfak bıçağıyla bıçaklayarak öldürdüğünde kimse müdahale etmedi. Dövülmüş ve boğulmuştu, intikamını aldığı anda ölüme terk edilmişti. Elijah Cole tüm olanları izledi. 11 yaşındaydı.

Ancak, bu hikayelerin çoğunun aksine, Elijah Cole kendisi bir kadın dövücüsü olmadı. Tam tersi oldu. Elijah o gün için şöyle diyor: "Anneme neler yaşattığını bildiğimden, olabileceğim en iyi koca ve baba olmaya karar verdim. Karıma asla el kaldırmayacaktım. Çocuklarıma karşı nazik ve kibar olmaya."

Bazıları karısının ölümünün onu kederden delirttiğini düşünüyor. Diğerleri ise öldürme içgüdüsünün her zaman orada olduğunu ancak karısının hayranlığıyla beslendiğinde bastırıldığını iddia ediyor.

Sebeb ne olursa olsun, o dönemdeki raporlar İlyas'ın kararlılığına katılmaktadır. Evinin müstemilatında bulunan cesetlere, tecavüz ettiği, işkence ettiği ve öldürdüğü kadınlara yaptıklarına rağmen karısına elini bile sürmemiş. Komşuları Elijah ve Joanna Cole'u birbirlerine derinden aşık, sadık bir çift olarak tanımlıyor. Kızları Romilly, el üstünde tutulur ve bakılırdı. Bazıları Elijah Cole'u sadist bir psikopat olarak tanımlasa da, bir şey doğru görünüyor: O iyi bir koca ve babaydı.

BÖLÜM

46

ADAM, sadece haberlerden, karakoldaki soluksuz dedikodulardan, efsane ve söylencelerden tanıdığı adamın önünde hareketsizce d u r u r . Adam'ın beklediği gibi biri değildir.

Elijah Cole temiz tıraş olmuş, sabun ve çamaşır tozu kokuyor. Saçları alnına doğru düzgünce taranmış, tepesi seyrelmiş ama yaşıtı çoğu erkekten daha iyi dayanıyor. Tıpkı yıllar önce tarif edildiği gibi görünüyor: Komşu adam. Kimsenin şüphelenmediği dost canlısı pratisyen hekim.

"DCI Bishop," diye başlıyor. "Sizinle ilk kez tanışmak ne güzel. Yine de bir duş ve tıraş gibi temel bir nezaket de fena olmazdı."

Elini uzatır, dostça ve kibarca. Adam ona bakar, sonra kollarını göğsünde kavuşturarak karşısına oturur.

"Şimdi, şimdi," diyor Cole alaycı bir ses tonuyla. "Böyle davranmana gerek yok. Seni görmek zorunda değildim."

Kısa sürede kabul edilen bir ziyaret talebi. İkinci kez şanslıydı. Adam şaşırmıştı.

"Hayır, kabul etmedin. Peki neden kabul ettin?"

Doktor başını bir yana eğiyor. "Merak," diye yanıtlar. Adam onun değerlendirmesinin yüzünde, göğsünde, ellerinde dolaştığını ve sonra tekrar yukarı çıktığını hissediyor. İnanılmaz derecede koyu renk gözleri var, ince dudaklarında bir gülümseme oynuyor. "Kızımın evlendiği adam. Seni burada görmek garip bir karar gibi görünüyor. Ama yine de," diye bitiriyor kıkırdayarak, "en iyi haftanızı geçirmediniz, değil mi Dedektif?"

Adam yemi yutmayı reddeder. "Peki sen bu konuda ne biliyorsun?" diye sakince cevap verir.

"Zavallı yaşı Pippa Hoxton hakkında mı? Ölmüş ve tükenmiş mi? Hiçbir şey." Gülümseyerek odanın etrafını işaret ediyor. "Bütün hafta buradaydım. Mükemmel bir mazeret."

Adam odanın kenarında sıkılmış bir halde duran gardiyana bakar. Kafası tıraşlı, bir zamanlar kaslı olan gövdesi bakımsızlıktan yumuşamış. Yüzü hiçbir şey ele vermiyor, kesinlikle odada onunla birlikte oturan kolluk kuvveti arkadaşına bağlılık göstermiyor.

Adam Cole'a döner. "Kiminle konuştun? Seni kim ziyaret etti?"

"Bunu öğrenmek senin işin değil mi?"

"Bilgi yavaş geldi. Kasıtlı olarak engellendiği söylenebilir."

Cole omuz silkiyor. "Benimle bir ilgisi yok. Bürokrasi eski güzel polis işlerinin önüne geçiyorsa bu benim suçum değil." Duraksıyor. "Romilly nasıl? Dün ayrıldığında üzgün olduğu hissine kapıldım."

"Buraya Romilly hakkında konuşmaya gelmedim." "Hayır mı? O zaman neden buradasın?"

Duraksar. Bunu doğru yapmak zorunda; Cole'un ona açıkça söylemeyeceğini biliyor ama belki bir şeyler anlatabilir. Bir ifade titreşimi. Bir kelime, bir vahiy anı. Herhangi bir şey.

"Bunun arkasında kimin olduğunu biliyor musunuz, Dr. Cole?" diyor yavaşça.

Adam ona bakar. Adam göz teması kurar. İkisi de göz kırpmaz. Sonra Cole konuşur.

"Hayatım boyunca özel bir yeteneğim olduğunu biliyordum. İsterseniz benimle ilgili bir yol." İç çekiyor, yavaşça nefes alıyor, sonra veriyor. "Okuldayken, öğretmenim - beni gören tek kişi - bana sinsî derdi. Diğerleri tatlı, çekici, yanlış anlaşılmış olduğumu söylerdi. Asla başını belaya sokan biri olmadım. Asla yakalanmadım." Gözleri geriye kayarak Adam'ın kollarıyla buluştu. "Ama her zaman kendi istediğini elde etmek seni şımarık yapar, DCI Bishop. Bunu buldun mu?"

Adam bekler, Cole'un bir cevap beklemediğini bilmektedir. Yeterince emin, devam ediyor.

"Senin gibi bir adam. Yakışıklı ve kişiliği de buna uygun. Buralarda senin hakkında konuşanları duydum, ve içeri tıktığın adamları. Tam bir av köpeğisin, değil mi Adam? Azim. Hırs. İşlerin senin lehine yürümesinden hoşlanıyorsun. Romilly seni aldattığında nasıl başa çıktın? Seni istemediğinde?"

Adam vücudunun katılaştığını hisseder, ama öfkesine sıkı sıkıya tutunur. "Buraya Romilly hakkında konuşmaya gelmedim, Dr. Cole," diye tekrarlar. "Buraya

Pippa hakkında konuş."

Cole elini havada sallayarak Adam'ın isteğini reddeder. "İşleri aceleye getirmeyin, Dedektif. Zaman ayırın, keyfinize bakın. Artık buradasın, değil mi?"

Adam ters ters bakıyor. "Peki ne konuşmak istersin Elijah?" "Siz, DCI Bishop." Karanlık gözler yine Adam'ın üzerinde.

"Bu konuşulacak bir şey değil."

"Bu haksızlık gibi görünüyor. Konuşmamı istiyorsunuz ama paylaşmaya hazır değilsiniz. En iyi arkadaşınız eve geldiğinde karısını ölü bulduğunda ne hissettiniz Dedektif?"

"Ben bundan bahsetmiyorum."

"DS Hoxton seni suçluyor mu? Pippa'yı bulamadığın için mi? Yoksa beceriksizliğiniz karşısında affedici mi?" Adam sessiz kalıyor, dişleri o kadar sıkılmış ki acı veriyor. "Romilly arkadaşının ölmesine üzülüyor mu? Ya da belki bilmiyorsun. Belki de artık sana dönmüyordur, artık geceleri ağlayacağı sevimli yeni erkek arkadaşı vardır?"

"Ne yaptığını biliyorum Elijah, ama işe yaramayacak," diye homurdanıyor Adam. "Sana bu zevki tattırmayacağım."

"Neyin tatmini, Adam? Duygularını paylaşmanın mı? Çok iyi geliştirdiğin o yüz ifadesini bırakmanın mı?" Elijah iç çeker ve koltuğuna geri oturur. Sonra dönüp korumaya işaret eder. "İkimize de birer fincan kahve getir, olur mu?"

Adam'ı şaşırtan bir şekilde gardiyan başını sallar, kendini duvardan iter ve gider. Oda sessizdir, ikisi yalnızdır.

Elijah yüzünde kocaman bir sırıtışla Adam'a dönüp bakıyor. "Korktun mu?" diyor alay ederek. "Bir seri katille yalnız kalmaktan mı korktun?"

"Sen yaşlı bir adamsın Elijah," diye cevap verir Adam, sesine güven katmaya çalışarak. Ama ya bir silahı varsa: bir şiş ya da jilet? Kaslarının gerildiğini hisseder. "Hodri meydan," der.

Ama Elijah güler. "Sanki rahatsız olabilirmişim gibi. Hayır. Hayır, sadece konuşmak istiyorum." "Konuş öyleyse."

Elijah koltuğunda öne doğru eğiliyor, o kadar yakın ki Adam kulağının yanında tıraş olurken yakaladığı küçük çentiği görebiliyor. "Pippa hakkında bir şeyler bilmek ister misin?" diye fısıldıyor.

"Evet."

"Onu neden seçtiğimi, neden mükemmel olduğunu bilmek ister misin?"

Savunmasız kadınlardan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun, değil mi? Onlardan ne kadar zevk aldığımı." Adam ellerinin titremeye başladığını hissetti. Cole doğruyu söylüyor olabilir miydi?

Tahmin ettikleri gibi dışarıdan biri olabilir mi? Ama nasıl? Onlarla nasıl iletişim kuruyor, onlara ne yapmaları gerektiğini söylüyor?

Boğazını temizliyor. "Sizin için kim öldürüyor, Dr. Cole?"

Cole gülüyor. "Ve eğlenceyi bu kadar erken mi mahvedeyim? İşimiz bitmeden?"

"Asla yirmiye ulaşamayacaksın, Elijah. O zamana kadar seni durduracağız."

Başını sallıyor. "Kibir. Kendine güven. Sizi kıskanıyorum, DCI Bishop. Bir zamanlar ben de senin gibiydim. Her şeyi yapabileceğimi sanırdım. Ve bir dereceye kadar yapabildim. Ama onu kontrol edemezdim, değil mi? Sonunda, kızıma olan aşırı güvenim yüzünden kendimi burada buldum. O bir korkak."

"Romilly tanıdığım en cesur insanlardan biri."

Cole alay ediyor. "Polisi aramanın cesaret gerektirdiğini mi düşünüyorsun? *Doğru şeyi* yapmak için?" Ses tonu alaycı ve küçümseyici. "Asıl cesaret, ülkenin tüm yasalarına, insanlığa ve ahlaka karşı çıkarak hayatını istediğin gibi yaşamayı talep etmektir. O kadınları alıkoymanın yanlış olduğunu biliyordum. Ama istedim ve yaptım. Hayatını tam olarak istediği gibi yaşayabilen kaç kişi tanırıyorsunuz?"

"Ve şimdi şu haline bak," diye yanıtlıyor Adam. "Hapishanede sıkışıp kalmışsın."

"Ama buradalar." Cole tek parmağıyla alnına vuruyor. "Benim kızlarım. Tam olarak ne yaptılarsa. Benim onlara yaptığım şey. Bir daha asla yalnız kalmayacağım. Onlar benim. Sonsuza kadar."

Cole bir an için gözlerini kapatır ve Adam'a bir şey gösterircesine gülümser. Adam içindeki tiksintiyi, nefreti yutar. Pippa'nın katiline ulaşmak için bu pisliği dinlemesi gerekiyorsa, öyle olsun.

Cole gözlerini yavaşça tekrar açar. "Polis kafeslerle ne yaptığımı çözebildi mi?" diye soruyor.

"Onları oraya kilitledin."

Cole gülüyor. "Evet, ama neden? Basit bir hapsedilmeden daha fazlasıydı." Adam'a bakarak duraklar. "Söyle bana, sen olsan ne yapardın? Eğer dünyada bir kadına her şeyi yapabilecek olsaydın. Neyi seçerdin?"

Adam dün gece Ellie'yi hatırlar ve anında midesi bulanır. Başını sallar. "Ben senin gibi değilim."

Elijah kaşlarını kaldırır. "Emin misin? Senin gibi sıcak kanlı bir genç adam." Tekrar öne eğilir, sesi alçak ve fısıltılıdır. "Eğer kimse öğrenmezse? En derin, en karanlık arzuların neler Adam Bishop?"

Adam, aralarına mesafe koymak için koltuğunu geriye iterek arkasını döner.

Elijah kaşlarını çatar. "Genç neslin sorunu da bu. Hayal gücünden yoksunsunuz." Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini yarı kapalı tutuyor. "Sadece senin için kendimden bir tane paylaşacağım. Kafesler." Adam'ın dikkatini çektiğinden emin olmak için gözlerini tekrar açar. Adam ellerini yumruk yapıp kendini tutuyor. "Üç farklı boyda. Eğer iyi olsalardı, beni düzgün bir şekilde tatmin etselerdi - onları istediğim gibi becermeme izin verselerdi, kavga etmeselerdi, yaramazlık yapmasalardı - o zaman daha büyük bir kafese sahip olabilirlerdi. Ben de onları daha erken çıkarırdım. Belki sadece dört, beş saat içeride tutardım. Ama eğer yapmazlarsa ..." O gülüyor ve Adam midesinde safra çalkantıları hissediyor. "Her isyan bir saat ekledi. Grace, o bir savaşçıydı. Küfür etti, bağırdı, çılgılık attı. Onu bağladım ama onları zorlamak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum. Kabul etmelerini, güzel kafalarını sallamalarını ve ben onları becerirken kıpırdamadan yatmalarını seviyorum. Peki ya Grace? Onu kırmak için çok çalışmam gerekti. Onu bir keresinde tam yirmi saat boyunca en küçük kafese koydum. Gece gündüz. Hareket edemiyordu, top gibi kıvrılmıştı, çıplaktı. Bunun insan vücuduna ne yaptığını biliyor musunuz?"

Adam kapıya doğru bakıyor. Gardiyan hangi cehennemde? Neden hâlâ burada yalnızlar? Ama Cole artık Adam'ı fark etmiyor bile, bakışları orta mesafeye sabitlenmiş. "Kaslarına kramp giriyor, metal derisine sürtünüyor. Uyku yok. Yemek yok, su yok. Başından aşağı boşalttığım, onu titreyerek, ağlayarak, yalvararak bıraktığım kova dışında. Sonra ona sordum: "Şimdi bana izin verecek misin Grace?" Başını salladığında bile onu yirmi saat daha bıraktım. Gerçekten emin olmak için."

Elijah başını kaldırıp yüzündeki iğrenme ifadesini engelleyemeyen Adam'a bakıyor. Ama Elijah'ın umurunda değil gibi görünüyor. "Onu dışarı çıkardığımda ayakta duramıyordu," diye devam ediyor. "Sadece yerde sürünebiliyordu. Eklemleri acıdan çılgılık atıyordu, kanıyordu, çaresizdi." Gülüyor. "O zaman sikimi yaladı, sana söyleyeyim. Artık ondan bir bok almadım. Ne o gün, ne de bir daha. Ta ki ölene kadar. O kontrol, dünyadaki her şeyden daha iyi. Özellikle de benim çocukluğumda olduğu gibi buna çok açsanız. Bunu istemez miydiniz, DCI Bishop?" diye sorar. "Bu kontrol. Bir kadının bu kadar uyumlu olması?"

"Hayır, hayır, yapmazdım," diyor Adam. Yeterince şey duydu. Bu adam bir boşluk, kendi en iyi duygu tahminlerine göre işliyor. Kendine hizmet eden çekicilik, sıcaklık ve samimiyet taklidi. Yardım edemediği ama kendi ruhunda gizlendiğini hissettiği kibirli bir narsisizm.

Katili kendisi bulacak. Karakola geri dönecek, onu bulacaklar ve bu deli adamın müdahalesi olmadan tutuklayacaklar. Ayağa kalkar, aralarına mesafe koymak için umutsuzca masadan uzaklaşır.

Ama gitmeden önce dönüyor.

"Ne yaptığını biliyoruz Elijah," diyor Adam, kelimeleri öfkeyle tükürerek. "Dört kadını öldürdün, beşincisini kaçırdın ve işkence ettin. Berbat durumdasın, hastasın, akli dengen bozuk, evet. Ama özel değilsin. Seri katiller söz konusu olduğunda istisnai bile değilsin - senden çok daha kötüler oldu. Ve ömür boyu hapistesin. Bir daha asla gün yüzü göremeyeceksin."

Adam kolu dener ama kilitlidir. Kapıya vurur: bir, iki kez. Elijah ayağa kalkarken sandalyenin yere sürtünme sesini duyar.

"Şimdi ne durumdayız, Adam?" diyor, sesi korkutucu. "Pippa dokuz numaraydı, değil mi?"

Cole ona doğru bir adım atar. Adam dışarıdaki koridorda yürüyen ayak seslerini duyabilir.

"Bu bize ne bırakıyor? Sekiz mi kaldı?"

"Siktir git, Elijah," diye fısıldıyor Adam. "Asla o kadar ileri gidemeyeceksin."

Bir adım uzaklaşır, sırtı sert kapıya dayanmıştır. Metalin yerleştirildiğini, kilitlerin geri çekildiğini duyuyor ve dönüp kolu çekiyor. Ama aynı anda yumuşak ayak sesleri duyar. Elijah'ın arkasında durduğunun farkına varır. Kolu tekrar dener ama zamanı kalmamıştır. Artık çok geçtir. Elijah çok yakındadır, yapabileceği hiçbir şey yoktur. Donakalır, kendini acıya, keskin bir şeyin sırtına saplanmasına hazırlar. Kan akması için. Ama bunun yerine, bir vücut ona doğru bastırır, nazik eller kollarını okşar.

Yüzünün yan tarafında sıcak nefes.

"Yanıyorsun Adam," diye fısıldıyor Cole onun kulağına. "Çok yanıyorsun." Cole duraksıyor; Adam Cole'un vücudunun sıcaklığını, adamın çenesinin yanağına değdiğini hissedebiliyor.

"DCI Bishop," diye devam ediyor Cole, sesi alçak ve sessiz, "gerçekten o kadınların benim ilkim olduğunu mu düşündünüz?"

BÖLÜM

47

KELİMELER Adam'ı bir saniyede serbest bırakır. Dönüyor, iki elini Cole'un göğsüne koyup onu itiyor. Adam geriye doğru tökezleyerek yere düşer ve Adam iki hızlı adımda Cole'un üzerine eğilir, bir dizini Cole'un göğsüne koyarak onu aşağı iter.

"Ne demek istiyorsun sen?" diye bağırır, tüm itidalini kaybetmiştir. "Kimden bahsediyorsun sen?"

Cole gülüyor. "Üç tane daha var. Asla bulamayacağın üç tane daha." "Kim? Kim onlar?"

Yumruğunu kaldırıyor. Onu yumruklamak için mi, tehdit etmek için mi, bilmiyor. Ama gardiyanlar kollarından tutup Adam'ı Cole'dan çekerek kapıdan dışarı çıkarırlar.

"Bilmem gerek, onunla konuşmam gerek" diye bağırıyor Adam, paketlenip götürülürken. "Daha işimiz bitmedi!"

Gardiyan güçlü bir İskoç aksanıyla, "Yeterince şey yaptınız," diye cevap verir. "Doktoru rahat bırakın."

"Neden onu koruyorsun? Onun ne yaptığını bilmiyor musun, hasta herif, o öldürdü-"

Ama Adam daha fazlasını söyleyemeden gardiyan üzerine çullanır. Duvara doğru itiliyor, kafatası tuğlaya çarpıyor, sert bir önkol boynuna dayanıyor. Adam soluk soluğa adamın kolunu çekiştiriyor ama gardiyan sağlam duruyor.

"Doktor hakkında tek kelime daha etme, duydun mu beni?" diyor gardiyan, yüzü Adam'ınkinden sadece birkaç santim uzakta. Adam nefes almakta zorlanıyor, gözleri sulanıyor. Koridorun karşısından onları izleyen başka bir memurun gözlerini kocaman açtığını görebiliyor ama meslektaşını durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Beni duyuyor musun?" diye tekrarlar gardiyan.

"Evet," diye hırıldıyor Adam ve basınç serbest kalıyor. Diğer taraftaki duvara yaslanır, öksürür, ciğerleri kabırır.

"Şimdi siktir git," diye bağırır gardiyan. Ve son bir sert hamleyle Adam'ı gömleğinin paçasından tutup iterek koridorda geriye doğru tökezlemesine neden olur.

Buna inanamaz; güvenlik görevlisinin cüretkârlığı karşısında şaşkınlıkla döner. Bunu rapor etmeli, görüntüleri ele geçirmeliydi ama sersemlemişti, şoktaydı ve çıkışa doğru yürümeye başladı. Cep telefonunu ve eşyalarını toplarken zihni allak bullak olur. Nasıl oluyor da onun büyüüne kapılıyorlar? Eğer olan biten buysa, hapishaneden ziyaretçi kayıtlarını hâlâ almamış olmalarına şaşmamalı. Ve nasıl daha fazlası olabilir? Bulamadıkları daha fazla ceset, daha fazla kurban?

Oradan ayrılır ve arabasına doğru yürür, ancak bunu yaparken arkasında başka bir adam olduğunu fark eder. Koridordaki tartışmadaki diğer memur. Hiçbir şey yapmamış olan. Öfkesi kabarır ve onunla yüzleşmek için döner.

Muhafız onun geldiğini görür ve bakışlarını betona dikerek hızla ters yönde yürümeye başlar. Ama Adam yakındadır ve hızla aralarındaki mesafeyi kapatır.

"Neden onu durdurmadin?" Adam bağırır. Gardiyan onu görmezden gelmeye çalışır ama Adam uzanıp kolunu tutar. "O piç bana saldırdığında neden müdahale etmedin?"

"Bırak beni," diye homurdanıyor muhafız, ama Adam sıkı sıkı tutuyor. Adam ters ters bakar. "Hiçbir fikriniz yok, sizi polisler. Bir hapishanenin nasıl işlediği hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Anlat bakalım."

Bekçi etrafına bakınır. Otopark ıssızdır, kimse onları izlememektedir.

"Kurallar var. Bildiğinizi sandığınız kurallar değil, diğerleri. Yazılı olmayan. İster dolandırıcı ister dolandırıcı ol, itaat edeceksin." "Bunun Cole ile ne alakası var?"

Bekçi kısa boylu ve tıknaz, Adam otuzlu yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyor. Omuzları kambur, sırtı eğik. Kesinlikle yüksek rütbeli bir adama benzemiyordu.

"Her şeyin Cole'la ilgisi var." Adam'ın hâlâ kolunu tutuyor olmasından rahatsız olmuş bir şekilde çekiştiriyor. "O akıllı biri. Vali onu seviyor çünkü sorun çıkarmıyor. Aksine, huzuru koruyor, ne söyleyeceğini biliyor

mahkumları hizada tutmak için. Ona saygı duyuyorlar." Tekrar etrafına bakıyor. "Bir şeyler biliyor."

"Ne gibi?"

"Gibi..." Bir an düşünür. "Bir hapishane memuru vardı. Bir kadın. Mahkûmlardan biriyle sevişiyordu." Omuz silkiyor. "Olur böyle şeyler. Ama Cole bunu öğrendi, nasıl olduğunu sormayın, ve ona şantaj yaptı. Dedikodulara göre olay ortaya çıkmadan önce onun için her türlü şeyi yapıyormuş. Kaçakçılık, uyuşturucu, sigara. Bir sürü şey. Mesajlar ve mektuplar iletiyormuş. Sonuç olarak dışarıda ne kadar bok döndüğünü Tanrı bilir."

"Ona ne oldu?"

"İstifa etti. Duyduğuma göre sinir krizi geçirmiş. O yüzden bulaşmayın, *DCI Bishop*." Adını tatsız bir şekilde söylüyor. "İçeride, rahat bırak. Tabii kötü bir şey olmasını istemiyorsan." Kolunu Adam'ın elinden kurtarmak için sallıyor ve birkaç adım geri atıyor. "Ki ben şahsen istemiyorum. Şimdi siktir git. Biri bizi konuşurken görmeden önce."

Bununla birlikte, başı eğik bir şekilde hızla uzaklaşır. Adam'a söyledikleri şaşırtıcı değil ama bu bilginin yakın zamanda hapishaneden çıkarılması için iyiye işaret değil. Gardiyan gözden kaybolana kadar izler, sonra cebinden telefonunu çıkarır ve Marsh'ı arar. Patronu hemen cevap verir.

"Bishop, hangi cehennemdesin?"

"Üzgünüm, Şef. Ben ..." Adam nefesini tutuyor, arabasının kapısını açıyor ve kendini içeri atıyor. "Elijah Cole'u görmeye gittim."

"Sen..." Dedektif başkomiserin sesi Adam'ın ne söylediğini anlayınca kesiliyor. "Bunu konuşmuştuk. Ziyaretçi kayıtlarını almak için izin verdim ama bir cinayet soruşturmasının ortasında gidip bunu yapamayacağını bildiğimiz tek kişiyi görebileceğini söylemedim."

"Ama o bağlantılı, şef. Her şeyle. Öyle olduğunu biliyoruz."

"Dava hakkında bilmemesi gereken bazı ayrıntıları bildiği için mi?" "Evet, ama-"

"Ama ne?"

Adam ona Cole'un söylediği her şeyi anlatır. Pippa'ya ne olduğunu tarif edişini, dava hakkındaki samimi bilgisini. Gardiyanla olan konuşmasını ve içerideki diğer kişiyle olan tartışmasını ve son olarak

-Cole'un üç kurban daha olduğuna dair son itirafı.

Hattın diğ er ucunda Marsh sessiz.

"Yani Bishop, bana bu ülkenin tanıdığı en kötü şöhretli manipülatif seri katillerden biri tarafından ustalıkla kontrol edildiğini mi söylüyorsun?"

"Sorun o değil, şef. Biliyorum-"

"Aynı zamanda eski karınızın babası olan biri mi?" "şef-
"

"Kes şunu, Adam!" Marsh bağırır. Adam patronunun onaylamamasının tüm ağırlığını hissediyor. "O evi aradık, köpekleri tüm bahçede gezdirdik. Bütün kurbanları bulduk. Cole'un bağlantılı olmasını istiyorsun, Romilly Cole'un işin içinde olmasını istiyorsun, yani... böylece eski karını geri almak için yanlış bir girişimde bulunarak onunla takılabilecek misin? Siktir et, d n onu davet etmemem gerektiğini biliyordum. Ama bu kadar yeter, Bishop. Karakola geri d n. şu anki soruşturmaya. Hoxton'ın karısının cinayetine."

Adam sessiz.

"Beni duyuyor musun,
Piskopos?" "Evet, şef."

Marsh telefonu kapatır ve Adam elini arabasının kontağına koyar. Ama motoru çalıştırmaz. Onun yerine, başka bir arama yapar. Emekli bir dedektifi. DS David Shepherd.

BÖLÜM

48

JAMIE bütün sabah evde tek başına dolaşır ve Adam'ı düşünür. Adam hâlâ eve gelmemiştir. Mutfığa doğru yürüyor, kafası çarpıyor, bacakları sallanıyor. Bir bardak su doldurur, sonra da kanepeye taşır.

Odadaki döküntülere bakar: boş şişelere, dibinde birkaç santimetre sıvı kalmış bardaklara, kül tablasına. Boğazının ağrıdığını hissediyor ve masanın üzerinde duran neredeyse boş Adam's Marlboro paketini alıyor. Birkaç tane içtiğini, bu isyankâr eylemden yarı keyif aldığını, ciğerlerinin yanmasını bir tür kefaret olarak kabul ettiğini hatırlıyor. Şimdi öksürüyor ve yüzünü buruşturuyor. Bir bardak sudan uzun bir nefes çekiyor.

Gün ışığında, ayıkken, dün geceki sözleri aklından çıkmıyor. O zaman onları kastetmişti ama şimdi arkadaşından insanüstü bir şey beklediğini biliyor. Kimse Pippa'yı daha erken bulamazdı; kimse Adam'dan daha fazla çalışamaz, sınırlarını daha fazla zorlayamazdı. Ve Adam'ın tek yaptığı çabalarını yüzüne vurmak olmuştu.

Nereye gitmişti? Geceyi nerede geçirmişti? Bu düşünce daha da kötüydü. Sokaklarda dolaşıyordu. Tek başına. Hâlâ dışarıda bir yerlerde. Pippa'nın olduğu gibi.

Ama düşünceleri paniğe dönüşmeden önce kapıda bir anahtar ve koridorda ayak sesleri duyar. Jamie kendini kanepeden yukarı iter ve Adam odaya girerken durur.

Arkadaşı berbat görünüyor. Üç günlük kirli sakal, gri bir cilt, yarı kapalı gözlerinin altında koyu halkalar. Adam durur, bakışları Jamie'den uzaklaşır.

"Adam, özür dilerim," diye ağzından geçiriyor Jamie, Adam ondan uzaklaşmadan. "Söylediklerimde ciddi değildim."

Adam k ıp ır d a m ı y o r , gözlerini yere dikmiş. "Duş almam lazım," diye mırıldanıyor. "Yapacak işlerim var."

Jamie uzanıp onun kolunu tutuyor; Adam uyuşmuş bir halde ona bakıyor. "Nerelerdeydin?" Jamie usulca sorar. "Endişelendim."

Endişeli bir ifadeyle bakışları yukarı kayıyor. Sonra iç geçiriyor, ağzını eğiyor.

"Belmarsh'a gittim."

"Hapis mi? Kimi görmek için?" Sonra Jamie fark eder. "Cole'u mu? Cole'u görmeye gittin."

Adam başını sallar. "Ve?"

Adam yorgun bir şekilde kanepeye yığılır. "O bir şeyler biliyor. Bütün bunların arkasında o var. O var. Ama bunu kanıtlayamam."

"Ama nasıl?"

"Kahretsin, bilmiyorum. Gardiyanların hepsi onun parmağı altında - belki de onları içeri ve dışarı mesaj göndermek için kullanıyordur." Ellerini yüzünde gezdiriyor. "Kahveye ihtiyacım var."

"Sana bir tane yapacağım. Orada kal."

Jamie mutfağa gider, su ısıtıcısını çalıştırır ve iki bardağa hazır kahve koyar. Tekrar oturma odasına bakar: Adam hâlâ orada oturuyor, başını ellerinin arasına almış. Adam'ın söylediklerine inanamıyor ama bir şeyler de uyuyor.

Jamie kahveleri geri taşır ve ikisini de masaya koyar. Adam sigara kutusuna uzanır, bir tane çıkarır ve yakar. Uzun bir nefes çeker, sonra paketi Jamie'ye uzatır.

"Bir tane ister misin? Bu artık senin olayın olduğuna göre?"

Jamie onun yorgun gülümsemesine karşılık verir. "Hoşuma gitmedi. Özür dilerim dostum."

Adam sigarayla el sallayarak onu kovuyor. "Bitti. Sen haklıydın-"

"Ben-"

"Onu bulmalıydım." Sigarasını kül tablasına vuruyor.

"Adam, sen yaptı hiçbir şey yanlış içinde o Soruşturma. Hiçbir şey yok."

Bu pisliği yakalamaya konsantre ol. Önemli olan tek şey bu."

Adam yavaşça başını sallar. Bir süre sonra, "Hepsi bu değil." der.

Ve Adam Jamie'yi vakayla ilgili her konuda -heparin, iğneler, tıbbi uzmanlık- ve Cole'un ona anlattığı her şey hakkında bilgilendirir.

Jamie'nin ağızı şaşkınlıkla açık kalır.

"Daha fazlası mı var? Üç kurban daha mı?" Jamie şaşkınlıkla cevap verir. "Ama nerede?"

"Marsh manipüle edildiğimi söylüyor. Hepsi saçmalıkmiş." "Sen ne düşünüyorsun?"

Adam omuz silkiyor, sigarasından yükselen dumana düşünceli bir şekilde bakıyor. "Benim ne düşündüğüm kimin umurunda?"

Jamie Adam'ı daha önce de böyle görmüştü: Romilly'den ayrıldıktan sonra. İlgisizlik, mesafe. Duyguları kapanıyor. Adam görünüşte özrünü kabul etmişti ama içten içe ilişkileri değişmişti. Ona söylemediği şeyler var - nasıl hissettiğini, dün geceki tartışmadan önce söyleyeceği düşünceleri.

Ama Jamie daha fazlasını söyleyemeden Adam'ın telefonu çalar. Ona bakar, sonra poposunu kül tablasına sokar ve ayağa kalkar.

"Gitmek
zorundayım."

"Adam-"

"Duş almam lazım. Daha sonra dönerim." Dağınıklığı gözden geçirir. Sonra başını sallar ve odadan çıkar.

Jamie onun gidişini izliyor. O ne yaptı? Arkadaşına en çok ihtiyacı olduğu anda, Adam'ın ona ihtiyacı olduğu anda, her şeyi mahvetti. Bunu telafi edecekti, kararlıydı. Telafi edecektir. Kül tablasını ve iki boş şarap şişesini alır. En azından dağınıklığı toparlayarak başlayabilir.

BÖLÜM

49

Adam eve ulaştığı anda hava kararmıştır. Normal görünümlü bir banliyöde, bir okulun, bir kilisenin yanından geçerek yol tarifini takip eder. Güzel bir köy, Adam'ın bir gün yaşamak isteyebileceği bir yer. Bu düşüncüyü aklından çıkarır. Farklı bir dünyada. Farklı bir insan için. Kendisi için değil.

Düzgünce asfaltlanmış araba yoluna giriyor ve motoru kapatıyor. Wellington botlar ön kapının önündeki sopalara dizilmiş, yanlarında da bir köpek kabı. Zili çalar ve bir adam cevap verir.

"DCI Bishop?"

"Dedektif Shepherd?"

Elini uzatıyor, sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Bana David de. İçeri gel, içeri gel. Köpeklerle aldırmazsın, değil mi?"

İri, siyah bir Labrador, dili sallanarak ve kuyruğunu coşkuyla sallayarak ona doğru geliyor. Hemen Adam'ın pantolonunun üzerine gümüş rengi bir salya bırakır.

"Ah, bunun için üzgünüm," diyor Shepherd köpeği çekerek. "İğrenç bir yaratık ama onu seviyoruz."

Adam gülümsüyor. Bu ciddiyetsiz anı takdir ediyor ve köpeğin kulaklarını ovma için eğiliyor. "Sorun yok."

Ona rahat bir oturma odası gösterilir. Ocağa bir ateş yanmaktadır ve köpek iç çekerek ateşin yanına yığılır. Shepherd ona bir içki ikram eder; Adam kahve ister. Adam gider ve Adam rahat koltuğuna geri yerleşir.

Ateşin sıcaklığında, odanın rahatlığında Adam gözlerinin kapandığını hisseder. En son ne zaman iyi bir gece uykusu çektiğini hatırlayamıyordu. Tüm bunlar başlamadan önce. Bir hafta önce. Cesetleri bulmadan önce.

Çaresizlik, endişe, içini pençeler.

"Haberlerde çıkan haberleri takip ediyordum. Arayıp aramayacağını merak ettim." Shepherd elindeki kahve fincanını masanın üzerine, Adam'ın yanına koyarak onu tedirginliğinden uzaklaştırdı. "Eve gittiğini gördüm." Adam'ın karşısına oturur ve terlikli ayaklarını küçük bir tabureye dayar.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Hiç de değil. Emeklilik, şey..." Omuz silkiyor. "Eski dedektif içgüdüğü asla terk etmez. Elijah Cole'un işin içinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Adam şaşırdı. Detayları basınla paylaşmamışlardı. Ama yaşlı adamın dikkatini verdiği belliydi.

O zamanlar Dedektif David Shepherd olay yerine gelen ilk dedektiflerden biriydi. O SIO değildi; bu şüpheli ayrıcalık Frank Langston adında bir DCI'ye düşmüştü, ama o çoktan ölmüştü. Shepherd sahadaki adamdı, görüşmeleri yürütüyordu, o zamanlar henüz otuzlu yaşlarının ortasıydı. Şimdi, yirmi altı yıl sonra, taşrada güzel bir evde emekliye ayrılmıştı. Terlikler, Labrador, odun ateşi. Ve hâlâ davadan etkileniyor. Öne eğilmiş, Adam'ın cevabını duymak için sabırsızlanıyor.

"Öyle olduğuna inanıyoruz, evet," diye yanıtlıyor Adam. "Soruşturmayla ilgili ancak işin içindeyse bilebileceği şeyler biliyor."

"Yoksa içeride bir adamı mı var?"

"Belki, evet. Ama kim olduğunu düşünemiyorum. Ekibime güveniyorum." Adam duraklar. Ne kadarını paylaşmalıydı? Ama her şeyi anlayan biriyle konuşmak iyi geliyor. "Bu işin arkasında o var. Ya da birisi onu etkilemek için yapıyor. Her iki durumda da Cole eğleniyor."

Shepherd başını sallar. "Bu beni şaşırtmazdı. Düzenbaz piç. Her zaman kaybetmekten nefret ederdi, hapishanedeki ilk günlerinde poker ve blackjackte hile yaparak birçok kavgaya neden oldu. Oradaki her şeyi bilirdi; hem mahkûmları hem de çalışanları diken üstünde tutardı. Gözdelelerini büyüler, diğerlerine şantaj yapardı."

Adam muhafızın ona söylediklerini paylaşır ve Shepherd başını sallar. "Tam ona göre. Kendi ihtiyaçlarına uygun söylenti ve imaları seçerek yayıyor. Onu değerlendirmek için gönderilen psikiyatristlerle oyun oynadı. Sonunda onu görmeyi reddettiler. Onlardan daha zeki olduğu kesin."

"Öyle mi dediler?"

"Elbette hayır," diye homurdandı Shepherd. "Ama Cole kesinlikle öyle olduğunu düşünüyordu ve ben de aynı fikirdeyim. O hapishanedeki ilk birkaç yılında her türlü pislikten paçayı kurtardı. Bir tür ücretsiz klinik işlettiği ortaya çıktı, hatta gardiyanlardan birinin kızına kanser teşhisi koydu. Muhtemelen hayatını kurtarmıştır." Adam o sabah elini boğazına götüren gardiyanı düşünüyor. "Orijinal davayı biliyor musun?" Shepherd soruyor.

"Evet. Tüm dosyalarınızı inceledim. Ama asıl bilmek istediğim orada olmayan şeyler." Duvardaki çiziklerin dışarıda bırakıldığını biliyor. Başka ne olabilirdi? "O zamanki düşünceleriniz. Şüpheleriniz."

Shepherd duraklar. "Neyle ilgili olarak?"

"Daha fazla kurban olduğunu mu düşünüyordunuz?"

Adam yavaşça başını sallar. "Eğer kızı bizi aramasaydı kesinlikle olurdu diye düşünüyorum. O gün ortaya çıkana kadar hiçbir ipucumuz yoktu. Cole olduğuna dair en ufak bir şüphemiz bile yoktu." Yanındaki fincanı aldı ve elinde tuttu. "Yanlış kişileri araştırmak için görevlendirilmiştim, dördünü de. Hepsi kadındı, yaşları aynıydı, vücut tipleri aynıydı, bu yüzden tehlikeli bir şeyler döndüğünü düşündük. Ama Cole şüpheli listemizin yakınında bile değildi."

"Beş kadın olduğunu sanıyordum?"

"Evet, vardı. Ama o sırada Catherine Sutton'ın kayıp olduğunu bilmiyorduk. Evsizdi, kimse onun yokluğunu fark etmemişti. Hayatta kalan tek kişiydi."

"Ona ne oldu?"

Shepherd üzgün bir hareketle başını öne eğiyor. "Öldü. Onu çıkardıktan on gün sonra ortadan kayboldu. Onu bulamadık. Ta ki sonrasına kadar. Sanırım bu onun uzmanlık alanıydı -sokaklarda yaşamak- bu yüzden tekrar ortama karıştı. Ortadan kayboldu. Ama arada bir bakıyordum. Adını arar, tutuklanan Jane Does olup olmadığını kontrol ederdim." Bir an duraklıyor ve gözlerini siliyor. "Kimliği belirsiz bir kadın. Nehirde bulundu ve bir süredir oradaydı, bu yüzden devam edecek pek bir şey yoktu. Hep adını değiştirdiğini, yeni bir başlangıç yaptığını ummuştum. Evlenmiş, çocukları olmuştur." Kendi kendine gülüyor. "Yersiz bir iyimserlikten fazlası değil. Mutlu son arıyordum. Ne olduğunu hiç öğrenemedik. Tahminimce aşırı dozdan öldü. Ya da pezevengi tarafından öldürüldü ve terk edildi. Bu kızlar için genelde böyle olur." Adam'a bakıyor. "Peki ya Romilly Cole? O nasıl? Sanırım onunla tekrar görüştün?"

Adam gülümsüyor. "Evet, soruşturmada bize yardımcı oluyor. O iyi biri. O artık bir doktor. Onkoloji."

"Evet, duydum. Babasının izinden gitmesi çok garip. Onunla hiçbir şey yapmak istemeyeceğini düşünürsünüz. Hep merak etmişimdir." "Neyi merak ettin?" Adam diyor ki.

"Yalan söylediği hissinden asla kurtulamadık."

Labrador uzun bir inilti çıkarır, sonra kendini ateşin önünden kaldırır ve tekrar Shepherd'ın yanına yığılır. Dedektif kulaklarını ovmak için uzanıyor. Adam sessiz kalır. Adam'ın bir yarısı onun ne demek istediğini öğrenmek için yanıp tutuşuyor, diğer yarısı ise ne söyleyeceğinden korkuyor.

Shepherd iç geçirir. "Bu konuyu açmamalıyım. Bu haksızlık. Kanıtlayabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Ama hikayesinde bir şeyler tutmuyordu. Zamanlamalar, ev, ne kadar sürdüğü. *Bir şeyler* görmüş olmalı."

Adam onun bahçeye bakan yatak odasının yerini hatırlıyor. "Ama tamamen habersiz olduğunu söylemişti?"

"Doğru. Bildiğini gösterebilseydik bile ne işe yarardı ki? On bir yaşındaydı. Hayatı tamamen mahvolmuştu. Ve onu kilit altına almıştık. Onu ömür boyu hapse atmaya yetecek kadar kanıt varken neden kıza daha fazlasını çektirelim?"

"Hemen sonraki günlerde nasıldı?"

"Şok oldum. Karmakarışık. Ağlıyor. Çok sevdiğiniz babanız beş kadını kaçırmak, işkence etmek, tecavüz etmek ve öldürmek suçlarından tutuklansa ne beklerdiniz? Ama kız onun parmağının altındaydı. Bunu görebiliyordunuz. Onun için her şeyi yapardı. Yapıp yapmadığını merak ediyorsunuz."

"Neye sahip olup olmadığı?"

Ama adam devam etmek istemeyerek başını sallıyor. "Sadece o değildi. Onun etrafındaki herkes böyleydi. Dedektiflerimizden bazıları bile büyülenmişti. Çok kibar, komik ve zekiydi. Onunla tanıştınız."

"Bu sabah. O kadar da hoş değildi."

Shepherd başını sallar. "Biz de onun bu yönünü gördük. Yazı tura atarken çirkinleşiyordu. Bir seri katilin iki yüzü. Ama yakalanmadan önce on üç yıl boyunca o pratisyen hekimliği yürüttü. Hatta bazı hastalarından ne kadar yanıldığımızı, Dr. Cole'un onlara nasıl yardım ettiğini anlatan mektuplar bile aldık. Adliyenin dışında onun masumiyetini ilan eden pankartlar vardı. Ben olsam

onlara fotoğrafları göstermeyi severdim, onları o tuvalete götürürdüm. Bunu asla unutmayacağım. O kokuyu."

Gözleri dalıyor, anıların içinde kayboluyor. "Ben oraya vardığımda kızlar gitmişti ama boşken bile korkunçtu. Korkularını neredeyse tadabiliyordunuz, içgüdüsel. Kalın, yapışkan, havada bir şey.

"Eve geldiğimde bir duş aldım, sonra hemen geri döndüm ve bir duş daha aldım. Sana yapıştı. Ölüm. O zavallı kadınlar... ne kadar çok acı çektiler."

Adam'a bakar, gözleri kısılmıştır. "Eğer bu son ölümlerin onunla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsan - ne kadar imkânsız, ne kadar saçma olursa olsun

-O zaman muhtemelen vardır." Sandalyesinde öne doğru eğiliyor, kararlı, yüzü sert. "O adam şeytanın ta kendisi," diyor Shepherd. "Şeytanın vücut bulmuş hali."

BÖLÜM

50

ADAM dedektife teşekkür eder ve oradan ayrılır. Ama gitmeden önce Shepherd onu durdurur.

"Sorunuza, buraya gelme nedeninize cevap vermedim."

Adam bir an için ne demek istediğini anlayamaz. Sonra hatırlar.

"Diğer kurbanlar."

"Evet. Ve hayır, orada başka biri olduğunu sanmıyorum." "Ama ev-"

"Hayır. Kontrol ettik. Kapı çerçevesindeki Roma rakamları daha fazlası olup olmadığını merak etmemize neden oldu, bu yüzden bahçede üç ceset bulduğumuzda her yeri binlerce kez gözden geçirdik. Köpekler, yere nüfuz eden radar, her şey. Döşeme tahtalarını söktük, betonu deldik. Sizi temin ederim ki başka bir şey yok."

Adam başını sallar. Tekrar "Teşekkür ederim," der ve Shepherd onun elini sıkar.

"Sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarım," diyor. "Her zaman. Ama o evde olanlar hakkında bir şey bilen biri varsa, o da odur. İşin içinde başka biri olsaydı, o bilirdi. Kızı. Romilly Cole ile konuşun."

Adam düşünmeden araba kullanır. Neredeyse tanıştıkları anda ona babasından bahsetmişti. Dürüst olmak istediğini söyledi. Eğer başa çıkamıyorsan, sorun değil, ama bilmeni istiyorum. O da başıyla onaylamış ve konuşmasına izin vermişti.

O evde onunla birlikte büyüdüğünü, işlediği vahşi suçlar canlandığında neler hissettiğini anlattı. Ona gazete haberlerini okumasını, o dönemde yaptıklarını detaylandıran raporları okumasını, sonra da sorusu olursa kendisine gelmesini söyledi. Ama o bundan daha fazlasını yapmıştı. Adam orijinal dava dosyalarını buldu, DS Shepherd ve DCI Langston'ın bulduklarını okudu. Duruşma tutanakları. Sonraki itiraflar kasette. Karardan sonra Cole suçlarını itiraf etmiş, bir görüşme odasında haftalar boyunca dikkatle detaylandırmıştı. Her şey yolunda görünüyordu. Bir şey hariç. Nasıl bilemezdi?

Kızın evine varır, zili çalar; ayak seslerini duyar. Romilly kapıyı açar. Mavi bir kot gömlek giymiştir, boynu açıktır, altında düşük beyaz bir yelek vardır. Saçları dalgalı ve omuzlarına dökülmüştür. Bir an için gülümsüyor ve adam donup kalıyor. Önündeki bu güzel görüntüyü yok etmek istemiyor. Ama kadın bir şeylerin ters gittiğini seziyor ve ifadesi değişiyor.

"Adam, ne oldu?" Kadın onu eve sokar, çay ve kahve ikram eder ama Adam hepsini reddeder ve oturmasını söyler. Kadın kendini yavaşça mutfak sandalyesine bırakır, gözleri adama kilitlenmiştir.

Onun karşısına oturur.

"Romilly, bana karşı dürüst olmanı istiyorum." Gözlerini dikip bakıyor ve alnı çatılıyor. "Biliyor muydun?"

Sessizlik odayı kaplıyor. Adam onun nefes alıp verişini duyabiliyor.

Dışarı.

"Lütfen," diyor. Ve sessizce, "*Lütfen*" diye düşünüyor. *Sadece söyle bana.*

"Bu konuyu neden şimdi açıyorsun?" diye yavaşça soruyor. "Bu sabah babanı gördüm."

Onun göz kırptığını görüyor, sonra sertçe yutkunuyor. "Ve?" "Daha fazla kurban olduğunu söylüyor."

"Ve sen ona inanıyorsun?"

"Dinle, Romilly. Oraya gittim, senin evine. Dün. Ben asla Daha önce fark etmemiştim ama yatak odanız bahçeye bakıyordu. Onu orada nasıl fark etmediniz? Kadınları neredeyse tam altınızdan içeri taşımış olmalı." Elini tutmak için uzandı, ama kız geri çekti. "Lütfen, Romilly. Onlar için. O kadınlar için."

Başını sallar. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Her gün o kadınları düşünmediğimi mi sanıyorsun? Hayır, Adam. Polise de söylediğim gibi

hiçbir şey görmedim. Hiçbir şey bilmiyordum." Yüzü kızarır. Ağlamaya başlar, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanır. "Bunu biliyorsun, Adam. Sen, tüm insanlar. Bildiğim her şeyi sana anlattım."

Ona bakıyor. Ona inanıyor, inanmak zorunda. Alternatifi düşünülemez.

"Özür dilerim," diyor. "Sormamalıydım. Ama bu dava, o adam. Beni deli ediyor. Önemli bir şey değil, unut gitsin." Saate baktı. Saat akşamın dokuzu. Geç. "Erkek arkadaşın buralarda mı?"

"Hayır, birkaç günlüğüne bir arkadaşında kalmaya gitti."

"Şimdi mi?" Adam, işler bu haldeyken adamın kız arkadaşını yalnız bırakacağına inanamayarak sorar.

"Evet. Biz ..." İç çekiyor. "Kavga ettik. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var." "Ne hakkında kavga ettiniz?"

Gülüyor, kısa ve keskin. "Sen, Adam. Hep seninle ilgili." "Ben mi?"

Gülümsüyor ve hüznle başını sallıyor. "Bu davanın peşini neden bırakmadığımı anlayamıyor. Seni neden yalnız bırakmadığımı." Duraksıyor, dudağını ısırıyor. "Sana hâlâ aşık olduğumu söylüyor."

Adam yutkunuyor. Boğazını temizler. "Peki ya sen?"

"Sormana gerek var mı?"

Ona bakıyor. Gözleri onunkilerle buluşuyor, koyu ela kahverengi, neredeyse çaresiz. Ondan bir yanıt, bir şey bekliyor ve o da bunu istiyor. Çok, çok fazla. Ama-

"Gitmeliyim, Milly." Hızla ayağa kalkar; kızın bir ses çıkardığını duyar. Yumuşak bir pişmanlık ve hayal kırıklığı karışımı.

"İyi, git," diyor. "Her zaman yaptığın gibi çek git."

"Gitmiyorum... Yürütmem gereken bir dava var, Romilly. Yapamam-" "Neyi yapamazsın? Nasıl hissettiğini söyleyemez misin?"

Çabucak döner. "Sana güveniyorum. Sana tekrar güven. Yaptığın şeyden sonra."

"Tanrım!" Romilly'nin çenesi dışarı fırladı. Öfkeli, yüzü kıpkırmızı.

"Evet, bir hata yaptım. Evet, ayrılmamız benim hatamdı. Ama önce-"

"Başka birini becermeden önce mi?"

"Evet, ondan önce! En azından ben ne yaptığımı itiraf edebiliyorum. Sen ise... her şey yolundaymış gibi davranıyorsun. Mutlu ve aşıkmişiz gibi davrandın, oysa aylardır benden uzaklaşıyordun."

Dik dik bakıyor. "Bu değil-"

"Evet, öyle, Adam. Evlendiğim adam nazik ve açık biriydi ve... bana bir şeyler anlattı. Nasıl hissettiğini paylaştı. Üzüldüğünde, endişelendiğinde ya da acı çektiğinde. Ama sen-" Suçlayıcı bir parmakla onu işaret ediyor. "Sen o değilsin. Bu adam kibirli ve aptal, etrafta dolaşıyor ve-" Duruyor, öfkesi sönüyor. "Ve hayatını boşa harcıyor," diye sessizce devam ediyor. "Bir duvar ördün ve iyi olduğunu düşünüyorsun, ama sadece yarım bir hayat yaşıyorsun, Adam. Lütfen. Kocamı geri istiyorum. Seni istiyorum."

Adam başını sallıyor. Bunu yapamaz. Şimdi olmaz.

Dönüyor ve kapıyı arkasından çarparak hızla evden çıkıyor. O yanılıyor. Yanılıyor, diye düşünüyor arabasına binerken. O iyi biri. Evet, bazı insanlar gibi *duygularını* her zaman paylaşmıyor ama bu sorunları olduğu anlamına gelmiyor. Onun için gardını indirdi ve bakın ne oldu. Sonunda yalnız kaldı. Tıpkı yıllar önce ailesi gibi.

Hayır. O iyi. Onsuz da yaşayabilir. Onu sevmiyor. O iş bitti, diyor kendi kendine. Bir sigara çıkarır ve titreyen parmaklarıyla yakar. Ama yine de göğsündeki ağrı geçmiyor. Kemiklerinin derinliklerinden gelen bir sızı.

Onunla konuştun. Zamanı geldi.

Hızlı hareket etmeliyim.

Hızlı yürüyorum; dışarısı soğuk, fazla insan yok. Özellikle de burada. Sokak lambasının patikaya ulaşmadığı, gölgelerin ağaçların arasında gizlendiği yerde. Kimse beni fark etmiyor. Senin gibi ben de yalnızım.

Eve ulaştım; yan tarafa doğru yürüdüm. Arka kapı kilitli değil, mandalı eski ve paslı. Şikayet etmeden açılıyor. Çöp kutularının, düzgünce istiflenmiş cam geri dönüşüm yığınlarının yanından geçiyorum. Burada yaşayanlar genç insanlar, şarap seçimlerinden bunu anlayabiliyorum. Ucuz. İğrenç. Ağızda kalan bir tat.

Arka bahçede kenarda duruyorum. Mutfakta birinin, bir kadının yüksek sesle bir şarkı söylediğini görüyorum. Oturma odasına doğru bağılıyor, sesler geri geliyor. Burada üç kişi var ama görülmeyeceğimi biliyorum. Ben asla görülmem.

Kadın büyük şarap bardakları dolduruyor ve onları taşıyor. Gülüyor. Umursamaz. Güzel değil ama kendi tarzında sevimli. Gölgelerden çıkıp ilerliyorum ve bir elimi arka kapıya koyuyorum. Kilitli değil. Başka bir işaret. Muhtemelen sayıca çok olmanın güvenli olduğunu düşünüyorlar. Ne kadar da yanılıyorlar.

Kolu aşağı itip mutfığa giriyorum. Tencereler ve tabaklar kenarda duruyor, ocakta sos parçaları kalmış. Müzik burada daha yüksek, mutlu ve parlak. Sarsıcı.

Koridorda durup dinliyorum. Hayatlarının en güzel zamanlarını geçiren üç genç kadının konuşmalarını. Kahkahalar, neşe. Onlardan nasıl da nefret ediyorum. Bu seni daha çok sevmeme neden oluyor. Çekingenliğin için, olgunluğun için.

Parlak ve mutlu sahneyi terk edip merdivenlerden dikkatlice çıkıyorum. Döşeme tahtaları gıcırıyor ama sesim duyulmuyor. Çünkü ışıktan hangi yatak odasının ona ait olduğunu biliyorum ve oraya doğru ilerliyorum.

Kapıyı açıyorum. Gözlerimin loşluğa alışmasına izin veriyorum. Yatak toplanmamış ve ucuz, eski püskü giysiler yerlere saçılmış. Parfüm kokusu havada asılı duruyor.

Olmam gereken yer burası. Saklanacak en iyi yer için odaya bir göz attım. Yatağın altında hiç yer yok ve gardırop tıka basa dolu. Kapının arkasında durup bekledim. Kıpırdamadan. Sabırlı.

Her zaman olduğum gibi.

Anı parçaları girip çıkıyor: o zamandan. Masanın altında otururken sunta kokusu, yeni mobilyalar. Geliyorum, hazırım ya da değilim - bağırış, yüksek sesle ve neşeyle. Nefesimi tutuyorum, ağır ayak seslerini duyduğumda heyecan neredeyse kıkırdamama neden oluyor. Sonra, köşeleri kırışmış kara gözlerin gülüyor. Özlediğim mutlu zamanlardı onlar.

Uyduğumda rüyalar bana yalnız olduğumu, bir kenara atıldığımı hatırlatıyor. Kaybolmuş ve terk edilmiş, boş yollarda yürüyorum, çılgınca arıyorum. Kavrayıcı yalnızlığı, korkuyu, gerginliği midemde hissediyorum ve uyandığımda yüzüm gözyaşlarımdan ıslanmış oluyor.

Onları düşünmemeye çalışıyorum. Öldürdüğüm insanları. Bunu hak ettiklerini, masumları korumakta başarısız olan bir sistemin yordakçıları olduklarını biliyorum. Kaderlerinde ölmek vardı. Ama yine de. Çılgınlıklarını, merhamet için yalvarışlarını duyuyorum.

Ama şimdi, zamanı geldi.

Müzik kapanıyor. Merdivenlerde ayak sesleri ve kahkahalar. "İyi geceler" ve "iyi uykular" nidaları. Kapı açılıyor, ışık yanıyor, gözlerim kamaşıyor. Ama ben açık kapının arkasında saklanmış bekliyorum. Nefesinin altında mırıldanıyor; görüş alanıma girip çıkmasını izliyorum. Soyunuyor ve onu görüyorum: genç ve gergin, iz bırakmamış. Nefes alışım hızlanıyor. Sağ elimle cebimdeki bıçağa dokunuyorum, bıçak keskin, parmak ucumu kenarında gezdirirken batıyor. Bıçağı çekiyorum ve dar bir kesikten parlak kırmızı kan fışkırdığından emin oluyorum. Parmağımı ağzıma sokuyorum, hâlâ izliyorum.

Sütyenini çıkarıyor, yatmak için bir tişört giyiyor, sonra banyoya giriyor. Kendine güveni, gençliğin verdiği rahatlık; dişlerimi gıcırdatan bir öfkeyle ondan nefret ediyorum. Saklandığım yerden çıkıyorum, kapıyı bir klik sesiyle iterek kapatıyorum. Kilitte bir anahtar var ve onu çeviriyorum, çekip çıkarıyorum ve cebime koyuyorum.

Artık yalnızsınız.

*Geliyorum, hazır ol
ya da olma.*

Dişlerini temizliyor, aynada kendine bakıyor. Yansımadaki beni görüyor ve donup kalıyor. Diş fırçasını düşürdü.

"Nesin sen..." diye başlar ama bıçağı görünce durur.

Çığlık atmak için bir nefes alıyor ve işte o zaman saldırıyorum. Bir adım öne çıkıp bıçağı ortasına doğru saplıyorum. Geldiğini gördü ve eliyle savuşturdu ama yeterince hızlı değildi. Çok yaklaştım. Bıçak ön koluna isabet ediyor, keskin ve etkili bir şekilde eti kesiyor. Çığlık atıyor, yaralı koluyla çırpınırken kan lavaboya, aynaya sıçırıyor, panikliyor.

"Lütfen..." diye yalvarıyor. Ama yalvarmasının bir anlamı yok. Dosyaları gördü, önceki kurbanları. Sonunun ne olacağını biliyor. Bu sadece bir zaman meselesi.

Benden uzaklaşıyor ama duşun beyaz fayanslı kabini dışında gidebileceği bir yer yok. Şimdi ağlıyor, ellerini önüne uzatmış. Ben banyonun kapısını iterken daha çok hıçkırıyor. Duşun zeminine çömeliyor.

"Özür dilerim," diyor ama ne için olduğunu bilmiyorum. Kolundan akan kan derisini çiziyor ve giderden aşağı akıyor. Altımda top gibi kıvrılmış pozisyonu bunu zorlaştırıyor.

"Seni gereğinden fazla incitmek istemiyorum," diyorum ve o büyük yeşil gözleriyle bana inanmayarak bakıyor. "Bunun olacağını biliyorsun. Acı çekmene gerek yok."

Gözlerini kırptırıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. "Lütfen," diye fısıldıyor. "Ölmek istemiyorum."

"Hepimiz öleceğiz," diye cevap veriyorum. Gözleri kapıya kayıyor. Ne düşündüğünü biliyorum.

"Ben sadece seni istiyorum," diyorum. "Ama bağır ve çığlık at - koşarak gelmelerini sağla - ve onları da öldüreceğim. Bunu istiyor musun?"

Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Hayır," diyor usulca. Bıçakla bir işaret yapıyorum. "O zaman ayağa kalk."

Şimdi feryat etmeye başladı. Vücudunun titrediğini görebiliyorum. Duş zeminine dökülen idrarının kokusunu alıyorum. "Lütfen," diyor tekrar.

"Ayağa kalk," diye tekrarlıyorum. "Ve çabuk olacağım."

Ama o hareket etmiyor. Öylece duruyor, dizlerini göğsüne çekmiş, ağlıyor, boş laflar ediyor.

Kızmaya başlıyorum. "Seni parça parça ayırmamı mı istiyorsun?" Diyorum. Tanıdık bir gerginlik hissediyorum, saçlarım patlamak üzere. "Çünkü yapacağım. Kollarındaki eti oyacağım. Parmaklarını keserim

Ellerini teker teker. Kulaklarınızı, burnunuzu kesin. Hala hayattayken gözlerini mi alayım?"

Başını tekrar tekrar sallıyor. "Hayır," diyor.

"Diğer kurbanların nasıl acı çektiğini hayal edebiliyor musunuz? Ben onları kesip açarken ne kadar çılgılık attıklarını?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece ağlamaya devam ediyor, sümük ve gözyaşlarıyla dolu büyük hıçkırıklar.

"Bunun sen olmasını ister misin?"

"Hayır," diye feryat ediyor.

"O zaman ayağa kalk."

Uzun bir çılgılık atıyor -acı, korku ve üzüntü- sonra ellerini yavaşça duvarlara uzatıyor. Önce elleri kayıyor, fayanslara kan bulaşıyor ama kendini ayağa kaldırıyor. Dişleri takırdıyor, tüm vücudu titriyor; gözleri bıçaktan yüzüme ve tekrar bana bakıyor.

Ama ben sözüme sadık biriyim. Bıçak girdiğinde, hızlı ve keskindi. Yumuşak karnını tereyağı gibi deliyor, kan ellerimi, kollarımı kaplıyor ve sertçe yukarı çekiyorum. Ama bu asla acısız olamazdı. Gözlerindeki acıyı görüyorum, kaslarındaki gerginliği hissediyorum. Ama uzun sürmedi. Hiç şansı yoktu.

Yavaşça yere yığılıyor, bacakları ıslak zeminde altından kayıyor. Bıçağı çekiyorum ve oluk oluk kan akıyor.

Uzanıp onu üst kollarından tutarak duştan çıkarıp banyo zeminine çekiyorum. Hafifçe direniyor, inliyor, ben de bıçağı bir kez daha, sertçe göğsünden kalbine doğru itiyorum. Kasların direnci, ciğerlerini yakaladığımda oluşan hava kabarcığı.

Kan hızla akıyor, yerde kaygan bir göl oluşuyor. Artık hareketsiz. Gitti. Buradaki işim tamamlandı.

Ben hazırım. Senin için hazırım.

BÖLÜM

51

Adam geri döndüğünde istasyonda sessizlik vardır; Adam huzur içinde teselli bulur.

Masasına oturur, ardından olay odasına bakar; burada sadece iki dedektif kalmıştır, diğerleri gece için evlerine gitmişlerdir.

Onun yokluğunda pek bir ilerleme kaydedemediler. Adam, gelen kutusunda bekleyen raporlar olduğunu, dedektiflerinin takip ettikleri soruşturma hatlarıyla ilgili güncellemeler yaptığını biliyor ama aynı zamanda önemli bir şey bulunmadığını da biliyor. Öyle olsaydı, biri onu arardı.

Telefonu çalıyor, Jamie'den bir mesaj: *Yatmaya gidiyorum. Buzdolabında senin için yemek var.* Aynı anda hem hiçbir şey hem de her şey söylüyor. Yas tutan, yalnız kalmaması gereken ve savunmasız olan Jamie'nin ona göz kulak olduğunu. Denediğini biliyor ama hâlâ kafasının içinde onun sözlerini duyuyor. İhaneti. Jamie'nin başından beri onun hakkında tüm o korkunç şeyleri düşündüğünü.

Sessizce oturur ve gelen kutusunu açar. Vücudu yemekten, düşünceden, motivasyondan boşalmış gibi hissediyor ama her seferinde bir rapor okuyor, bilgileri almıyor.

Raporlara kaşlarını çatıyor, sonra tekrar tıklıyor. DC Lee'nin hala çalışmakta olduğu olay odasına bakar.

"Tim?" diye bağırıyor açık kapıdan.

"Patron?"

"DNA sonuçları laboratuvardan geldi mi?" Bir duraklama. "Hayır."

"Tanrı aşkına." Adam kızgınlık hisseder ve telefonunu eline alır. "Maggie," diyor ve telefonu açar açmaz kızın boğazına atlıyor. "DNA sonuçlarım nerede?"

Maggie, "Senden haber almak da güzel, Bishop," diye cevap verir. Bir boşluk, bu arada konuşmaları duyuyor; ahizenin diğer tarafında mırıldanan sesler. Maggie tekrar bağlanır: "Cenazeler morgdan bize ulaşmadı. Yanlış kişiye çağırıyorsunuz."

Adam yüksek sesle küfreder, sonra tekrar arar. Telefonu açan patoloji teknisyeni Adam'ın öfkesinin tüm boyutlarını görür ve Ross'a seslenmeden önce tam bir dakika boyunca ona bağırır.

"DCI Bishop," diyor Dr. Ross, sesinden küçümseme damlıyor. "Neden personeline çağırıyorsun?"

"Wayne Oxford'dan alınan örnekler. Laboratuvarın katilin DNA'sını kontrol etmesi gerekenler mi? Hangi cehennemdeler?"

"Onları Salı günü gönderdik. Başbakan'dan hemen sonra." "Laboratuvarda yoklar."

"Eğer biri çuvalladıysa, o biz değiliz. Başkasına bağırın."

"Yani kaybolduklarını mı söylüyorsun?" Adam kaslarının gerildiğini hissediyor, kıpırdamadan durmayı zar zor başarıyor. "Tüm bu insanları öldüren adamı bulabileceğimiz değerli örnekler, sen ve Maggie Clarke arasında kayboldular mı?"

Telefonun diğer ucundaki Ross'un yüksek sesle nefes aldığını duyar. "Siktir git, Bishop," diyor sonunda. Öfkeli, sözcükleri kesik kesik, sesi kısık. Adam bunu anlayabiliyor ama umurunda bile değil.

"Eğer bunu kasten yaptığını öğrenirsem-"

"Seni kibirli pislik!" Ross telefonda o kadar yüksek sesle bağırıyor ki, ahize vızıldıyor. "Seni lanet olası pislik. Hiç durup düşünmüyorsun, değil mi? Belki de bu boktan şeyler senin yaptıkların yüzünden başına geliyordur. Boşanman. Hoxton'ın karısının ölümü. Bu soruşturmanın boka sarması. Bu olaydaki ortak faktör kim, Bishop?" Ross tükürür. "Belki de sandığınız kadar iyi biri değilsinizdir."

"Örnekleri kaybetmedim-"

"Hayır. Ama eminim Maggie Clarke onları bulmak için elinden geleni ardına koymayacaktır."

Ve böylece hat kesilir. Adam donakalır, ahize elinde duraklar, sonra yavaşça telefona geri indirir. Baştaki öfkesi yerini başka bir şeye bırakmıştır. Dehşet. Korku. Ve acı bir kendinden nefret.

Maggie Clarke ile olan profesyonel ilişkisinin, kısa süreli karşılaşmalarından sonra asla tam olarak düzelmediğini biliyor. Geçen Eylül ayında, bir iş gecesi de

çok içti. Uzun fetih serisinde bir kadın daha. Ve gurur duyduğu bir şey değildi.

Ama Mags daha fazlasını istememişti, bunu söylemişti. Hayatı dolu ve yoğun; işi ve laboratuvarı vardı, hafta sonlarını açık havada geçirirdi. Doyurucu bir kadın. Sahil yollarında yürümekten sağlam kollar ve bacaklar; kumsalda ve denizde geçirdiği saatlerden derin bir bronzluk; sağduyu ve saçma olmayan bir tutum. Onun için hiç vakti yoktu, bundan emindi. Peki Ross nereden biliyordu? Karakol dedikodularının cevaplama gereken çok şey vardır.

Hızlı ayak sesleri dikkatini dağıtır; DC Tim Lee kapı aralığında durmaktadır.

"Patron," diyor. Adam başını kaldırır, hâlâ yarı şoktadır. Lee'nin yutkunmasını ve ardından hızlı bir nefes almasını izliyor. "Şimdi gelmen gerekiyor."

Adam zar zor göz kırpmıyor. "Başka bir kurban daha var," diyor donuk bir sesle. Lee gözlerini kırıştırarak, "Evet," diye yanıtlıyor. "Bu Ellie."

Adam bundan sonrasını pek hatırlamıyor. Uyuşuk bir şekilde hareketleri yaparken titreyen görüntüler zar zor sindiriliyor. Polisler kapıda, kordon çoktan sağlama alınmış. Pencereleden yansıyan mavi ışıklar. Tanıdık bir ev, ağlayan ve sarılan histerik ev arkadaşları. Beyaz olay yeri kıyafetinin kırıksıklığı, maskenin arkasında nefesini hissetmesi. Eldivenlerin altında avuçlarında ter.

Merdivenleri yavaşça çıkıyor, bacakları ağır ve yorgun. O kadar bitkin ki sarhoş gibi hissediyor. Burayı hatırlıyor. Ellie'yi öpüşünü, elbiselerinin altını karıştırışını. Vücudu, genç, sıcak. Canlı.

İçeri girerken gözler onu izliyor, parmaklar banyoyu gösteriyor. Kadın yerde yatmaktadır; her yer kan içindedir. Adam içeri girmez.

Kırmızı bir göl karo döşeli zeminin her santimini kaplıyor, tuvaleti, lavaboyu çevreliyor. Duşta çizgiler, lekeler, sıçramalar var. Parmak izleri, düşerken aşağıya doğru ilerleyen çizgiler.

Geri çekiliyor. Cesedini daha fazla görmek istemiyor -diğer kurbanlar gibi derin kesikler, yaralar. Onun son anlarını hayal etmek istemiyor. Adam'ın boş midesi boş; parmaklarını dudaklarına bastırıyor, maskenin üzerine, öpücüğünü, savunmasızlığını, güzelliğini hatırlıyor.

Ellerinde kanıt kitleriyle iki SOCO daha içeri girer ve Adam bir anlık netlikle şunu fark eder: *DNA'm bu odanın her yerinde olacak.* Onun

Parmak izleri, tükürüğü, deri hücreleri, saçları, yatağında mevcut. Kapüşonu başından, maskeyi ağzından çıkarır. Onu bulmaları için bir nedene ihtiyacı var. Şimdi bir hata, sonrası için bir açıklama. Ama bir SOCO onu durdurur.

"Patron, ne yapıyorsun? Suç mahallini kirleteceksin."

"Evet, üzgünüm, doğru." Onları tekrar giyer ve hızla odadan çıkar. Beklemeyecek, bekleyemez.

Evden çıkıp arabasına doğru yürür. KKD'yi çıkarır ve oturup izler, zor nefes alır.

Katili düşünüyor. Görünmeden bir eve girecek ve kimse alarmı çalmadan öldürecek kadar cüretkâr. Tek bir tanık bile olmadan girip çıkıyor. Ev arkadaşları Ellie'nin sıcak çikolata isteyip istemediğine bakmaya gitmiş ve cesedi bulmuşlardı. Belki on, belki on beş dakika yalnız kalmıştı. Bu şans mıydı, güven mi, yoksa başka bir şey mi?

İzlerken yolda bir arabanın durduğunu görür. Onu tanır, Marsh'a ait lüks bir Jag E-tipidir.

Hiç düşünmeden arabasından iner ve karşıya geçer. Marsh hâlâ sürücü koltuğunda oturmaktadır. Adam yolcu tarafındaki cama dokunur. Kilitler açılır ve Adam içeri girer.

"DC Quinn mi?" Marsh sorar. Adam başını sallar. Ağzı kurumuştur.

Marsh eve doğru bakıyor, nefesinin altında küfürler mırıldanıyor.

"Şef?" Adam diyor ki.

Marsh ona bakıyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var. Dün geceyle ilgili bir şey."

BÖLÜM

52

"SİKTİR, PİSKOPOS."

Marsh bunu sinirli bir iç çekişle söylüyor.

Adam ona bara gidişini anlatır. Ellie ile karşılaşmasını. Evine geri dönmesini. Tüm detayları anlatmıyor ama bu kadarı yeterli. Bir astıyla ilişki kesinlikle sınırların dışındadır. Özellikle de öldükten sonra.

Marsh yine "Siktir," diyor. "Düzgün bir ifade almamız gerekecek. Hiç değilse seni cinayet zanlısı olmaktan çıkarmak için, ama biliyorsun Profesyonel Standartlar devreye girecek. Düzgün bir soruşturma yapmaları gerekecek ve kim bilir başka neler çıkacak ortaya." Adam'a bakar. "Başka nelerden haberdar olmam gerekiyor, DCI Bishop?"

Adam sefilce başını sallar. "Başka bir şey yok, şef. Hiçbir şey, yemin ederim."

Marsh iç çeker. "Evine git. Ben bu suç mahalliyle ilgileneceğim ve sabah tekrar konuşacağız."

"Uzaklaştırıldım mı?"

"Hayır. Ama... Tanrım, bilmiyorum. Pippa öldürüldüğünde davada çalışman yeterince kötüydü, ama bu. Bu çok ileri bir adım, Adam. Seni SIO olarak tutmamın imkanı yok."

"Anlıyorum, Şef."

Adam başka bir şey söylemeden arabanın kapısını açar ve gecenin karanlığında dışarı çıkar. Olay yerinden on adım, belki de yirmi adım uzaklaşır. Gözden kaybolacak kadar uzağa. Ve öyle olduğundan emin olduğunda, dağılır.

BÖLÜM

53

ROMILLY Adam'ı kapısının önünde görmeyi beklemiyordu, özellikle de yüzündeki o ifadeyle. Onunla tanıştığı ilk günkü gibi görünüyordu, hastane koridorunda tek başına. Ağzı kapalı, yüzü çökmüş, omuzları kambur. Bir şeylerin çok yanlış olduğunu biliyor.

"Adam?" Romilly diyor ki.

Durur, çenesi gerilir. "Başka bir kurban daha var," diye mırıldanıyor. "Benim ekibimden biri. Ben davadan alındım."

"Aman Tanrım. Çok üzgünüm," diyor ona doğru uzanırken.

Tereddüt etmiyor, sadece onu yakalıyor ve kendine yakın tutuyor. Onun bir an için gerildiğini, sonra kollarına yığıldığını, yüzünün omzuna gömüldüğünü, vücudunun titrediğini hisseder. Orada öylece dururlar, ön kapı hâlâ açıktır. Romilly kımıldamaya cesaret edemez.

Bir süre sonra onun durduğunu hisseder. Vücudu direniyor ve geri çekiliyor. Kadın onu oturma odasına götürür. Kanepede yan yana otururlar.

"Ne oldu, Adam?" Romilly diyor ki.

Gözlerini siliyor, boğazını temizliyor. "Bilmiyorum. Ama onu yakaladı. Ben sadece oradaydım. Her yer kan içindeydi."

"Peki neden SIO görevinden alındınız?"

Omuz silkiyor ama bu hareket gergin görünüyor. Ona söylemediği daha fazla şey var ama şimdi zorlamıyor.

"İyi misin?" diye soruyor usulca.

Başını sallıyor. "Tüm bu ölümler. Bütün bu insanlar." Başını kaldırıyor ve bir saniyeliğine onun bakışlarıyla buluşuyor. "Özür dilerim. Aramızda olan her şey için. Artık hayatımda olmadığın için üzgünüm."

Romilly, "Hâlâ ben varım," diye cevap verir.

"İstemiyorum. Sen ve ben... Bunu uzun zaman önce mahvettim." Ellerinizi kucaklarında birleştirdi, hâlâ yere bakıyordu. "Ayrılmamızın benim hatam olduğunu biliyorum."

"Değildi, Adam. I-"

"Hayır, Milly," diyor sesi titreyerek. "O adamla yatman benim hatamdı. Sana çok kötü davrandım, uzun süre boyunca. Seni kendimden uzaklaştırdım. Evliliğimiz ondan önce de ölüydü. Bu uygun bir bahaneydi. Seni suçlamak için." Başını sallayarak hızla ayağa kalktı. "Gelmemeliydim. Özür dilerim."

Adam kapıya doğru yürür, ama kadın kolundan tutar ve Adam geri döner. "Hayır, Adam. Yapmalıydın. Her zaman senin için burada olacağım. Her zaman. Daha önce söylediklerimde ciddiye dim."

Adam onun bakışlarıyla karşılaşır. Duruyorlar, donup kalıyorlar, kadının eli hâlâ adamın kolunda. Ve sonra ona doğru bir adım atar, yüzünü ellerinin arasına alır ve onu öper.

Onun kokusunu, tadını hatırlıyor. Hiçbir şey değişmemiş. Karşı koymaya bile çalışmıyor. Adam'la birlikte olmak o kadar doğal, o kadar doğru geliyor ki, bacakları onu destekleyemeyecek kadar güçsüzken teslim oluyor. Elleri Adam'ın sırtında, parmakları saçlarında ve boynunda. Her şey artmıştır: Adam'ın kirli sakalının ağzında yarattığı his, dudakları, dilinin kızına dokunuşu.

Onu oturma odasına götürüyor. Adam onu kanepeye çekiyor. Öpüşürken arada bir gözlerini açıyor: bazen gözleri kapalı oluyor, ama sonra açılıp ona bakıyorlar. Adam gülümsüyor, dudakları hâlâ bir arada ve kadın da ona gülümsüyor.

Bir an için ondan uzaklaşıyor. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?" diye soruyor, sesi kısık.

Başını sallıyor. "Evet."

Evet, bunu her şeyden çok istiyor. Onu istiyor. Onu çıplak istiyor. Onu içinde istiyor. Ve elleri gömleğini kafasına geçiriyor.

Romilly, Adam'la tanıştığı anı dün gibi net hatırlıyor. Koşuş vizitlerinin sonunda bitkin düşmüş, bir çift yıpranmış açık mavi önlük ve spor ayakkabı giymiş bir çömez doktordu.

Bir zamanlar beyazdı, şimdi gri. Bir otomat makinesinde durmuş, elinde bozuk paralar, Twirl mü Kit Kat mı diye düşünürken koridordaki plastik sandalyelerden birinde oturan bir adam gördü. Adamın duruşu hastanedeki diğer insanlarla aynıydı: omuzları öne doğru çökmüş, dirseklerini dizlerine dayamış, başını ellerinin arasına almıştı. Ama sonra arkasına yaslandı, gözlerini ovuşturdu ve ona baktı.

Sadece bir saniyelik bir süreydi ama Romilly'nin dikkatini çekmeye yetti. En mavi gözlere, en mükemmel buruna sahipti. Gülümsedi.

"İyi misin?" diye sordu.

Başını salladı, dudaklarına bir anlık bir gülümseme değdi. "Evet. Hayır. Bilmiyorum."

Ona doğru döndü. "Hangisi?" diye sordu usulca.

Omuz silkti. "Ben..." diye başladı ama sesi çatallaştı ve durdu, bir an tavana baktı, çenesi gerilmişti.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu. "Ben burada genç bir doktorem. İzin verir misiniz?" Onun yanındaki koltuğu işaret etti ve o da başıyla onayladı. Kadın adamın bileğindeki hastane bileziğini fark etti. "Hasta mısınız?"

"Öyleydi," diye cevap verdi. "Yeni taburcu oldum."

"Ve sen hala burada mısın? Çoğu insan buradan çıkmak için sabırsızlanır." Romilly neden sohbet ettiğinden emin değildi. Eve gitmesi, bir sonraki kaçınılmaz on iki saatlik vardiyadan önce biraz uyuması gerektiğini biliyordu ama adamdaki bir şey onu duraksatmıştı. Orada olması pek mümkün olmayan biri gibi görünüyordu. Güçlü ve sağlıklı görünüyordu ama tavırları ve duruşları farklıydı. Korkuyordum.

Onun gibi insanları daha önce de görmüştü. Yerinde duramayan, konuşamayan. O hüzün, o çaresizlik. Sonra eve gidip bir litre votka ve bir şişe hap içtiler.

Ona baktı, sonra tekrar hızla uzaklaştı.

"Bırak yardım edeyim," dedi.

Yutkundu. "Doktorlar bende bir sorun olmadığını söylüyorlar." Hâlâ yere bakıyor, kazağını ellerinin üzerine çekiyordu. Bu çocukça bir hareketti ve onun gibi bir adam için garip bir şekilde savunmasızdı. "Ama bu hissi değiştiremiyorum. Bir şeyler dönüyor ve onlar bunu bulamıyor."

"Tamam. Belirtileriniz neler?"

"Yorgunluk. Yıpranmışlık. Burun kanaması. Daha önce olduğu gibi." "Önceden mi?"

"Ben çocukken. Dokuz yaşındayken. Kanser olmuştum. Akut lenfoblastik lösemi."

"Ve geri döndüğünü düşünüyorsun." "Geri döndüğünü biliyorum."

Romilly bir an düşünür. "Bak ne diyeceğim. Dosyanı alıp bir bakmama ve seninle konuşmama ne dersin? Ben onkolojide genç bir doktorem. Kanser tam anlamıyla benim işim."

Hızla ona doğru döndü. "Bunu yapabilir misin?"

"Tabii ki." Koridorun aşağısındaki kafeyi işaret etti. "Yarım saat sonra orada buluşalım. Ve konuşabiliriz."

Gülümsedi, bu sefer daha doğal bir şekilde. "Teşekkür ederim. Bu iyi olur." Elini uzattı.

"Adam Bishop."

Elini sıkı, tutuşu sert, teni yumuşaktı. "Romilly Cole," diye yanıtladı.

Onu bıraktı ve çift kapıdan geçerek onkolojiye girdi. Resepsiyon masasında durdu ve dosyasını istedi.

Masanın arkasındaki doktor onu duydu. "Onu az önce taburcu etmemiş miydik?" diye sordu. "Buna neden ihtiyacın var Rom?"

"Mesleki ilgi," diye yalan söyledi. "Üzerinde çalıştığım araştırmalardan birine uyabilir."

"Bundan şüpheliyim. Biraz hipokondri dışında bir sorunu yok."

Tabloyu açtı ve parmağını rakamların üzerinde gezdirdi. "Geçmiş nedir?"

"Çocukluk ALL'si, dokuz yaşında. Kemoterapi, kemik iliği nakli, bir sürü şeyle idare edildi. Agresif bir türdü, her şeyi yaptılar. Ama diğer taraftan çıktı. Tam remisyon. Birkaç gün önce gelene kadar düzenli kontrolleri temizdi. Ateş, terleme, mide bulantısı. Tüm belirtiler, ama gördüğünüz gibi" -notları işaret etti- "her şey temiz."

Romilly meslektaşına teşekkür etti. "Bu bende kalabilir mi?" diye sordu çizelgeye ve o da başıyla onayladı. Gitmek istedi ama adam onu durdurdu.

"Dr. Cole," dedi, "ona iğneyle yaklaşmayın. Bunun hakkında konuşmayın bile. Tam bir tripanofobi."

Kaşlarını çattı. Bu adam daha da ilginçleşmişti. Elbette tamamen profesyonel bir bakış açısıyla.

Geldiğinde kafenin boş olmasını bekliyordu. Ama adam oradaydı, uzakta bir koltukta. Kadın yaklaşıırken ayağa kalktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. "Sana bir kahve getireyim." "Hayır, ben iyiyim-"

"Lütfen" mi? En azından bunu yapabilirim. Eminim meşgul bir kadınsınızdır." Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Americano, sıcak süt."

Masaya oturdu ve sipariş verirken onu izledi. Ceketini çıkarmıştı; kot pantolon, kahverengi botlar ve lacivert bir kazak giyiyordu. Geniş omuzlar, hoş bir gülümseme. Asistan da öyle düşünmüştü, diye not etti Romilly, para üstünü uzatırken kahkaha tınısını duydu.

İki kahveyi yere koydu ve onun karşısına oturdu.

"Yani, ölecek miyim?" Sözleri hafifti ama gülümsemesi zorlamaydı.

"Tek kelimeyle, Bay Bishop, hayır."

"Hayır mı?" Hâlâ ona inanmadığını söyleyebilirdi. Kahvesine uzandı ve Romilly ellerinin titrediğini gördü.

Evrakları masanın üzerine bıraktı ve test sonuçlarını en üste çekti.

"Burayı görüyor musun?" Öne doğru eğildi, parmağıyla sayfayı işaret etti. "Bu sizin beyaz hücre sayımınız. Normal bir sonuç dört ile on bir arasındadır, sizinki de öyle. Ve burada, kemik iliği aspirasyonunuzun sonucu tamamen normal sayıda ve morfolojide hücre gösteriyor."

"Yani kanser geri gelmedi mi?"

"Kesinlikle hayır, hayır. Belirtilerinizin, oldukça kötü bir anksiyete ile birleşen bir grip nöbetinden daha fazlası olmadığını tahmin ediyorum."

Koltuğuna geri oturdu, sonra ellerini yüzünde gezdirdi. "Benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Yok, hayır. Paniklemeden anlaşılabilir bir şey. Bu kadar genç yaşta yaşadıklarınız travmatik olmalı."

Yavaşça başını salladı. "Neredeyse yirmi yıl önceydi ama hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Özellikle de buraya geri döndüğümü. Ben hatırlamıyorum."

O zamandan beri hastanede olduğumu sanmıyorum. İşimin beni buraya getirdiği zamanlar hariç." "Ne iş yapıyorsunuz?"

"Ben bir dedektifim. Büyük Suçlar ekibinde."

Romilly şaşırmış bir halde ona baktı. "Bu tam kapsamlı bir iş. Neden bunu seçtin?"

Gülümsedi. "Kulağa klişe gibi geliyor ama insanlara yardım etmek istedim. Hayatlarının en kötü zamanlarında yanlarında olmak ve bunu daha iyi hale getirmek."

"Peki neden doktor olmuyorsun?"

Güldü. "Yeterince zeki değil. Ve..." Sesi kesildi. "Başka şeyler."

İğne korkusu diye düşündü ama söylemedi. "Peki neden doktor oldun?"

"Olmayı planlamamıştım. Aslında başka bir şey olmak istemedim. Ama tıp mantıklı geliyor. Bilim, vücudun nasıl çalıştığı. Hiçbir şey beni insan biyolojisinden daha fazla büyüleyemez. Hâlâ da öyle. Ve senin gibi ben de insanlar için bir fark yaratmak istedim. İşleri kötüleştirmek yerine daha iyi hale getirmek."

Gülümsedi. Geniş bir sırıttı ve tüm yüzünü değiştirdi. "Bugün benim için bir fark yarattınız Dr. Cole," dedi. "Bir tane daha ister misiniz?" diye sordu, artık boş olan kahve fincanlarını göstererek.

Gülümsemesine karşılık verdi. "Evet," dedi, "ama izin verin ben alayım, sıra bende."

Kendini saatlerce onunla kalırken buldu. Elleri titreyene kadar kahve içiyordu ama kendini bu adamdan koparamıyordu. Hiç kimse onun dikkatini Adam gibi çekmemişti. Erkek arkadaşları olmuştu, hastane çevresindeki erkeklerden ilgi görmüştü ama doktorlar özel bir türdü. Zekiydiler ve bunu biliyorlardı. Kendini beğenmişlik yorucuydu, haklılık yorucuydu. Ama işte bu adam en derin endişelerini onunla paylaşıyordu ve sadece birkaç dakika önce tanışmışlardı. Sadece tıbbi şeyler değildi. Çocukluğundan, çok genç yaşta hasta olmanın onu nasıl etkilediğinden ve ailesiyle ilişkisinin o zamandan beri eskisi gibi olmadığından bahsetti.

Ebeveynlerle olan işlevsiz ilişkileri biliyordu. Ama *bunu* ona söylememişti. O zaman söylemedi. Ama daha sonra söyledi. Ve o da bunu anlayışla karşıladı. Olayı biliyordu -herkes biliyordu- bu yüzden açıklaması gerekmiyordu.

Sonunda, hastanedeki o kafede, kendini ayırmak zorunda kaldı.

"Bir kahve daha içmem mümkün değil," dedi gülerek.

"Seni tekrar görebilir miyim?" dedi. Sonra endişeli göründü. "Kurallara aykırı değil, değil mi? Yani, benim doktorum falan değilsiniz."

Başını iki yana salladı. "Hayır, ben senin doktorun değilim. Ama çok isterdim."

Ve hepsi bu kadardı. Dışarı çıktılar ve o da tamamen aynıydı. Konuştular, güldüler, birbirleri hakkında ilk buluşmada mümkün olduğunu düşünemeyeceği şeyler paylaştılar. Öpüştüler ve kız onu öpmeyi ne kadar çok seviyordu.

-Ve geri kalanı.

Elbette ipuçları vardı. Onunla ve iş arkadaşlarıyla ilk kez dışarı çıktığında, bir an için geride durup izlemişti. Onların yanında daha atılgandı. Daha çok küfrediyor, daha yüksek sesle gülüyordu.

"Kimdi o adam?" diye sordu daha sonra arabada. "Adam'ım nereye gitti?"

"Hâlâ benim," dedi. "Ama bu adamların yanında ne söylememi bekliyorsunuz? Burası her beş saniyede bir içini dökebileceğin türden bir yer değil." Sonra ona doğru uzandı. "Senin yanında kendim olabilirim," dedi. "Sadece seninle."

Ama yavaş yavaş Adam kontrolü ele geçirdi. Daha az şey paylaştı; sanki bir duvar yükseldi. Yavaş yavaş, tuğla tuğla, bir evi paylaştığı adamı zorlukla tanıyana kadar. Adam'ın uzaklaştığını hissetti, ta ki... şey. Romilly gerisini biliyordu. Kısa bir zayıflık anı ve her şey bitti.

Şimdi düşününce saçma geliyor. Adam o zamanki adamdı, sadece sorunları olan bir adamdı, yardım etmek için hiçbir çaba göstermediği sorunları. Başını onun göğsüne yaslıyor. Adam'ın kalp atışlarının belli belirsiz gümbürtüsünü duyabiliyor ve bunun bir daha olmasına asla izin vermemeye karar veriyor. Adam kalçasının üzerinde, sonra da karnının kıvrımında bir çizgi çiziyor. Bir an için onun aynı şeyi hamile bir karınla, hayatla dolup taşan bir bedenle yaptığını hayal ediyor. Normal bir dünyada.

"Seni asla terk etmemeliydim," diye mırıldanıyor.

"Hmm?" Başını kaldırıyor ve ona bakıyor.

"Çekip gitmemeliydim. Bizim için daha çok mücadele etmeliydim."

Arkasına yaslanıyor ve dalgın bir şekilde saçından bir tutamı parmağına doluyor.

"Ama o zaman ne olacağını kim bilebilir ki?" diye yanıtlıyor. "Belki biraz boşluğa ihtiyacımız vardı ve sen her zaman bana geri dönecektin."

"Belki." Duraksıyor. "Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor sessizce. "Seninle olmak istiyorum, Adam."

"Peki ya erkek arkadaşın?"

Uzun bir nefes alır. Ama cevabı kolay. "Her şey bitti. Bunu biliyor, yoksa çoktan gitmezdi. Ama onunla konuşmam gerekecek. Bilmiyorum. Biraz zaman alacak. Ama her şey yoluna girecek." Durdu. "Peki ya sen?" Adam cevap vermiyor ve kadın yukarı bakıyor. Adam gülümsüyor. "Peki ya ben?"

diyor.

Onun göğsüne hafifçe vurur. "Dalga geçme, Bishop. Kalıyor musun?"

Bu sefer tereddüt etmiyor. "Evet. Sonsuza kadar. Asla ayrılmayacağım." "Ama şimdi ne olacak, işin ne olacak?"

"Yarın Marsh'ı görmem gerek." Yüzü karardı. "Ama sanırım beni açığa alacaklar."

"Ne?" Onun adına kızgın. "Bu çok saçma."

"Değil," diyor. Kadın onu dinlerken, adam ona dün geceyi, içkiyi ve Ellie Quinn'i anlatıyor.

"Ah, Adam," demekten başka bir şey gelmiyor aklına. Ama koltuktan, Adam'ın kucağından kalkmıyor. Eğer yardım edebilirse, bir daha asla hareket etmeyecek.

"Bana kızgın değil misin? Öyle olduğumu düşünmüyorsun..." "Ne?"

"Bir bok parçası."

Onu kendine çekiyor. "Dinle, ne olursa olsun, buradan sonra ne yaparsan yap, seninle olacağım. Sana yardım edeceğim. Neye ihtiyacın olursa."

Başını onunkine doğru eğiyor ve alnından yavaşça öpüyor, dudaklarını onun teninde dinlendiriyor.

"Seni asla terk etmeyeceğim," diyor, onun sözlerini tekrarlayarak.

"Hiç mi?" Sırıttıyor. "Peki ya işin? Hastaların?" "Tedavilerini buradan koordine edeceğim. İç çamaşırla." "Peki ya süpermarket? Yemek yememiz gerekecek."

"Tesco teslim edebilir. Bize bir şey olmaz. Buzdolabında bira var. Daha ne isteyebiliriz ki?"

Kendini yukarı çeker ve onu öper. Öncekinden farklı olarak yavaş ve basittir ve Romilly her şeyin yoluna gireceğini bilir.
Daha fazla bir şey istemiyor.

BÖLÜM

54

Gecenin karanlığında Adam uyanır. Sırt üstü yuvarlanır ve tavandaki gece lambasının parıltısına bakar. Yıldızları özlediğini fark eder. Uyuyamadığında, bir dava takıldığında ya da bir suçlu çok zorlandığında, Romilly'nin hafif nefes alışını dinleyerek yukarı doğru hafifçe dönen güneş sistemine bakardı.

Çünkü o olmadan ne anlamı vardı ki? Ayrılmalarından sonra, daha iyisi için hiçbir şey değişmedi. Kendine bakmayı bıraktı, sağlığını önemsemedi. Bunun ne önemi vardı ki? Kanser korkusu, daha uhrevi ve uğursuz düşmanlarıyla kıyaslandığında hiçbir şeydi: kendinden nefret etme ve yalnızlık.

Yine de Adam bir gece önce başka bir adamın yattığı yatakta yattığını biliyor. Yuvarlanır ve ona bakar. Romilly yan yatmış, yüzü ona dönük bir şekilde uyumaktadır ve bir parmağıyla hafifçe omzunun çizgisini izler. Romilly'nin doğruyu söyleyip söylemediğini, Phil'i terk edip etmeyeceğini, ona geri dönüp dönmeyeceğini merak eder. Risk alıp almayacağını ve ona tekrar güvenip güvenmeyeceğini.

Ona güvenir miydi? Sadakatsizlik, bu hiçbir şeydi, gerçekten değil. Bu bir bahaneydi, çekip gitmesi için kendini haklı çıkaran bir sebep. Çünkü aylardır uzaklaşıyordu.

Shepherd'la aynı endişelere sahipti. Aynı tedirginliği hissetmişti: kızın doğruyu söylemediğini düşünüyordu. Ve eğer bu konuda yalan söylüyorsa, başka ne saklıyor olabilirdi? Bilinçli değildi ama yavaş yavaş geri çekildiğini, kendini incinmekten korumak için bir bariyer oluşturduğunu hissetti. Tıpkı yıllar önce ailesine karşı yaptığı gibi.

Gazeteler genetikten, kötülüğün doğuştan gelip gelmediğinden, nesiller arasında aktarılıp aktarılmadığından bahsetmişti. Adam peri masallarına hiç inanmamıştı.

masallar, kesin kanıtlara, eylemlere ve sonuçlara inanmak. Ama gerçek hâlâ ortadaydı. Babası bir seri katildi.

Romilly her zaman çocuk istemediğini söylerdi. Kariyerinin çok önemli olduğunu ve kendini anne gibi hissetmediğini, hatta anne olmaya bile yetkin olmadığını. Ve bu Adam için sorun olmamıştı. Kendisini hiç bir zaman bir aileyle hayal etmemişti. Romilly'yle tanışana kadar bir karısı bile olmamıştı.

Şimdi onun yanında yatarken, kendini çok sıcak, güvende ve emniyette hissederken, ne kadar dürüst olduğunu merak ediyordu. Çocuk istemediği için miydi, yoksa içinde, kanında, DNA'sında derinlerde bir şey olduğunu biliyor muydu? Aktarılmasını istemediği çürümüş bir şey.

Dün gece onu asla terk etmeyeceğini, sonsuza dek kalacağını söylemişti. Ve o anın içinde, çıplak vücudu onunkine değerken, bunu kastetmişti. Ama şimdi, karanlıkta, endorfin azalıyor. Şüpheler yeniden su yüzüne çıkıyor.

Hiçbir şeyin değişmediğini fark eder. Ona hâlâ inanmıyor. Hâlâ ne olduğunu bilmek istiyor. Onun ne bildiğini. Tüm o yıllar önce.

BÖLÜM

55

ELIJAH COLE hapishane hücresinde, elleri başının arkasında, karanlığa bakarak yatıyor. Etrafında mahkûm arkadaşlarının horultularını, duvarların arkasındaki mırıltıları, ağır ayak seslerini ve metal kapılardaki anahtar şakırtılarını duyuyor - son yirmi yıldır ona bir zamanlar kuş sesleri ve kahkahalar kadar tanıdık gelen sesler.

Yatağı rahat, yastığı yumuşak. Hak ettiği iki lüks için inşa edilmiş bir hücrede tek başına. Bugün hücresini değiştirdiler. Eşyalarını karıştırdılar, yatağını, kitaplarını kontrol ettiler. Ama vali tiksintiyle, nefesinin altında mırıldanarak gitmiş. Şimdi bu anıya gülümsüyor. Geldiklerini biliyordu; elbette hiçbir şey bulamayacaklardı. Onun kim olduğunu sanıyorlar?

O cehennem ateşinde dövülmüş bir adam. Annesinden kontrolün her an geri alınabileceğini öğrendiği anı tam olarak hatırlayan bir adam. Bir bıçakla ve bir öfke çılgılığıyla.

O gün, o son gün, kendini muzaffer hissetmişti. İki. İkiye ulaşmıştı, saklandığı yerleri değiştiriyor, ağır ayak sesleri küçük evde devriye gezip geri sayarken babasını kandırmak için gizliliği kullanıyordu. Ama kendini içeride sıkışmış buldu ve babası onu saçlarından tutup dışarıya, mutfığa sürükledi. Ama iki. İki tane alabilirdi. Her şeyden iki tane. Kemerle iki vuruş. İki sigara. Daha önce beş yumruk yemişken, karnına iki yumruk bile sorun olmazdı. Ama babasını hafife almıştı. Zalimliği. Babasının kendi damarlarında akan psikopati.

Babası yavaşça bloktan bir bıçak çıkardı, sonra annesinin yerde dayak yemiş ve nefes nefese yattığı yere doğru yürüdü.

"Seç," dedi.

Gözleri korkmuş ve kocaman açılmıştı. "Neyi seçeyim?" diye mırıldandı kanlı ağzından, eksik dişinin arasından.

"Herhangi bir şey. Her şeyden iki tane. Bir kulak ve bir parmak. Bir göz ve başparmak. Neyi çıkarayım?"

Elijah nefes alamıyordu. Elleri yumruk oldu.

Babası devam etti. "Seç," dedi tekrar. "Ya da hepsini alırım."

On bir yaşındaki oğlu Elijah'ı yakalamış ve kabaca mutfak masasına yatırmıştı. Yumruk boynundaydı; Elijah'ın yanağı tahtaya değiyordu. Babası diğer eliyle Elijah'ın elini tuttu ve parmakları avucundan çekilirken Elijah dehşet içinde çığlık attı. Aşağı doğru itildi, eklemleri protesto için çatırdadı.

Ve bıçak sertçe indi.

Elijah şimdi ayak sesleri duyuyor, kendisine doğru geldikçe sesleri daha da yükseliyor. Çıplak ayaklarını yere koyarak oturur. Beklemeye başlar. Botlar kapısının önünde durur. Kolun yavaşça döndüğünü duyar ve kapak açılır.

"Doktor," diye fısıldıyor bir ses. Glasgowlu bir çapak ve ayağa kalkarken gülümsüyor. Başaracağını biliyordu. Kısasa kısas. Kolayca fark edilebilen semptomlar, gece geç saatlerde nöbetçi tarafından paylaşılan endişeler. Bir doktorla görüştü - düzgün bir doktor - kanser çabucak teşhis edildi; kızı kurtuldu.

Ve şimdi muhafız kendisinden isteneni yapıyor; kapaktan bir şey itiliyor. Cole onu alır, parmaklarının arasında yumuşak, eskimiş kâğıdı hisseder. Defalarca isteyerek ödenmiş bir borç.

"İstediğin kitap," diyor ses ve kayboluyor.

Elijah yatağa geri oturur, kucağına koyar. Ağır, sağlam. Tolstoy'dan *Savaş ve Barış*. Ortasına kadar açıyor ve karanlıkta bir şekil seçiyor, sayfalardan oyulmuş bir delik. Ortasında bir şey vardı. Onu eline alır. Alışık olduğundan daha eskiydi; kapağını çevirerek açtı ve "Aç" düğmesine bastı. Hayata geçiyor ve hücrelerini mavi bir ışıltıya boğuyor.

Evet, bu iyi olur.

Cep telefonu yüklenir ve ezbere bildiği numarayı yazar. Hızlı bir mesaj gönderir, talimatlar harfiyen yerine getirilecektir. Planın bir sonraki parçası yerine oturuyor ve eğer

İnsan davranışları konusunda bilgili olduğunu düşündüğü için bundan sonra ne olacağını biliyor.

İşi bitince telefonu kitabın içine saklar ve yatağa uzanır. Uyku, düşünme ve yansıtma zamanı. Akli kızlarına gitti. En sevdiği, Grace Summers. Karanlıkta uzanırken en çok onu düşünüyordu. O yaşlı bir adam ama hâlâ dürtüleri var.

Diğerleri pes etti. İstedici her şeye boyun eğdiklerinde gözlerindeki ışığın solduğunu gördü. Orada, onun altında, gevşek bir şekilde yatarlarken. Pis yatağın bir köşesinde top gibi kıvrılıp sessizce ağladılar. Yemeyi, içmeyi bıraktılar. Onları öldürmedi; gitmek istediler ve bildikleri tek yol buydu. Ama Grace? Nasıl mücadele etti, nasıl çılgılık attı. Onu bağlar, günlerce tavana asardı ve o yine de yüzüne tükürürdü. Kanlar içinde, parçalanmış olsa bile, onu diğerlerinden üstün tutardı. Onu becerirken kanının dölüne karıştığını hissederek, gözyaşlarının yüzündeki toprakta çizgiler oluşturmalarını izler, sonra onu bayıltana kadar döverdi.

Onu en uzun süre hayatta tutan oydu. Grace en son ölen oldu. Övgüyü o aldı, ama o değildi. Bu başka birinin öfkesiydi, başka birinin işiydi.

Sessiz tuttuğu bir sır. Yirmi altı yıldır.

BÖLÜM

56

8. Gün Cumartesi

ADAM kahve kokusuyla uyanır. Romilly yatağa geri tırmanırken gözlerini açar. Saçları karmakarışık ve dağınıktır, üzerinde bir tişört ve külot vardır; ona göre hiç bu kadar iyi görünmemiştir. Bir elini saçlarında gezdiriyor, çenesindeki birkaç günlük kirli sakalı kaşıyor, sonra kendini kaldırıp yanındaki yastığın üzerine yarı oturuyor.

Kahve fincanını iki eliyle kavlıyor ve ona bakıyor. "Bugün ne yapıyorsun?"

Kendi kupasına uzanıyor ve bir yudum alıyor; tam da sevdiği gibi. İç çekiyor. "Gidip Marsh'ı görmem gerek. Bakalım başım ne kadar belada."

Yüzü bulutlanıyor. "Kaç kadınla yattın?" diye soruyor. Kadın başını sallar. "Soracak durumda olmadığımı biliyorum ama bilmek istiyorum. Ayrıldığımızdan beri neler yapıyorsun?"

"Birkaç tane."

"Birkaç tane mi?"

"Biraz." Kaşlarını çatıyor. "Bak, bilmiyorum. Tam olarak değil. Son birkaç yıl biraz bulanık geçti." Nasıl karşıladığını görmek için kıza bakıyor ama kızın yüzü ifadesiz. "Gurur duyduğum bir şey değil ama yalnız bir adamdım ve kafamda bazı şeyleri çözmeye çalışıyordum."

"Peki ya sen?"

"Muhtemelen
hayır, hayır."

Kahvelerini sessizce içerler, o sevgi dolu an geçip gitmiştir. Adam, kadının dün gece yaptıklarını yeniden düşünüp düşünmediğini merak eder. Geleceklerini.

Sonra konuşur: "Birlikte değildik. Bunun bir önemi yok. Önemli olan şu anda burada olman ve umarım kalırsın."

Elini ona doğru uzatır. Gülümsüyor ve avucunu onunkine bastırıyor, parmakları birbirine dolanıyor. Gün ışığında, sabahın erken saatlerindeki endişeleri önemsiz geliyor. O zamanlar ne olduğunun bir önemi yok. Önemli olan onun burada olması. Şimdi. Elini sıkıca kavırıyor, sonra kahvesini bırakıyor, yatağın öbür ucuna uzanıp onu kendine çekiyor. "Sen istediğin sürece mi?"

Eğilir ve onu öper. "Evet. Ama-" "Phil ne zaman dönecek?"

"Yarın. Ona o zaman söylerim." Adam başını sallar.

"Özür dilerim." "Ne için?"

"Bunu yapmak zorunda kaldığın için. Ayrıldığımız için. Her şey için." "Ben de üzgünüm."

Ne için özür dilediğinden emin değil. İlişkisi için mi, hayatına devam ettiği için mi? Ama daha fazla sormuyor, sadece yataktan kalkıyor ve çıplak bir şekilde banyonun kapısına doğru yürüyor. Dönüyor; kadın onu izliyor.

"Bana katılıyor musun?" diye soruyor.

Birlikte duş alırlar, sıcak su sırtını döverken adam dizlerinin üzerindedir, kadın boşalırken ellerini fayansların üzerine yayar. Ayağa kalkıyor, onu döndürüyor, arkasından hızla giriyor, boynunu, sırtını, kaygan ve sıcak tenini öperken kalçalarını sıkıca tutuyor.

Sonra giyinirler, birlikte kahvaltı ederler. Adam, başka bir adamın kahvaltı tercihi olan yulaf lapasını görmezden gelmeye çalışır. Dişlerini onun diş fırçasıyla temizler, sonra açık ön kapıda birlikte dururlar.

Dışarıda gün soğuktur. Rüzgâr evin içinde şiddetle esiyor ve Romilly'nin kollarını kendine dolamasına neden oluyor. Adam'a bir hafta önceki çorak araziye, çöp gibi atılmış cesetleri ve tüm bu davanın başlangıcını hatırlatıyor.

"Milly," diye başlar. Ona ne gördüğünü, babasının ne yaptığını sormak istiyor. Gerçeği, dürüstlüğü talep etmek. Bunun yerine, "Babanın hasta kayıtları nerede olabilir?" diyor.

Cole'un sözlerini, diğer üç kurbanı düşünüyordu. Eğer evdeki kadınlar onun ilk kurbanları değilse, başka kim olabilirlerdi?

"Zaten polisin elinde değil mi?" Kaşlarını çatıyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Hayır, yok. Sadece bir soruşturma hattı. Soruşturma için faydalı olabilirler."

"Eski muayenehanesinde o zaman. Paketlendiklerini biliyorum. Muhtemelen ondan sonra hiçbir yere gitmemişlerdir." Duraksıyor. "Bende hâlâ bir anahtar var."

Başını sallıyor. "Teşekkür ederim." Evin içine gidip onu alıyor ve ona uzatıyor: avucunda zararsız bir metal parçası. Öne doğru eğiliyor ve öpüşüyorlar, uzun ve nazık, daha fazlasının geleceğine dair bir söz.

"Seni ararım," dedi ve arabasına doğru yürüdü.

Muayenehanenin nerede olduğunu biliyor, herkes biliyor. Yerel folklora yerleşmiş, insanların arabayla geçerken işaret ettiği bir yer. Dışarıdan bakıldığında normal görünüyor. Tahtalarla çevrili, isimsiz bir ön cephe, bir tarafta bir manikürcü, diğer tarafta bir hayır kurumu. Dışarıda araba park yerleri sıralanıyor ve Adam bir tanesine girip oturuyor, kapıya bakıyor.

Resmi olarak davadan alındı; burada olmamalıydı. Ama belki, sadece belki, tüm bu karmaşa içinde işe yarar bir şey bulursa, Marsh'ın gözünde biraz olsun affedilebilir.

Arabadan iner, etrafa göz gezdirir, sonra anahtarı kilide sokar. Önce direnir, sonra döner. Kapıyı iterek açar.

Onu soğuk bir hava dalgası karşılıyor. Bir rüzgâr yerdeki tozları toplayıp etrafa savurur ve istenmeyen gün ışığıyla aydınlanır. Adam içeri girer ve kapıyı arkasından kapatır.

İçerisi loş, tek ışık pencerelerin üzerindeki tahtaların etrafındaki boşluklardan geliyor. Resepsiyon alanına doğru yürüyor - bir köşeye yığılmış birkaç metal sandalye, resepsiyon görevlilerinin hastaları kontrol ettiği yeri işaretleyen büyük, yüksek bir ahşap bariyer. Birkaç eski poster

Grip aşısı hakkında bir duyuru panosunda çırpınıyor. Burası İngiltere'deki herhangi bir pratisyen hekimin bekleme odasından farksız.

Adam bir koridora doğru yürür. Kapılar iki yanda sıralanıyor. Birini açıyor ve burası paslanmış bir muayene koltuğu dışında boş bir danışma odası. Bir sonraki de aynı. İki kat geri dönüp "Özel" yazılı olanı açıyor: burası ana ofis ve rahatlamış bir iç çekiyor. Ortada üst üste yığılmış dosya kutuları var. Gizlilik göz ardı edildi, Cole'un tüm hastalarının kayıtları burada. En yakınındakinin kapağını açıp bir tanesini çıkarır: üstü açık kahverengi bir zarf, içinde el yazısıyla karalanmış kartlar. Cole'un Shipman yapıp yapmadığını öğrenmek istiyorlarsa, işte cevaplar.

Bunların güvenli bir yere nakledilmesi için gerekli düzenlemeleri yapmak üzere bir telefon görüşmesi yapmaya hazırlanırken bir ses duyar. Bir vuruş, tekrarlayan ve yüksek sesli.

Kaşlarını çatıyor ve oraya doğru ilerliyor. Uzun koridorda rüzgâr ısıklık çalarak ilerliyor, daha önce her şeyin hareketsiz olduğu yerde hava hareket ediyordu.

"Alo?" diye sesleniyor. Burada başka kimse olmamalı. Belki evsiz biri, soğuktan korunmak için sığınmıştır.

Biraz daha yürür. Ve sonra onu görür, menteşeleri üzerinde sallanan arka kapıyı. Rüzgârın etkisiyle çarpıyor, sonra tekrar açılıyor ve karşı taraftaki duvara çarpıyor. Kaşlarını çatar ve kapıyı çeker. Kilit kırılmıştır, bu yüzden uzun süre öyle kalmayacaktır.

Durur, tekrar dinler. Her şey sessiz. Bu kapı başından beri açık mıydı, birinin kapatmasını mı bekliyordu, yoksa burada biri mi vardı?

Ve sonra onu duyuyor. Bir ayak sesi, bir koklama. Kesinlikle yalnız değildir. Cebindeki telefona bakar. Haber vermeliydi. Birkaç üniformalı ona destek olsun. Ama saçmalıyor. Önemli bir şey değil. O yetişkin bir adam, bir DCI. Response ve Patrol ne kadar eğlenirdi, kendi başına kontrol edemeyecek kadar korktuğu için onunla alay ederek.

Sesi tekrar duydu. Ve kararlı bir şekilde davetsiz misafirin üzerine yürür.

BÖLÜM

57

Ön kapı kapanırken bile Romilly eski Adam'ın bir kısmının geri döndüğünü fark eder. Gülümsemede bir yavaşlık, ona veda öpücüğü verirken bir tereddüt: tuğlalar yerlerine geri itiliyor.

İşe gider, Adam'la ilgili tüm düşünceleri görmezden gelmeye çalışır. Kliniğe gömülür, sonuçları, prosedürleri, hastaları takip eder. Kıdemsiz doktorlarından gelen güncellemeler. Ama yine de onu düşünüyor. Kahkahalarını, geniş gülümsemesini. Dün gece ve bu sabah yaptıklarını hatırladıkça yanakları kızarıyor ve bunları tekrar yapmak için vücudu ağrıyor. Phil'i seviyordu ama onun üzerinde hiç böyle bir etkisi olmamıştı. Adam onu hücresele düzeyde değiştiriyor, sanki vücudu ve beyni düşünmeye fırsat bulamadan tepki veriyor.

Phil-Adam ile arasını düzeltmesi gerektiğini biliyor.

-Ve hemen mesaj at. *Konuşmamız lazım. Daha telefonunu yere koymadan çalmaya başlar. Kendini toplar ve cevap verir.*

"Konuş öyleyse." Sesi sert ve mesafeli.

"Phil, ben-"

"Adam'a geri döndün."

"Bu Adam'la ilgili değil." Savunmaya geçtiğini hisseder ve sakinleşmeye çalışır. "Ama sen ve ben... Özür dilerim."

Uzun bir duraklama oldu. "Evet. Ben de öyle," diyor acı bir şekilde. "Vaktim olduğunda gelip eşyalarımı alacağım." Phil duraklar. Romilly onun telefonda yüksek sesle nefes aldığını duyar. Sonra tekrar konuşuyor, sesinde sert bir ton var: "Sana hoş geldin diyor," diye homurdanıyor. "Lanet olası deli kadın."

Telefonu kapatıyor ve Rom şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. *Belki de öyleyimdir,* diye düşünüyor telefona bakarak, *ama en azından bir pislik değilim.*

Öğle yemeğinde hastane kantinine gider. Sırada beklerken, daha önce Adam'a gönderdiği mesajı açar. Sade ve sıkıcı: *Seni düşünüyorum x*
Ama henüz bir cevap alamadı.

Mesaja bakar ve okumadığını fark eder: mesajın yanında küçük mavi tik işaretleri yoktur. Kaşlarını çatıyor, sonra onu arıyor.

Üç, dört, beş kez çalıyor ve sesli mesaja düşüyor.

"Tatlım? Bunların parasını ödemek ister misin?"

Kasadaki kadın sandviçini ve cips paketini işaret ediyor.

"Evet, evet, üzgünüm," diyor Rom, kartını okuyucunun üzerinde hızla sallayarak. "Erkek sorunu mu?"

"Onun gibi bir şey," diye yanıtlıyor.

Kantinden uzaklaşır, sonra koridorda duraklar. Başka bir numara çevirir. Jamie hemen cevap verir.

"Rom? Her şey yolunda mı? Ellie'ye olanları duydum." "Evet, ama... Jamie, bugün Adam'ı gördün mü?"

"Bugün mü? Hayır. Dün gece de eve gelmedi."

"Benimle birlikteydi."

Diğer uçta bir duraklama. Sonra: "Tamam... Bu şu anlama mı geliyor...?"

"Evet. Belki. Oh, bilmiyorum. Ama dinle, endişeliyim. Telefonuna cevap vermiyor."

"Muhtemelen karakoldadır. Bir işle meşguldür."

"Uzaklaştırıldı, Jamie."

"Ne için? Ne için?"

"Şimdi açıklayacak zamanım yok." Marsh'la yaptığı ilk görüşmeyi düşünür. Belki de bu devam etmişti. Ama ön kapısındaki o soru.

"Bu sabah ayrılırken Cole'un hasta dosyalarının nerede tutulduğunu sordu. Ben de ameliyathanede dedim."

"Sence oraya mı gitti?"

"Olabilir. Ama Marsh'la birlikte olabilir. Jamie, kontrol edebilir misin? Lütfen?"

"Elbette. Merak etme Rom. Eminim iyidir."

Jamie telefonu kapatır ve Romilly elinde telefonla beklemeye başlar. Endişelendiği için kendini lanetliyor. Jamie'nin haklı olduğundan emindir. Adam'ın sıkışıp kaldığından.

Bu toplantıda patronu tarafından azarlanıyordu, telefonu sessize almıştı.

Ofisine doğru yürümeye başlar ama telefonu çalar. "Jamie?"

"Orada değil."

"Marsh'la birlikte değil mi?"

"Hayır. Tim, biz konuşurken Marsh'ın da odada onunla birlikte olduğunu söyledi." Durakladı. "Sana geliyorum."

"Ameliyata gitmeliyiz."

"Oraya bensiz gitme, Romilly. Lütfen." Yalvarıyor, sesi korkmuş.

"Bana söz verir misin?"

"Gelmeyeceğim. Hastanedeyim. Çabuk gel, lütfen, Jamie."

Telefonu kapatıyor, sonra da koşarak ofisinden çantasını almaya gidiyor. Her adımında "*Lütfen iyi ol.*" diye düşünüyor. *Lütfen iyi ol.*

Seni kaybedemem, Adam.

Şimdi olmaz.

BÖLÜM

58

JAMIE boktan Vauxhall Corsa'sının hızını lanetliyor. Bir devriye arabası almalıydı, diye mırıldanıyor hastaneye doğru sokaklarda ilerlerken.

Romilly onu ana girişte beklemektedir. Daha el frenini çekmeye fırsat bulamadan Romilly yolcu koltuğuna tırmanır.

"Ya ona bir şey olduysa Jamie?" diyor.

"O iyi. İyi olduğuna eminim." Ama sözleri ona bile boş geliyor.

Arabayı sessizce sürüyorlar, Romilly koltuğunda öne doğru eğiliyor, her kırmızı ışıktaki ya da yavaş bir sürücüyle karşılaştıklarında küfrediyor. Muayenehanenin önündeki otoparka girdiklerinde Romilly işaret ediyor.

"İşte. Bu onun arabası."

Jamie yanaşır ve ikisi de iner. Adam'ın BMW'si tek başına durmaktadır. Bir kolu dener: kilitlidir. Kapısı kapalı ameliyathaneye doğru bakarlar.

"Ve sen onun orada olduğunu mu düşünüyorsun?"

Jamie onu durduramadan Romilly hızla binaya doğru yürür ve ana kapıyı dener. Kapı açılır. Ona bir bakış atar, sonra içeri girer. Jamie de onu takip eder.

Buradan birinin geçtiğini söyleyebilir. Toprağa sürtünmüş ayak izleri, havada zar zor algılanabilen bir his. Sanki uzun süredir terk edilmiş bir sümüklü böcek rahatsız edilmiş gibi. Daha dikkatli olmaları gerektiğini biliyor - en azından galoş ve eldiven giymeliler - ama şu anda önceliği Adam'da.

Rom'u kapısında "Özel" yazan bir odaya kadar takip eder. Nereye gittiğini biliyor gibi görünüyor ve Jamie onun nasıl hissettiğini merak ediyor. Babasının çalıştığı, küçük bir kızken oynadığı yere. Ama duraklamaz, şimdi bir yığın kutunun önünde durmaktadır. Kapaklardan birinin üstü tozlanmış, yamuk durmaktadır, ama bunun dışında Adam'dan hiçbir iz yoktur.

Romilly sözsüz bir şekilde ona bakar, sonra binanın içinden geçmeye devam ederek ayrılır. Kadın ona seslenmeye başlar ve adam sessizce cevap verecek bir ses duymak için yalvarır. Ama hiçbir şey yoktur. Gittikçe kapıları iter, her oda bir öncekinden daha boştur.

Romilly koridorun sonuna ulaşmıştı; yangın kapısı açıldı ve rüzgârda gümbürdüyordu. Durmuş, yere bakıyor. Adam onun yanına doğru yürürken, Romilly işaret ediyor.

Karanlık bir şeyin parçası. Jamie ona doğru eğiliyor ve elini uzatıyor. Hâlâ ıslak. Elini kaldırıp parmağının ucundaki kırmızı lekeye bakıyor.

"Ama neden?" Jamie neredeyse kendi kendine söylüyor. "Neden Adam'ı alsın ki?"

Romilly'nin yüzü solgun. "Adam'ın iğnelere karşı ciddi bir korkusu var Jamie. Neredeyse patolojik. Onlardan çok korkuyor."

Jamie hızlı bir nefes alır. Aynı anda eli telefonuna uzanır.

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Sikeyim."

BÖLÜM

59

Adam'ın ilk fark ettiği şey çıplak ayaklarının altındaki soğuk beton ve parmaklarının arasındaki tozdur. Karanlık. Çok karanlık.

Üşüyor, oda buz gibi. Başını hareket ettiriyor; her şey dönüyor. Baş dönmesi onu bir an için bastırıyor ve durup gözlerini kapatıyor. Sonra onları tekrar açar. Gözleri yavaşça kasvete alışıyor. Mobilyaların dış hatlarını görür: bir masa, tahta bir sandalye.

Havada garip bir koku var: nem, tuz, deniz yosunu. Nerede olduğunu hatırlamaya çalışır -ameliyat, Cole'un ameliyatı- ve içgüdüsel olarak artık orada olmadığını bilir. Nerededir? Buraya nasıl geldi? Kafası karışık, çok karışık.

Ağzını açmaya çalışıyor ama dudaklarının üzerinde yapışkan bir şey varmış gibi hissediyor. Yukarı uzanmaya çalışır ama elleri hareket etmez. İlk panik dalgasının onu ele geçirdiğini hissediyor.

Bacaklarını oynatıyor, aynı. Neye sıkıca sabitlenmiş? Bir sandalyeye mi? Hâlâ başını oynatabiliyor ve karanlıkta gözlerini kısarak aşağı bakıyor. Tamamen giyinik -o sabah Romilly'nin evinde giydiği gömlek ve pantolon- ama ayakları üşüyor; ayakkabıları ve çorapları yok.

Hâlâ aynı gün mü? Hiçbir fikri yok. Başında bir ağrı var, çılgınca atan kalbiyle aynı anda atıyor. Biri onu bayıltmış olmalı. Ama kim? Değil-

Aman Tanrım.

Ve sonra onu hissediyor. Onları. Derisinin altındaki sert metal, davetsiz misafir, parazit, hazır ve kanını çekmeyi bekliyor. Başının döndüğünü hissediyor. Tanıdık panik onu ele geçirir, terletir, titretir, bayılmak üzeredir.

Bağlarını sertçe çeker ama boşuna. Kaslarını geriyor, uyanık ve bilinçli kalmaya çalışıyor. Ama panik onu avucunun içine almış. Tek düşünebildiği iğneler. Kollarında, ayaklarında. Midesi bulanıyor, kaçması gerekiyor, kaçmak zorunda, kaçmak zorunda. Önce... Önce...

Kan güneye doğru akar, her şey kaybolur. Adam'ın başı göğsüne düşer, baygındır.

Yavaşça uyanır. Bir elin hafifçe yanağına dokunduğunu hissediyor. Adını tekrar tekrar söyleyen bir ses.

"Uyan, Adam," diyor. "Vakit geldi."

Gözlerini açar. Oda şimdi daha aydınlıktır ve gözlerini kırpıştırır: odanın ortasına bir ışık asılmıştır, bir kasırga lambası, ek binada bulduklarına benzer. Pippa'nın öldüğü yerde.

Bir sarsıntıyla kafasını kaldırır. Panik içinde etrafına bakınır, görüşü bulanıklaşır, hâlâ sıkıca bağlı olan ellerini ve ayaklarını çekiştirir. Ama ağzı artık serbesttir ve derin nefesler alarak görüşünün açılmasını ister.

Sonra durdu.

Birisi önünde duruyor, bir elinde iğne ve şırınga, diğerinde plastik bir torba ve tıbbi malzeme tutuyor. Gülümsüyorlar.

"Tekrar hoş geldin."

Adam vıraklayan bir ses çıkarır, boğazı kurumuş ve ağrıtmaktadır. Tekrar dener, bu sefer konuşmayı başarır.

"Sen," diyor. "Sen olamazsın."

BÖLÜM 3

Şeytanım uzun zamandır kafesteydi, kükreyerek dışarı çıktı.

-Robert Louis Stevenson, *Dr. Jekyll ve Bay Hyde*, 1886.

BÖLÜM

60

OLAY ODASI sessiz; kimse hareket etmiyor, tüm gözler Dedektif Başmüfettiş Marsh'a kilitlenmiş durumda. Jamie kenarda durmaktadır, korku yumağı yavaş yavaş midesini kemirmektedir. Karşıdan Romilly'ye bakar. Yüzü solgun, gözleri endişeli: kendisinin de aynı şekilde görünmesi gerektiğini biliyor.

"Dinle ve iyi dinle," diye başlar Marsh. Jamie bu adamdan yılların deneyiminin aktığını hissediyor, onun kendine güveni ve korkusuz bakışlarıyla teselli buluyor. "İşte bildiklerimiz. Bu sabah dokuz sularında Adam Bishop, Dr. Cole'un eski muayenehanesine hasta kayıtlarını aramaya gitti. Arabası orada ama o zamandan beri görülmemiş." Marsh beyaz tahtaya dönüyor ve konuşurken zorlukla okunabilen bir elle bir şeyler karalıyor. "Eğer bu adamın yöntemini -ve diğer kurbanlarının kaderini- takip ediyorsak, onu bulmak için fazla vaktimiz yok. Yirmi dört saatten az olduğunu varsayalım. Bu da bizi yarın sabaha götürür."

Sonra ne olacak, Jamie'nin hiçbir fikri yok. Adam'ın sonu da Pippa gibi mi olacaktı? Ölü ve tükenmiş. Yoksa başka bir şeye mi yol açar? Daha kötü bir şeye mi?

Marsh, "Laboratuar çok hızlı çalışıyor," diye devam ediyor. "Olay yerinde bulunan izlerin Bishop'un kanı olduğu doğrulandı. Binanın arka tarafındaki lastik izleri geçen hafta çorak arazide bulunanlarla eşleşiyor, bu yüzden aynı saldırgan tarafından kaçırıldığını biliyoruz."

"Ama neden?" diye soruyor ekipten bir ses, Jamie'nin o günkü düşüncelerini yankılayarak.

Marsh odadakilere mesajı tekrarlıyor. "Bishop'ın iğne fobisi var. Katilin soruşturma boyunca hedef aldığına inandığımız bir korku. Bunu kendi çıkarları için kullanıyor."

Odada şaşkınlık mırıltıları dalgalanıyor. Jamie ona söylediğinde Marsh mutlu olmamıştı.

"Ve bu önemli gerçeği daha önce söylemeyi düşünmedi mi?" diye bağırıyordu telefonda.

Jamie cevap vermedi. O da aynı şekilde hissetmişti. Geçmişte bazı söylentiler çıkmıştı. Adam en son rutin aşılarını yaptırmaya gittiğinde bir şeyler olduğunu duymuştu ama Jamie sorduğunda Adam gülüp geçmişti. Bir şey olmadığını söylemişti. Alerjik reaksiyon, hepsi bu. Aptal, gururlu piç Adam Bishop. Ve hızlı hareket etmezlerse bu onun sonu olabilir.

Marsh odaya dönüp tahtayı işaret eder.

"Bu işi iki şekilde yapacağız. Birincisi, diğer cinayetlerden elde edilen kanıtları takip etmek. Bir şey bu pisliğin kim olduğunu gösterecektir. Tim, laboratuarda kalan kanıtları takip et. Rich, VW minibüslerinin sahiplerine geri dön. Bir şeyler olmalı. Ve ikincisi..."

Duraklıyor. Jamie neden durduğunu biliyor: Marsh, Adam'ın teorisine, Cole ile olan bağlantısına hiç inanmadı.

Boğazını temizliyor. "Bishop suçlunun Cole'un etkisi altında olduğuna, bir şekilde onun kontrolü altında çalıştığına inanıyordu. Şu anda bildiklerimizden dolayı" -Jamie'ye baktı- "Pippa Hoxton'ın onun evinde tutulduğunu, Adam'ın onun muayenehanesinden alındığını kabul etme eğilimindeyim. Bir fikrin var mı?"

Odadan ses gelmiyor.

"O zaman iyi. Nedense Belmarsh'tan hala ziyaretçi kayıtlarını alamadık, bu yüzden emniyet müdürüne orada hatırı sayılır nüfuzunu kullanmasını söyleyeceğim. Hasta kayıtları depomuza gönderildi. Bugün birinin onları incelemesini, personel listelerine, o muayenehaneden geçmiş olabilecek herkese bakmasını istiyorum."

"Gidip Cole'u görmemi ister misin?"

Tüm gözler Romilly'ye çevrilir. Sessizce söylemişti ama herkesin düşündüğü şey buydu.

"Hayır," diyor Marsh kararlılıkla. "Herkesin o heriften uzak durması gerekiyor. Adam'ın nerede olduğunu bize söylemeyecek ve ben de onun yanına atlayıp artıklar için yalvarma zevkini ona tattırmayacağım." Romilly cevap vermez. "Beni duyuyor musun?" diye tekrarlıyor ve Romilly yavaşça başını sallıyor.

"DS Hoxton benim ikinci komutanım olarak koordinasyonu sağlayacak. Ve eğer bir şey gelirse -ne kadar küçük olursa olsun- hemen bize bildirin."

Marsh duraklar. Odadaki gerilimi kontrol altında tutar. Herkes hazır, işe koyulmaya hevesli.

"Bu senin en önemli, hayır, tek işin" diyor. "Ben söyleyene kadar kimse uyumayacak, kimse sıçmayacak, kimse evine gitmeyecek." Marsh odaya bakar, sonra Romilly ile göz göze gelir ve bekleyen dedektiflere döner. "Şu anda DCI Adam Bishop'ı bulmaktan daha büyük bir öncelik yok. Ve onu canlı bulmak."

O BURADA. Sonunda.

Çok yakışıklı, çok cesur. Çok kızgın. O güzel mavi gözleriyle bana bakıyor, dik dik bakıyor, ağır ağır nefes alıyor, burun delikleri her nefes alışında daha da açılıyor.

Ağızdaki bant geri geldi. Kim olduğumu anlayınca ortalığı ayağa kaldırmaya başladı ve buna izin veremezdim. Mutlu değildi. Ben bantı yapıştırmaya çalışırken kafasını çılgınca bir o yana bir bu yana çevirdi. Bağırıyor, küfrediyordu. Bir avuç saçını yakaladım ve başını sertçe geriye çektim. O zaman bile susmadı ve bandı kafasının etrafına, ağzının üzerine, kurtulma şansı kalmayana kadar sararken onu sabit tutmak için tüm gücümü harcadım.

Onu bırakıyorum ve çırpınıyor ama sandalye dik duruyor. Büyük ve ağır, devirme şansı yok. Bunu hemen fark ediyor ve enerjisini koruyarak duruyor.

Kasetinin arkasından bir ses, bir homurtu çıkarıyor. Benimle konuşmaya çalışıyor ve ben gülümsüyorum.

"Bence yeterince konuştun, değil mi Adam?" Cevap veriyorum. "Sen sıranı savdın. Şimdi sıra bende."

Alnında ona vurduğum yerdeki kesiğe bakıyorum. Kan artık yapışkan bir ıslaklığa dönüşmüş ve bir parmağımı ileri uzatıp kabuğa bastırıyorum. Sessizce inliyor, gözleri yukarı doğru dönüyor, sonra tekrar bana bakıyor.

Dikkatimi kollarındaki hortumlara, bilinci yerinde değilken dikkatlice yerleştirdiğim kanüllere veriyorum. Onlara bakmamak için çok uğraştığını biliyorum ama şimdi arkasına geçip başını tekrar tutuyorum. Öne doğru itiyorum, aşağıya doğru zorluyorum.

Küçük bir ses çıkarır, muhalif bir inilti ve gözlerini kapatır. Yüzü solgun, cildi nemli.

"Şuna bak Adam," diyorum. Tekrar sertçe nefes alıyor, bant ağzına girip çıkıyor. "Şuna bak," diye bağırıyorum.

Başını hareket ettirebildiği kadar hareket ettiriyor, sağa sola küçük hareketlerle hayır diyor. Uymayı reddetmesi beni kızdırıyor. Tekrar deniyorum ve bir tutam saçı elime geliyor.

Başını bırakıyorum ve tekrar dikleşiyor. Uzak taraftaki masaya gidip bir bıçak alıyorum, küçük bir neşter, hâlâ steril ambalajında. Açıyorum, keskin paslanmaz çelik üzerinde ışık yanıp sönüyor. Gözleri şimdi açık, sabit. Yanına götürüyorum.

"Bunu görüyor musun, Adam?" Diyorum. Kımıldamıyor. "Bunu görüyor musun?" Bağırıyorum.

Başını sallıyor, hızlıca bir aşağı bir yukarı.

"Dediğimi yaparsan iyi geçiniriz." Saate baktım. Öğleyi biraz geçmişti. "Bu kanülleri bağlayacağım, kan akışını sağlayacağım ve senin için her şey yoluna girecek. Basit ve acısız. Pippa Hoxton gibi." Bunun bir yalan olduğunu, onun korku ve acı içinde öldüğünü, boğazının kesilmesini bekleyen bir domuz gibi tavana asıldığını biliyorum ama bunu bilmesine gerek yok. Gözlerini kırpmadan yüzüme bakıyor. "Ekibinin seni bulması için yeterli zaman olacağından şüpheliyim ama en azından acı çekmeyeceksin. Ama eğer yapmazsan. Eğer sorun çıkarırsan..." Bıçağı burnunun önüne koyuyorum, o kadar yakın ki neredeyse şaşı bakıyor. Sonra koluna doğru indiriyorum.

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde sabitleyerek ön kolunun ve dirseğinin iç kısmının yumuşak soluk yüzeyinin iğne için açıkta kalmasını sağladım. Bıçağı aşağı indiriyorum.

Kolundan çıkan mavi çizgileri kolayca görebiliyorum. Güzel, büyük erkek damarları, hazır ve bekliyor. Stresli olmalı, kalbi sert atıyor ve bu da damarları belirginleştiriyor.

Bıçağı derisine bastırıyorum. Bir an için direniyor, sonra basınç kırılıyor, keskin neşter yüzeyi deliyor.

Bir ses çıkarıyor, boğuk bir acı çığlığı. Daha sert itiyorum ve ön kolundaki kasların gerildiğini görüyorum. Küçük bir kesik genişliyor, derin, ama yaklaşık bir inç uzunluğunda. Görebilmesi için neşteri uzaklaştırıyorum.

Şimdi ona bakıyor. Gözleri korkmuş, kan akmaya başladığında hızla kırışıyor. Sandalyenin kolunu kaplıyor, sonra yere damlıyor.

"Direnirsen şöyle yaparım. Keserim, keserim, damarlarını keserim. Ne kadar çığlık attığını umursamadan derini soyacağım."

Gözleri kolundaki kanüle kayıyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor.

"Bu şekilde daha çabuk kan kaybından ölürsün. Ekibinin seni bulma umudu kalmayacak."

Yine inliyor, hızlı kesik kesik sesler çıkartıyor. Ona, gözlerinden süzölen yaşlara, çılgınca nefes alış verişine bakıyorum ve kazandığımı anlıyorum. Bir ses daha çıkartıyor, bir şey söylemeye çalışıyor, ben de ileri uzanıyorum, neşter bandı kesiyor, yavaşça, dikkatlice ağızından çekiyor.

Birkaç nefes alıp veriyor, sonra gözlerimin içine bakıyor.

"Beni anlıyor musun?" Sessizce soruyorum.

"Siktir git," diye cevap veriyor.

BÖLÜM

61

JAMIE'nin midesinde bir türlü dinmeyen bir titreme var; titremeyi yatıştırmak için ellerini birbirine kenetliyor ama işe yaramıyor. Burada oldukları her an Adam'ın dışarıda olduğunu farkındadır. *Onunla* birlikte. Zaman geçtikçe. İşkence görüyor, yavaş yavaş ölüyor. Acı içinde.

Marsh, protokole aykırı olmasına ve tüm kuralları çiğnemesine rağmen işe dönmesine itiraz etmedi. Ayrıca, buradaki herkes için kişisel bir mesele. Romilly de dahil olmak üzere herkese ihtiyaçları var. Davayla bağlantısı olduğu için normalde onu mümkün olduğunca uzak tutmaları gerekirdi ama daha önce duvardaki Roma rakamlarında olduğu gibi küçük de olsa bir şey fark etme ihtimali var.

Şu anda herkese ve her şeye ihtiyaçları var.

Ellie Quinn orada uzun süre kalmamış olsa da, Jamie onunla sadece iki gün çalışmış olsa da, ölümünün -cinayetinin- bıraktığı boşluk hissedilir. Baktığı her yerde onu görüyor. Bir cinayet davasının işleyişini öğrenirken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Tahtadaki el yazısı. Takip ettiği bir soruşturmanın baş harfleri.

Söz konusu Adam olunca durum yüz kat daha kötü.

Jamie'nin bakışları boş ofisine kaymaya devam ediyor, her an dışarı çıkıp takıma cesaret verici sözler söylemesini bekliyor. Jamie onun yanında zayıf kalıyor.

Kendini işe yaramaz hissediyor. Odaklanmaya çalışıyor ama bilgisayarına her baktığında kelimeler ekranda dans ediyor. Konsantre olamıyor.

DC Lee onun yanına geliyor.

"Onlar elimizde," diyor. "Parktaki tanıklar. Onlar elimizde."

Bir adam ve bir kadın. Katili o kızı öldürdükten sonra parktan çıkarken gören çift, onun yüzünü görmüş olmalı. Ayrı görüşme odalarında oturuyorlar; Jamie içeri girdiğinde kadın endişeyle başını kaldırıyor. İkisi de altmışlı yaşların ortalarında. Kadının kısa kül sarısı saçları, küçük tel çerçeveli gözlükleri var; sol elinde sürekli kurcaladığı gümüş yüzükler var.

Gülümsüyor ve onun önüne oturuyor.

"Kısa keseceğim için üzgünüm ama DC Lee'nin de söylediği gibi zaman çok önemli. Sizi ayırdığım için de özür dilerim, ancak bu gibi durumlarda bir kişinin tanıklığının diğerininkini çarpıtabildiğini gördük. İfadelerinizi karşılaştırarak ortak noktaları, doğru olan şeyleri bulabiliriz."

Başını sallıyor, yüzü sert.

"Elimden gelen her şeyi yaparım," diyor kadın. "Bana ne gördüğünü anlatır mısın?"

Kadın duraklar, düşünür.

"Karanlıktı. Ve onu sadece bir saniyeliğine gördük. Kapüşonunu yukarı çekmişti. Çenesinde ve ağzında da bir eşarp vardı."

"Ama yüzünü gördün?"

"Evet. Ama sadece biraz. Ve onu fark ettik çünkü... üzerinde ne vardı." Tekrar durdu. "Kana benziyordu. Yanaklarında. Graham'a bunun mümkün olamayacağını söyledim. Ama sonra haberleri ve o kızın öldürüldüğünü gördük. Biz de sizi aradık."

"Onu tarif edebilir misiniz?" Jamie adamın yan odada bir fotoğraf sanatçısıyla birlikte olduğunu ve adamın resmini yapmaya çalıştığını biliyor.

"Biraz. Belki. O kadar uzun değil. Graham'dan daha kısa. Bir metre dokuz santim ya da daha kısa. Hızlı yürüyordu ama adım atmıyordu. Kısa adımlarla, bunun gibi."

Ellerini birbirini ardına masaya vuruyor, yüzüklerini formikaya hızlıca vuruyor.

"Teşekkür ederim." Önemsiz görünüyor, ama asla bilemezsiniz. Jamie devam ediyor: "Beyaz mı, siyah mı? Sakallı mı? Tıraşsız mı?"

"Beyaz. Başka bir şey söyleyemem. Dediğim gibi, yüzünün büyük kısmı kapüşonla kaplıydı. Ve bize bakmadı. Kaldırıma bakıyordu."

"Ne tür bir kapüşon? Palto mu yoksa kapüşonlu mu?"

"Bir kapüşonlu, evet. Siyah, sanırım."

"Bir logosu var mıydı? Ayırt edici herhangi bir şey?"

Kaşlarını çatıyor, sonra gözleri açılıyor. "Evet," diyor. Tekrar düşünüyor. "İki üçgendi. İşte."

Göğsünün sağ üst tarafını işaret ediyor; Jamie bir kâğıt parçasını karşıya itiyor ve o da çiziyor. İki düz, geniş ikizkenar üçgen. Birinin ucu aşağı bakıyor; diğeri üstte, yukarı bakıyor. Bir elmas, yatay bir çizgiyle bölünmüş.

"Bu çok yardımcı oldu." Ama o kadar genel ki, Jamie nasıl olduğundan emin değil. "Üzerinde çanta ya da başka bir şey var mıydı?" diye soruyor.

"Çanta mı? Hayır. Hiçbir şey yok. Hatırladığım kadarıyla yok. Ve bir ses çıkarıyordu." "Gürültü mü? Ne gibi?"

Yüzüklerinden birini diğer elinin parmaklarıyla çeviriyor. "Tarif etmesi zor. Sanki ağlıyordu." Yüzük çıkıyor; masanın üzerine düşüyor ve metalik şingirti Jamie'nin beyninde çınlıyor.

Kapı çalınır ve Jamie başını kaldırıp başıyla onayladıktan sonra kadına döner. "Fotofit sanatçısı kocanızın işini bitirdi. Sakıncası yoksa bir göz atabilir misiniz?"

"Evet, tabii ki."

Sanatçı içeri alınır. Dizüstü bilgisayar masanın üzerine konur ve kadın dikkatle inceler.

"Evet. Evet, bu o. Söyleyebildiğimiz kadarıyla."

Jamie resme bakar. Gözlerin üzerine çekilmiş bir başlık, bir burun şekli, geri kalanını örten bir eşarp. Devam etmek için çok az şey var. Ama ona öyle görünüyor ki...

Kaşlarını çatıyor. Her şey çok hızlı geliyor. Düzgün düşünemiyor. "Bunu medyaya ver. Asla bilemezsin, belki birilerinin hafızasını canlandırır."

"Jamie?"

Rom. Kapıda duruyor, elinde bir kâğıt parçası var. "Babamın dosyalarını inceliyorduk. Yardım edebilecek birini bulabileceğimizi düşünüyoruz."

BÖLÜM

62

İşaretsiz bir havuz arabasına binerler, hızlı sürerler, yoğun hafta sonu trafiğini kesmek için sireni kullanırlar. Yanında Romilly ona detayları anlatıyor. Sandra Poole. Yeniden evlenmiş, bu yüzden ilk başta onu bulmakta zorlanmışlar. Ameliyattaki hemşire.

"Herkesi tanırdı." Bir an tırnağını çiğniyor. "Sadece orada çalışmıyordu. Her yerde nöbeti vardı: hastanede, diğer pratisyen hekimlerle. Bütün dedikoduları bilirdi. Kimin karısını aldattığını. Kimin çocuklarının okuldan kaçtığını. O zamanlar Cole'a kimin yakın olduğunu söyleyebilecek biri varsa o da odur."

Önemsiz görünen teraslı bir evin önünde dururlar. Jamie önden gider ve kapının zilini çalar. Lee önceden telefon etmiştir; onun içeride olduğunu bilirler ve sonunda ayak sesleri duyarlar, ardından buzlu camın arkasında bir gölge. Kapı açılır.

"Pekala. Senden bir daha haber alacağımı hiç düşünmemiştim. Romilly Cole!" Kadın ufak tefek ve şişman, kırmızı yanakları ve seyrelmiş gri saçları var. "Dur sana bir bakayım! Ne kadar güzel bir kadın olmuşsun. İçeri gel, içeri gel."

Jamie eşikten adımını atar atmaz kendini tanıtıyor ama kadın Romilly ile sohbet etmeye hevesli bir şekilde onları içeri buyur ediyor. Duvar kâğıdı yorgun, halı ortasından yıpranmış. Pastırma, kızarmış yumurta kokusu ve şu prize takılı oda spreylelerinden biri en üst seviyeye çıkarılmış. Jamie büfenin üzerindeki beyaz plastiği görüyor. Odaya girdiklerinde coşkulu bir nefes veriyor; Jamie'nin hapşırma isteği uyandırıyor.

İkisi de söylenen yere otururlar: aşırı yumuşak bir kanepeye, Romilly Jamie'nin ağırlığı minderi aşağı çekerken hafifçe ona yaslanır.

"Çay? Kahve?" diye sorar kadın.

"Hayır. Lütfen," diyor Jamie niyetinden daha ani bir şekilde. "Oturun."

Söyleneni yapar, Jamie'nin ses tonuyla yanakları kızarır. Romilly'den bir bakış alır ve Romilly konuşmaya hazır bir şekilde öne doğru oturur.

"Bayan Poole..." Romilly

başlıyor. "Sandra, lütfen."

"Sandra. Başından beri babam için çalışıyordun, öyle değil mi?" Romilly ona cesaretlendirici bir gülümseme verir. Jamie onun orada olmasına şükrediyor, bu kadınla düzgün bir röportaj yapabilecek duygusal dengeye sahip olmasının imkânı yok.

"Evet, 1983, 1984'tü sanırım. Ben başladıktan hemen sonra doğduğunu hatırlıyorum."

"Yani ameliyatla ilgili her şeyi biliyordunuz. Neler oldu, tüm o dedikodular?"

"Bunu bilmiyordum," diyor çabucak. Gözleri Jamie'ye kayıyor. "Mesele bu mu? Çünkü onun ne yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Polise söyledim-"

"Hayır, hayır. Bunun için endişelenme Sandra." Romilly ona bir kez daha gülümsedi ve koluna güven verici bir şaplak attı. "Ama Dr. Cole'un o sırada kimlerle yakın olduğunu merak ediyoruz. Hâlâ kimlerle temas halinde olabilir? Bir fikriniz var mı?"

Sandra kaşlarını çatıyor. "Hiçbir fikrim yok, hayır," diyor ve Jamie midesinin bulandığını hissediyor. "Çok fazla arkadaşı yoktu. Joanna ve sen vardın. Ve bundan mutlu görünüyordu. O zamanlar hepimiz onun ne kadar harika bir aile babası olduğunu söyledik." Yüzü bulutlandı. "Tabii o zaman bilmiyorduk," diye hızla ekliyor. "Kızlar hakkında..."

Durur ve yanakları kızarır. Romilly ona sempatik bir bakış atar.

"Hiçbirimiz bilmiyorduk Sandra," der güven verici bir şekilde ve kadın onun gülümsemesine karşılık verir.

Jamie tarihleri kafasında evirip çeviriyor. Dr. Cole 1995'te tutuklanmıştı; şimdi altmışlı yaşlarında. Kurbanları, katilin cesetleri nasıl hareket ettirdiğini, bilinçsizleri nasıl taşıdığını düşünüyor. Pippa'yı etkisiz hale getirip kaçırmaması. Adam'ı da.

Jamie kanepede öne doğru eğilip ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. "Muayenehanenin etrafında takılan başka biri var mıydı, daha genç biri. Dr. Cole'un düzenli olarak görüştüğü biri? Genç bir çocuk olabilir mi?"

Sandra boş boş bakıyor ve Jamie'nin omuzları çöküyor.

Cebindeki telefonu çalar ve hemen çıkarır: *Lee*. Sandra'ya sıkı bir gülümseme verir. "Özür dilerim. Buna cevap vermem gerekiyor."

Daha odadan çıkmadan tuşa bastı. "Tim, bana kullanabileceğimiz bir şey ver. Herhangi bir şey."

"Laboratuvardan aradılar-"

"Örnekleri buldular mı?"

"Hayır." Jamie'nin iyimserliği hızla kaybolur. Tim hâlâ konuşuyor: "Ama başka bir tanesini test ettiler. Köpekten alınan bir örnek."

Jamie zavallı hayvanı hatırlıyor. Dolaba kilitlenmiş beyaz tüylü teriyeri.

"Ve?" Jamie sabırsızca tersler.

"Biraz zor oldu ama ağzından alınan örneklerden biri insan çıktı. Ve kurban değil. Saldırganı ısırması olmalı."

Jamie hızlı bir nefes alır, endişelidir.

"Doğrudan eşleşme yok-"

"Siktir-"

"Hayır, Çavuş, dinle. Bazı ekstra testler yaptılar ve bir şey buldular." Tim duraklar. Tim devam ederken Jamie bir umut ışığı hisseder. "Baba tarafından bir eşleşme. Sistemdeki biriyle."

Odadaki hava aniden çekiliyor. Boğuluyor, nefes alamıyor. "Yani...?"

"Katilimiz Cole ile akraba. Elijah Cole'un başka bir çocuğu daha var."

Jamie koridorda duvara yaslanır, kafası allak bullak olmuştur. Romilly ve Sandra'nın yan odada hâlâ konuştuklarını duyar.

"Peki emin misin?" Jamie yavaşça diyor ki, "o değil..."

"Bunu kontrol ettiler. Romilly Cole değil." Jamie rahat bir nefes alır. Bakışları yanındaki çekmecenin üzerindeki kâseye kayar. Yedek paralar, anahtarlar. Ve birkaç buruşuk, beyaz kartvizit.

"Ve, Çavuş-"

"Tim?" Jamie araya girer. Karta bakar ve eline alır. Düşünceleri biraz daha iyi bir zamana, bu soruşturmanın üçüncü gününe geri döner. "Çorak arazideki çöpçüleri araştırmayı bitirdik mi?"

"Evet. Bir şirket vuruldu ama tanık yok."

Jamie kartı düşünceli bir şekilde parmaklarının arasında çeviriyor.
"Adları neydi?"

"Bob'un İnşaatçıları. Ama Çavuş-"

Jamie dik durur. Gözleri elindeki karta kilitlenir. "Emin misin?"

"Böyle bir ismi unutamazsın. Ama Jamie, kan sonuçları hakkında. Başka bir şey bulmuşlar. Bilmiyorum... tutarlı değil... Bazı doğrulayıcı testler yapıyorlar..."

Jamie'nin başı tekrar kalkıyor. "Ne var, Tim?"

Lee duraksıyor. Sonra sessizce, "Örnekteki kromozomlar.
Onlar XX."

Jamie anlamıyor. "Ne demek istiyorsunuz? Laboratuvar numuneyi Pippa'nın ya da kurbanlardan birinin kanıyla mı karıştırdı?"

"Hayır, Çavuş, beni anlamıyorsun. Bunu ben sordum. Laboratuvar netti: Bulaşma ihtimali yok." Tim şimdi yavaş konuşuyor, kelimeleri telefondan net bir şekilde geliyor. "Demek istediğim, varsayımlarımızın aksine, aradığımız kişi bir kadın. Elijah Cole'un başka bir kızı daha vardı."

BÖLÜM

63

JAMIE odaya geri döner, bir elinde telefonu, diğerinde küçük beyaz bir kart vardır. Yüzü bembeyazdır ve Romilly yeni bir panik dalgası hisseder. *Onu bulmuşlardır. Adam'ı. Adam ölmüştür.* Ama Adam onun gözleriyle buluşur ve başını sallar. Bir an için tekrar nefes alabiliyor.

Jamie, Romilly'nin yanına oturur. Pek çok eski anı su gibi geri geldi. Önce eski muayenehanede olmak, o zamanların nasıl olduğunu hatırlamak. Ofisteki masalardan birinde sessizce oturmuş, elinde kalem, ödevini yapıyordu. Kadınlar konuşurken yetişkinlerin sohbetini dinlemek, sessiz fısıltılarla aktarılan dedikodulardan etkilenmek. Ve şimdi Bayan Poole.

Onun yanında Jamie derin bir nefes alır. Romilly ona doğru bakar, belli ki bir şeylerle boğuşmaktadır. Özümsemeye çalıştığı yeni bir bilgi.

"Bayan Poole-"

"Sandra, lütfen."

"Sandra." Jamie hızlıca gülümsüyor. "Bu da nereden çıktı?"

Önünde sade bir yazı tipiyle "Bob's Builders" yazan beyaz bir kartvizit tutuyor.

Sandra ona bakar. "Bu kocama aitti. Şirketin sahibiydi." Karttan Jamie'ye, sonra da aşağıya baktı. "O öldü. Altı ay önce. Aniden kalp krizi geçirdi. Onu atmalıyım ama..." Yüzü düşer. "Bu... bunun bulunan cesetlerle bir ilgisi var mı? Biri beni bu konuda aradı. Onlara öldüğünü söyledim. Oraya bir şeyler attığını biliyordum ama bıraktı. Yıllar önce. Cezayı ben ödeyeceğim."

Sandra konuşmaya devam eder, anlaşılmaz bahaneler ve savunmalar. Romilly Jamie'ye bakıyor. Yüzü yere dönük, derin düşüncelere dalmış.

"Ne oldu Jamie?" diye soruyor.

Dikkatini tekrar Bayan Poole'a çevirir. "Elijah Cole ile aranızda ne oldu?" diye sorar usulca.

Sandra aniden konuşmayı keser. Romilly'nin kafası karıştı. Sandra ve Elijah mı? Neden soruyor-?

Ama Sandra'nın yüzü bembeyaz oldu. "Ne demek istiyorsun?" diye kekeleydi. "Hiçbir şey yoktu-"

"Bu önemli Sandra. Bu bir cinayet soruşturması. Gerçeğe ihtiyacımız var, hem de hemen. Ne oldu?"

Kadın titriyor, vücudu kendi üzerine çökmüş, elleri yüzünü kapatmış. Yardımsever, yardımsever ruh hali gitmiştir. Yerinde sadece hastalıklı bir his kalmıştır.

Romilly uzanır ve onun titreyen koluna hafifçe dokunur. "Sandra, lütfen. Anlat bize."

"Elijah... o..." diye parmaklarının arasından mırıldanıyor. "Joanna, annen. Hastaydı." Ama sonra başını kaldırdı. "Onu severdim. Ona saygı duyardım. Babanın iyi bir adam olduğuna inanıyordum." Romilly'nin gözlerinin içine bakarken yüzü acı doluydu.

"Ama o bana tecavüz etti," diye tükürüyor. "Baban bana tecavüz etti."

BÖLÜM

64

ROMILLY Jamie'nin sabırsızlığının kendisinden yayıldığını hissedebiliyor. Bunun önemli olduğu açık, ancak kadın travma geçirmiş durumda ve şimdi kontrolsüzce titriyor.

Romilly Sandra'nın yanına oturur ve kolunu ona dolar. Binlerce düşünce Romilly'nin beynini yumrukluyor ama şu an ve buraya odaklanması gerektiğini biliyor. Daha fazlasını öğrenmeye. Adam'ı bulmaya.

Çok fazla, çok erken zorlarsa hiçbir şey elde edemezler. "Ne oldu Sandra?" diye soruyor nazikçe.

Sandra titreyerek uzun bir nefes alıyor ve konuştuğunda sesi dengersiz çıkıyor. "Bir gece geç saate kadar ameliyathanede çalışıyordum." Burnunu çekiyor ve Romilly ona tığ işi kaplı bir kutudan bir mendil uzatıyor. Sandra gözlerini kuruyor. "Elijah geri geldi. Bardaydı. Çok sarhoştı. Ağzında geveliyordu. Annene kanser teşhisi konulduğunu söyledi ve..." Hızlı ve sarsak bir çığlık attı. "Onu rahatlatmaya gittim. Ama bu şekilde değil. Öyle değil... Hayır dedim. Ama o..."

Başını ellerinin arasına alır ve tekrar ağlamaya başlar. Romilly ıslak hıçkırıkların altında onun sözlerini ancak seçebilmektedir. "Onu durdurmaya çalıştım ama çok güçlüydü. Beni yere yatırdı. Orada kimse yoktu, yardım edecek kimse yoktu. Sadece hatırlıyorum... gözlerindeki o bakışı. Bana zarar verdiğini biliyordu ve umursamıyordu."

Romilly kafasında hesap yapıyor. Annesine yeni teşhis konulduysa, 1988 yılı civarında olmalı. Annesi ölmeden önce. Cole öldürmeye başlamadan önce.

Sandra bunu durdurabilirdi.

"Neden onu ihbar etmedin?" Romilly söylüyor. Sesini aynı seviyede tutmak için büyük çaba sarf ediyor.

Sandra tekrar yukarı bakıyor, gözleri yalvarıyor. "Üzgün olduğunu söyledi. Beni affetmesi için yalvardı. Genç bir kızı vardı. Sen." Romilly'nin elini sıkıca kavradı. Romilly geri çekilme isteğini bastırır. "Annen ölüyordu. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Polise gitmeliydin."

"Kimse bana inanmazdı. Elijah gibi toplumun namuslu bir adamına karşı ben mi? Bekar bir kadın mı? Hiç şansım yoktu. Hayatıma devam etmek istedim. Olanları unutmak istedim. Ama sonra hamile olduğumu öğrendim."

Romilly Sandra'yı suçlamanın mantıksız olduğunu biliyordu. Sandra, Cole'un ne planladığını, yozlaşmış zihninde başka hangi şeytani düşüncelerin gizlendiğini bilemezdi. Ve Sandra haklıydı: Cole'un bahçesinden cesetler çıkarılırken bile kimse onun öldürebileceğine inanmıyordu. Sandra'nın tecavüz konusunda hiç şansı olmamıştı.

Romilly kaşlarını çatar. "Bayan Poole," diye dikkatle soruyor, "neden hamile olduğunuzu hatırlamıyorum? Ya da etrafta bir bebek olduğunu?"

Sandra kederle başını sallar. "Yapamadım," diye fısıldıyor. "İlk başta yapamadım. Bir süre uzaklara gittim ve sonra bebek doğduğunda onu evlat edindim. Küçük bir kız. Mükemmeldi ama yüzüne baktığımda tek görebildiğim Elijah'tı. Beni bastırıyordu... beni zorluyordu... Ondan nefret ediyordum. Bebekten nefret ediyordum. Bu yüzden ondan vazgeçtim. Ve her şey daha iyi oldu." Şimdi gülümsüyor. "Robert'la tanıştım. İyi bir adamdı. Evlendik. Onu unutmuştum..."

"Ama hala muayenehanede çalışıyordunuz?"

"Her yerde çalıştım. A ve E, hastane. Bölgedeki diğer klinikler. Paraya ihtiyacımız vardı. Kendi çocuklarımız olsun istiyorduk ama Robert, o..." Bir hıçkırığı yutar. "Böyle olması gerekmiyordu. Sonra merak etmeye başladım. Bebeğe ne olduğunu. Ben de sordum."

"Ona ne olmuştu?"

"Evlatlık verilmişti. İlk başta. Ama yerleştirme işi yürümemişti." Sandra bakışlarını yere sabitledi; pörsümüş ellerinin arasında mendil yumağını çevirdi. "İhmal edilmişti. Ve... Tanrım. Onu istismar etmişler. Zavallı küçük kız. En fazla üç yaşındaydı ve ona korkunç şeyler yapmışlardı. Benim kızıma."

Sandra şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, başı neredeyse tamamen öne eğik. Romilly duygularıyla savaşıyor. Bu zavallı kadın. Şu kız. Daha fazla değil

kurbanların kendileri.

Romilly onu şimdi hatırlıyor. Koyu bukleli, utangaç. Elijah onunla konuştuğunda yüzü kızarırdı. Ondan daha küçüktü, Elijah tutuklandığında belki beş ya da altı yaşındaydı. Romilly okuldan döndüğünde birlikte oynarlardı. Resepsiyon masasının altında, boş muayene odalarının etrafında. Romilly bazen bunun babasını kızdıracağından endişelenirdi - kıkırdamalar, çocukların bağırması- ama o sırtır, bazen de katılırdı. *Geliyor, hazır ya da değil.*

"Onu geri almak zorundaydım," diye devam ediyor Sandra. "Robert'a her şeyi anlattım ve o da kabul etti. Bizimle yaşamaya geldi. Her zaman hatırlamadığını söylerdi ama derinlerde bir yerde biliyordu."

Romilly sessiz kalır, haberler kafasına dank eder. Bu kız, bu kadın onun üvey kardeşi. Kendi etinden ve kanından. Ve katil de o. Endişelendiği ve merak ettiği onca zaman boyunca, bu genler onun öldürme ihtimalini artırır mıydı? Ona dönüşebilir miydi? Ve başından beri cevap buradaydı.

Evet.

Aynı yapıya, aynı DNA'ya sahip. Ama sevgi dolu annesi olmasaydı, Romilly de onun gibi olabilirdi.

"Bir şeylerin ters gittiğini biliyorduk." Sandra hâlâ konuşuyor. Artık açığa çıkan sırrını daha fazla saklayamazdı. "Onda bir sorun vardı. Ergenlik çağındayken başladı. Hiç arkadaşı yoktu. Depresyondaydı, endişeliydi. Ve öfke patlamaları yaşırdı. Kontrol edemediği bir öfkeyle, yakınında kim ya da ne varsa ona yönelirdi. Evimizi dağıtır, Robert'a saldırırdı. Bir keresinde onu hastaneye bile yatırdı ama yardım aldık. Buna Aralıklı Patlama Bozukluğu diyorlardı. Doktorlara gitti, doğru doktorlara. Doğru ilaçlar." Sandra Romilly'ye bakıyor, durumun büyüklüğünü ilk kez fark ediyor. "Olan biten her şey onun başına gelmiş olamaz," diye yalvarıyor. "O daha iyi. Düzgün bir işi var. Bir kariyeri var." Jamie'yi işaret ediyor. "O sizden biri."

Romilly duraksıyor, yavaş yavaş korkusu tenine yayılıyor. "Ne demek "sizden biri"?"

Jamie'nin ağzı açık kalıyor, gözleri büyüyor. "Ne demek istiyorsun Sandra?" diye zorlar.

"Polis değil. Ama o asla ... o değil ... Onunla tanıştığında anlayacaksın. Belki de çoktan tanışmışsınızdır." Bakışları Jamie'ye kayar.

"Suç laboratuvarında çalışıyor. Polise yardım ediyor." Rom'un midesi yere düşer.

"Hayır, bunu yapmasına imkan yok. Göreceksiniz. Bul onu." Romilly Jamie'ye bakar. Yüzü bembeyaz olmuştur. Sandra devam eder, sesi çaresizdir. "Kızlık soyadımı kullanıyor. Clarke. Maggie Clarke."

BÖLÜM

65

KİMSE ETRAFTA DOLANMIYOR - onların bir adı var.

Maviler ve ikiler Maggie Clarke'ın adresine doğru akıyor, silahlı müdahale ekibi hazır ve nazır. İstasyonda Jamie, Marsh ve Romilly ile birlikte duruyor, bir eliyle telsizini sanki bir tılsımmış gibi tutuyor. Taktikler açık: hızlı ve ağır gir. Bu kadın öldürmekten korkmuyor.

Jamie hâlâ olay yeri yöneticisini -verimli, hareketli meslektaşını- tüm bu cinayetleri işleyen kişiyle bir tutmakta zorlanmaktadır. Bir hata olmalı.

Arabayla hızla karakola dönerlerken Romilly Jamie'ye Maggie hakkında çocukluğundan beri bildiği her şeyi anlatmıştı.

"Tatlı bir çocuktu. Elijah'a biraz fazla düşküncü. Sandra her zaman bakıcı bulamazdı, bu yüzden Maggie sık sık orada olurdu..." İkisi de feci hatayı fark ettiklerinde sesi kesilmişti. Katilleri bir erkek değildi. Bu suçları işleyen kişinin güçlü, uzun boylu, şiddet yanlısı olması gerektiğini varsaymışlardı ama bir kadının da bu özelliklere sahip olabileceğini düşünmemişlerdi.

Radyoda bir çıtırtı yankılanıyor. Ayak sesleri, beton üzerinde ağır botlar. Vurmalar, bağırımlar. Küçük evden "Her yer temiz" sesleri yankılanıyor.

Jamie, Marsh'ın omuzlarının çöktüğünü görür. Romilly ellerini ağzına götürür ve küçük bir çılgılık atar.

Orada kimse yok.

Jamie telsizi devralır. "Minibüs," diyor. Kontrol, Maggie Clarke'a ait siyah bir VW Transporter'ın

bu adrese kayıtlı. Plakayı iki kez tekrarlıyor. "Bu binada mı?"

Kısa bir duraklama. "Olumsuz, Çavuş."

Jamie ekibe döner, yüzleri harekete geçmeye heveslidir. "Şehirdeki tüm kameralar, tüm ANPR'ler o minibüsü arasın. Yüzünü elli mil yarıçapındaki her karakola yapıştırın, böylece dışarıdaki her polis onun neye benzediğini bilsin."

"Peki ya hapisane?" Romilly Jamie'nin aklından geçenleri okuyarak sorar. "Eminim Cole'la bir şekilde bağlantı kurmaya çalışacaktır?"

"Belmarsh yüksek alarmda mı?" Marsh'a bakar, o da başını sallar.

"Eğer oraya giderse, onu yakalarız," diye onaylıyor patronu. "Gloucester Road ve muayenehane için de aynı şey geçerli. Ekipleri kendi evinde tutacağız. Her yer gözetim altında."

"Ama eminim sadece toprağa gidecektir?" Romilly öyle diyor ve Jamie onun sesindeki çaresizliği duyuyor. "Adam'ı bilinmeyen bir yere saklamak mı?"

"Bilinci yerinde olmayan bir bedeni götürebileceğiniz çok fazla yer vardır," diyor Jamie. "Durmuyacak. İş bitene kadar durmayacak." Bütün gözler ona döner. "Adam'ın bir teorisi vardı ve haklıydı."

Marsh Jamie'ye hak vererek başını sallar. "Yirmi dakika önce hapishaneden ziyaretçi kayıtları geldi. Cole'un onun babası olduğuna dair hiçbir ipucu yokmuş. Vali dehşete düşmüş. Cole'a beş yıl boyunca birden fazla ziyaret yapılmış. Bir süredir temas halindeymişler. Ve diğer yolu arıyor. Maggie Clarke'ın cep telefonuna birkaç kullan-at telefondan mesajlar gelmiş. Hepsi şifreli ama onunla iletişim kurduğu kesin." O konuşurken Marsh cebinden sigara paketini çıkardı ve şimdi elinde çeviriyor. "Belmarsh'ta neden kimse bu boku kontrol etmedi, asla bilemeyeceğim," diye mırıldandı. "Soruşturma açılmasını sağlayacağız. Kapatın ki bir daha asla olmasın."

"Yani onun da Cole'la aynı hedefe sahip olduğunu varsayabilir miyiz - yirmiye ulaşmak?"

Kaç numaradayız?"

Marsh tavana bakıp sayıyor. "Cole'un ilk kurbanlarını da dahil ediyor muyuz?" Jamie başını sallar. "Yani dört. Çöplükte beş. Wayne Oxford, parktaki Jane Doe. Ve-" Jamie'ye doğru hızlı bir bakış. "Pippa. Ellie. Artı daha önce öldürdüğünü iddia ettiği üç kişi. Yani on altı. Değil..."

"*Adem de dahil*" demiyor.

"Yani tekrar öldürmesi gerekecek," diye devam ediyor Marsh. Sigara paketinin üstünü açıyor, sonra tekrar kapatıyor. "Ve hızlı, artık onun peşinde olduğumuzu biliyor."

"Şef? Sigara ister misin?" Jamie kendine rağmen gülümseyerek soruyor.

Marsh gülüyor. "Kahretsin, evet. Yemin ederim bu dava sadece son günde ciğerlerimi yirmi yıl yaşlandırdı. Bu tartışmaya çatıda devam edebilir miyiz?"

Jamie pencereye doğru bakar. Güneş batıyor ve aniden her şeyi içine çekme isteği duyuyor. Böylesi bir dehşet karşısında güzel bir şeyi içine çekmek için.

Bazen yalnız kalmak işe yarar. Düşünmek için. Üzerindeki baskıyı hafifletir. Dakikalar geçip gitse bile Jamie'nin düşünmek için zamana ihtiyacı var.

Başını sallıyor. "Yolu göster."

BÖLÜM

66

ROMILLY iki kıdemli polis memurunu merdivenlerden dördüncü kata kadar takip eder ve ekibi CCTV, ANPR -onlara bir ipucu verebilecek herhangi bir şey- üzerinde hararetle çalışırken bırakır.

Marsh yangın kapısını üstten iterek açtı. Evlendiklerinde Adam sigara içmek için buraya gelmekten bahsederdi. Kirli, pis sigara izmaritlerinin çakılları kapladığını, mevsim ne olursa olsun yağmur yağdığını hayal ederdi, bu yüzden gerçeğe yüzleştğinde şaşırdı. Temiz, berrak bir hava. Kalabalık şehrin, ev dediği yerin kesintisiz manzarası. Rahatlatıcı ve uzun bir nefes alıyor.

Marsh onun yanında paketten bir sigara seçer ve yakar.

Çatıda sessizlik var. Marsh bir nefes çeker ve dumanı dışarı üfler. Romilly gözlerini kapatır ve havadaki dumanı içine çeker, Adam'la evliliğinin ilerleyen günlerini hatırlar, onaylamaması Adam'ın kendine zarar verme alışkanlığını iki katına çıkarmasına neden olmuştur.

Kokusu, anısı onu daha da çok özlemesine neden oluyor. Çaresiz bir umutsuzluğa kapılır. Saatine bakar: sekiz saattir oradadır. Onu eve götürmek zorundalar. Getirmek zorundalar.

Aşağıdaki yoldan gelen gürültüler yukarıya doğru sürükleniyor; işten eve dönmekte olan taşıtlar. Sesler, kahkahalar. Normal hayatlar ve Romilly tüm bunların sıradan doğasına karşı mantıksız bir öfke dalgası hissediyor. Kendisinin yok edilirken onlar varlıklarını sürdürmeye nasıl cüret ederler? Adam dışarıdayken, yalnızken, ölürken ve onu bulmak için yaptıkları her girişimde başarısız olurlarken.

"Onun hakkında ne biliyordun Romilly?" Marsh soruyor.

Romilly iç geçirir. "Pek değil. O zamanlar yakın değildik ve Elijah tutuklandıktan sonra da görüşmeye devam etmedik."

Romilly gözlerini kısarak gökyüzüne bakıyor, uyuşmuş beyninden herhangi bir hatıra çıkarabilmek için çaresizce çabılıyor. "Annesinin onun iyi olmadığından bahsettiğini hatırlıyorum. Bir süredir okula gitmiyordu. Ama detay vermedi, o da sormadı. Tıbbi kayıtlarını almalıyız-?"

"Çoktan talep edildi, Dr. Cole. Yoldalar."

"Ve evlat edinen baba öldü." Jamie kendini gün batımını seyrettiği yerden çekip ikisine birden bakıyor. "Yani bu konuda yardım yok."

Marsh başıyla onaylıyor. "Muhtemelen yemek masasında atıklarını nereye attığını tartışmıştır. Maggie'nin aylar sonra burayı kendi atığı için kullanacağını bilmeden." Uzun bir nefes daha çeker, sonra izmariti yere bırakır. "Siktir et bunu," diye mırıldanıyor. "Adam'ı bulmamız gerek. Eve gitmem lazım. Kocamı öpmeliyim, çocuklarımı aramalıyım."

Romilly, Jamie'nin Marsh'a şaşkınlıkla baktığını fark eder. "Çocuklarınız olduğunu bilmiyordum," diyor Jamie.

Marsh başını sallar. "İki. Aslında yetişkinler. James üniversitede fotoğrafçılık okuyor. Andy mühendis. İkisi de polis olmak istemedi."

"Mantıklı," diye yanıtlıyor Jamie.

"Aynen öyle." Sonra, daha sessiz, Marsh ekler: "Dört kişiyi daha öldürmesi mümkün değil. Öldüremez."

Üçü de onun sözlerini sindirir. Jamie çatının kenarına yakın duruyordu; Romilly ise yan tarafta. Marsh sigara içerken volta atıyordu ve çıkışa yakın bir yerde durdu, sırtı kapıya dönüktü.

Hiçbiri tepki vermeye fırsat bulamadan her şey çabucak olup biter. Romilly, Marsh'tan gelen bir ses duyar. Bu bir ağlama değil, sessiz bir inleme, ciğerlerinden çıkan bir hava akımı. Dönüp ona bakar. Yüzü yorgun bir çaresizlikten şaşkınlığa dönüşmüştür, gözleri kocaman, ağzı açıktır. Bakışları Romilly'ninkilerle buluşur; vücudu zayıflamış gibidir. Dizlerinin üzerine çökerken bacakları çöküyor.

Ve kız orada. Onun arkasında.

Mavi bir polo tişört ve siyah pantolon giyiyor. Ağır botlar. Polis üniformasına benziyor, ama Romilly bunun siviller tarafından giyilen bir üniforma olduğunu varsayıyor, olay yeri teknisyenleri görev dışında. Romilly'nin bakışlarıyla karşılaştı ve kuru, çatlayan dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Burada olacağını biliyordum," diyor Maggie. "Adam çatıda sigara içmekten bahsederdi."

Yüzü solgun ve zayıftı. Onu görmek bile Romilly'nin kalbini hoplatıyor, göğsünde bir panik yumağı oluşuyor.

O yalnız. Peki Adam nerede? *Hâlâ hayatta mı?* Kafasının içindeki ses çılgılık atıyor.

Onun burada ne işi var? Ortaya çıkacak kadar küstah. Bir polis karakolunun ortasında. O deli, çılgın. *O senin üvey kardeşin.* Kelimeler Romilly'nin kafasında dönüyor ve bulanıklaşıyor, gerçeküstü hissediyor. Ve sonra bıçağı gördü.

Maggie'nin sağ elinde sıkıca tuttuğu bıçak kanla kaplı. Marsh'ın kanı. Romilly'nin bakışları hızla Marsh'ın hareketsiz yattığı betona kayar. Bir doktor olarak yanına gitmek ister ama kıpırdamaya cesaret edemez. Bir elini önüne koyar, diğer eliyle de telefonunu kavrar.

"Maggie, buradan çıkış yok," diyor yavaşça. "Bir polis karakolundasın. İşler çirkinleşmeden bıçağı yere bırak."

"Bir çıkış yolu istemiyorum." Maggie gülüyor ve Romilly yirmi yıl önceki kızı görüyor. "Ne isterse yapmalıyım."

"Kim? Cole mu?"

"Bana senin hakkında her şeyi anlattı. Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Eskiden birlikte oynardık," diye yanıtlıyor Romilly. "Ameliyathanede, okuldan sonra."

"Yaptık. Seni çok kıskanıyordum, bunu biliyor muydun? Onun kızı olduğun için, onunla vakit geçirdiğin için. O zamanlar benim de onun çocuğu olduğumu bilmiyordum. Ve sen ona ihanet ettin!" diye bağırıyor. "Bunu nasıl yaparsın?"

"O bir katildi. O kadınları öldürdü."

Yine gülümsüyor. "O kadar masummuşsun gibi davranma, Romilly Cole. Bu işe karışmadığınızı-"

"Karışmadım-"

Maggie yüksek sesle gülerek onun sözünü keser. Romilly ondan çıkışa doğru bakar. Yardıma ihtiyacı vardır. Ama Maggie hâlâ bıçağı sallamaktadır; onu alt etmesine imkân yoktur.

"Adam nerede, Maggie?" Romilly soruyor. Sesini sakın kalmaya zorluyor ama bilmesi gerekiyor. Bilmek *zorunda*. "Hâlâ hayatta mı?"

"Belki. Belki. Şimdiye kadar vücudunda ne kadar kan kaldı Romilly?" Romilly cevap vermez. Ne söyleyeceğini bilemez.

bu kadın ona nerede olduğunu söyleyecek. Maggie'nin yüzü öfkeye döner. "Bilmen gerekirdi! Sen bir doktorsun! Ne kadar?"

"Bilmiyorum," diye kekeliyor Romilly. Kendini düşünmeye zorlar, tıp eğitimini hatırlar. "Ortalama bir erkekte kilo başına yetmiş beş mililitre var, yani... Bilmiyorum. Bilmiyorum Maggie!" diye çaresizce yalvarır. "Lütfen bize nerede olduğunu söyle."

Ama Maggie sadece güler. "Onu geri alamazsın. O sonsuza dek benim. Sen Elijah'ı benden aldın. Ben de senin değerli Adam'ını alıyorum."

"Hepsi bu kadar mı?" Romilly inanamayarak kelimeleri tükürür. "Küçük bir intikam mı?"

"Petty? Küçük mü? Babamı benden aldınız! Onu hapse attınız! Bütün hayatımı onun kim olduğunu bilmeden yaşadım. Ve şimdi biliyorum, onu gururlandırmalıyım. Ama asla geri dönmeme izin verilmeyecek. Onu bir daha asla göremeyeceğim. Ve eğer ben Elijah'a sahip olamazsam, sen de Adam'a sahip olamazsın. Sen her şeye sahiptin. Onunla birlikte büyüdün - masanın etrafındaki rahat akşam yemekleri, yatmadan önce iyi geceler öpücükleri. Benim neyim vardı biliyor musun?"

"Annen vardı! Ve seni seven evlatlık bir baban."

"Annem mi? Beni doğar doğmaz terk eden kadın mı? Yersiz olduğumu, bende bir sorun olduğunu hissederek büyüdüm. Ama bu onların yüzünden oldu. Babam-Robert," diye tükürüyor, "beni sevdiklerini iddia ettiler, ama asla dürüst olmadılar. Elijah bana yazdı. Beş yıl önce. Bana anlattı."

"Baban olduğunu mu?"

"Ve geri kalanı. Bana yaptıklarını. Üvey ailem. Onların ... Onların ..." Gözlerini bir an için kapatır, yüzü acıdan bir maskeye dönüşür. Romilly bir adım öne çıkar, ama sonra tekrar açar. Bıçağı salladı. "Öğrendikten sonra her şey anlam kazandı," diye devam ediyor, sesi kırılıyor. "Elijah anlıyor. Aramızda özel bir bağ olduğunu hep biliyordum ama o zamana kadar nedenini bilmiyordum. Benim amacım. Elijah beni seven tek kişi. Ve sen onu benden aldın."

"Öyleyse öldür beni Maggie! Eğer nefret ettiğin bensem. Öldür *beni*."

Maggie gülüyor. "Eğer sevgili kızının saçının teline dokunursam babam beni asla affetmez. Ama damadı? Bu adil bir oyun."

"Peki Pippa'yı neden öldürdün?" Çatının diğer tarafından bir ses: Jamie konuştu.

Tümü Bu zaman Jamie'nin olmuştur ayakta,
Donmuş. Romilly'sMaggie'ye ve bıçağa odaklandığı için onu
pek düşünmedi. Ama şimdi bakıyor

karşısında.

Jamie'nin yüzünde tuhaf bir ifade var. Gözleri Maggie'ye kilitlenmiş, kaşları düşük, alnı çatık.

"Neden Pippa?" diye tekrar hırlıyor. "Neden diğer kurbanlar?"

Maggie yüzünde küçük bir gülümsemeyle ona bakıyor. "Çünkü Elijah'ın istediği bu. Yirmi."

Romilly göz kırpmıyor. Hala anlamıyor. Babası yirmi kişinin ölmesini mi istiyor? Ama neden? Ve neden *bu* insanlar?

"Tutuklayın beni." Maggie bileklerini önünde tutar, bıçak hâlâ elindedir. Romilly tereddüt eder; Jamie'nin de aynı şeyi yaptığını görür, bir numara beklemektedir. "Beni kelepçeleysin. Beni hapse atın," diye devam ediyor Maggie, "deli olduğumu söyleyecekler. Aklımın başımda olmadığını. Kurtulacağım. Güzel bir akıl hastanesinde birkaç yıl, muhtemelen bütçe kesintilerinden sonra erken tahliye edilirim." Duraklıyor ve dikkati Jamie'ye dönüyor. "Ama ben ne yaptığımı çok iyi biliyordum."

Romilly, Jamie'nin burun deliklerinin açıldığını ve çenesindeki gerginliği görür.

"Evine gittiğimde ne yaptığımı biliyordum," diyor Jamie'ye. "Karının kafasına vurduğumda. Onu Elijah'ın kulübesine sürükleyip bağladığımda." Jamie'nin omuzları çöküyor; hızlı, sık nefesler alıyor. "Onu tavana astığımda, içini açtığımda, kanını boşalttığımda." Gülümsüyor. "Mezbahada hayvan leşlerini neden ipe dizdiklerini sanıyorsun, DS Hoxton?"

Bu bardağı taşıran son damla. Jamie bir kükreyle öne atılıyor. Kollarını açmış, bir eli Maggie'nin boynunda, diğeri kolunda. Ve onu tıpkı bir köpek gibi çatının kenarına doğru savuruyor.

Bıçak betona çarpıyor. Ayakları yerden kesilir, vücudu yan tarafa doğru sarkar. Jamie'nin bacakları alçak duvara dayanmış; eğiliyor. Bir kayma, bir yanlış hareket ve ikisi de aşağı düşecek. Bırakırsa Maggie düşecek.

Maggie garip bir ses çıkarır, yarım bir kahkaha.

"Öleceğini biliyordu," diyor, sesi Jamie'nin pençesinde boğuk çıkıyordu. "Çılgılık attı, yalvardı."

"Sen... sen..." Jamie hiçbir anlam ifade etmiyor, yarım yamalak kelimeler ağzından acı dolu bir haykırıyla çıkıyor.

Romilly cebinden telefonunu çıkarır. 999'u arar, sonra operatöre bağıırır: "Dr. Romilly Cole. DS Hoxton ve Dedektif Müfettiş Marsh ile birlikteyim. Merkez polis karakolunun çatısındaım. Destek gönderin, ambulans gönderin." Kontrol onun söylediklerini anlamaya  alışıyor. "Evet, çatıda. Marsh bı aklandı. O burada. O burada."

Bakışlarını Jamie ve Maggie'den ayırmıyor.

Maggie hâlâ aşağı sarkmış, Jamie'nin gözlerinin içine bakmaktadır.

Romilly, Jamie'nin elinin titrediğini görebiliyor. Çok yakınlar, çok yakınlar.

Yanlış bir hareket yaparlarsa ikisi de ölür.

Yanlış bir hareket yaparlarsa Adam'ı asla bulamazlar.

BÖLÜM

67

O ELİNDE. Karısının katili, onun ellerinde. Jamie onun boynunu sıkıca kavırıyor; gözlerinin şiştiğini, yüzünün morardığını görüyor. Jamie zar zor düşünebiliyor. Kızgın, yakıcı öfke içini dolduruyor, çekirdeğinden dışarı taşıyor.

Maggie'nin gözleri onunkilere sabitlenmiş. Elleri iki yanında gevşekçe sallanıyor; kaçmak için hiçbir çaba göstermiyor.

"Karı çok güzeldi," diyor Maggie, sesi ince, adamın tutuşuyla daralmış. Jamie'nin zihninde bir şimşek çakıyor: Pippa, yatakta yanında uykulu bir şekilde yatıyor. Ona veda öpücüğü verirkenki yavaş gülümsemesi, ellerinin nazik dokunuşu. *"İşte buradasın."* Neden onu kurtarmamıştı? Neden oraya zamanında varamamıştı?

"Onun mükemmel soluk teni. Hayat dolu, enerji dolu."

Jamie onun konuşmasını durdurmak istiyor. Konuşmayı kesmek zorunda. Kenardan birkaç santim daha eğiliyor.

"Onun istediği bu!"

Yanında bir ses bağırır. Dönmez ama Romilly tekrar seslenir. "Lütfen Jamie. Onlardan biri olmak istiyor."

Jamie aşağı bakıyor. Dört katlık bir düşüş. Kül grisi betona. Onun kesin ölümüne. Aşağıda, yukarı bakıp işaret eden birkaç kişi görür. Alarm çılgınlıkları. Korku çılgınlıkları.

"Senin adını söyledim," diye fısıldıyor Maggie. Yüzü o kadar yakın ki nefesinin kokusunu alabiliyor. Ekşilik, öğürmesine neden olan bir ölüm kokusu. "Senin için haykırdı, tekrar tekrar. Ölerken."

Kendini hasta hissediyor. Midesi kasılıyor ama bastırıyor. Bu kadının yaptığı şey. Pippa'ya. Tüm o diğer insanlara. Yaşadığı acı

öldürüldü. Marsh, onlardan üç metre ötede ölmek üzere yatıyor. Adam, kim bilir nerede.

"Seni sevdiğini söyledi. Seni çağırıyordu ama sen hiç gelmedin."

Neredeyse bırakacaktı. Kasları suya dönüşür; kendini zayıf hisseder, Pippa onun yeterli olmadığını biliyordu. Ölürken, onu kurtaramadığını.

"Onu yere bırak Jamie, lütfen," diye tekrar bağırır Romilly. "İsteddiği şey bu. Sen, o, Marsh, Adam. Bu yirmi. Son dört."

Sert tuğlaları bacaklarında hissediyor. Onu uçurumdan düşmekten alıkoyan tek şey. Ve tekrar aşağı bakar. Bu hayat, Pippa'sız varlığı, çok fazla. Maggie'yle birlikte düşmeyi hak ediyor. Başarısızlığının cezası.

"Acı içinde öldü, DS Hoxton. Korku içinde. Kendi kusmuğu, sidiği ve bokuyla kaplıydı. Onu ben öldürdüm ve sen hiçbir şey yapmadın."

Eline kramp giriyor. Titremeye başlıyor. Bırakmak, atlamak. Ne kadar zor olabilir ki? Ağlamaya başlıyor, gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyor, düşüyor, düşüyor. Basit bir hareket. İntikamını almak için. Belki Pippa'yı tekrar görmek. Kahkahalarını, sesini duymak.

"Sana ihtiyacı vardı ve sen onu kurtaramadın."

"Jamie, yapma bunu. Pippa sana ne derdi?"

Romilly şimdi onun yanında. Romilly'nin onu fiziksel olarak durduramayacağını biliyor, ondan çok daha güçlü, çok daha iri. Ve tek yapması gereken bırakıp bacağını yerden birkaç santim kaldırmak.

Kolunda bir el hissediyor. Ve o tek dokunuş, sıcaklık onu durdurur.

Kafasının içinde Pippa'nın sesini duyuyor. "*İşte buradasın.*" Onu düşünmek içini acıtıyor, kırık kalbini kemiren bir acı. "*Yapma,*" diyor. "*Yapma.*"

Boğuk bir çığlık atarak kendini geriye doğru atar. Maggie'yi de kendisiyle birlikte çatıya çeker ve sertçe betonun üzerine fırlatır. Maggie öfke dolu bir çığlık atar. Jamie insanların gelişini izliyor. Siyah giysili adamlar Maggie'nin yüzünü asfalta bastırıyor. Kelepçeler takılıyor. Dövüldüğünü bildiği için hayal kırıklığı içinde çığlık atıyor.

Jamie tekrar yere düşer. Hıçkırmaya başlar; Romilly'nin ona sarılırken ağladığını hisseder.

Yanlarında, Marsh'ın etrafı onu kurtarmak için çılgınca çalışan sağlık görevlileri tarafından sarılmıştır. Bağırarak verilen talimatlar, tıbbi ekipmanlar

fro. Memurlar Maggie'yi taşıyor. Merdivenlerden hücrelere doğru sürüklenirken hâlâ iki büklümdür ve hayal kırıklığı içinde çığlık atmaktadır.

"Bekle!" Romilly bağırır. Duraklar ve Jamie onun koşarak katilin önünde kararlı bir şekilde durmasını izler.

"Artık her şey bitti Maggie," diyor. "Bize Adam'ın nerede olduğunu söyle."

Jamie başını kaldırıp bulanık gözlerle onları izliyor. Tamamen tükenmiş hissediyor; uçurumun kenarından geri çekildiği anda tüm adrenalini kaybolmuş. Karşısında, Pippa'yı öldüren kadın başını kaldırıyor ve gülümsüyor.

"Hiçbir şey bitmedi," diyor. "Hiçbir şey bitmedi." "Sen dört uzaktasın Maggie. Asla-"

Başını eğerek Marsh'ı göstererek, "Artık bundan daha az," diyor. Marsh'ın etrafı hâlâ sağlık görevlileriyle çevrili ama Jamie onun gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyor. Kıpırdamıyor ve bu manzara Jamie'nin damarlarında dehşetin dolaşmasına neden oluyor.

"Peki ya Adam Bishop?" diyor. "Saklambaç, DS Hoxton."

Tüm polis memurları duraklar. Maggie'nin sesi gecenin sessizliğinde şarkı söyler gibi ve ürkütücüdür. "Geliyorum, hazır olun ya da olmayın," diyor.

BÖLÜM

68

KARANLIKTA, Adam kıpırdanır. Bir süredir sürükleniyor, bilinci gidip geliyordu. Acı yavaş dalgalar halinde geliyor, uzuvları ağrıyor, başı ağrıyor. Gözlerini açmak için kendini zorlar.

Tek
başına

.
Soğuk

.
Çok, çok soğuk.

Etrafında kan kuruyor. Siyah ve yapışkan, katran gibi. İlk başta kollarından akıyordu, kalp atışlarının hızlanması kanamayı yoğunlaştırıyordu ama şimdi yavaş yavaş akıyor. Damla damla yere akıyor. Sabit. Sabit.

Daha ne kadar zamanı var? Zaman anlamsızdır; karanlığın içinde gizlidir. Işığın tahtaların arkasında, gecenin içinde kayboluşunu izlemişti.

Kimse nerede olduğunu
bilmiyor. Kimse onu
bulamayacak.

Fazla zamanı kalmadı. Bunu hissedebiliyor. Kalbinin hızlı, çılgınca atışından. Kafa karışıklığı. Teninde soğuyan terden.

Damla. Damla.

Çok, çok soğuk.

O yorgun. Gözlerini tekrar kapatır. Karanlık
onu tüketir.

BÖLÜM

69

ADAM HALA kayıp.

Bu düşünce Jamie'nin kafasının içinde dönüp duruyor, hiç dinmeyen bir mantra gibi. Tamamen uyuşmuş durumda.

Maggie götürüldü. Jamie onun alt kattaki dedektifler tarafından sorgulandığını bilmektedir ama tek kelime etmeyi reddetmektedir. Marsh hakkında hastaneden haber yok.

Olay odasında, sessiz ve gergin bir şekilde bekleyen dedektiflerin önünde durur. Sonra onlara kısa ve keskin cümlelerle haberi verir.

Hepsini evlerine göndermek istiyor. Ailelerine, sevdiklerine. Teselli ve destek için. Ama Adam hâlâ kayıp.

Adam hala kayıp.

"Ev konusunda ne durumdayız?" diye soruyor DC Lee.

"SOCO'lar hala orada," diye yanıtlıyor. "Henüz kayda değer bir şey yok."

Ve Jamie gitmesi gerektiğini biliyor. Nerede yaşadığını görmek için. Onun zihnine girmek için. Ve sonra, belki de Adam'ı bulacaktı.

Ev tam bir kaos ve düzensizlik içinde. Şimdi o burada, Jamie ne kadar yardımcı olacağından şüphe ediyor. Ama yine de. Denemek zorunda.

Olay yeri kıyafetini giyer ve eşikten adımını atar. Koku suratına bir yumruk gibi çarptı. Çürüyen bir şeyin, ölümün, terin ve insan dışkısının karışımı. Maskeden ve ellerindeki eldivenlerden memnundur. İçeri girerken kollarını göğsüne yakın tutuyor.

Eşyalar yere ve her yüzeye saçılmış. Bir SOCO ön odanın kapısını iterek açıyor: burası da darmadağınık ama kayda değer bir şey göremiyor. Sadece sorunlu bir kadının dağıldığının kanıtı.

Koridorda yan yatmış siyah bir botu alır ve elinde çevirir. Taşlar, cam kırıkları, çamur, kum, ağır sırtına yapışmış. Ve yan tarafında yapışkan bir şey var. Elini çeker ve eldivenli parmaklarına bulaşan şeye bakar; koyu kırmızı, yapışkan. Bir an için gözlerini kapatıyor, bir korku dalgasını yutuyor. Poşetlemesi için SOCO'ya uzatırken kendi kendine "Bunu düşünme, şimdi olmaz" diyor.

Şimdi olmaz. Yapması gereken bir işi var.

Mutfağa doğru geri çekiliyor. Bu farklı. Koku buradan geliyor. Oda pis. Kalın, katmanlı kir zemini ve yüzeyleri kaplıyor. Tavana bile sıçramış.

Buzdolabı çürüyor gibi görünüyor. Kapının etrafından siyah kan sızıyor, sanki bir zamanlar canlı bir şeymiş de önlerinde çürüyormuş gibi makineden dışarı ve etrafındaki döşemeye sızıyor. Jamie ona doğru belli belirsiz bir adım atıyor, kapıyı açıyor, sonra maskesinin arkasından kusuyor. Kan keseleri raflarda durmaktadır, kurbanlardan alınmış hatıra eşyaları olduğunu varsayar. Bazıları sızıntı yapıyor, raflardan zemine doğru tarif edilemez, kalın bir yapışkan nehir akıyor. Ve orada siyah, kırmızı ve kahverengiden oluşan bir mermer gibi yoğunlaşıyor.

Tekrar öğürüyor, bu sefer kusmuğunu zar zor bastırabiliyor ve kapıyı hızla kapatıyor.

Çatal bıçak takımları ve tabaklar küf ve kurumuş yiyeceklerle kaplanmış halde kenarda duruyor. Kâğıt parçaları yemek masasının üzerinde kaba yığınlar halinde duruyor, hepsinin üzerinde tükenmez kalemle karmakarışık bir el yazısı var. Jamie eğilip bir tanesine bakıyor ama anlamlı hiçbir şey yok. Karmakarışık kelimeler, sanrılar ve saçmalıklar. Kırık bir zihnin tablosu.

Daha fazla dayanamaz. Bu kadının ne yaptığını düşünmek korkunçtu. Hızla evden dışarı çıkar.

Rom onu kordonun dışında bekliyor. Mavi ve beyaz şeridin diğer tarafında duruyor.

"Bir şey var mı?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Belli bir şey yok. Ve oraya girmek istemezsin.

O ... bu ... berbat bir şey," diye idare ediyor.

Eve doğru bakıyor. Yüzü endişeden solgun. Jamie onun ne düşündüğünü çok iyi biliyor.

Adam hala kayıp.

"Ben geri döneceğim," diyor. "Aramaya devam et." "Ben de seninle geliyorum."

Tereddüt ediyor, onu durduracak gibi oluyor ama sonra bırakıyor. Zaten pek çok protokol çiğnendi, bir tane daha nedir ki? Ve iki kafa bir kafadan iyidir.

"Giyin," diyor.

Eve geri dönmeye dayanamaz, bu yüzden yan tarafa döner ve ahşap arka kapıdan geçer. Romilly tereddütle onu takip ediyor, Jamie'nin el feneri yollarını aydınlatıyor. Bahçe bakımsızdır ve küçük çimenlikte yürüyerek en sondaki kulübeye ulaşır. Bir tarafında penceresi olan küçük ahşap bir kutudan fazlası değil. Kapıyı dener, asma kilitlidir, bu yüzden eldivenli ellerini cama dayar ve el fenerinin ışığını içeriye tutarak içeri bakar. Pek bir şey göremiyor. Bir dizi metal raf, kutular ve aletler üst üste yığılmış. Arkada asılı siyah bir dalış kıyafeti. Bir sörf tahtası. Koyu yeşil ip halkalarının yanında can yeleğine benzeyen bir şey. Bir saniye bakıyor, sonra Romilly'ye dönüyor. O da aynısını yapıyor, pencereden gözlerini kısarak bakıyor.

"Bütün bunları nasıl anlamlandıracağız Rom?" diye soruyor. Kendisinin titrediğini hissedebiliyor. Panik tehdit ediyor. Çok fazla kanıt var, yeterli zaman yok.

Olay yeri kıyafetinin içinde boğulduğunu hisseder, nefesi sıcaktır. Maskeyi çıkarır, nefes nefese kalır, sonra karanlıkta çimlerin üzerine yığılır ve başını dizlerinin arasına koyar.

Romilly'nin yanına oturduğunu, sonra da omzuna dengeleyici bir el koyduğunu hisseder.

"Seninle tanıştığım zamanı hatırlıyor musun? İlk kez?" diyor sessizce. Başını sallıyor, sonra kapüşonunu indiriyor ve ellerini öfkeyle saçlarında gezdiriyor. "Doğum günüm için düzenlenen barbeküde. Kaç yaşında olmalıydım? Otuz bir mi, otuz iki mi? Adam ve ben birkaç yıldır evliydik ve o Major Crimes'a yeni katılan DC'den bahsediyordu." Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Eğer bir kadın olsaydın, çok endişelenirdim Jamie. Senden bahsetme şekli. Sanki ruh eşiyle yeni tanışmış gibiydi."

Jamie sessiz kalır, bunu ona neden söylediğinden emin değildir. Adam'ın kendisinden bu kadar umutlu olması ve onu hayal kırıklığına uğratması başarısızlığını daha da artırıyor.

"Nick'teki ekibinin yarısıyla birlikte sizi de davet etti ve hiç de beklediğim gibi çıkmadınız."

Şimdi başını kaldırıp Romilly'nin gözlerinin içine bakıyor. "Ne bekliyordun ki?"

"Bilmiyorum. Onun gibi olacağınızı düşünmüştüm -özgüven, çekicilik- ama daha farklı olamazdınız."

"Bu hiç yardımcı olmuyor, Rom-"

"Hayır, hayır. Demek istediğim bu değil. Sen tam da Adam'ın ihtiyacı olan şeydin. O günlerde serseri mayın gibiydi ve sen onu kontrol altında tutun, odaklanmasını sağladın." Adam'ın koluna nazik bir el koyuyor ve gülümsüyor. "Adam senin sayende harika bir polis oldu."

"Bu saçmalık-"

"Hayır, öyle değil. Sen de aynı derecede akıllısın, aynı derecede çalışkansın. Ama daha sakın, daha kontrollüsün. Ve bunu yapabilirsin. Onu bulabilirsin."

Jamie iç çekiyor. Karısını kaybettiği için zihni hâlâ parçalanmış, dağılmış hissediyor. "Pippa'yla ilk kez o gün tanıştım."

"Öyle miydi?"

"Evet, o barbeküde. O berbat sahilde. Hatırlamıyor musun? Bütün ekmekleri çalmaya çalışan o lanet martıları, rüzgarın kumları ..." Duraklıyor. Bir düşünce yakalar. Kulübeye ve içinde asılı duran can yeleğine bakar. İlk olay yerindeki kanıtları hatırlar: battaniyedeki tuz izleri. Nylon kordon. "Kurbanlar deniz kenarında tutuluyordu," dedi yavaşça.

Romilly ona bakakalır. "Ama nerede?"

"Mantıklı düşünün. Büyük bir barakaya ya da depoya ihtiyacı var. Ve Maggie buraya hızlı geldi. Oldukça yakın olmalı. Ama uzak. Rahatsız edilmeyeceği bir yer."

Cebinden telefonunu çıkarır ve karakoldaki Lee'yi arar.

"Tim," diyor cevap verir vermez. "ANPR kontrolü yapmanı istiyorum. Sahile doğru giden VW Transporter'ı ara." Yanındaki Romilly telefonundan haritaları açtı. Omzunun üzerinden bakıyor ve yolların isimlerini okuyor. "Swanwick'e doğru A27. A326 Calshot'a doğru. Hamble'a doğru M27."

Lee, "Bu saatler sürecektir, Çavuş," diyor.

"Yap gitsin," diye tersliyor Jamie, ama haklı. Saatleri yok. Daraltmak için başka bir şeye ihtiyaçları var.

Ayağa kalkar, telefon hâlâ kulağında, evin içine doğru yürür. Koridordaki bot götürülmüştür ama ikizi halının üzerinde durmaktadır ve Jamie onu alır. Basamağa sıkışmış bir taşı çekerek yakından bakıyor. Bu bir çakmaktaşı parçası, ikiye ayrılmış ama iyice aşınmış. Kenarları pürüzsüz, sanki sonsuza kadar dalgaların etkisinde kalmış gibi.

Lee'ye "Kayalık bir sahil ara" diye seslenir. Sonra logo aklına gelir. İki üçgen, biri diğerrinin üstünde. Bir tekne olabilir mi? "Ve bir yelken kulübü," diye ekler.

Bir duraklama oluyor, Lee tekrar konuşmadan önce hattaki cızırtıdan başka bir şey duyulmuyor. Tek bir kelime.

"Calshot," diyor.

Jamie döner, arabasına doğru koşmaya başlar, radyoyu açmaya heveslidir. Uyuyor. Battaniyedeki deniz tuzu izleri, ip. Kışın sessiz ve ıssız.

Saatine bakar. Neredeyse öğleden sonra on. Adam'ın kaçırılmasından bu yana on iki saatten fazla zaman geçmiştir.

Calshot'a gitmeleri gerek. Ve çabuk.

BÖLÜM

70

ÇAĞRI GERİ GELDİ: CCTV, siyah bir VW minibüsün, tükürüğün uzak tarafındaki bir kayıkhane'yi ziyaret ettiğini gösteriyor. İzole edilmiş, yalnız. Maggie'nin aklında ne varsa onun için mükemmel.

Karanlıkta, fren sesleri ve sirenlerin uğultusuyla varırlar. Burası terk edilmiş gibidir. Siyah su iskenelin kenarında hafifçe kulaç atıyor; kayıkhane sessiz, hava durgun. Siyah yelekli ve kasklı adamlar gitmeye hazır, ama Jamie kendini tutamıyor. Prosedürü siktir et, risk değerlendirmelerini siktir et, arkadaşı orada.

Ayakları tahtalara vurarak araziye doğru koşar. "Silahlı polis!" bağırışları arkasında yankılanıyor. Martılar telaşla gökyüzüne havalanıyor.

İlk kapı kilitlidir, ancak yanındaki silahlı müdahale memuru kapıyı kolaylıkla kırar. Büyük bir açıklık var, bir rampa ile suya açılıyor. Bir sonraki kapı açık. İkinci odaya adımını atar ve sonra durur, afallamıştır.

Oda büyük değil. Ortada asılı duran lambaya uzanıyor ve dört köşeyi aydınlatacak şekilde yakıyor. Gri beton zemin, çıplak tuğla duvarlar. Uzak taraftaki bir pencere tahtayla kapatılmış. Bir ARO protokolü hiçe sayarak ahşapları çekiştiriyor ve ay ışığının içeri girmesine izin veriyor.

Adam ortada oturuyor, kolları ve bacakları tahta bir sandalyeye bağlı. Başı öne eğik, hareket etmiyor.

Ve kan var. Her yerde.

Gömleği ve kot pantolonu sıırıslıklam olmuş, neredeyse siyaha boyanmış. Etrafını kırmızı gölcükler sarmış, sıçramalar ve benekler tüm zemini kaplamış. Jamie alnının sol tarafında kötü bir kesik görebiliyor, kurumuş kan alnından aşağı akıyor.

Yüzüne, boynuna. Ve kolları, lanet olsun. *Sikeyim*. Jamie'nin elleri çok içinde ağzına gitti. Derisi kırmızı, dar kesikler ve yarıklarla dolu, kollarının her yerinde, bazıları hâlâ kan sızıyor. Ayakları çıplak, etine iki iğne batmış gibi görünüyor.

Arkasından telsizin cızırtısını duyar. "Kurban mevcut, bilinci açık ve nefes alıyor, birden fazla yarası var. Ambulans acilen olay yerine gelsin lütfen."

Sağlık görevlileri Adam'ın etrafını sarmış, bir hareketlilik, bağırarak talimatlar veriyorlar. Kanülasyonla ilgili mırıldanmaları, zaten yerinde olanları kullanıp kullanmamaları gerektiğine dair konuşmaları duyuyor. Bir karar verilir ve tüpler ve şeffaf sıvı torbaları Adam'ın yanına yerleştirilir.

Adam hâlâ baygın. Jamie uyuşmuş bir halde Romilly'nin yanında bekler, kolu Romilly'nin omuzlarındadır ve onu kendine doğru çekmektedir. Zar zor kontrol altına aldığı panik onu sarar. Onun ağır ağır nefes aldığını, vücudunun gergin olduğunu hissedebiliyor.

Jamie bir helikopter sesi duyar, birkaç dakika sonra ellerinde parlak kırmızı sıvı dolu keselerle başka sağlık görevlileri gelir. Tekrar Adam'a bağlanırlar, elleriyle hayati önem taşıyan kanı sıkırlar.

Lütfen. "Lütfen," diye yalvarıyor.

"Uyanacak, değil mi?" Rom fısıldar.

"Evet," diye yanıtlıyor Jamie, ama o kadar emin değil. *Lütfen hayatta ol*. Sonra yavaşça Adam'ın başının kıpırdanmaya başladığını, bir o yana bir bu yana hareket ettiğini görür. Romilly'yi sıkıca sarar. "Evet," diye tekrarlar. "O iyi olacak. İyi olacak."

Sağlık görevlileri Adam'la konuşarak dikkatini çekmeye çalışır. Kan torbası yenisiyle değiştirilir. Diğer sağlık görevlileri pisliğin bir kısmını temizlemeye, yaralarını sarmaya çalışır.

Adam'ın başı şimdi yukarıda. Bir sağlık görevlisi parlak bir ışıkla gözlerine bakıyor. Sersemlemiş görünüyor, odaklanmakta zorlanıyor.

Sağlık görevlilerinden biri onlarla konuşmak için yanlarına gelir.

"İlk kontrolde yüzeysel görünse de kafada kötü bir çürük var. Asıl sorun kan eksikliği ve ön kolundaki kesikler. Her şey oradan geliyor. Onu bulduğunuzda çok iyiydiniz. Kim bilir neler olabilirdi."

Bir ses duyarlar ve sağlık görevlisi döner. Adam artık tamamen uyanmıştır, sandalyeden kurtulmuştur ama yeşiller içindeki adamların pençeleri altında kıvrانmaktadır. Romilly aceleyle yanına gelir.

"Adam! Adam, dur."

Jamie onun hâlâ kollarındaki iğnelere bakarak mücadele ettiğini görebiliyor. Patronunun yüzündeki o ifadeyi daha önce hiç görmemişti. Çaresizlik. Ve saf korku.

"Lütfen, lütfen," diye ağlıyor Adam güçsüzce. "Çıkarın onları."

Romilly onun önünde diz çöker. İki elini birden tutuyor ve adam hafifçe sakinleşiyor, gözleri ona kilitleniyor. Jamie onun yüzündeki dehşeti görebiliyor. İnsanlar yükseklikten, örümceklerden, yılanlardan korktuklarını söylerler ama bu başka bir şey. Köklü bir fobi, onu iliklerine kadar dehşete düşürüyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor.

"Yapacağım," diye yanıtıyor. "Sadece hareketsiz kal. Ve yapacağım."

Adam hareket etmeyi bırakır ama Jamie onun titrediğini, gözyaşlarının artık yüzündeki kirde temiz çizgiler oluşturduğunu görebilir. Romilly kendisine uzatılan sargı bezlerini alır ve Adam gözlerini sıkıca kapatırken yavaşça iğneleri çıkarır.

"İşte oldu. Bitti. Hepsi gitti."

Adam gözlerini açar ve bakar. Onca kana, kollarındaki kesiklere rağmen gözle görülür bir şekilde rahatlar ve Romilly'nin uzanmış kucağına doğru eğilir. Kadın onu tutar. Yüzü Romilly'nin omzuna yaslanmış, gözleri kapalı, tamamen hareketsiz ve etraflarında sağlık görevlileri işlerine devam ediyor. Kollarına sargı bezi yerleştiriyor, yaralarını temizliyorlar.

Jamie izliyor.

Rahatlama duygusu her şeyi tüketiyor. Adam bulundu. O iyi olacak. Ama aynı zamanda hoşnutsuzluğu da hisseder. Pippa konusunda neden bu kadar şanslı olamamışlardı? Neden Adam yaşarken o ölmek zorundaydı?

Olay yerinden uzaklaşır ve kayıkhaneden çıkıp sahile doğru yürür. Çakıl taşlı bir plaj, kayalar ve yosunlarla dolu. Gelgitin kıyıya vurması dışında sessiz. Martılar ciyaklıyor, çığlıkları havada uçuşuyor, tıpkı bir kutudaki son şeker için kavga eden çocuklar gibi.

Kayıkhaneden uzaklaşan birkaç patika var; birini seçiyor ve öfkesini aşağı doğru yönlendirerek, ayaklarını yere vurarak hızla yürüyor. Farlar ona yol gösterir. Adam'ı bulduklarında ilk düşüncesi: Onu aramalıyım, Pippa'ya iyi olduğunu söylemeliyim. Ve ardından gelen duygu - onun gittiğini, hep gideceğini yeniden hatırlamak

-Onu neredeyse ilk seferki kadar güçlü bir şekilde ezdi. Şimdi de böyle olacağını biliyordu. Sabah ilk iş, ona uzanmak. Bir fincan çay yapmak, dolaptan iki yerine bir fincan almak.

Her gün batımı, her arkadaşın bebeğinin doğuşu, her kliş  mutlu anı sadece ve sadece onun olacaktı.

Pippa'yı ve diğ r tüm o insanları kimin öldürdüğünü bilmek, umduğu rahatlamayı sağlamaz. Karısını geri getirmedi; sadece midesinin çukurunda yanan öfkeyi körükledi.

Başını eğip gece gökyüzüne doğru bakıyor. Hava açık ve yıldızlar parlıyor, medeniyetin normal parıltısından uzakta kolayca görülebiliyor. Bu manzara onu sakinleştirir. Pippa Tanrı'ya inanırdı. Kiliseye gidecek kadar değil ama zor zamanlar geçirdiğinde sessizce dua ederdi. Yukarıda bir şey, biri olduğunu düşünürdü. O da öyle olmasını umuyor. Böylece huzur içinde olabilir.

Bir şey Adam'a göz kulak oluyordu. Ya da belki de sadece o ve iyi polis işiydi.

Dönüp devriye arabalarının mavi ışıklarının hâlâ yanıp söndüğü kayıkhaneye bakıyor. El fenerleri gece gökyüzünde dans ediyor. Omuzlarını dikleştiriyor, ilk kez geleceği hakkında düşünüyor.

Adam'ı buldu. O iyi bir dedektif. Harika bir dedektif. Bu cinayet soruşturmasını bitirecek. Maggie Clarke'ı içeri tıkacaklar ve adalet yerini bulacak.

Sonra da terfi için başvuracak.

Karısını gururlandıracak.

BÖLÜM

71

ROMILLY, Adam'ın yanında diz çökmüş, eli onun elindedir. Adam hâlâ aynı kanlı tahta sandalyeye yığılmış, gözleri kapalı. Yüzüne bir oksijen maskesi tutuyor. Sağlık görevlileri etrafta dolanmaktadır. Romilly onu hastaneye götürmek istediklerini anlayabiliyor. Onların düşüncelerini ona aktarır.

Ama o başını sallıyor.

Kayıkhaneye geri dönen Jamie'ye bakıyor. "Söyle ona Jamie," diyor. "Bir doktor tarafından görülmesi gerekiyor." "Sen bir doktorsun," diye mırıldanıyor Adam.

"Uygun bir doktor. Bir hastanede." "O haklı, dostum," diyor Jamie.

Romilly, "Adam, lütfen düzgün bir şekilde muayene ol," diye yalvarır. "Kendine bir bak. Sen-"

Ama gözyaşları tehdit ettiği için sözünü bitiremiyor. Onu kaybetmeye çok yaklaşmıştı. Şimdi ona bir şey olursa buna dayanamazdı. Başı hâlâ eğik, gözleri ağırlaşmış. Nefes almak için tüm çabasını harcıyor. Muhtemelen sistemindeki kan eksikliğinden, çoğu etraflarında kuruyor, cildine, kıyafetlerine yapışıyor.

"Onu yakalamalıyız."

Romilly Jamie'ye bakar. Adam kendine geldiğinde söylediği ilk şeylerden biri Maggie'nin adıydı ve onları gidip onu bulmaya yönlendirdi. Ama buraya kadar gelebildiler; Adam'ın bilmediği çok şey var.

Jamie yavaşça, "O gözaltında, Adam," diyor.

Adam ona bakıyor, neredeyse inanmıyor. Oksijen maskesini tekrar çıkarır. "Onu aldın mı?" diye tekrarlar.

Jamie başını sallar. Adam'ın yüzündeki rahatlama açıkça görülüyor.

"Hâlâ hastaneye gitmiyorum," diyor. Elinde bir şişe su tutan bir sağlık görevlisine işaret ediyor. Şişeyi ona uzatıyorlar ve o da uzun bir yudum alıyor, sonra bir tane daha. "Hayatta olmaz."

"Adam, sıvıya ihtiyacın var, kana ihtiyacın var-"

"Kimse bana iğne batıramaz!" Aniden bağırıyor, elini onunkinden çekiyor, vücudu kaskatı kesiliyor.

"İyi, tamam," diyor usulca. Yaşadığı travmayı sadece hayal edebiliyor - en büyük korkusuyla yüzleşmek ve kapana kısılmak, kimsenin yolda olup olmadığını bilmemek. Etrafına bir göz atıyor. "Ama buradan çıkalım. Lütfen?"

Jamie bir kolunu, Romilly diğerini tutup Adam'ın kalkmasına yardım ederken sağlık görevlileri tedirgin görünüyor. İlk başta dengesiz görünüyor ama çıkışa doğru ilerlerken güç kazanıyor.

Ayakları hâlâ çıplak ama Jamie'nin arabasına giden yolda yürürken hiç ürkmüyor.

Arka koltuğa geçince bir yudum su daha alıyor. Arkasına yaslanır ve gözlerini kapatır. Solgun, alnındaki bembeyaz bandaj karşısında teni neredeyse yarı saydam. Tıbbi yardım alması gerektiğini biliyor. En azından biraz uyuması.

Jamie arabasının motorunu çalıştırır. "Peki nereye patron?" diye soruyor.

Adam gözlerini yavaşça açar. "Evim," diye mırıldanır. Romilly'ye uzanıyor. "Sen de geliyorsun," der.

Onun elini kavırıyor ve iki eliyle sıkıca sarıyor. "Çok haklısın, öyleyim," diye gülümseyerek cevap veriyor.

BÖLÜM

72

ADAM KENDİNİ BERBAT HİSSEDİYOR. Başı zonklıyor; başı dönüyor, tüm kasları güçsüz hissediyor. Jamie arabayı sürerken başını koltuğa yaslıyor, vücudunun sakinleşmesini, zihninin sessizleşmesini istiyor.

Ama yine de panik başlar. Dalgalar halinde, karnından başlayarak, ayaklarının altındaki soğuğu, bileklerindeki ve ayak bileklerindeki bağları hatırlıyor. Kadın bıçağı derisine sokarken, keskin acıyı hissederken ve bıçağı damarı boyunca çektikçe şiddetlenirken yaşadığı çaresizliği. Kan aktıkça mide bulantısı, baş dönmesi ve iğrenme. Bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını bilmek dehşet vericiydi. Eğer ekibi onu bulmasaydı, orada ölecekti. Tek başına.

Maggie sözüne sadıktı. Öfkeyle adamın ağzını tekrar kapattı, iki eliyle bandı adamın başına öyle bir sardı ki boynu sarsıldı. Sonra dikkatini yanındaki masanın üzerinde duran tıbbi aletlere verdi.

"Annem bana temel şeyleri öğretti," dedi. "Enjeksiyon nasıl yapılır, kanül nasıl takılır. Temel ilk yardım ve biraz daha fazlası. Hayat kurtaracağımı düşünüyordu." Başka bir iğne aldı, steril ambalajından çıkardı ve Adam'ın yüzüne doğru tuttu. Adam'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. İğnenin ucunun damarına girdiğini, metalin içine girdiğini hayal etmekten kendini alamadı. Gözlerini tekrar kapattı. Kendini toparla, dedi kendi kendine ama nafile.

"Üzerinde çalıştım," diye devam etti. "Diğerleri üzerinde uyguladım. Duruma göre değişir, dokuların metabolik gereksinimleri yetersiz perfüzyona uğrar ama sanırım bir günden az bir süre hayatta kalırsın. Sence bu süre içinde seni bulabilirler mi?"

Yapabilirler. Yapabilirler. Ama bir haftan vardı, dedi kafasının içindeki ses. Bak ne kadar ilerledin. Burnunun dibindeki katili bile bulamadın.

"Ama biraz da bundan" diye ekledi ve o zaman gözlerini açtı. Neşteri gördü, yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktaydı-"ve muhtemelen çok daha az olacak."

Gözlerini bıçaktan alamıyordu. Tepe lambasının ışığı metalden yansıyor, parlıyor, keskin ve tehlikeli görünüyordu. Kadın bıçağı koluna doğru indirirken adam bıçağın izlediği yolu takip etti. Sonra durdu, onun tepkisini izledi. Konuşmaya çalıştı, başını iki yana salladı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Acı sıcak ve hızlı bir şekilde geldi. Vücudundaki tüm kaslar gerildi, yaradan kan fışkırırken nefesi göğsünde durdu. Ve çığlık attı, acısı, öfkesi ve acısı bandın arkasında boğuklaştı.

Gözlerini kapatıyor, görüntülerin gitmesini istiyor. Artık bunu düşünemez. Kadın gitmiş. İğneler, onlar da gitti. Kendini rahatlatmak için bir elini kaldırıp kolunda hafifçe gezdiriyor. Kesikler zonkluyor ve acıyor ama artık orada sadece bandajlar var, aceleyle uygulanan steri-stripler onu bir arada tutuyor.

Öne, Jamie'ye bakıyor. Arabayı sürerken yüzü sabit, neredeyse ifadesizdir. Onun nasıl hissettiğini hayal bile edemez. Adam'ın Pippa'yı bulamaması ve Jamie'nin onu kurtarmayı nasıl başardığı zihninde ağır bir yük oluşturmaktadır. Başını tekrar döner ve şişeyi dudaklarına götürüp bir yudum daha alır. Su içti, aceleyle bulduğu bir Mars şekeri içti. ...olmadan ona hayati besinleri almanın herhangi bir yolu...

Elinde bir el hissediyor, Romilly yanında. Ona bakar ve Romilly gülümser. "Seni kaybettiğimi sanmıştım," diye fısıldar.

"Bunu yapmak için psikopat bir seri katilden daha fazlası gerekir," diye yanıtlıyor ve kadın eğilip onu öpüyor.

Arkasına yaslanıyor, sonra camı indiriyor, böylece kış havası yüzüne vuruyor. Hava serin ve berraktır, soğuk kemiklerine hayat üfler. Arabayı sürerken sokak lambalarının parıltısı bile hoşuna gidiyor, gece gökyüzüne karşı bulanık lekeler.

O burada. Yaşıyor. Ve katil, o gitti.

BÖLÜM

73

9. Gün Pazar

ADAM, Romilly'nin evindeki eski yatak odasında yatmaktadır. Jamie'nin horlaması yandaki boş odadan güven verici bir sesle geliyor; perdelerdeki aralıktan loş bir sabah ışığı sızıyor. Yeni bir gün başlıyor. Bunun getirdiği duyguyu seviyor: iyi bir şeyin vaadi. Umut.

Merdivenlerde Romilly'nin ayak seslerini duyar, sonra kapı açılır ve Romilly elinde bir tepsiyle içeri girer.

"Senden bir bok duymak istemiyorum," diyor onu yatağın üzerine koyarken. "İyi bir yemeğe ve suya ihtiyacın var."

Kendini yavaşça yukarı itiyor. Her hareketinde kolundaki kesiklerin gerildiğini ve zonkladığını hissediyordu. Dün gece, çok ihtiyaç duyduğu bir banyo ve temiz giysilerden sonra, Romilly herhangi bir iğne kullanmadan elinden gelenin en iyisini yaparak onları yeniden sıkıştırmış ve sarmıştı. Ağrı kesiciler ve süper yapıştırıcı. Dişlerini sıktı. Beyaz steril bandajlar ve steri-stripler kesiklerin mükemmel düzlükteki kenarlarını bir arada tutuyordu.

Sonra, birkaç hapın da yardımıyla saniyeler içinde uykuya dalmıştı. Rüyasız karanlık bir uyku, on iki saatlik bir hiçlik ve bunun için memnun. Ama bu sabah her yeri ağrıyordu. Gerilmiş olan kaslar yavaş yavaş gevşiyordu.

Yastığa yaslanıyor ve kadın ona sıcak bir kase yulaf lapası uzatıyor. Midesinin kaldırabileceği tek şey bu yavan lapadır. Bir gün önceki olaylar onu halsiz ve mide bulantısı içinde bırakmıştır.

Kadının gözlerini üzerinde hissederek yavaşça yiyor. Az önceki akşamı hatırlıyor. Jamie'nin perili gözlerini. Adam bir gün önceki olayları unutmaya çalışıyordu. Romilly ikisini de tıbbi yardım almaya ikna etmeye çalışıyordu. Fiziksel olarak Jamie'nin hiçbir sorunu yoktu ve Adam kimsenin ona yaklaşmasına izin vermemekte ısrar ediyordu. Zihinsel olarak, ikisinin de kat etmesi gereken uzun bir yol olduğunu biliyordu.

Jamie ona Marsh'a ne olduğunu anlattı. Sessizce haber beklediler. Ve çok geçmeden haber geldi: Ölmüştü. Aşırı kan kaybı vardı; bıçak arkadan girmiş ve kalbini delmişti. Olay yerinde yapabilecekleri hiçbir şey yoktu ve hastaneye vardıklarında daha da azı yapılmıştı. Ailesi de dahil olmak üzere herkese haber verilmişti: Dedektif Başmüfettiş John Marsh ölmüştü. Görevi başında öldürülmüştü.

Adam uzun süre telefonuna gönderilen resmi bildirim baktı. Patronunun kendisi için yaptığı her şeye rağmen -sarsılmaz desteği, akıl hocalığı ve nihayetinde dostluğu- Marsh'ın ilk adını bile bildiğini sanmıyordu.

Ve Adam hâlâ yapılması gereken daha çok şey olduğunu biliyor. Maggie birden fazla cinayetle suçlanıyor ve Pazartesi günü sulh mahkemesine çıkana kadar polis gözetiminde tutuluyor. Ancak ona karşı açılan davanın dikkatle inşa edilmesi gerekiyor: delillerin toplanması, akıl sağlığı değerlendirmesi, görüşmeler. Ama onun tarafından değil; o artık bir kurban. Kendi ifadesinin kaydedilmesi ve kanıt olarak sunulması gerekiyor.

"Gidecek misin?" Romilly düşüncelerini bölerek sessizce sorar.

Ona bakıyor, sonra kaseyi kenara koyuyor, iştahı kaçıyor. Talep dün gece geldi: Dr. Elijah Cole onu görmek istiyor. Sadece onu. Tek başına.

Emir komuta zincirinde yukarı ve aşağı doğru hararetli tartışmalar yaşanmıştı. Bir katilin isteklerine boyun eğmeli miydiler? Güvenli miydi? Dava için hayati önem taşıyan bilgilere sahip olsa bile risk almaya değer miydi? Sonunda karar yine Adam'a kalmıştı. O hem kıdemli bir dedektif hem de bir kurban. Son sözü o söyleyecekti.

Ama uzun süre düşünmek zorunda kalmamıştı.

"Evet," diye yanıtlar Romilly. "Kendi akıl sağlığım için. Onunla yüzleşmeli, ne hakkında konuşmak istediğini öğrenmeliyim. Aksi takdirde hep merak edeceğim." Romilly'nin düşünceli yüzünü görür. "Sorun olur mu?" diye yavaşça sorar.

Derin bir iç çeker, sonra dudaklarını birbirine bastırır ve ellerine bakar. Adam onun titrediğini fark ediyor.

"Evet," diyor sonunda. Ağlayacakmış gibi görünüyor. "Ama önce konuşmamız gerek. Ve başka birinin de bu işe dahil olması gerekiyor."

BÖLÜM

74

Sonunda onlardan dört tane vardı. Ölü kızlar. Grace, Rebecca, Claire ve Nicola. Mutlu yüzleri tüm ulusal gazetelerin ön sayfalarında parlayana kadar isimlerini bilmiyordu. O zamanlar onları sadece çığlıklarından, yalvarışlarından tanıyabiliyordu. Çimenlerde bıraktıkları sürüklenme izlerinden. Adam onları kulübeye çekerken elleri çamuru tırmalıyordu.

Romilly sıcak oturma odasında oturuyor, ocakta ateş yanıyor, Labrador horluyor. Elinde bir fincan çay var ama yudumlamıyor.

Karşısında bir dedektif oturuyor, gözlerini dikmiş onu dinliyor. Hatırladığından daha yaşlı, ama bu neredeyse otuz yıl önceydi. Şimdi altmışlı yaşlarının başında olmalı. Kadının diğer tarafında Adam oturuyor. Sessiz bir şekilde bekliyor. Bir önceki günün tahribatını hâlâ görebiliyor: yüzü solgun, kesik kırmızı ve çiğ, alnında siyah ve yeşil morluklar.

Gece, o uyurken, onun mırıldandığını duydu, başı bir o yana bir bu yana savruluyordu, rüyalarında oynadığı korkunç bir sahnenin pençesindeydi. Sabah hatırlamadığını söyledi ama hatırlayacaktı, biliyordu. Hatırlayacak.

Ama şu anda her şey onunla ilgili.

"Biliyordum, Dedektif Shepherd," diyor. İki adam da konuşmuyor, onun devam etmesini bekliyorlar. "Ama siz bunun farkındaydınız, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Kaçırılan ikinci kız olmalı. Rebecca mı? Adı bu muydu?" Yine yavaşça başını salladı. "Arabasının geri geldiğini ve bahçe kapısının açıldığını duydum."

Romilly her şeyi çok net hatırlıyordu. Ayın parlaklığı sanki projektörlere yakalanmış gibi bahçeyi aydınlatıyordu. Babası arkadan geliyordu,

Omzunun üzerinden bir şey. Ağır, hantal bir şey. Ve sonra fark etti: bir kafası vardı. Ve uzun bir saç akımı. Hareket etti, çırpındı ama babası onu sıkı sıkı tuttu. Onu müştemilata taşıdı ve sonra gittiler. Kız bekledi ama babası ortaya çıkmadı. Kafası karışan kız yatağına geri dönmüş.

Sabah olduğunda rüya görmüş olabileceğini düşündü. Babası her zamanki gibi önünde kahvesi ve kepekli gevreğiyle kahvaltı masasında oturuyordu.

"Dün gece dışarı çıktın mı?" diye sordu.

Gözlerini ona dikti. "Sana bunu düşündüren ne?" İnkâr etmedi.

"Düşündüm ki..." Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

Ama bütün gün aklından çıkmadı. Okuldan eve döndüğünde müştemilata gitti ve kapıyı çekti. Kapı kilitliydi. Daha önce kilitli olduğunu hiç bilmiyordu. Pencereleden bakmaya çalıştı ama pencereler kapalıydı. Dinledi: hiçbir şey yoktu. Kaşlarını çattı ve eve geri döndü.

Ondan sonra, geceleri göz kulak oldu. Kulübeye giderdi, ama hep tek başına. Orada birkaç saat kalır, sonra geri dönerdi. Yavaşça. Rahatlamış bir şekilde.

"Orada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Marangozluk."

"Kapı neden kilitli?"

Ona döndü ve ellerini öyle sert tuttu ki canı acıdı. "Uzak dur, duydun mu beni?" dedi. Sonra daha sakin: "Orada aletler var. Kendine zarar verebileceğin şeyler."

Ama incinen o değildi.

Gördüğü ikinci kız, adam onu çimlerin üzerine taşırken çığlık attı. Kız mücadele etti, ısırıldı ve kaçtı. Adam onu yakalayana kadar yolu yarılamıştı: Adamın elleri saçlarından tutmuş, onu yere çekiyordu. Romilly, adamın kafasına defalarca yumruk atmasını, sonra da onu baygın halde kulübeye taşımasını izledi. Ayakta durdu, elleri pencere pervazını kavradı, ayakları uyuşmuştu, bekliyordu. Onun geri gelmesini bekliyordu.

Ve bir saat sonra, yaptı. Çimenliğin yarısına kadar yürüdü ve sonra sanki onu hissetmiş gibi durdu. Penceresine, doğrudan gözlerinin içine baktı.

Nefes nefese yatağına koştu ve yorganını başına kadar çekti. Arka kapının kapandığını ve adamın merdivenlerdeki ayak seslerini duyarken titreyerek yatıyordu,

Sonra kapısı gıcırdayarak açıldı. Adamın ağırlığını yatağının üzerinde hissetti, yavaşça yanına oturdu.

"Romilly," dedi.

Kadın

kıpırdamadı.

"Romilly." Yorgan yavaşça çekildi. Geniş, korkmuş gözlerle ona baktı.

Perdeler hâlâ açıktı ve ay ışığı yüzüne loş bir parlaklık veriyordu. Yanaklarında çamur, kir ve düşünmek istemediği başka bir şey vardı.

"Romilly. Ne gördün?"

Başını hızla salladı. "Hiçbir şey."

"Beni o kızla gördün, değil mi?" Kızın cevap vermesini beklemedi. "Peki, tamam o zaman," dedi sakince. "Bundan sonra ne olacağı sana bağlı."

"Bana kadar mı?" diye nefes nefese kaldı.

Cole başıyla onayladı. "Artık kendi kararlarını verebilecek yaştasın. Ne gördüğünü biliyorsun. O yüzden polisi ara. Baksınlar, beni tutuklasınlar. Yapman gereken bu, değil mi?"

Bir sınav gibi hissetti; sessiz kaldı.

Omuz silkti. Kayıtsızca. "Ama sana ne olacak Romilly? Nereye gideceksin?"

Bunun cevabını biliyordu. Yemek masasında, yaşayacak başka yeri olmayan yoksul çocuklar hakkında konuşmasını dinlemişti. Dövüldükleri, istismar edildikleri yerlere düşmüşlerdi. Soğuk yatakhanelerde uyumak zorunda kalıyorlardı. On bir yaşındayken bile ona korku hikayeleri anlatmıştı: küçük kızlardan hoşlanan erkeklerin genç narin bedenleri becermek, parmaklamak ve yok etmek için para ödediği "partiler".

"Dikkatli ol," diye mırıldandı.

"Ve sen bunu istemiyorsun, değil mi?" diye sordu. Kadın başını salladı. "Peki ne yapacaksın?"

"Sessiz ol."

"Hiç olmamış gibi davran," dedi kesin bir ifadeyle. Ayağa kalktı, bir süre yatağında sessizce yatan onu izledi. Sonra eğildi ve alnına bir öpücük kondurdu.

Bu yüzden geceleri, o andan itibaren, gözlerini kapalı tuttu. Adamın arabasının kapısının çarpma sesini duyduğunda bakmadı.

Gecenin köründe. Ama rüyalarında onların çılgınlıklarını duyuyordu. Bilinçaltı iş başındaydı, onları orada bağlı olarak hayal ediyordu. Ölü, bilinçsiz. Gerisini bilmiyordu. On bir yaşındaydı. Anal tecavüzü, yumruk atmayı, yabancı cisimleri ve zorla oral seksi duymamıştı. Kelepçeler yüzünden zarar gören bilekleri ve ayak bilekleri enfeksiyon kapmış ve kurtlanmıştı. Acı ve işkenceden travma geçiren kadınlar katatonik durumlara düşüyorlardı.

Ona takılırdı. Dışarı çıktıktan sonraki sabahlar.

"Dün gece iyi uyudun mu Romilly?" diye sorardı. O da başını sallardı.

"Evet, baba."

"Seni uyandıran bir
şey olmadı mı?"

"Hayır. Hiçbir şey."

Romilly konuşurken dedektif sessizce oturur. Elindeki çay bardağı soğumuştur. Labrador ateşin yanındaki yerinden kalkıp Romilly'nin sandalyesine gider, ağır başını Romilly'nin kucağına yaslar ve kahverengi, karamsar gözlerle ona bakar. Elini onun yumuşak kürküne koyuyor ve ağladığını fark ediyor.

Adam'a doğru bakar. Adamın ağzı kapalı, gözleri onunkilere sabitlenmiş. Onun ne düşündüğünü anlayamaz. Evlendikten hemen sonra ona söylemeyi düşünmüştü. Ama o ne derdi? Yeni karısının babasının cinayetlerinde suç ortağı olduğu bilgisine nasıl tepki verirdi? Şimdi olduğu gibi o zaman da onu kaybedebilirdi. Ama artık tutamıyor. İçinde kilitli kaldı.

"Ne oldu?" Adam'ın sesi boğuk çıkıyor ve boğazını temizliyor. "O gün mü?"

Anahtarların bir test olduğunu biliyordu. Okuldan döndüğünde mutfak masasının üzerine bırakılmıştı. Babası dikkatsiz değildi; aptal da değildi. Onları aldı, elinde tuttu. Toplamda beş anahtar, farklı boyutlarda. Onları tekrar yere bıraktı, sonra durup kulübeye baktı.

Bir hafta önce, başka bir gömü daha vardı. Bahçede bir başka bozuk toprak parçası.

Ve işte anahtarlar.

Hiç düşünmeden onları aldı ve hızla bahçeye doğru yürüdü. Titreyen elleriyle onları teker teker kilitlere yerleştirdi. Önce dış kapı, üç kilit, tık tık tık. Sonra içeriye.

Parmağını kapının pervazına oyulmuş çentiklerin üzerinde gezdirdi. XX, XIX ve XVIII. Üç ölü, ama o zaman bunu bilmiyordu.

Burada sesler duyabiliyordu. Hışırtılar, yerdeki sessiz tıkırtılar. Sesler, çılgınca fısıltılar. Vücudunu ürpertiyor, titremesine neden oluyordu. Ama yine de devam etti. Öğrenmek zorundaydı. Son birkaç kilidi de açıp kapıyı çekti.

İlk başta hiçbir şey seçemedi. İçerisi karanlıktı ve gözlerinin siyaha alışması biraz zaman aldı. Ama kokuyu alabiliyordu. Ekşi ter, bok, sidik. Ve başka bir şey.

Ölüm.

Sonra bir ses.

"Lütfen." Karanlığın içinden usulca fısıldadı. Romilly gözlerini kırptırdı. Orada bir şekil vardı, bir beden. Hayır, iki tane. Yatağın üzerinde birbirine dolanmıştı.

"O hasta. Buradan gitmesi gerekiyor."

Bir kadın ona baktı, sonra yavaşça kendini ayağa kaldırdı. Kararmış bir yüzün içinde parlayan beyaz gözler. Giysileri paçavradan farksızdı. Sıska uzuvlar, uzun yağlı saçlar. Romilly'ye doğru bir adım attı ve o anda Romilly'nin içine bir korku düştü.

Kadın insanlık dışı görünüyordu; yüzü derisi yüzülmüş bir kafatasından biraz daha fazlasıydı, elmacık kemikleri çıkıktı, dişleri yoktu. Kurumuş kan, kir, kim bilir ne, vücudunu kaplamıştı. Ellerini yalvarırcasına Romilly'ye doğru uzatırken bileklerini saran metal, hareketlerini kısıtlıyordu.

Geriye, kapıya doğru sıçradı. Tüm ağırlığını kapının içine verdi, kapıyı kapattı ve kilitleri tekrar çekti.

"Lütfen!" diye yalvardı kadın odunların arasından. "Lütfen!" Sonra bir gümbürtü. İki tane daha. Çarpmalar, çığlıklar, çılgınca haykırışlar, Romilly'nin kapıyı açması, polisi araması, yardım çağırması için yalvarmalar.

Ama Romilly hiçbir şey yapmadı. Dönüp dış kapıyı kapattı ve sıkıca kilitledi. Bahçeye geri koştu ve anahtarları bulduğu yere, masanın üzerine koydu. Ve babası eve geldiğinde onları aldı.

"İçeri girdin mi?" diye sordu. "Hayır," diye yanıtladı.

Dedektif, "Polisi aramanıza ne sebep oldu?" diye sorar.

Romilly, "Onu rüyalarımda gördüm," diye yanıtlıyor. "Yalvarıyordu. Kanlar içindeydi. Ağlayarak uyandım. O zamandan beri her gün aynı şekilde."

Dedektif ciddiyetle başını sallar.

"Ama kafam karışmıştı. Benimle röportaj yaptığında. Her şeyi berbat ettiğimi biliyordum." Romilly şimdi daha hızlı konuşuyor, beyni bunca zaman sonra bilgiyi dışarı atmak için çaresiz. "Okuldan eve geldiğimde anahtarları gördüğümü söyledim ve polisi aramadan önce beklediğimi fark edeceğinizi biliyordum. Bu yüzden yalan söyledim. Tekrar tekrar. Ne yaptığına dair hiçbir fikrim olmadığını söyledim."

"Ama sen yaptın."

"Evet. Hepsi. Ve ben hiçbir şey yapmadım."

Oda hareketsiz. Ateş sönmeye başlıyor, yeni bir kütüğe ihtiyaç var ama kimse kıpırdamıyor.

"O kadınlar benim yüzümden öldü."

"Hayır."

Yukarı bakıyor. Adam konuştu: sert ve yüksek sesle.

"Hayır, Romilly," diye tekrarlar. "Sen on bir yaşındaydın. Bir çocuktun. Korkmuştun, kafan karışmıştı. O kadınlar öldü çünkü baban onları öldürdü."

."

"Ama polisi daha önce arasaydım?"

"Belki," diye yanıtlar Adam. "Ama korkunç bir durumdaydın. Annen ölmüştü, başka kimsen yoktu. Babanı seviyordun."

Romilly tekrar ağlamaya başlar. Gözyaşlarının arasından, "Yaptım," der. "Ama belki-"

Dedektif Shepherd, "DCI Bishop haklı," dedi. "Bize yalan söylediğini biliyorduk. Ve doğruyu söylemeni istedik. Ama sizi tutuklayabilmek için falan değil. Sana yardım etmek istedik. Hayatının geri kalanını bu sorunla geçirmeni istemedik. Çünkü bu tür şeyler..." Duraklıyor. Başını sallar. "Bu seni mahvedebilir. Açıkçası bu şekilde ortaya çıkman bir mucize."

Romilly gözyaşlarının arasından gülerek, "Çok terapi gördüm," diyor.

Ama dedektifin yüzü ciddiydi. "Buna ihtiyacın olabilirdi." Öne doğru eğilir ve Romilly'nin ellerini avuçlarının içine alır. "Bugün buraya geldiğin için teşekkür ederim Romilly," diyor. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

"Hâlâ onu düşünüyorum," diyor Romilly. "Gördüğüm o kadın. Grace'di, değil mi? Grace Summers?"

Shepherd başını sallar.

Neredeyse sormaya cesaret edemiyor. Ama artık her şey ortadadır, hepsini duyabilir. "Ne zaman öldüğünü biliyor musun?"

Shepherd iç çeker. "O gece. Başbakan ölüm saatini gece on bir ile iki arası olarak tahmin etti. Kafasına sert bir cisimle vurulmuş."

Romilly kaşlarını çatar. "Ama bu... Bu olamaz." Durur. Çok uzun zaman önceydi. Belki hafızası zayıflamıştı, belki de yanıliyordu. Oturup karanlıkta beklediğini hatırlıyor. Korktuğu sesi duymak için: arka kapının gıcırtısı, babasının bahçeden aşağı inen yumuşak ayak sesleri. Ama babası bütün gece evde kalmıştı.

Belki de uyuyakalmıştır. Belki de başka bir yoldan çıkmıştı. Ama gerçek değişmedi: Grace Summers öldü. Çünkü Romilly polisi yeterince erken aramamıştı.

Dedektif tekrar öne doğru oturur. "Lütfen hayatına devam etmeye çalış Romilly. Kendine ait bir hayatın olsun. Bu görmek istediğim mutlu sonlardan biri."

"Hepsi bu kadar mı?" Romilly diyor ki. "Beni tutuklamayacak mısınız? Her şey bitti."

Başını salladı. "Her şey bitti."

Omuzlarından bir yük kalkmış gibi bir rahatlama dalgası hisseder. Ve işte o zaman farkına varır. O babası gibi değil. Üvey kız kardeşi gibi değil. Seviyor; önemsiyor; hayatındaki insanlar için empati kuruyor. Elbette, biraz kafası karışık, biraz berbat durumda, ama şartlar göz önüne alındığında kim öyle olmaz ki? Maggie'nin ne yaptığını düşünmek onu iğrendiriyor. Elijah'ı öğrendiğinde dehşete düşmüştü. Bunlar normal bir insanın doğal tepkileri.

O bir katil değil.

Adam'a bakıyor. Ve günler sonra ilk kez gülümsüyor.

BÖLÜM

75

10. Gün *Pazartesi*

DAVA kapandı, şüphelileri hapiste ama hâlâ yapılması gereken işler var. Jamie burada olmaması gerektiğini biliyor. Her zamanki nedenler: çok kişisel, çıkar çatışması, delilleri karartma suçlamalarının ortaya atılması çok kolay. Ama kıdemli subayları sevmiyorlar. Özellikle de Marsh gittiğinden beri. Dedektif baş komiserlerinin ölümü tüm ekibi şaşkına çevirmiştir. Herkes içeride ama ortam sessiz ve sönük. Jamie onun kapıdan içeri girmesini, kahve istemesini, yeterince sıkı çalışmadığını düşündüğü bir DC'ye havlamasını bekleyip durmaktadır. Ama patavatsız tavırlarına rağmen John Marsh polisin polisiydi.

Cenaze töreni bir hafta içinde yapılacak. Jamie gidecek, istasyonun çoğuyla birlikte, bundan emin. Birini görevlendirmek zorunda kalacaklar ama herkes saygılarını sunmak isteyecektir. Jamie bir gün önce Marsh'ın kocasının geldiğini görmüş ve koridorda durup onu izlemişti. Uzun boyluydu, Marsh gibi zayıftı, saç çizgisi azalmış ve sakalları ağarmıştı. Başı yere eğikti, ellerini bir o yana bir bu yana sallıyordu, sanki onlarla ne yapacağından emin değilmiş gibiydi. Jamie o ilk saatleri çok iyi hatırlıyordu - ıssızlık, kafa karışıklığı, yalnızlık, hala onu rahatsız eden duygular - ve onu selamlamak için öne çıktı.

"Dedektif Jamie Hoxton," dedi elini uzatarak. "Kocanız için çalışıyordum."

Adam elini sıcak bir şekilde sıktı. "Anthony Marsh-Beckett. John senden bahsetti. Karınız için üzgünüm."

Jamie bir teşekkür mırıldandı. İnsanlar bunu söylediğinde nasıl karşılık vereceğinden hâlâ emin değil.

"Orada mıydın? John öldüğünde?"

"Evet." Jamie, Pippa'nın katilini karşısında bulmanın verdiği öfkeyle Marsh hakkında neredeyse hiç düşünmediğinden bahsetmedi. Tek düşünebildiği bu kadına acı çektirmektir. Acı çektirmek. Ona bedel ödetmek.

"O harika bir adamdı. Zeki bir polisti." Marsh-Beckett başını salladı. "Bu iş için yaşadı."

"Senden ve çocuklarından bahsetti. O gece." Adamın başı hızla yukarı kalktı; Jamie'ye hevesli gözlerle baktı. "Sizinle daha fazla vakit geçirmek için emekli olacağını söyledi."

Anthony acı acı güldü. "Eminim o da bunu kastetmiştir. Ama o baştan aşağı bir polisti. Evde oturmak onu çıldırttı."

Arkalarından kapılar çarpıldı, ayak sesleri duyuldu ve emniyet müdürü yanlarında belirdi. Jamie'yi görünce olduğu yerde durdu.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim Bay Beckett."

"Sorun değil." Jamie'ye gülümsedi. "DS Hoxton bana eşlik ediyordu."

CC Jamie'ye uyarıcı bir bakış attı, sonra da onu uzaklaştırdı. Şüphesiz politika konuşmak için. Olası davaları ve kıdemli bir dedektifin aradıkları katil tarafından kendi karakolunda öldürülmüş olmasının yarattığı kötü hisleri yatıştırmak için.

Jamie iç çeker ve düşüncelerini evrak işlerine geri döndürür. Maggie Clarke mahkemeye çıkmadan önce yapılması gereken çok şey var. Kanıtların kataloglanması, her bir kırıntının tam olarak kaydedilmesi gerekiyor ki jürinin en ufak bir şüphesi olmadan mahkûm edilebilsin. Ve o kadar çok var ki. Wayne Oxford'un evinde bulunan parmak izi kaybolmuş, Maggie'nin kendi laboratuvarında tanınmayacak hale gelmiştir. Ama diğerleri bulundu: Ellie'nin evinde, Jamie'nin koridorunda. Maggie'nin evindeki kıyafetlerde kan vardır, Jamie'nin bildiği kan parkta öldürülen kadınınkıyla eşleşecektir,

Çorak arazide bulunan kurbanlar. Buzdolabındaki korkunç örneklerden bahsetmiyorum bile.

Şu anda VW Transporter'ı tarıyorlar ve şüphesiz saç, deri, DNA bulacaklar. Dikkatli olmaya bile çalışmamış. Jamie sadece görevini tamamlamak için zaman kazanması gerektiğini düşünüyor. Cole'un kaprislerine cevap vermek. Kendi geleceğini umursamamıştı.

Her savunma avukatının delilik iddiasında bulunacağını biliyor. İşlediği fiilin niteliğini ve kalitesini bilecek *mens rea*'ya sahip olmadığını. Ve buna inanmak o kadar da zor değil. Cole'un yolsuzluğunu düşünmeden önce bile aklı kesinlikle hastalıklı. Ancak tüm bunlar olurken, işe gitmeye devam etti ve hiçbirini bir şey fark etmedi.

Dikkatini önündeki isim listesine verir. HMP Belmarsh'ın ziyaretçi kayıtları ve Maggie'nin adı tekrar tekrar ortaya çıkıyor. Beş yıl boyunca ayda en az bir kez onu görmeye gitmiş. Saplantılı, saygılı, bir mürit. Neden kimse bunu fark etmemiş?

Ama tek kişi o değildi. Listeyi tarıyor: davadan birkaç polis, Cole'un avukatları -zaman geçtikçe ziyaretleri seyrekleşiyor. Sonra tanımadığı bir dizi başka isim. İlkinin PNC'ye yazıyor. Kayıt yok, bu yüzden Google'a giriyor. Birkaç rastgele eşleşme, sonra da gerçek bir suç sitesine bağlantı. İşte bu kadar. Hasta hayranlar, idollerleriyle tanışmak istiyorlar. Kaşlarını çatı ve bir kalem aldı, birinin takip etmesi için bir not yazdı, kırmızı bayrak olmadığından emin olmak için. Şu anda daha fazla yardımcıya ihtiyaçları yok.

Fosforlu kalemini satırda gezdirerek geçmişinin araştırılması gereken ismi işaretledikten sonra yanında birinin durduğunu fark eder. Başını kaldırır ve bugüne kadar hiç karşılaşmadığı, diğer nick'ten, kötü şöhretli ve dedikoducu DCI Cara Elliott'a şaşkınlıkla göz kırpar.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor. Sesi yumuşak. Hüzünlü. "Ama yetkili olduğunuzu söylediler."

"Ben... sanırım," diye yanıtlıyor. "Daha iyi birinin yokluğunda."

Gülümsüyor, ama bir titreşimden fazlası değil. "Gelip yardım etmek istedim."

Yardım etmek için

... bilirsiniz. Soruşturmayı bir araya getirin." Durdu ve bir an için kararlı bir şekilde masaya baktı. "Marsh... o iyi bir patrondur. Bana karşı iyiydi." Tekrar Jamie'ye bakar ve gözlerinde yaşlar vardır. "Yapabileceğim her şeyi yaparım. Lütfen. Orada ne var?"

"Hapishane kayıtları. Kontrol edilmesi gereken isimler."

"Tabii. Her neyse." Onun yanındaki masaya oturur ve elini uzatır.

"Ama sen bir DCI'sın," diyor Jamie. "Evrak işleriyle uğraşamazsın."

"Bugün olmaz. Bugün izin günüm." Kadın bekler ve bir süre sonra adam ona listeyi uzatır.

Duraklama yok. Kahve istemek yok. Sadece yanındaki bilgisayarı açıyor, oturum açıyor ve tıklamaya başlıyor. Yavaş, metodik bir çalışma. Adam ona doğru bakıyor. Koyu renk saçları ensesinde düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Solmuş kot pantolon ve kareli bir gömlek giymiş, yaka kemiğinin üzerinde narin bir gümüş zincir duruyor. Jamie'ye iyi görünüyor, istasyondaki dedikodulardan duyduğu gibi mahvolmuş bir halde değil.

"DCI Elliott?" diyor ve kadın başını kaldırıp açık kahverengi gözlerini ona dikeyyor. "Sormamın sakıncası var mı, nasıl başa çıktınız? Sonra?"

Daha fazla ayrıntı vermesine gerek yok; kadın onun neyi kastettiğini biliyor. Bakışları tekrar önündeki listeye kayıyor ama kalemi kâğıdın üzerinde duraklıyor.

Bir süre sonra, "Sanırım yapmadım," dedi. "İşe geri döndüm. Durmadım. Devam edersem bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini düşündüm." "Ve öyle olmadı mı?"

Nefesinin altından hafifçe gülüyor. "Hayır. Yankı Adam gibi bir şeyden sonra-" Olay odasına bakıyor. "Bunun gibi," diye ekliyor. "Bunu sindirmek çok zor. Başka bir insanın bu şekilde davranabilmesi. Bu kadar çok şiddete, nefrete ve acıya yol açması. Özellikle de bu kadar kişisel olduğunda."

Jamie'ye dönüp bakar. "Biraz zaman ayırın, DS Hoxton," diyor. "Benim tavsiyem bu olurdu. Düşünmek için. Yas tutmak için. Olan biten her şeyi hissetmek ve üzerinde çalışmak için. Ve güzel zamanları hatırlamak. Sevdiklerimiz başlarına gelen olaylardan çok daha fazlasıdır. Sizi incitmek için yaptıkları şeylerden daha fazlasıdır." Jamie şu anda Pippa'dan bahsetmediğini biliyor; kalemini o kadar sıkı tutuyor ki parmak eklemleri bembeyaz olmuş. "İyi anılar da var," diye yumuşak bir sesle devam ediyor. "Bir sebepten ötürü sevidiler."

"Peki şimdi nasılsın, Cara?"

Aniden başını kaldırır ve bir süre ona bakar. Jamie haddini aştığından endişelenir. "Özür dilerim, DCI Elliott. Yapmamalıydım-"

"Hayır, sorun değil." Gülümsüyor, bu sefer daha sıcak ve yüzü değişmiş. "Sadece kimse bana bunu sormuyor. Herkes her zaman

..." İç çekiyor. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Başlangıçta hissizdim. Sonra öfkelen dim. Çok öfkeliydim. Herkese ve her şeye." Sessiz bir homurtu çıkarıyor. "Beni suçlayamazsın ama etrafta olmak hoş değildi. Peki ya şimdi? Artık umudum var. Çocukları mın o gün olan her şeyden habersiz kalacağı na dair umudum var. Bütün gece uyuyabileceğimi umuyorum. Ve insanların içindeki iyiliğ in her zaman kötülüğ e galip geleceğ ini ve iş imi yapmaya devam edebileceğ imi umuyorum."

"Ben de öyle umuyorum, DCI Elliott. Belki bir gün birlikte bile çalışabiliriz."

Sanki transa geçmiş gibi gözlerini kırptırıyor, sonra ona bakıp gülümsüyor. "Olabilir. DCI Bishop nasıl? Evde mi, hastanede mi?"

"Evet, evde. Durumu iyi, teşekkürler."

Başını sall ar, sıkı bir gülümseme verir ve listeye geri döner.

Jamie, Adam'ın Belmarsh'a doğru yola çıktığı ndan bahsetmez. Kendi kaçırılma ve öldürölme girişiminin arkasındaki kişiyi ziyaret etmek muhtemelen travma sonrası kişisel bakım tavsiyeleri listesinde üst sıralarda yer almıyor ama Adam'ın neden gittiğ ini anlıyor.

"Ya önemli bir şey paylaşırsa?" Adam dün gece Jamie endişelerini dile getirdiğ inde şöyle dedi. "Ya benimle konuşmak istemesinin bir nedeni varsa?"

İkisi Romilly'nin kanepesinde oturuyorlardı, arka planda televizyonda *Countryfile programı vardı*.

Jamie başını salladı. "Seninle uğraşmak istiyor. Aklını karıştırmak istiyor."

"O zaman öyle olsun," diye cevap verdi Adam. "Bir şey söyleme ihtimaline karşı gideceğim. Herhangi bir şey. Buna değ er, değ il mi?"

Jamie, inatçı patronuyla tartışmanın bir anlamı olmadığını bildiğ i için bu iş in peşini bıraktı. Adam'la birlikte Romilly'nin yanına taşındı ve Adam istediğ i kadar kalabileceğ ini söyledi. Ancak Jamie, kendi alanlarına ihtiyaç duymalarının uzun sürmeyeceğ ini biliyor. Sonra ne olacak? Eve gitmek gibi bir isteğ i yok. O çatı altında, o odada, o yatakta uyumak. Her şeyi satacak. Pippa olmadan, yavaşça, acı çekerek yeniden başlayacak.

O yüzden şimdilik Adam'la kalacak. Birbirlerini kollayacaklar, her ne kadar ikisi de bunu yaptıklarını kabul etmese de, erkeklik gururları böyle. Romilly de iyi bir arkadaş. Jamie tekrar bir araya geldikleri için memnun; aralarında her zaman bir simetri, açıklanamayan bir bağ vardı.

Gecenin içinde onları duydu, gülüşmelerini, seslerinin sessiz mırıltısını. Bağırsaklarında fiziksel bir acı hissetti, biriyle bunu yaşadığını ve onun gittiğini biliyordu.

Ama şimdilik buna geri dönelim. Ziyaretçi defterinin ikinci sayfasını alır ve Cara'nın kontrol etmesi için isimleri tekrar vurgulamaya başlar. Ve bir tanesinde duraklar. Tanıdık geliyor.

Google'a yazıyor ve tanınmış bir yüz çıkıyor. Bir ünlüyle aynı adı taşıyor, hepsi bu, diyor kendi kendine, altını çiziyor ve bir sonrakine geçiyor. Ama bir şey kafasını kurcalıyor. Kalemmini tekrar yere koyar ve kaşlarını çatarak bakar. Bunu nereden biliyordu? Bir dava dosyasından mı? Gelecektir; hatırlayacaktır. Daha sonra geri dönecektir.

Telefonu çalıyor. Adam arıyor, hapishaneden. Jamie onun yüksek tuğla duvarın dışında durup Elijah Cole ile yüzleşmeye hazırlandığını hayal eder. Seri katil. Kayınpederi. Onun kanamasını, işkence görmesini ve acı çekmesini isteyen kişi.

Şimdi içeri giriyorum, Adam yazıyor.

BÖLÜM

76

Adam soğuk ve çıplak odaya girerken, COLE zaten masada oturmaktadır ve sırtı kapıya dönüktür. İki gardiyan karşı köşelerde durmuş, onu dikkatle izlemektedir. Farklı muhafızlar; Adam'ın daha önce görmedikleri.

Adam hapishaneye girdiği anda farkı hissetti. Tüm prosedürler tam olarak yerine getirilmiş, hiçbir aşama ya da süreç atlanmamıştı. Şikâyetler yapıldı; güçlü ifadelerle yazılmış tavsiyeler yukarıdan aşağıya iletilti. Cole'un artık hiçbir ayrıcalığı olmayacaktı: aralarında kıdemli dedektiflerin de bulunduğu polis memurları öldürüldü. İşler kaybedildi, mektuplar yazıldı.

Adam içeri girerken Cole başını kaldırır. Elleri kelepçelidir, elleri önündedir, dönerken metal formikayı tırmalamaktadır. Adam'ın gözleriyle karşılaşır. Adam gülümser.

"Sizi gördüğüme sevindim, DCI Bishop," diyor. "Buralar çok sessizdi."

Adam yavaşça oturur. Cole, Adam onu sadece üç gün önce gördüğünden beri on yıl yaşlanmış gibi görünüyor. Nasıl bu kadar kısa bir süre olabilir? Cole yorgun görünüyor, cildi sarkmış. Gözünün etrafında bir günlük bir morluk var, kırmızı ve şiş, ama Adam bunun nasıl oluştuğuna dair herhangi bir sempati uyandıramıyor. Hapishane üniforması giyiyor: büyük boy gri bir joggers, gri bir sweatshirt. Solmuş ve bitkin görünüyor, Adam'ın uykusuz bir gece geçirip endişelendiği vahşi katil gibi değil.

Bu ana nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Tüm bu korkunç planı tasarlayan adamla tekrar yüz yüze gelmişti. Kan, cinayet ve manipülasyon. Ama şimdi sadece sakin hissediyordu. Cevaplar istiyor, sonra da buradan siktir olup gitmek.

"Bunu neden yaptın Elijah?" diye sorar. Cole gülümser. "Neyi yaptım?"

Adam teatral bir şekilde iç çeker, sonra gitmek için kendini iter gibi ellerini masaya koyar.

"Tamam, tamam," diyor Cole çabucak. "Konuşmak istiyorsan, konuşalım." "Bunu neden yaptın?"

"Can sıkıntısı. Sadizm. Yapabildiğim için mi? Bir fiyonkla bağlanmış küçük bir neden istiyorsunuz, DCI Bishop, ama gerçek çok daha sıkıcı. Bilmiyorum. Maggie hep oradaydı, hazır ve bekliyordu, ben de ne olacağını görmek için bundan faydalandım."

"Nasıl?"

Cole arkasını döner ve muhafıza bakar. Bekçi de gözlerini kırpmadan ona bakıyor. "İçecek bir şeyler alabilir miyiz? Güzel bir kahve?" diye sorar. Gardiyan Adam'a bakar.

"İyi, evet," diye cevaplıyor Adam yorgun bir şekilde.

Elijah gülümser. "Mükemmel. Artık düzgünce konuşabiliriz. Medeni bir şekilde. Ve uygun bir kupada," diye bağırıyor arkasından. "Bu plastik saçmalıkların hiçbirisi yok."

"Konuş, Elijah."

"Maggie. O ..." Tavana bakıp düşünüyor. "Her zaman hassas biriydi. Öz annesi onu terk ettikten sonra korkunç bir şekilde istismara uğradı - bunu biliyor muydun?"

Elijah cevap vermek için duraksıyor; Adam ona kayıtsızca bakıyor, bekliyor. "Hâlâ pratisyen hekimken onun dosyasını istedim," diye devam ediyor Elijah, utanmadan. "Bir doktorun hastanın geçmişini bilmesi gerekir, saçma bir bahane ama işe yaradı. Ve bir korku hikayesi gibi okunuyordu. Koruyucu aileler tutuklandığında, kızın her tarafı çürükler içindeydi. Yirmiden fazla iyileşmiş kırığı vardı. Aç bırakılmış, şikayet ettiğinde zorla tuz verilmiş. Bu çocuk kasıtlı olarak uykudan mahrum bırakılmış, yorgunluktan bayılana kadar saatlerce bir duvarın karşısında durmaya zorlanmıştı - Maggie hayata böyle başlamıştı. Ve ona bunu yapanlar benden önce hapisten çıkacaklar, toplumumuz artık bu kadar berbat durumda."

Adam cevap vermiyor. Görünüşe göre sadist katillerin bile ahlaki değerleri var.

"Sandra onu ilk kez dört yaşındayken ameliyata getirdi. Ve anladım. Maggie'nin babasının kim olduğunu saklayabileceği düşüncesi? Çok saçmaydı." Sırıttıyor. "O yaşta tıpkı Romilly'ye benziyordu."

Ve o çok tatlı bir çocuktur. Kafası karışıktı. Sevgiye aç. Böyle şeyleri fark ederim, o çaresizliği, sevgi ihtiyacını. Ve bunu ona verdim."

"Onu taciz mi ettin?"

"Hayır, hayır, yapmadım," diyor kararlı bir şekilde. "Ben pedofil değilim, Adam. Ama birlikte oynadık. Saklambaç. Yapbozlar. Rom ile sık sık oynadığım aptalca oyunlar. Bağlanma bozukluğu o kadar belirgindi ki, azı karar çoğu zarar."

Gardiyan elinde iki fincan sıcak sade kahveyle içeri giriyor ve onları masaya bırakıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Elijah tatlı bir sesle. Adam'a geri döner. "İşaretleri zaten görmüştüm. Belirgin sanrılar, akıl hastalığına erken yatkınlık. Büyüleyiciydi."

Kahvesinden bir yudum alıyor, başka yere bakmıyor. "O yaşta bile bir şeylere, insanlara takıntılıydı. Açıkçası normal bir hayat sürmeyi başarmasına şaşırdım."

Adam, Jamie'nin ona evinin durumu, dağınıklığı ve pisliği hakkında söylediklerini hatırlar. "Öyle olduğundan emin değilim," diye yanıtlıyor. "Nereden biliyordu? Babası olduğunu mu?"

"Gelmedi. Ama zaten bir dostluk kurmuştuk, bu yüzden ona hapisneden mektup yazdım ve o da beni görmeye geldi. Gözlerinde öyle bir sevgi, öyle bir güven vardı ki. Ona söylemeden önce bile. Ondan sonrası kolaydı. Damarlarında benim kanım vardı, şiddete karşı doğal bir yatkınlığı vardı. Sadece doğru yönde birkaç işarete ihtiyacı vardı."

Adam'ın tiksintisini gizlemesi çok zor. Ama gerçeği bilmesi gerekiyor. "Ne değişti?" diye sorar.

"Üvey babası öldü. Bu adam onun hayatında büyük bir dengeleyici etkiye sahipti. Sevgi dolu bir ebeveynin ne kadar fark yaratabileceği inanılmaz." Elijah gülümseyerek başını kaldırıyor. "Ama altı ay önce ani bir kalp kriziyle öldü ve o andan itibaren Maggie'nin nasıl parçalara ayrıldığını görebiliyordum. Ben her zamankinden daha önemliydim. Hayatında kalan tek erkek bendim." Gülüyor. "Senden başka tek erkek tabii ki."

Adam geri çekilir. "Ben mi?" diye homurdanır. "Benim ne bok yemem gerekiyor? Bu mu?"

"Romilly'nin sana hala aşık olduğuna onu ikna ettim. Boşanmak. Seni de küçük planımıza dahil etmek en büyük intikam olacaktı.

Yaptığı şey için. Maggie'nin kafasında, burada olmamın sebebi Romilly. Dış dünyada birlikte olamamamızın nedeni."

Adam tiksintinin kabardığını hisseder. Yutkunur. "Ona öldürmesini söyledin."

"Evet. Ve kim." Bir elini kaldırıyor, kelepçeleri şingirdiyor ve Adam'ı işaret ediyor. "Her zaman işaretlere takıntılıydı. Evrenin ona yol göstermek için ortaya attığı küçük bilgi parçaları. Ve bundan yola çıkarak planımı tamamlayabileceğimi biliyordum."

Adam başını sallar. Bu berbat bir şeydi, çok berbat. "Ama neden? Neden yirmiye ulaşmaya çalışıyorsun?"

Elijah onun sorusunu duymazdan gelir. "Düşündüğüm şeyi yaptın mı? En son buraya geldikten sonra mı?"

Adam sessiz kalır. Cole'un hasta dosyalarından bahsettiğini biliyor, şimdi kendi soruşturmalarını yürütüyorlar. Dedektifler yavaş yavaş bilgi dağıtıyor, hasta notlarını ölüm nedenleriyle karşılaştırıyorlardı. Uzun, yorucu ve sıkıcıydı.

"Bakıyoruz," diye yanıtlıyor.

Elijah memnuniyetle başını sallar. "Oraya gideceğini biliyordum. Eski ameliyathaneye. Tek yapması gerekenin beklemek olduğunu biliyordum."

"Benim için."

"Evet. Senin için, Adam." Gözleri Adam'ın artık gömleğinin örttüğü kollarına iner. Yavaşça öne doğru uzanıyor; muhafız bir adım atıp onu durduruyor. Tekrar gülümser, bir yılanın, avını reddeden bir timsahın bakışıyla. "Ne kadar uzağa gitti, Bishop?" diyor yavaşça. "İğneleri ve neşterileri mi? Çılgılık attın mı? Ağladın mı? Onlar seni kurtarmadan önce?"

Adam soğuğu tekrar hiss ediyor, korku kemiklerine geri dönüyor. Metalin parıltısı, bıçağın çeliği tenine değiyor.

"Nereden biliyorsun?"

"Fobin hakkında mı? Ben söylemedim. Maggie söyledi - o rutin iğnelerden sonra. Ama ne kadar etkilendiğinizi... Bu kadar işe yarayacağını bilmiyorduk." Elijah sırtarak devam ediyor. "Ve bu fikir oldukça hoşuma gitti. Yaptığı şey. Hiçbir baba damadını sevmez, değil mi?"

"Çoğu kayınpeder onlara işkence yapılmasını ayarlamaz!" Adam bağırır. Sonra durur. Bir saniyeliğine gözlerini kapatır. Korkusunu görmesine izin vererek onu tatmin etmeyecek. Vermeyecektir.

Neden orada olduğuna odaklanmalı. Kurbanlara. Adalet.

"Kaç kişi var, Elijah?" diye sorar.

Doktor usulca kıkırdar. "Korkuyor musun, Bishop? Üçten fazla olmasından mı? Shipman gibi yüzlerce olmasından mı?" Adam sessiz kalır ve Elijah iç çeker. "Ne kadar zamandır doktor olduğumu biliyor musun? Beni tutuklamalarından önce?"

Adam ters ters bakıyor; onun oyununu oynamayı reddediyor.

"On üç yıl. On üç yıl boyunca hayat kurtardık, Piskopos. Bunun kaç kişiye denk geldiğini biliyor musunuz? Çünkü ben bilmiyorum. Yüzlerce olmalı. Belki de binlerce insana yardım etmişimdir."

"Ne olmuş yani?"

"Bu benim lehime olmalı, değil mi?"

"Bu lanet olası bir hapisten kurtulma kartı değil," diye patlıyor Adam. Bu adamın mantığı, delilik. "Birine kanser teşhisi koydun diye serbest kalamazsın! Bir kadını bile öldürür, tecavüz eder ve işkence edersen oyun biter."

"Belki de öyledir." Elijah kayıtsızca başını iki yana eğerek düşünüyor. "Ama bence biraz övgü almalıyım. Çok daha fazlasını öldürebilirdim." Adam'ın inanmayan bakışlarıyla karşılaşır. "Oh, sakın ol. Geceleri rahat uyuyabilirsin."

Elini kaldırır, parmaklarını yumruk yapar. Sonra yavaşça parmaklarını teker teker kaldırır.

"Ethel Henshaw," diyor ilk parmağıyla gökyüzünü işaret ederek. "Vera Fox ve Fred Powell." Durdu. "Üç. Dediğim gibi." Omuz silkiyor. "Çok geçmeden bana göre olmadığını öğrendim. Hiç birini öldürdünüz mü, DCI Bishop?"

"Hayır."

"Hiç istedin mi?" Gülüyor. "Buna cevap verme. Eminim istemişsindir. Ama sen bunu yapamayacak kadar zayıf bir adamsın. Can almak için daha sert biri olmak gerekir."

"İlki kimdi, Elijah?" "Joanna.

Romilly'nin annesi." Adam keskin bir nefes alır.

"Öyle değil," diye hızla devam ediyor Cole. "Her şey yasal. Her şey yolunda. Kanserden öldü. Bu sayılmaz. Ama ben oradaydım. Kocası ve doktoru olarak ona yardım ettim. Acı çekmediğinden emin oldum. Ve o noktaya kadar, Joanna ölene kadar, kendimi tuttum, dürtülerimi bastırdım. Onun için. Babamın yaptığı gibi ailemizi yok etmek istemedim."

"Sandra Poole'a tecavüz ettin."

Elijah omuz silkiyor. "Ah, o. Önemli bir şey değil. Çok daha kötüsünü yapabilirdim. Son nefeslerini verirken orada, sınırda olduğunuzda hissettiğiniz o duygu. Bu... neredeyse ilahi, Adam. Sanki o kısacık anda Tanrı'ya yakınmışsın gibi. Bu yüzden bir kez daha deneyeyim dedim." Kaşlarını çatıyor. "Ama aynı şey değil. Bu eski şeyler, yıpranıp gidiyor. Harold'ın neden zahmet ettiğini bilmiyorum. Eğlence nerede?"

Adam bekler. Bu adamın söyledikleri, küstahlığı, iğrenç. Ama Elijah'ın konuşmak istediğini anlayabiliyor ve her ne kadar midelerini bulandırsa da Cole'un suçlarının boyutunu öğrenmek için en iyi şansları bu.

Elijah gözlerini Adam'a çevirir. Siyah ve karanlık. "Şu kızlar. İşte bundan hoşlandığımı keşfettim. Ama onları tutma ya da öldürme eyleminden değil. Her şeye gücü yetmektir. Sarhoş ediciydi." Gözleri parlıyor, anıların içinde kayboluyor. "Hayatta kalmanın sınırı. O kızlar üzerindeki tam kontrol. Benim için neler yapabileceklerini..."

Adam onun sözünü keser. "Peki anahtarları neden bıraktın?"

"Romilly'nin bulması için mi?" Gülüyor. "Aynı sebepten. Onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istedim. Baba gibi, kız gibi. Görünüşe göre elma ağaçtan çok uzağa düşmemiş. Sessiz kaldı, küçük Romilly. Onunla gurur duyuyordum. Sırrımı bu kadar uzun süre sakladığı için."

"Romilly sana hiç benzemiyor," diye tısladı Adam sıkılmış dişlerinin arasından. "O iyi ve güçlü biri. Yaptığın şeyin yanlış olduğunu biliyor ve tüm hayatını bunu telafi etmeye çalışarak geçirdi."

"Ama merak etmiyor musun, Adam? Şimdiden bana ne kadar benziyor?" Cole masanın üzerinden öne doğru eğilir, yaklaşır. "Doğa mı yoksa yetiştirilme mi? Çocuk sahibi olmaktan bahsederken aklına takılmıyor mu? Çünkü o alyansın tekrar parmağında olduğunu görüyorum. Bu kadar çabuk yeniden evlenmiş olamazsınız, bu yüzden daha sembolik olmalı. Ve ikiniz için de iyi. Ama bir şey olduğunda - çocuğunuz bir kaza geçirdiğinde, düştüğünde, kafasını çarptığında - merak etmez misiniz? Çünkü ben merak ettim. Kendim hakkında. Romilly ile ilk tanıştığında hiç kitap okudun mu Adam? Benim ve geçmişim hakkında?"

"Birkaç tane."

"Birkaç tane!" Cole gülüyor. "Eminim öyledir! Kayınpederin hakkında, evlendiğin kadın hakkında onca bilgi edindin. Ama çoğu saçmalıklı. Boşlukları doldurmak için uydurulmuş saçmalıklar."

"Çocukluğunun mükemmel geçtiğini mi söylüyorsun?" Adam karşılık verir.

"Tabii ki hayır. Babam küfürbaz bir ayyaştı. Annem ise bir katildi. Ve ben onu bir saniye bile suçlamadım." Cole'un sesi artık neredeyse hüzünlü bir hal alıyor. Gözleri Adam'dan uzaklaşıp orta mesafeye bakıyor. "Ama yaptığı şey. Ona. Bana."

Duraklıyor, kazağının kolunu yukarı çekerken zincirlerin şingirtısı duyuluyor. Ön kolunu gösteriyor, derisi büzüşmüş, küçük yuvarlak yara izlerinden oluşan bir karmaşa. "Ödeme günü, ayın yirmisi. Her zaman. Ve sarhoş olurdu. O parayı alır ve arkadaşlarıyla bara giderdi. Sabahın erken saatlerine kadar içerlerdi. Eve geldiğini duyardım, dışarıdaki bağırıışları. Ön kapıyı tekmeleyerek kapattığını. İşte eğlence o zaman başlardı, DCI Bishop. Tam o zaman."

Adam kıpırdamaya cesaret edemiyor, Cole'un konuşmasını dinliyor.

"Çünkü - parasızlık, annemin masaya yemek koyabilmek için elinden geldiğince ufak tefek işler yapması. Okul kıyafetlerimi tekrar tekrar tamir ederdi. Hepsi iyiydi. Korktuğumuz maaş günüydü. İlk o giderdi. Merdivenlerdeki yavaş, ağır ayak sesleri, yatak odalarının kapısını açarken çıkan gürültü. Onu yatağından çekip çıkarırdı - asla uyumazdı, onu beklerdi - ve ben kapıma koşar, bir aralık açar ve onu saçlarından tutup merdivenlerden aşağı sürüklemesini izlerdim. Bazen onu aşağı atar, iyi bir önlem için ona bir tekme atardı. Ama o hep sessiz kalmaya çalışırdı. Benim için. Beni korumak için. Çünkü ne kadar çok gürültü yaparsa, onu o kadar çok cezalandırırdı. 'Komşuları uyandırma' derdi."

Elijah duraklar. Kahve fincanından uzun bir yudum alır.

"En iyi günlerinde ona tecavüz ederdi. Çocukken bile neler olduğunu anlayabilirdim. O ritmik gümbürtü, boğuk çığlıkları. Ama ya çok sarhoşsa, ya kaldıramıyorsa? İşte o zaman işler gerçekten kötüye giderdi." Sanki yara izlerini ilk kez görüyormuş gibi parmağını ön kolunda gezdiriyor. "Bana saklanmamı söylerdi. Sonra da sayardı. Yirmiden aşağıya. Evin etrafında beni arardı. Basit bir çocuk oyunu. *"Geliyorum, hazırım ya da değilim.* Tek bir kural vardı: Ne kadar uzun süre saklanmayı başarırısam, cezam o kadar azalırdı. O gece ne kadar başarılı olduğumu biliyor musunuz, DCI Bishop?" diye soruyor. "Tahmin edebilir misin?"

Adam tükürüğün ağzına dolduğunu hisseder. Yutkunur. "Uzun sürmez," diye yanıtlıyor.

Elijah yavaşça başını sallar. "Hiç de uzun değil. Babam beni bulmadan önce on yedi yaşındaymış. On yedi. Orada, en sevdiği koltuğunda on yedi kez oturdu, o sigaraları dibine kadar içti. On yedi kez onları söndürdü

Kolumda. Bunun ne kadar sürdüğünü tahmin edebilir misin? Bütün gece. Bütün gece. Karanlık saatler, annemin ağlamasını duymak. "Beni yalnız bırakması için yalvardım." Başını sallıyor. "Ama en kötüsü bu değildi. Yaratıcıydı. Deneyildi. On beş saat bir dolapta kilitli kaldım. Bacaklarım ve sırtım kasılana ve acıdan zonklayana kadar. Başka bir sefer, ilki, kemeriyle dokuz kırbaç. Ve sonuncusu." Masaya bakıyor. "İkiye kadar dayanabildim. İki, beni bulduğunda. Ve ne yapacağını söyledi biliyor musun? Vücudumun iki parçasını alacağını. Bir kulak, bir göz. Bir parmak." Ellerini yüzeye yayıyor, parmaklarını açıyor ve Adam ilk kez serçe parmağının ucunun eksik olduğunu fark ediyor. "Çabuk olur sanmıştım. Ama değilmiş." Duraklıyor, anının acısında kayboluyor. Sonra yukarı bakar. "Ama babam büyük bir hata yaptı. Anneme daha iyi bir bıçak getirmesini söyledi. Daha büyük bir tane. Gözümü çıkarmak için. Annem de öyle yaptı ve babamı öldürdü."

Başını kaldırıp bakıyor, aniden anılarından sıyrılıyor. "Bu benim kanımdaki DNA, Adam. Maggie Clarke'ın DNA'sı. Karındaki DNA. Çocuklarının DNA'sı da bu olacak."

Cole konuşurken Adam nefes alış verişinin hızlandığını ve sıkıştığını hissetti. Panik. Romilly hakkında uzun zamandır merak ettiği her şey. Ama bu adamın aklına girmesine izin veremezdi, veremezdi. Cole'un başına gelen her şey. Romilly değil. Sevdği kadın değil.

Almak için geldiği cevapları aldı. Kurbanlarının son isimleri. Elijah'ın asla serbest bırakılmayacağını biliyor. Burada ölecek. Hayatının geri kalanında tek başına çürüyecek.

Titreyen bacaklarını ayağa kaldırır. Adam'ın daha fazlasını duymasına gerek yoktur. Geriye doğru adım atar, sandalyeden, masadan uzaklaşır, Cole'la arasına mesafe koyar. Tiksinti şimdi çok güçlüdür, kaçma arzusu.

Kapının açıldığını duyar ve hızla kapıya doğru yürür. Ama kapı aralığında durur ve Cole'a döner.

"Bunu sen yapmadın," diyor Adam.

Cole koltuğunda dönerek gözlerini ona diyor. "Ne yapacağım?"

"Yirmiye ulaş. Yirmi kişiyi öldür. Seni ve Maggie'yi durdurduk. Yaklaşamadınız bile."

Cole ani ve keskin bir kahkaha atar. "Hesabı sen yap, DCI Bishop. Zaman gösterecek. Göreceksin."

Adam beklemez. Koridorda adım adım ilerliyor, hapishaneden çıkana kadar zorlukla nefes alıyor. Telefonunu ve eşyalarını toplarken arkasındaki ağır kapıların çarpma sesini duyuyor; dışarı çıktığında soğuk, temiz havayı derin derin ciğerlerine çekiyor.

Arabasının yanında durur, ellerini kaputun dondurucu metaline dayar ve yavaşça nefes alır. Oraya bir daha asla geri dönmeyecek.

Arabasına biner ve torpido gözünden bir kâğıt parçası çıkarır. Titreyen elleriyle, on gün önceki çorak arazi de dahil olmak üzere isimleri ve yerleri yazar. Yirmiden geriye doğru sayıyor.

20'ye 17. Dışarıdaki dört kadın. 16'ya 12.

Çorak arazideki kurbanlar.

Wayne Oxford-11

Parktaki Kadın-10

Sonraki birkaç ismi zar zor yazabiliyor.

Pippa-9

Üç hastası 6 Ellie-5'e düştü.

Marsh-4

Üç tane. Üç tane kalmıştı. Yirmi hedefine üç kalmıştı. Onun ya da Maggie'nin asla öldüremeyeceği üç kişi.

Adam motoru çalıştırır ve uzaklaşır. Radyoyu açıyor. Müziği değiştirir ve sesini açar. Ama hâlâ kafasının içinde Elijah Cole'u duyabiliyor. Gülüşünü. Alaycı sesi.

"Zaman gösterecek," demişti.

"Göreceksin."

METAL METALE KARŞI, kapılar çarparak kapanıyor. Bağırın sesler: yan hücreden gelen kızgın, bulamaç gibi küfürler.

*Kadınlar hapishanesine nakledildim. Karakolda gözaltından çıktım.
-Buraya kadar. Evden eve. Kendi başıma. Sessiz.*

Benimle konuşacak birini bulacaklarını söylediler. Ne hakkında? Merak ediyorum. Bana ilaçlar veriyorlar, kafamı bulandıran ve körelten haplar.

Zaman geçirmek için seni düşünüyorum. Derin kahverengi gözlerin bana bakıyor. Gülümsüyorsun, beni kollarına alıyorsun. Şimdi seni hayal kırıklığına uğrattığım için gülümseyecek misin? Şimdi görevimde başarısız oldum?

Ama denedim Elijah, denedim. Neye ihtiyacım olduğunu hep biliyordun. İster bir gülümseme, ister bir tüp Smarties, ister omzumu sıkmak olsun. Ya da daha fazlası, büyüdüğümde. Gardiyanlar başka tarafa baktı; ziyaret odasında bize yer verdiler. Daha fazlası için yalvarırken bunu nasıl sevdiğimi biliyordun. Soğuk, sert zeminde dizlerimin üzerinde. Lütfen.

Senin için her şeyi yapardım. Hâlâ da yaparım.

Koridordaki gardiyanları duyuyorum. Anahtarlar bellerinde şingirdiyor, çok fazla bisküvi ve çay içmekten ağırlaşmışlar. Kapıdaki yuva açılıyor; bedensiz gözler bakıyor. Daralıyorlar, herkeste gördüğüm bir onaylamama bakışı.

Dışarı çıkmama izin verilse bile, diğer mahkumların uzak duracağını biliyorum. İçgüdüsel olarak kimin zorbalık yapabileceğini, kime saygı duyulması ya da yalnız bırakılması gerektiğini biliyorlar. Kendi güvenlikleri için.

Ama fısıldaştıklarını duyuyorum. Çılgınca. Tuhaf. Polis katili. Sonuncusu saygı ve endişe dolu.

Kapağın yavaşça kapanması. Bir bağırış: "Üçüncü hücrede her şey sessiz."

Beni terk edecekler. Uzun sürmeyecek. Yaklaşık on dakika kadar. Ama yeter.

Çarşaflarımı, ayakkabı bağcıklarını, kemerimi aldılar. İşe yarayabilecek her şeyi. Ama beni tanımıyorlar. Ne yapabileceğimi.

Kana alışkınım. Kokusuna; hissine, yapışkanlığına ve sıcaklığına. Koruyucu bir tabaka gibi cildinizde kuruma şekline. Hepimize özgüdür; bizi hayatta tutar. Damarlarımızda akar.

Bu yüzden kurbanlardan bazılarını sakladım. Onları öldürmüştüm, onlara sahiptim. Görevimi tamamlarken bir parçasını saklamak istedim.

Yüzümü koluma yaslıyorum. Adam'a ne yaptığımı, ona nasıl acı çektirdiğimi düşünüyorum. Yani hayatta kaldı ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Elijah'ın dediği gibi, dökülen süt için ağlamanın bir anlamı yok.

Şu anda dökülen sadece kan.

Kolum solgun ve sıcak. Soğuk bir parmağımı bileğime doğru gezdiriyorum, yumuşak mavi çizgileri, tenimin kırılğanlığını izliyorum. Neredeyse kanın kokusunu alabiliyorum, damarlarımda aktığını duyabiliyorum. Dudaklarımı koluma değdiriyorum. Ve sonra ısırıyorum.

Acı hemen vurmaz.

İlk başta dilimde tatlı, sıcak bir tat var. Kalın ve hızlı bir şekilde akıyor. Ağzımı dolduruyor, dişlerimi birbirine geçirirken çenemden aşağı akıyor, kendi etimden büyük bir parça koparıyorum. Yere tükürüyorum. Tüm kolum kavurucu bir acıyla yanıyor. Zonkluyor, kan pompalıyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor ama onları görmezden geliyorum. Dediğin gibi yapmalıyım. Ne eksik ne fazla.

Dikkatimi sol bileğime veriyorum. Deri kuru, beyaz ve sıcak. Ama uzun sürmeyecek. Kesici dişlerimle kendi etimi yırtıyorum, derine indiğimden emin oluyorum. Damar ve arter ağına kadar çiğniyorum, ağzımda bir doku yumağı hissedene kadar kemiriyorum.

İşin bittiğini biliyorum.

Beni bulsalar bile, bunu kurtarmanın bir yolu yok. Başım hafif, vücudum acıdan sersemlemiş durumda. Yere uzanıyorum, her zaman var olan dezenfektanı ve benden önce gelen kadınların öfkesinin, acısının ve hasarının kokusunu alıyorum.

Amacıma hizmet ettim. İstedığınızı yaptım. Seni duyuyorum, son bir kez. Geliyorum, derdin. Ama sen gittin.

Ben gittim.

*Hazır ya da
değil.*

EPİLOG

14.

Gün

Cuma

ADAM duvardaki altın isim levhasının yanındaki zili çalar. Üç isim sıralanır, hepsinin ardından etkileyici bir harf dizisi gelir. İşini bilen insanlar. Cevap sesini duyar ve kapıyı iterek açar, sessiz lobiye doğru yürür. Etrafta kimse yoktur.

Küçük bir oda, bir sehpanın önünde iki mavi koltuk var. Duvarda daktiloyle yazılmış bir tabela var. "Lütfen Bekleyin" yazıyor. "Birazdan çıkacağız."

Adam elleri cebinde, karo döşeli zeminde birkaç gergin adım atar. Telefonunu çıkarır ve hızlıca bir mesaj gönderir.

Bunu sadece senin için yapıyorum x, diye yazıyor.

Cevap hemen geliyor. Bunu kendin için yapıyorsun. Buna değecek. x

Sonra bir takip. Ama teşekkür ederim. x

Gülümsüyor. Romilly'yi daha sonra gördüğünü ve nasıl geçtiğini anlattığını hayal eder. Burası onun gittiği yer, aynı danışman. Kendini hiç terapide hayal etmemiştir ama işte buradaydı.

Gergin adımlarını kontrol etmeye çalışmak için sandalyelerden birine oturur, bacaklarını ve kollarını önünde çaprazlar, önce bir tarafa, sonra diğer tarafa. Telefonuyla oynuyor, uzak durması gereken sosyal medya sitelerine tıklıyor.

Maggie Clarke'ın ölümüyle ilgili haberler kutuplaşmaya yol açtı. "İyi ki kurtulduk." "Vergi mükelleflerinin parasını kurtardı." İntikam çılgınlıklarına karşı, ona bunu ödetmek. Kendi düşünceleri daha karmaşık. Onun gitmesine, artık kimseye zarar veremeyecek olmasına seviniyor. Ama Cole'un dileğinin gerçekleşmiş olması Adam'ı rahatsız ediyor; o da yirmi kişiden biri olacak.

En azından kimse mahkemeye çıkmak zorunda kalmayacak. Jamie için endişeleniyor. Gece geç saatlerde volta attığını, sabahın üçünde boğuk hıçkırıklarını duyar. Adam onun hâlâ işte olmasının sağlıklı olmadığını biliyor ve Pazartesi günü kendisinin dönecek olmasına seviniyor. Evde kalıp gündüz televizyonu izlemeye ve Romilly'nin işten dönmesini beklemeye ancak bu kadar dayanabilir.

Bir kapı sesi onu telefonundan uzaklaştırır ve dönüp bakar. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla bir kadın ona doğru yürüyor. Elini uzatıyor ve gülümsüyor.

"Adam?"

"Evet." Sallıyor.

"Geçin. Beklettiğim için özür dilerim."

Kadın ona ilerlemesini işaret eder ve adam kapıdan geçerek karanlık koridora, oradan da kare şeklindeki ışık bloğuna doğru yürür. Sade bir ofise adım atıyor. Beyaz duvarlar, bir yanda bir kitaplık, diğer yanda bir masa. Parlak desenli bir halının ortasında karşılıklı duran iki sandalye var.

Kadın kapıyı arkasından kapatır. Gri bir takım elbise giymiş, altında basit beyaz bir gömlek var. İlkel ve düzgün. Elllerinde basit gümüş takılar, kahverengi saçları sıkıca topuz yapılmış. Yaşını kırklı yaşların ortasında, belki de daha büyük olarak tahmin ediyor.

"Lütfen oturun," diyor kadın, sandalyeyi işaret ederek ve adam da oturuyor. "Sessiz," diyor, sessizliği doldurmak için sohbet ediyor.

"Meslektaşlarım bugün dışarıda," diye yanıtlıyor. "Başka hasta yok. Rahatsız edilmeyeceğiz."

Masadan bir pano alır ve bir kalemle birlikte ona uzatır. "Sadece basit bir form. Kayıtlarımız için kişisel bilgiler."

"Elbette," diye yanıtlıyor. Adını ve adresini yazıyor.

"Gergin görünüyorsun," diyor. Formu doldururken onu izliyor.

"Evet." Telefon numarası, doğum tarihi.

"Isırmam." Adam kafasını kaldırıyor, kadın gülümsüyor. O da küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Acil durum iletişim bilgileri. *Dr. Romilly Cole*, diye yazıyor, sıcaklığın arttığını hissederek. İlişki. Bir an düşünüyor. Ne yazmalı? Eski eşten fazlasını. Kız arkadaştan fazlasını. Şu anda aralarında olanları kelimelere dökmek zor. *Eş*, diye yazıyor. Belki yine olurlar.

"Bu bir çıkar çatışması mı?" diye sorar. "Karım sizin hastanız."

Omuz silkiyor. "Bir ön sohbet yapalım, sonra bakarız. Eğer ikimiz de en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsak sizi her zaman meslektaşlarımdan birine yönlendirebilirim." Ellerini kucığında birleştiriyor. "Peki sizi bugün buraya getiren nedir?"

Formu doldurmayı bitirmedi ama şimdi dizlerinin üzerine koyuyor.

"İğne fobim var," diye yanıtlıyor.

Başını sallıyor. "Ve?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu konuda bir hipnoz uzmanına gidebilirdiniz. Ama işte buradasın, bir psikoterapistin karşısındasın. Benim önümde."

Duraklıyor. Kadının yüzüne değil, odanın etrafına bakıyor. Raftaki kitaplara, duvardaki sertifikalara. Bu kadına güvenebilir mi? Yüzündeki bir tutam saçı süpürüyor ve bu hareket tanıdık geliyor.

"Daha önce tanışmış mıydık?"

diye sorar. "Sanmıyorum."

"Sizinle görüştüm mü? Belki de işim sayesinde? Ben bir dedektifim."

"Kesinlikle hayır o zaman." Duraksıyor. "Her zaman bir şeylerden önemli sorular, Adam?"

Gülümsüyor. "Evet. Evet, biliyorum," diye yanıtlıyor. Ama sadece bu değil. Onunla ilgili bir şey. İçini kemiren bir şey. Bu duyguyu elinin tersiyle itiyor. *Burada olmak istemiyorsun*, diyor kendi kendine. *Bahane aramayı bırak*.

"Karım -eski karım- güvenle ilgili bir sorunum olduğunu söylüyor. İnsanların bana yaklaşmasına izin vermekle ilgili."

"Sizin hakkınızdaki değerlendirmesine katılıyor musunuz?"

Adam Jamie'yi düşünüyor. En iyi arkadaşının yanında olmak için nasıl mücadele ettiğini. Romilly'yi nasıl kendinden uzaklaştırdığını ve bu yüzden neredeyse öleceğini.

"Evet. Bu muhtemelen doğru. Sence bu düzeltebileceğin bir şey mi?"

Nazikçe gülümsüyor. "Terapi bozuk olanı düzeltmek için tasarlanmamıştır. Çatlak olanı yeniden güzelleştirmek için vardır. Böylece ışık parlayabilir."

Bu ifade Adam'ın zihninde hafifçe yankılanır. Kaşlarını çatıyor. Sonra kucağındaki formu işaret eder. "Bunu bitireyim mi?"

"Özür dilerim. Evet, yap."

Son bir soru: *Terapistin Adı*. Adam zihninin boşaldığını hisseder ve duvardaki sertifikaya bakar. *Dr. Catherine Jones*. Formun üzerine büyük harflerle yazıyor.

Beyninde bir şeyler kıvılcımlanıyor, sinapslar tanıma için ateşleniyor. Gözlerini kapatır, sonra başını kaldırıp kadına bakar.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor sakın sakın.

"Hayır, sadece... Sizinle daha önce tanıştığıma eminim."

Başını yavaşça sallar. "Hatırlamalıydım, DCI Bishop." Her şey bir anda geri geliyor. Barın yanında dururken, ter kokusu, bira. Eli pantolonunda, dudakları boynundaydı. Karanlıktı, saçları dağınıktı, yüzü aşırı makyajlıydı. Ama o kadındı. Başını kaldırdı ama oturmaya devam etti. Tüm vücudunu bir karıncalanma kapladı. Kadının gözlerini üzerinde hissediyor, kendini sakın kalmaya zorluyor.

"Beni hatırlıyorsun," diyor. Bir açıklama.

"Evet."

"Bunu sık sık yapar mısın? Barlarda kadın tavlar mısın?"

"Bazen."

"Yakınlık. Samimiyet. Ama reddedilme korkusu olmadan?" Duraksıyor. "Evet."

Gülümsüyor. "Gördün mü? Terapide on dakika ve şimdiden bir yerlere varmaya başladık."

Bu yanlış. Bunu o da biliyor. Bu Romilly'nin terapisti. Onunla o gece barda tanışması tesadüf olamaz. Onu aramaya gitmiş olmalı. Onu aramış. Ama neden?

"Ben de bu konuda bir şeyler biliyorum, Adam," diye devam ediyor. "Erkekleri arıyorum. Yakın olmamam gereken erkekleri. Benim için kötü olan erkekler. Benden faydalanan erkekler. Sen de onlardan biri misin, Adam?"

Ellie'yi düşünüyor. "Olmak istemiyorum," diye yavaşça yanıtlıyor.

"O da böyle düşünüyordu. Kötü bir adam olmadığını söyledi. Beni eve götüreceğini ve bana bakacağını söyledi."

Adam donakalır. Kasları gerilir, ağzı kurur.

"Ve yaptı, Adam. Başımı sokacak bir ev verdi. Bana yemek verdi. Su verdi. Ben de onun istediğini yaptım. Diğer kızların aksine." Kahretsin. *Siktir*.

"Hayatta kaldım."

Bu o. Beşinci kadın. Dışarıdaki dehşet evinden çıkıp dış dünyaya açılan kadın. Mahkeme kararıyla fotoğrafının gösterilmesi yasaklandı; adını değiştirdi ve ortadan kayboldu.

Ama gelmedi. O burada. Ne de olsa ölmemiş.

Aralarında sadece bir metre var. Ve kadın küçük, ince. Gerekirse onu kolayca alt edebilir.

"Onu ziyarete gittim," diye devam ediyor. Sesi sessiz ve soğuk. "Onu özledim. Nasıl özlemeyeyim? Yıllar önce birlikteyken o kadar yakındık ki. O zamandan beri ondan uzak kaldığım her gün bana acı veriyor."

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. "Ama seni kaçırdı. Seni kilitledi. Sana tecavüz etti."

"İlk başta ondan korkuyordum. Dediğini yapmazsam beni öldüreceğini, canımı yakacağını söyledi. Ama sonra umursamadığımı fark etti. Gidecek başka yerim yoktu. Bana hayat verdi." Duraklıyor, ince bir bacağını diğerinin üzerinden yavaşça geçiriyor. Düşünüyor.

"Sokaktaki o adamlar," diye devam ediyor. "Bu tecavüzdü. Onlarla seks yapmak istemedim ama paraya ihtiyacım vardı. Damarlarıma pompaladığım eroin için. Tüm o erkekler, o kokuşmuş çaresiz canavarlar, beni hayvanlar gibi becermek istiyorlardı. Siklerini emmem için. Parasını aldığım şeyi yaptığım sürece beni umursamıyorlardı. Ama onunla durum farklıydı. Seviliyordum. Beni kurtardı, temizledi. Beni güvende tuttu. Ve sonra onu aldılar."

Adam yavaşça gerçeği fark ederek, "Onun duruşmasında tanıklık etmeyi reddettin," der. Bu kadının beyni yıkanmıştı. Onca ay o kulübede kilitli kalmış ve bağılılıkları değişmişti.

"Onları birlikte seçtik. Elijah ve ben."

"Kimi seçtiniz?"

"Kurbanlar. Uyuşturucu satıcısı. Fahişe. Karısını fahişelerle aldatırken aile babası gibi davranan bir koca. Toplumun sunabileceği en kötü şey. Ve bizi hayal kırıklığına uğratan insanlar. Avukatlar. Bir öğretmen. Bir sosyal hizmet uzmanı." Duraklıyor. "Polis," diyor gülümseyerek ve Adam

bir nefret yanığı. "Bana hikâyesini anlattı. O adamın ona yaptıklarını. Yapmak zorunda kaldığı şey için Elijah'ı kim suçlayabilir ki? Babasının adına yirmi kurban. Bizi kurtarmayan insanlardan intikam almak."

"Ama o insanlar masumdu," diye yanıtlıyor Adam. "Pippa Hoxton sana ne yaptı ki?"

Onu görmezden geliyor. "Kapısına bir polis geldi. Elijah çocukken. Annesinin çılgınlıkları üzerine komşuları sonunda 999'u aramış. Peki ne yapmışlar? Babasıyla bira içtiler. Ön bahçede oturmuşlar. Bu yüzden onlardan nefret ediyor. Benden de. Bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadılar. Beni tacizden tutukladılar. Sonra da beni ondan aldılar. Beni seven tek adamdan."

"Elijah Cole seni sevmiyordu," diyor Adam inanmayarak. "Seni kullanıyordu."

"Ben onun ilkiydim." Sanki sıcak bir anının içinde kaybolmuş gibi gülümsüyor. "Ve sonra o diğer kızları da getirdi. Onları benim önümde becerdi. Ama sadece beni kıskandırmaya çalışıyordu."

Adam konuşmıyor, kadının ağzından çıkan kelimeler karşısında dehşete düşüyor.

"Onları bu kafeslere kilitlemesini söyledim. O gün yemek yiyip yiyemeyeceklerine, gece onları sıcak tutacak bir battaniye alıp alamayacaklarına ben karar verdim. Bazen beni eve bile getirirdi. Kızı yataktayken mutfak masasına oturup onunla birlikte yemek yemem için. Karı koca gibi. Bu onun ödülüydü, bana teşekkür etme şekliydi."

Adam sormaya cesaret edemez. "Ne yaptığın için?"

"Sıradakinin kim olacağını seçmek için. Kimin ölmesi gerektiğini. Bu kadınlar bir amaca ancak bu kadar uzun süre hizmet edebilirdi, bu yüzden çok hasta, çok zavallı olduklarında ..." Omuz silkiyor. "Ama Grace. Tanrım, o kadın umudunu hiç kaybetmedi. Kapıyı yüzümüze kapattığında bile. O zaman kaybetti. Bağırmaya, zincirlerini çekiştirmeye başladı. O kadar kararlıydı ki, ellerini koparacağını düşündüm." Tekrar Adam'a bakar. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Özgürlüğü görmek ve elinden alınması? Bunun onu öldüreceğini düşündüm. Ama dışarı çıkmak, ona bedel ödetmek için bağırmaya başladı. Mahkemede tanıklık etmek. Tabii o zaman bunun olamayacağını biliyordum."

Adam yutkunmaya çalışır ama tükürüğü kum gibidir. "Onu sen öldürdün." "Kafasının arkasına bir şişeyle vurdum." Sesi soğuk, gerçekçi. "Savaşmadan öldü. Haklıydım da."

Ondan birkaç saat sonra geldiler. Beni serbest bıraktılar, öyle dediler." Yüzü sertleşiyor. "Ama tek yaptıkları onu benden almak oldu. Sonunda konuşmanın bir yolunu bulduk. Onu hapishanede tekrar görmenin nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemezsin. Yeniden bir araya geldik. Benim Elijah'ım."

Adam'ın elleri ağzına gider. Kapıya, koridorda ceketinin cebinde bıraktığı cep telefonuna bakar.

"Beni korudu. Asla tek kelime etmedi. O beni seviyor."

"Yardıma ihtiyacın var, Catherine," diyor Adam nazıkçe. "Sana yardım edebilirim."

"Bana yardım edemezsin! Kendine bile yardım edemezsin, seni işe yaramaz adam. Elijah haklıydı, onun kızına layık değilsin. O zaman da değildin, şimdi de kesinlikle değilsin. Maggie'nin peşinden günlerce koştun. O insanları öldürerek babasının sevgisini kazanabileceğini düşünecek kadar dengesiz bir kadın. Ben de onun terapistiydim. Bu işleri kolaylaştırdı. Çılgın beyninde gerçekliğe neredeyse hiç yer kalmayana kadar deliliğini besledim."

"Ama Catherine, kendine bir bak. Sen başarılısın. Psikoloji doktorusun, normal bir hayat yaşıyorsun."

"Buna başarılı mı diyorsunuz? Buna normal mi diyorsunuz?" Yüzü buruşuyor, vücudu öfkeyle geriliyor. Gömleğinin önünü öyle bir yırtıyor ki düğmeler yerinden fırlayıp odanın diğer ucuna sıçrıyor. Adam irkilmekten kendini alamıyor. Kadının göğsü bir yığın kesik ve çürük, yara izi, çizikle doludur; bazıları kısmen iyileşmiş, bazıları ise sutyeninin etrafında kırmızı ve acıdır. "Bunu yapıyorum. Kafamın içinde olup bitenleri kontrol edebilmemin tek yolu bu. Yardım almaya çalıştım, alamayınca da kendimi tedavi etmeye çalıştım. Ama neyin yanlış olduğunu bilmek -TSSB'ye, sınırda kişilik bozukluğuna, tepkisel bağlanma bozukluğuna bir isim koymak- bunu nasıl düzelteceğimi bilmeme yardımcı olmuyor." Eli kesiklerden birine gitti; ürkmeden kaşdı. Kabuk kalkıyor. Tırnaklarının etrafında kan birikiyor. Adam tiksintiyle izliyor, onu durdurmak istiyor ama kıpırdamaya cesaret edemiyor.

Koltuğunda kayar, sonra kolunu arkasından çeker.

Adam ona odaklanır. Küçük bir bıçak, gümüş bıçağı ona doğru dönük.

Uzaklaşmaya ihtiyacı var. Onun dikkatini dağıtması gerekiyor. "Ama neden?" diye sorar. "Neden beni o bara kadar takip ettin? Neden-"

"Sikeyim mi seni? Merak." Boş boş parmağını bıçağın ağzında gezdiriyor. Parmak ucunda kırmızı bir çizgi belirliyor; adamın midesi bulanıyor. "Romilly'nin tek konuştuğu sensin. Maggie takıntılıydı. Bu yaygarayı kimin kopardığını bilmek istedim."

içindi." Omuz silkiyor. "Özel bir şey değil. Ama Romilly?" Başını kaldırıyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Büyüleyici biri. Onun terapisti olmak zor olmadı. Ona yaklaştım. Onu dinledim, sempati duydum, temel insani bağları kurdum. Diğer tüm danışmanlar ona bilimsel bir çalışma gibi davranırken iyi görünmek kolaydı. Makale yazmak istiyorlardı - buna inanabiliyor musunuz? Vahşiler." Bıçağın ucunu tekrar Adam'a doğrultuyor. "Ve Elijah'ı tanıyorum. Anlıyorum. O aşkı."

"Ne istiyorsun Catherine?" diyor yavaşça. Vücudu hazır bir şekilde gergindir.

"Senden mi? Hiçbir şey. Elijah'ın istediğini yapmak için buradayım, hepsi bu." Adam güçlkle konuşabildi. "Peki Elijah ne istedi?" Kadın yine güler. "Sen ne düşünüyorsun?"

Adam derin bir nefes almak için kendini zorlar. Kalbinin hızla çarptığını hissediyordu. Bakışları bıçaktan Catherine'in yüzüne ve tekrar aşağıya kayar.

"Onu göremeyeceğimi biliyorum," diyor. "Şimdi olmaz. Başka neyim var ki? Eğer o gittiyse."

Bıçağı daha da uzatır, sonra ayağa kalkar. Adam hızla geriye doğru itiyor, sandalyeyi kapıyor ve savunma olarak önünde tutuyor. Kadın ona doğru birkaç adım atar.

Seçeneklerini değerlendiriyor. Bıçağa saldırabilir, elinden almaya çalışabilirdi. Ya da kapıya gider, dışarı çıkar ve destek çağırırken onu içeride kısıtır. Ama kadın yolunun üstünde, çıkışını engelliyor. Ve etrafta kimse yok, bağırsa onu duyacak kimse yok. Sadece ikisi var.

"Sana zarar vermek istemiyorum, Catherine. Bıçağı bana ver."

Sandalyeyi yavaşça yere bırakıyor ve ellerini önünde birleştiriyor. Onu sakinleştirmeyi umar ama tam tersi bir tepki verir.

Bir, iki kez ileri atılıyor, Adam onun hamlelerinden kaçıyor. Adam şimdi duvara yaslanmış, bir köşeye sıkışmış durumda. Kadın tekrar hamle yapıyor ve bu sefer Adam onun bileğini tutmayı başarıyor. Ama kadın diğer elinin topuğunu Adam'ın yüzüne vuruyor ve Adam'ın burnu acı içinde patlıyor. Adam ondan uzaklaşır, gözleri sulanır ve burnundan kan akar. Çılgınca gözlerini siler, görüşünü temizlemeye, bıçağı görmeye çalışır.

Hâlâ elinde. Ama artık kırmızıyı görebiliyor, kana bulanmış.

Gözlerini kırıştırıyor ve yere bakıyor. Elleri kanlı. Burnundan, ... Yan tarafında donuk bir ağrı var ve bakışları karnına kayıyor. Gömleğinden kırmızı bir çiçek sızıyor, kumaştaki yırtık etrafından görülebiliyor. Gördükleri ile hissettikleri arasında bir kopukluk olduğunu hissediyor. Sonra yavaşça farkına varır. Bu kan, onun kanı.

Bacakları hafifçe sallanıyor. Vücudu garip hissediyor, sanki her şey ağır çekimde hareket ediyormuş gibi. Gücü azalıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

"Seyrettim," diye hırlıyor. "Maggie'nin o cinayetleri işlemesini izledim. O karmaşa, işi zar zor bitirmek. Çok daha iyisini yapabilirdim ama Elijah hayır dedi. Bana daha sonra ihtiyacı olacaktı. Ben daha önemliydim."

Catherine ona doğru bir adım atar. Çaresizce ellerini uzatır ama onu durduramaz. Bıçak parmaklarına çarpıyor, kemiğe kadar kesiyor. Bir bıçak darbesi daha. Bıçağın tekrar karnına girdiğini hissediyor. Bir kez. İki kez. Acı vuruyor, kırmızı sıcak ve etinde kayarken ısıyor. Dört ayak üzerine düşüyor, elleri yerde. Başını güçsüzce kaldırıp kadının geri adım atışını izliyor.

"Ben daha önemliyim," diye tekrarlıyor. "Ben onun ilkiydim."

Adam kendini daha fazla tutamaz. Vücudu çöküyor; halıya gömülüyor. "Değildin, Catherine," diye mırıldandı. "Sen onun ilki değildin."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Adam sırt üstü yatar. Kanının çekildiğini hissediyor ve kanamayı durdurmak için sonuçsuz bir çabayla ellerini aşağıya doğru hareket ettiriyor. Kan her yerden geliyor gibi görünüyordu, dokunuşuyla yumuşayan bir sıcaklıktı bu.

"Karısı. Romilly'nin annesi." Konuşmak acı veriyor. Kelimeler kısa nefesler halinde geliyor. "Onu seviyordu. Onsuz bir hiçti. O bir başlangıçtı. Sen değil."

Ona bakar. Yüzü solgun, bıçak hâlâ elinde. Uzanıp bir şeye, herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyor ama kolları bacakları ağırlaşıyor. Her hareketi acıyla doludur. Kanlı ellerini yanındaki sandalyeye koyup kendini yukarı çekmeye çalışıyor ama nafile. Etrafındaki kırmızı havuza bakıyor. *Ne kadar? diye düşünür. Ölmeden önce ne kadar zamanım var?*

"Ambulans çağırın lütfen," diye fısıldıyor. Adam kadına bakar. Bıçak hâlâ elindeydi. "Lütfen."

"Karşı koyma, Adam. Hayatın önemli değil. Sadece ölümün. Ve benim."

Adam, kadının bıçağı boynuna dayayıp çekmesini dehşet içinde izler.

Gözbebekleri şokla büyür. Kan sağanağı kalın ve güçlüdür. Kan bir yay çizerek akarken, kadın adamın yanında yere düşerken kalbi öfkeyle çarpıyor. Kolları bacakları birbirine dolanmıştı. Başı geriye doğru itilmiş, boynundaki yara esneyen bir kan ağzı haline gelmiştir. Hiç tereddüt etmemiş, kararlılık göstermemişti; neredeyse kemiğe kadar inmişti, tendonlardan, etten ve deriden oluşan pürüzlü bir V.

Tekrar hareket etmeye çalışır. Gömleği sıırılsıklam, etrafındaki halı doymuş. Görüşünün zayıfladığını hissediyor. *Romilly nerede olduğumu biliyor*, diyor kendi kendine. *Eve gelmediğimde, nerede olduğumu bilecek.* Ama o kadar vakti yok. Dakikalar, belki saniyeler.

Bir bacağını kaldırmaya, kendini yere doğru itmeye çalışıyor ama hiçbir şey işe yaramıyor. Zayıfça hareket ediyor. Ama bir anlamı yok. Ne yapabilir ki? Göğsü kanla dolup taşıyor, göğsündeki deliklerden yeniden fokurdadığını hissediyor. Çok yorgun.

Oh, Milly, diye düşünüyor. Tavana bakıyor, beyaz ışık gölgesi bulanıklaşıyor ve odaktan çıkıyor. *Çok yaklaştık. Çok yaklaştım. Çok üzgünüm.*

Yanında bir hareket hisseder. Bu o, çaresizce kımıldıyor, boynundaki yara açılmış. Gözleri yavaşça kapanıyor.

Ve tek düşünebildiği:

iki

Romilly'nin yüzünü görüyor. Artık her şeyin önemini biliyor. Netlik. Sağ elinin başparmağını parmağındaki yüzüğe götürür, kanının kayganlığında sert platini hisseder. *Özür dilerim. Denedim. Seni seviyorum. Çok ama çok üzgünüm.*

Bir ses duyuyor. Bir gümbürtü, çarpma. Sesler. Gerçek mi, yoksa hayal mi görüyor? Emin değil. Acı azalıyor. Uykulu. Çok uykulu. Sesler artık daha yakın, etrafında bir hareket hissediyor. Yeşil üniformalar, yüzler, insanlar. Havlayan emirler. Yumuşak eller.

Jamie'yi düşünüyor. Hapishane ziyaretçi kayıtlarını inceleyen arkadaşı. Catherine'i bulmak. Bağlantı kurmak.

Belki de çok geç.

Panik ığlıkları. Sağlık görevlileri. Acı.
Oda kaybolur. Gözlerini kapatıyor. Gülümsemesi. Gözlerini.
Kulağının yanında bir ses: "Adam, eğer beni duyabiliyorsan, elimi sık."
Adem. İlk insan. Sonlen.
Sıcak parmaklar onunkilere dolanıyor. Omuzlarında hafif bir sarsıntı.
Yine o kelimeler. "Elimi sık."
Ama her şey gri. O zayıf, çok zayıf.
Özür dilerim.
Yapamam.
Görüntüler yanıp sönüyor. Onu görüyor. Saçları beyaz yastığa doğru
savrulmuş. Ağzı, onu operken gülüyor. Eli onunkinde. Sıcak parmaklar.
Sarmaş dolaş.
Yapamam, diye düşünüyor. *Bu şekilde bitmesine izin veremem.*
Parmakları elinin etrafını sarıyor. Ve
sıkıca tutuyor.
Hayatta kalacak. Yaşayacak. Yaşamak zorunda. Onun için.

TEŞEKKÜRLER

BU KİTAP Dr. Matt Evans'a ithaf edilmiştir. Zamanı gelmişti. Matt, yazarlık kariyerimin başından beri benimle birlikte çalıştı, sabırla ve özenle korkunç sorularımı cevapladı, görünürdeki her şeyi kırmızı kalemle çizdi. Tüm bunları genç bir aile ve danışman anesteziist olarak yoğun bir iş arasında yaptı. O benim ilham perim - ilham almak için düzenli olarak onun gerçek yaşam deneyimlerinden çalışıyorum ve bu kitap da bir istisna değil. Matt, teşekkür ederim. Sonsuza dek sana borçluyum.

HarperCollins'teki herkese -Kathryn Cheshire, Julia Wisdom, Angel Belsey, Susanna Peden, Sophie Raoufi, Olivia French ve ekibin geri kalanına- çok teşekkür ederim. HarperCollins'in bir parçası olmak bir onur ve bu tuhaf ve harika kitapları yazdığım her saniyeyi seviyorum. Bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim.

Ed Wilson'a ve Johnson and Alcock'taki ekibin geri kalanına teşekkür ederim. Ed menajerim olduğu için son derece şanslıyım ve onun desteği ve motivasyon konuşmaları sayamayacağım kadar çok kez devam etmemi sağladı. Yabancı haklar kraliçesi Hélène Butler'a teşekkür ederim.

Dominic Nolan'a teşekkür ederim. İkinci roman geleneksel olarak zordur ve bu roman kendime olan güvenimi sürekli sarstı. Dom, hikayenin üzerinde çalışmama ve erken bir taslağı okumama yardımcı oldu. Dom, teşekkür ederim. Denemelerin bana umut veriyor.

Criminal Minds grubunun geri kalanına - Niki, Elle, Heather, Jo, Rachael, Barry, Tim, Victoria, Fliss, Susie, Phoebe, Simon, Kate, Clare, Harriet, Liz, Rob, Adam ve Polly - siz mutlak yıldızlarsınız. Hepiniz beni her gün güldürüyorsunuz, bu garip ve tuhaf ortamda bana arkadaşlık ediyorsunuz.

meslek. Lamalarınız her zaman yönlü, porsuklarınız da taşaklı olsun. İğneler yukarı, dostlarım.

ABD'deki temsilcim Noah Ballard'a ve ABD'deki yayıncılarım Matthew Martz, Madeline Rathle, Melissa Rechter, Rebecca Nelson, Dulce Botello ve Crooked Lane Books ekibinin geri kalanına teşekkür ederim. Amerika'ya gitmek gerçek bir kariyer başarısı ve sizlerle çalışmak büyük bir keyif.

Soraya Vink'e ve HarperCollins Hollanda'daki ekibin geri kalanına teşekkür ederim.

Redaksiyon için Janette Currie'ye ve düzeltme için Charlotte Webb'e teşekkür ederim.

Dan Roberts'a kocaman bir teşekkür. Sana düzenli olarak söylediğim gibi - beni polisiye olay örgüsündeki boşluklardan kurtardığın için - sen bir dahisin.

Gerçek hayattaki CSI Steph Fox'a tavsiyeleri ve özellikle MG 22 A raporu üzerindeki çalışmaları için teşekkür ederim. Klinik psikoloji konusundaki yardımları için Dr. Sam Batstone'a ve hapishane hayatıyla ilgili sorularımı yanıtladığı için Lauren Sprengel'e teşekkür ederim. İlaçla ilgili her şey için Susan Scarr'a (ve Bishop ismini ödünç verdiği için) ve Charlie Roberts, Laura Stevenson ve AR'ye teşekkür ederim.

Ancak uzmanlar sadece bu kadarını yapabilir. Kasıtlı ya da kasıtsız tüm hatalar sadece ve sadece bana aittir.

Aileme, Chris ve Ben'e, Max'e (neredeyse o köpeği öldürmeme neden olacaktı), anneme ve babama, Tom ve Mel'e teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

Son olarak, kitaplarımı satın alan, okuyan ve amigoluk yapan tüm okuyuculara ve blog yazarlarına teşekkür ederim. Siz olmadan ben bir hiim ve tüm yorumlarınızı ve sorularınızı duymayı seviyorum. Instagram, Facebook veya Twitter (@samhollandbooks) zerinden iletişimde kalmaya devam edin.

Ve sorularınıza cevap olarak, Nate Griffin geri dönecek. Yakında...

Sam Holland tarafından da mevcuttur

Yankı Adam

YAZAR BİYOGRAFİSİ

Karanlık ve ürkütücü olana her zaman hayranlık duyan **Sam Holland**, üniversitede psikoloji okuduktan sonra, tam zamanlı yazarlık kariyeri için istifa etmeden önce, sonraki birkaç yılını insan kaynakları alanında çalışarak geçirdi. Kendini seri katil meraklısı olarak tanımlayan yazarın ilk romanı *The Echo Man*, geçmişin ünlü gerçek hayat katillerini kopyalayan bir seri katilin uğursuz tasviriyle okuyucuları ve eleştirmenleri hem şok etti hem de büyüledi. *The Twenty* ikinci romanıdır.

Bu bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen tüm isimler, karakterler, kuruluşlar, yerler ve olaylar bu roman ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olay, yer ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2023 by Sam Holland

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde The Quick Brown Fox & Company LLC'nin bir baskısı olan Crooked Lane Books tarafından yayımlanmıştır.

Crooked Lane Books ve logosu The Quick Brown Fox & Company LLC'nin ticari markalarıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN (ciltli): 978-1-63910-256-3

ISBN (e-kitap): 978-1-63910-257-0

Kapak tasarımı Nicole Lecht

tarafından yapılmıştır Amerika

Birleşik Devletleri'nde basılmıştır.

www.crookedlanebooks.com

Crooked Lane Books

34 West 27th St., 10th Floor

New York, NY 10001

Birinci Baskı: Mayıs

2023 10 9 8 7 6 5 4 3 2